

๒๒ ๒๒ ๒๒ ๒๒ ๒๒ ๒๒ ๒๒ ๒๒

๒๒.๒๒. ๒๒ ๒๒ ๒๒

๒๒๒๒ ๒๒๒๒

สารบัญ

1. ฟี่า นื่องา	นิทาน ฟิลิปปินส์	1
2. แก้วสารพัดนึก	" จีน	5
3. แก้วสารพัดนึก (ต่อ)	" จีน	9
4. กระจกเจ้าปัญญา	" อินโดนีเซีย	13
5. ปราบยักษ์	" ฟิลิปปินส์	17
6. ทำบุญซาโห	" จีน	21
7. กระจกกับช้าง	" อินโดนีเซีย	25
8. นาคกลืนตะวัน	" ฟิลิปปินส์	28
9. นกแก้วสีคราม	" อาหรับ	31
10. นกแก้วสีคราม (ต่อ)	" อาหรับ	35
11. นกแก้วสีคราม (ตอนจบ)	" อาหรับ	39
12. พระภูมิเชาเหนือ	" จีน	43
13. หมากับกระดูก	" อาฟริกา(ไนจีเรียเหนือ)	47
14. หมากับกระดูก	" อาฟริกา(ไนจีเรียเหนือ)	52
15. กระจกข้ามน้ำ	" อินโดนีเซีย	57
16. คำมั่นสัญญา	" ฟิลิปปินส์	60
17. คำสาป	" รูมาเนีย	63
18. คำสาป (ต่อ)	" รูมาเนีย	67
19. คำสาป (ตอนจบ)	" รูมาเนีย	70
20. มอลิน กุนดง	" อินโดนีเซีย	73
21. นายพลห้าเสือ	" จีน	77
22. ปราบยักษ์ผมยาว	" อาฟริกา(ซูด)	80
23. เทพลูมาวิก	" ชาวเซาฟิลิปปินส์	83
24. เทพลูมาวิก (ต่อ)	" ชาวเซาฟิลิปปินส์	86
25. ลูกสาวปาล์มมน้ำมัน	" ไนยีเรียตะวันตก	89
26. แมวแสนกล	" กรีก	94

27. โมฮัมเมดผู้กล้า	นิทาน	อาหรับ	99
28. โมฮัมเมดผู้กล้า (ต่อ)	"	อาหรับ	103
29. โมฮัมเมดผู้กล้า (ตอนจบ)	"	อาหรับ	107
30. เลือกคู่	"	ญี่ปุ่น	111
31. กระจกปราบลิง	"	อินโดนีเซีย	114
32. ไปเก็บดอกไม้	"	โปรตุเกส	118
33. นกกระจอกเจ้าปัญญา	"	คองโก แอฟริกา	123
34. หนูแสนดี	"	ยุโรป	128
35. หนูแสนดี (ต่อ)	"	ยุโรป	132
36. หนูแสนดี (ตอนจบ)	"	ยุโรป	137
37. ปัญญาเนื้อสมัน	"	แอฟริกา(ต้นซาเนีย)	141
38. ปัญญาเนื้อสมัน (ตอนจบ)	"	แอฟริกา(ต้นซาเนีย)	145
39. โบสถ์พันหลัง	"	อินโดนีเซีย	149
40. เรือผี	"	มลายู	152
41. นางนกเขา	"	แอฟริกา	156
42. เจ้าหนั๋งหมู	"	ฟินแลนด์	160
43. เจ้าหนั๋งหมู (ตอนจบ)	"	ฟินแลนด์	164
44. สร้างโลก	"	ชาวเขาฟิลิปปินส์	167
45. เสือรู้	"	อินโดนีเซีย	170
46. สะพานหัวหยาง	"	จีน	173
47. สะพานหัวหยาง (ตอนจบ)	"	จีน	177
48. เจ้าสาวเจ้าฟ้าผ่า	"	แอฟริกา	181
49. โลกแรกสร้าง	"	ฟิลิปปินส์	186
50. โบบีโน	"	ยุโรป	189
51. ที่ใครที่มัน	"	อินเดีย	193

นิทานมหาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

พี่ ๆ น้อง ๆ (นิทานฟิลิปปินส์)

ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องเป็นเรื่องสำคัญ จึงมีเรื่องเล่าเสมอในแต่ละท้องถิ่น บางเรื่องพี่คนน้องร้าย บางเรื่องพี่รายน้องดี ดังเรื่องพี่แมกซีโม ราโมสเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของฟิลิปปินส์ต่อไปนี้

เมื่อนานมาแล้วยังมีผัวเมียคู่หนึ่ง ผัวชื่อมาติเอน บิงกล ส่วนเมียชื่ออะโกลา คิลาลับ คนทั้งสองเป็นคนมั่งคั่งอยู่ในตำบลนั้นมีคอกวัวของตนเอง สองผัวเมียมีแต่ลูกชายสองคน คนโตชื่ออะกุสทิน น้องชื่อมาร์ติน

วันหนึ่งอะกุสทินบอกพ่อแม่ว่า “ลูกกึกจะแต่งงานเสียที พ่อแม่จะเห็นเป็นอย่างไร”

“หมายความว่าเจ้าอยากแต่งงานอะไรไหม” มาติเอนถามลูก “ผู้หญิงคนนั้นเป็นใครล่ะ”

“ก็ทำ ลูกสาว นานา ไกรัง”

ทั้งมาติเอนและอะโกลาฟังแล้วก็พอใจ ถามว่า

“เจ้าไปตกลงอะไรกับเขาไว้แล้วหรือ”

“เรียบร้อยแล้ว” อะกุสทินตอบ

“แต่ลูกก็เห็นจะต้องขอให้พ่อกับแม่ยกที่ดินทั้งหมดให้ลูก ลูกจะได้เอาไปเป็นสินสอด ทางพ่อแม่ที่ต่างกับลูกเอง จะได้เห็นว่าการเราก็มั่งมี มีค่าควรกับลูกสาวเขา”

ด้วยความรักลูก มาติเอนกับอะโกลา ต่างก็เห็นทีเห็นงามไปถวายไปจัดแจงสู่ขอทีไรให้ลูกชาย พ่อแม่ของทีทำก็ไม่ขัดข้อง ทั้งสองฝ่ายก็กำหนดวันแต่งงาน และในวันแต่งงานก็ได้มีแขกทั้งใกล้และไกลมาร่วมงานมากมาย แยกแต่ละคนต่างชื่นชมว่าอะกุสทินกับทีทำเป็นคู่แต่งงานที่เหมาะสมยิ่งนัก

เมื่อแต่งงานแล้ว อะกุสทินก็พาเมียไปอยู่บ้านของตน คนทั้งสองก็อยู่ด้วยกันอย่างราบรื่นจนมีลูก ๓ คน แล้วก็ได้เกิดเหตุอันไม่คาดฝันขึ้น คือ

อะกุสทินเกิดเมื่อพ่อแม่ของตน ได้บังคับพ่อแม่ให้ออกจากบ้านไปอยู่ที่อื่น ทั้งมาติเอนกับอะโกลาจำเป็นต้องออกจากบ้านของตนไปด้วยใจทุกข์ระทม มาร์ตินน้องชายของอะกุสทินก็จำต้องไปกับพ่อแม่ด้วย

มาติเอนกับอะโกลาไม่มีทั้งบ้านที่อยู่และเงินทอง อะโกลาต้องไปขายผักที่ตลาดพอ ได้มีเงินเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง ส่วนมาติเอนกับมาร์ติน ลูกชายก็ช่วยกันฟันเรือกขาย พอถึงวันเสาร์มาร์ตินก็เอาเชือกที่ฟันเสร็จแล้วไปขายในตลาด ในวันเสาร์ทุกๆ วันเสาร์นี้เอง อะกุสทินกับเมียก็จะไปขายเนื้อวัวที่ตลาดด้วย ทั้งนี้เพราะอะกุสทินมีวัวควายมากมายจึงขายเนื้อได้มากๆ บางทีก็ทำก็ได้พบมาร์ตินพบกันครั้งใด ทีทำก็มักจะแบ่งเนื้อให้มาร์ตินไปครั้งนั้นก็ช่วยน้ำใจดี บางวันมาร์ตินก็เก็บเอาหนังวัวกับหัววัวที่คนฆ่าเนื้อโยนทิ้งแล้วเอาไปขาย เมื่อถึงที่พาก็เอาออกแจกคนบ้านใกล้เรือนเคียง ทำให้คนเหล่านั้นรู้สึกขอบบุญขอบคุณเป็นที่สุด

วันหนึ่งขณะที่มาร์ตินกำลังเก็บเนื้ออยู่ที่เชิงเขา ก็ได้ยินคนสองคน

ทุกคนจึงแอบหลบเข้าหลังคันไม้ ก็
แต่เห็นคนทั้งสองนั้นเดินเข้ามาใกล้
และมาหยุดอยู่เลยคันไม้ นั้นไปหน่อย
คนทั้งสองช่วยกันห้ามทิ่มมาใบหนึ่ง
ท้วง สังเกตดูมารักินพอรู้ได้ว่าคน
สองคนคงไม่ใช่ใครอื่น เป็นพวกโจร
นั่นเอง เสียงคนหนึ่งพูดว่า

“เอาของที่ปล้นมาได้ มาแบ่งกัน
เถยวันเถอะ มาโกโก”

“อย่าเพิ่งเลย มากาเม็ค” มาโกโก
ห้ามไว้ แต่มากาเม็คหายอมไม่ พุท
ขึ้นว่า “จะถ่วงเวลาไปทำไมอีกละ
ไม่เอาละเปิดเถยวันเถิก” พอพูดแล้ว
ก็จิกแรงก็หีบเบ็ดออก มารักินแทบ
จะอุทานออกมา เมื่อชะเง้อดูแลเห็น
เพชรพลอยเต็มทึบนั่น ทันใดนั้น
มารักินก็จิกแรงเอาค้อนพื้นหวกหนึ่ง
ขว้างอย่างเต็มเหนี่ยว โจรทั้งสอง
ตกใจตะลึงสับสน และไม่ทันตั้งอก
พิจารณาว่าเสียงนั้นเป็นเสียงอะไร มา
จากไหน ออกวิ่งหนีหายไปเลย ทั้งหีบ
เครื่องเพชรไว้ครองนั้นเอง

มารักินเลยได้โอกาสแบกหีบ
เพชรนั้นกลับบ้าน และท้วงสมบัติใน
หีบนั้นมารักินก็เลยกลายเป็นคนมั่งมี
มีที่ดินของตนเอง มีบ้านช่องใหญ่โต

เวลาผ่านไปหลายปี วันหนึ่งก็ทำ
ได้พูดกันว่า “เวลาผ่านไปทั้งสิบปี
แล้วนะ ที่เราไม่ได้พบพ่อแม่ และ
มารักิน” ขำอยากจะไปเยี่ยมเยียน
ญาติวงศ์” ตอนแรกอะกุดกินก็ไม่ค่อย
พอใจนัก แต่ภายหลังทนเข้าใจไม่ได้
เลยต้องยอมไป (อ่านต่อหน้า ๑๒๔)

ชีวิต

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๑๑
บรรจบ พันธุเมธา ตามตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึงสำนักงาน
สตรีสาร (วันที่ ๒๒ พ.ย. - ๕ ธ.ค. ๒๕๑๖) ส่วนคำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้
เรียงตามลำดับวันที่

“พันธทิพย์” อักษรไม่จำกัด ให้มีความหมายว่าเป็นที่รักของคนทั่วไป
ความมีสง่า ความน่ารัก ชื่อพันธทิพย์แปลว่าอะไร ใช้ได้หรือไม่สำหรับ
คนเกิดวันพฤหัสบดี

น กับ ท ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

- วัลลภิษฐ์ - เป็นที่รักที่สุด
- อภิรมณ - (ออกเสียงอะพริมะณ) เป็นที่น่ายินดี
- จรรวี - ผู้หญิงสวย

“ศรี” ต้องการชื่อที่มีความหมายว่ามีประกายในตัวหรือเป็นแก้วของ
ตัวเอง เป็นชื่อสั้นๆง่าย ๆ

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

- สวรรณจิต - รักมีด้วยตนเอง
- สัจฉินท์ - เป็นอิสระ ทำตามใจตนเอง
- สวัชวัลน์ - (ออกเสียงสะวัชะวัน) โชติช่วงด้วยตนเอง

“บัวแก้ว” ต้องการชื่อที่มีอักษรชื่อบิดา อ ห กับชื่อมารดา ส พ ก เป็น
ลูกชายคนแรก เกิดวันลอยกระทง

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (ชาย)

- สัญญาวัฒน์ - ส่องแสงโชติช่วง
- อุษเชน - ที่มีชัยชนะ
- อุกฤษณ์ - การตกลงกัน ความเข้าใจแจ่มแจ้ง (ต่อหน้า ๑๒๑)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง

บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือเผลงศรี เชื้อชื่น ศรียากย์
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสุม กระจำรังสรรค์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปรีดา หนูนภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุระภาตะนันท์ ธ.บ.ร.ม.
สุภัทรา สิงหลกะ ธ.บ.
สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.
ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ ราชานุภานนท์
กนก สามเสน วิล
แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศาล
ยุบล ธรรมมงคล อ.บ.
สมศรี สุขุมถนันทน์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์
เสงี่ยม เผ่าทองสุข
จำนง รังสิกุล ธ.บ.

ภาพปก

วิไลวรรณ นครวิชัยกุล

วิทยา นัยชาญทิพยุทธ ถ่ายภาพ

พี่น้องๆ - ต่อจากหน้า ๑๒๘

ก็ทำพังแล้วพุดกับสามีว่า

“ไปหามาร์ตินกูสักทีก็ไหม”

“ไปซี” อะกูสทินรีบตกลงทันที

“เราจะได้สอบถามว่า เขารวยมาได้อย่างไร”

ไม่ช้าสองชั่วโมงก็ไปปรากฏตัวอยู่ที่บ้านอันสวยงามของมาร์ติน และอะกูสทินก็ถามขึ้นอย่างตรงไปตรงมา ไม่อ้อมค้อมว่า

“เออ มาร์ติน น้องไปรวยอะไรมาจากไหนนะ”

“ก็ไม่มีอะไรหรอก” มาร์ตินตอบ

“ข้าชายหนึ่งวันนี่แหละ ขายไปๆแล้วก็รวยมาเอง”

“ไม่น่าเชื่อเลย” อะกูสทินพุด

“ขายได้ราคาดีหรือ”

“การางนิ้วละ ๑๐ เปโซ”

“ขายที่ไหนล่ะ”

มาร์ตินก็บอกตำแหน่งแห่งที่ที่ขายหนึ่งนิ้วได้ราคาการางนิ้วละ ๑๐ เปโซให้ มาร์ตินคะเนได้ดูว่าอะกูสทินต้องมีความโลภอยู่ในใจ ถึงได้กันกันมาหาคน เพียงเพื่ออยากรู้เท่านั้นว่า มาร์ตินรวยขึ้นมาได้อย่างไร เมื่อได้โอกาสจะแก้แค้นแทนพ่อแม่ให้สมกับ

ที่อะกูสทินขับไล่พ่อแม่ออกจากบ้าน มาร์ตินก็เลยฉวยโอกาสนั้นกล่าวมุสาแก่พี่ชาย และได้ผลอะกูสทินบอกก็ทำเมื่อกลับไปถึงบ้านว่า

“ฆ่าตัวให้หมดคอกเลยเถาะ เพียงชายแต่หนึ่งได้ราคาเท่าที่มาร์ตินบอกก็รวยแล้ว”

แต่เมื่อราคาที่มาร์ตินบอก เป็นราคาที่มาร์ตินกูขึ้น หาได้มีจริงไม่มีที่ไหนที่จะรับซื้อหนึ่งนิ้วด้วยราคาสูงเช่นนั้น ผลก็คืออะกูสทินหมดเนื้อหมดตัว กลายเป็นคนยากจนไป ♣

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มาร์ตินสำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๓๓ เล่มหนังสือ)	๕๕.๐๐ บาท	๖๓.๐๐ บาท
๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)	๑๐๐.๐๐ บาท	๑๒๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๑๒๖ เล่มหนังสือ)	๑๙๐.๐๐ บาท	๒๒๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดมอบรับมายังสำนักงาน

๕๓/๓๖-๓๕ อาคารศรีทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย
กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๕๕๕๓๖

สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์
เล่มละ ๓.๕๐ บาท ราคาคือหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน
ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์
สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

นิทานนาฬิกาดัตช์

บรรจบ พันธุเมธา

๑ แควสารพัดนึก (นิทานจีน)

นี่เป็นเรื่องพิสดารอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งโวลแฟรม เอเบอร์ฮาร์ด เล่าไว้ในนิทานชาวนานของจีน เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีหญิงชายชราคู่หนึ่งมี ลูกชาย ๓ คน ลูกแต่ละคนของพ่อเฒ่า แม่เฒ่าช่างไม่ยอมทำอะไรเสียเลย เรียนอะไรก็ไม่ยอมเรียน เอาแต่นั่งๆ นอนๆ กลอดทั้งวัน วันหนึ่งพ่อเฒ่าได้ เรียกลูกๆ มาพูดว่า “เวลาล่วงไปๆ พ่อแก่ไปๆ บัดนี้เฒ่า อายุของเจ้า แต่ละคนก็มากแล้ว แต่เจ้าก็ไม่ยอม ไปเรียนหนังสือ หรือเรียนวิชาที่ทำ มาหากินได้ ถ้าอย่างนั้นแล้วพ่อพ่อกาย ลง เจ้าจะมีปัญญาหาเลี้ยงครอบครัว ของเจ้าได้อย่างไร” ได้ยินเช่นนั้น ลูกๆ ก็ตอบว่า “เอาเถอะ เราจะไปหา งานทำพรุ่งนี้แหละ” แล้วพี่น้อง ทั้งสามก็ถกเถียงกันว่าต่างคนต่างจะเดิน ทางไปเผชิญโชค อีก ๓ ปี จึงจะกลับ มาพบกัน ฝ่ายแม่เฒ่าก็ไปจัดแจง หุงข้าวต้มใหญ่ให้ลูกทั้งสามกินด้วย กัน ส่วนที่เหลือจะเก็บไว้ให้เอาไปกิน ตามทาง กินเสร็จแล้วต่างก็ไปนอน

ตกก็กราวเที่ยงคืน ลูกคนโต ลูกชั้นมาขี้หูดัยๆ แล้วก็วิ่งไปยัง ขามข้าวกินข้าวเข้าไปเต็มปาก แล้วก็ ออกเดินทางไป ข้างลูกคนกลางตกใจ ตื่นขึ้นแลเห็นพี่ชายออกจากบ้านไป แล้ว ก็รีบโกลูกชั้นวิ่งไปทันในครัว จักแจ้งหาอาหารกิน อิมแล้วก็ออก จากบ้านตามพี่ชายไป กว้าน้องสุดท้อง จะตื่นขึ้น มาก็กะวันสองหลังคา กระท่อมแล้ว และก็เห็นว่าพี่ทั้งสองไป กันหมดแล้ว จึงพูดแก่ตัวเองว่า “พี่ๆ เขาไปกันหมดแล้ว เราไปบ้างดีกว่า” แล้วก็เข้าไปหาอะไรกินในครัว แต่ว่า ไม่มีอะไรเหลือในหม้อ แม้น้ำข้าว สุกหอยก็ไม่มี ลูกสุดท้องของพ่อเฒ่า แม่เฒ่าจึงออกจากบ้านไปทั้งๆ ที่ไม่ได้ กินอะไรเลย

ชายผู้เป็นลูกสุดท้องเดินไปได้ ๒ วัน ๒ คืน ก็ได้มาพบคนคณะหนึ่งมี ล่อโก มีกลองมาด้วย พอเดินเข้าไป

ใกล้ก็เห็นว่าเป็นพวกเล่นวันนึ่งเอง ชายนั้นยืนดูการแสดงอยู่เจียบๆ จน กระทั่งคนๆ ไปกันหมดแล้ว ล่อโกและ กลองก็หยุดก็แล้ว ตัวแสดงคนหนึ่งได้ ถามเขาว่า “กอยอะไรนะ” ชายนั้นก็ ตอบว่า “เปล่าหรืออก อยากจะฝึกเป็น ตัววันนึ่งนะ”

“ก็ดี” ตัววันนึ่งตอบ “อยากอยู่ กับเรากี่ได้ เราจะสอนให้ ให้เจ้าเป็น กลองตัวรอง”

ด้วยเหตุนี้ชายผู้เป็นลูกสุดท้องก็ ได้เข้าร่วมคณะแสดงคณะนี้ เมื่อแต่ง เครื่องแล้วก็ถือพิณจีน ที่เรียก ฉะนั้น จูตี ร้องเพลงไป เดินไป โกลไป จนเลี้ยวขวาวัน แต่ไม่ว่าใครที่เห็น การแสดง และได้ยินเสียงเพลงของ ชายนี้แล้ว เป็นชมเปาะทุกคนไปว่า “แสดงได้ดีเหลือเกิน” ต่อจากนั้นก็ เดินทางท่องเที่ยวไปกับคณะแสดงทั่ว แผ่นดิน ร่วมสามปี

วันหนึ่งชายนั้นนึกถึงแม่ผู้ชรา ของตน นึกๆ ไปแล้วก็คิดถึงจนน้ำตา ไหล แล้วก็เลยนึกไปถึงพี่ชายทั้งสอง คิดไปคิดมาก็ตามตัวเองว่า ทำไมไม่ กลับบ้านจะได้พบพ่อแม่และพี่ๆ ใน ที่สุดท้ายก็ตกลงเก็บข้าวของรวมทั้งพิณ

ออกเดินทางทั้งกลางวันทั้งกลางคืน กลับบ้าน

แต่เดินทางมาได้ ๒ วัน ก็มาถึง ชายทะเล ซึ่งไม่มีทางจะไปไหนได้อีกต่อไป เพราะในท้องทะเลข้างหน้า มีแต่คลื่นลูกใหญ่ ๆ บนฟ้าก็มีแต่เมฆ จะหาเรือสักลำก็ไม่มี เห็นแล้วชายนั่นเศร้าใจเสียจนแทบจะโคกทะเลตายเสียให้รู้แล้วรื้ออกไป แต่เมื่อไม่รู้จะทำอย่างไรได้ ชายนั่นก็เอาหินออกมาเล่นเพลงเศร้า ๆ เพลงนั้นเศร้าเสียจนน้ำตาไหลอาบแก้ม ส่วนใจก็ปล่อยให้ลอยล่องไปถึงบ้าน ถึงพ่อแม่

ทันใดนั้นเอง ชายนั่นก็ได้ยินเสียงคนร้องเรียก พอเงยหน้าขึ้นมาก็เห็นทูลของพระยามังกรดิธองแยกคลื่นอยู่ก่อนหน้า ทุกคนถามขึ้นว่า

“เจ้านายของข้า พระยามังกรทรงคิดออกคิดใจเสียงเพลงของท่านมาก จึงส่งข้ามาเชิญท่านลงไปยังอาณาจักรของพระองค์ จะได้ร้องเพลงให้ท่านฟังอีก”

ชายนั่นก็ตกลงไปกับทุกพระยามังกร ทุกพระยามังกรจัดแจงยกธงโบก และพาคลองไปบนคลื่นลูกใหญ่ ๆ นั้น คลื่นก็แยกออกเป็นทางให้คนทั้งสองลงไปถึงท้องทะเลได้โดยสะดวก พระยามังกรทรงพอพระทัยอย่างยิ่งที่ได้เห็นนักร้องนักคิดพิณ ครั้นว่า “ท่านใช้ไหมที่ร้องเพลงอย่างไพเราะที่ชายหาดเมื่อคืน ตอนนั้นท่านคงจะหิวละซี มากินเหล้าเสียหน่อย แล้วค่อยกินอะไรกัน” แวบเดียวมหาหกลึก (อ่านต่อหน้า ๑๒๔)

ชีวิต

6

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๐๑
บรรจบ พันธเมธา คอบคามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึงสำนักงาน
สตรีสาร (วันที่ ๗ ต.ค. - ๑๔ ต.ค. ๒๕๑๖) ส่วนคำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้
เรียงตามลำดับวันที่

“โสมนัส” ต้องการอักษร ๘ ความหมายไม่จำกัด ขอให้คล้องชื่อ
พี่ชาย ฐานันท์
ธ ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

ศลภา - (ออกเสียงสนละภา) คำสรรเสริญ
สฤษฎา - เข้าใจ รู้เป็นอย่างดี
สวิมล - มีความบริสุทธิ์

“ทิพพา” ต้องการอักษร ก นำ ตามด้วย ท มีความหมายเป็นสิริมงคล
ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

กมลทรรศน์ - มองकुสว่างแจ่มจ้า
กันตธร - ทรงไว้ซึ่งความสุข
กฤตกัลป์ - ผู้รู้พิธีตามธรรมเนียมประเพณี

“อุไรวรรณ” ต้องการอักษรชื่อพ่อ (ประโยชน์) และชื่อแม่
(อุไรวรรณ) หรือของคนใดคนหนึ่ง ขอให้เป็นชื่อเก๋ๆสั้นๆไม่เกิน
๒ พยางค์

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

ยศวรธรณ์ - (ออกเสียงยศะวัค) เจริญด้วยชื่อเสียง เกียรติยศ ความ
รุ่งเรือง
บุญจน - ชนทั้ง ๕ ประเภท
วฤษ - (ออกเสียงวะริค) เจริญองงาม รุ่งเรือง (ต่อหน้า ๑๒๔)

๑๗

5

ข้อที่ - ต่อจากหน้า ๑๗

“จินตนา” อลิสา แปลว่าอะไร ใช้ได้หรือไม่สำหรับ
คนเกิดวันพฤหัสบดี ขอชื่อที่หมายว่า สมรัก สมปรารถนา
ด้วย

ใช้ได้ น่าจะเป็นชื่ออังกฤษว่า Alice ถ้าเขียน อลิสา
จะแปลว่า เจ้าแห่งผิง ก็คงได้

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

บุณิจฉ - ความปรารถนาบริบูรณ์
บุณณาภิลาส - ผู้ที่สมปรารถนา เป็นที่ขมิใจ ฟังพอใจ
บุณณาสา - เปี่ยมด้วยความหวัง

“วีรวัดย์” ต้องการอักษร ว ร ศ มีความหมายว่า ที่งาม
ฉลาด เป็นที่รักของพ่อแม่ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ขึ้นต้นด้วย
ว เป็นชื่อสั้นๆ เก๋ๆ
ศ ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

วรวรรณ - การเลือก การขอร้อง การให้เกียรติ
วันทรา - การสรรเสริญ การแสดงความเคารพนับถือ
ความเจริญรุ่งเรือง
วลดกษ - เกิดมาเป็นที่รัก

“กันยา” ต้องการอักษรที่เป็นมนตรี เกษ และศรี ให้
คล้องกับชื่อบิดามารดา (กันยา-ประทีป)

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

ศัสยพร - พรอันเป็นที่ปรารถนา ก็เยี่ยม
กันธรร - เมฆ
กันทัญ - ดอกบัวขาว

“นงเขารว” ต้องการอักษร ว น ให้คล้องกับที่ “สุนิพัจ”
มีความหมายดี ฉลาด สุภาพอ่อนโยน

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

วรัทพร - พรอันประเสริฐแล้ว
วนัสสุดา - ลูกสาวผู้น่ารัก เป็นที่ปรารถนา
วนัสยุ - เป็นที่ยินดี ฟังพอใจ

“กอบกุล” ขอชื่อหลานชายคนโต ให้มี จ ฉ ช ษ ณ ญ
เป็นตัวกัน และ ก-ง เป็นตัวตาม ส่วนคนเล็กตัวกันเป็น
อ ตัวตามเป็น ข ร ล ว

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

จักรกร - มอมีจักร
จณักร - เป็นยอดในทางชื่อเสียง

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

อภิขยา - ชัยชนะโดยเกิดชาด
อภิณฐ์ - เป็นที่ยินดี ❀

แก้สสารพัตติก - ต่อจากหน้า ๑๗

ที่เป็นปูกินได้นำอาหารกลิ่นหอมหวาน
มาทั้งลงกรงหน้า อารามหัว ชายนั้น
ก้มหน้าก้มตากิน ไม่ไ้สนใจสิ่งนอก
เดยว่าอาหารนั้นเป็นอะไร ครั้นกิน
อาหารเรียบร้อยแล้ว ชายนั้นก็ร้อง
เพลงถวายอย่างไพเราะน่ามหัศจรรย์
เป็นที่สุด พระยามังกรถึงกับทรงสรวล
พระมัสสุด้วยความพอพระทัย พอเพลง
จบโอรสพระยามังกรก็ไปรุดให้ชาย
นั้นเข้าเฝ้า

เมื่อชายนั่งอยู่ในวังพระยามังกร
ได้สามวัน ก็บังเกิดความคิดถึงบ้าน
คิดถึงพ่อแม่อยากกลับบ้านเป็นที่สุด
เจ้าชายโอรสพระยามังกรทอพระ
เนตรเห็นเช่นนั้นจึงครัดถามว่า
“ทำไมอยู่ที่นี้ไม่มีความสุขหรือ”
“มีความสุขพะยะค่ะ” ชายนั้นทูล
ตอบ “แต่ว่าข้าพระองค์คิดถึงแม่ คิด
ถึงที่ไร่ที่รู้สึกเศร้าทุกที”
“เข้าใจละ” เจ้าชายครัด “พรุ่งนี้

ท่านก็กลับบ้านได้แล้วละ ถ้าพระยา
มังกรบิดาของข้าจะให้เงินให้ทองท่าน
ละก็อย่ารับนะ และถ้าพระองค์ครัด
ถามว่าอยากได้อะไรละก็ ทูลขอวิเศษ
สารพัตติกที่ข้าสวมคออยู่นี้ละ รักษะ
นี้แหละ จะช่วยท่านเวลาท่านเกิด
เดือดร้อนยากลำบาก เดือดร้อนอะไร
ก็ขอเอาเถอะ แล้วก็จะได้ทุกอย่างทั้ง
ปรารถนา”

เช้าวันรุ่งขึ้น (ต่อหน้า ๑๓๐)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร
บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

งามนิจ เล็กสวัสดิ์

สมเพียร จาคิเทศ์ ถ่ายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ
นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ
สีห์ เตือแผงศรี เรือจีน ศรียาภัย
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม ไกลสม กระจำรังรัตน์
บรรณาธิการภาคพิเศษ
สุภา ลือศิริ

กองธุรการ
นวลศรี ประภาศิริ
ปรีดา หนูนภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ
นันทกา สุประภาตะนันท์ ธ.บ.ร.น
สุภัทรา สิงหลกะ ธ.บ.
สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.
ม.ร.ว. สอนงค์โสภ ไรจนะบุรานนท์
กนก สามเสน วิด
แพทย์หญิงอรรพวรรณ กุณวิศาล
ยุบธ क्रमงคล อ.บ.
สมศรี สุกุมลนันทน์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์
เสงี่ยม เผ่าทองสุข
จำนง รังสิกุล ธ.บ.

แก้วสารคดี-ต่อจากหน้า ๑๒๔

ขณะที่ชายผู้เป็นลูกสุดท้องมาทูลลา
พระยามังกร พระยามังกรตรัสถามว่า
“จะกลับละหรือ ข้าจะให้เงินแท่งท่าน”

“ข้าพระองค์ไม่ปรารถนาพะย่ะ
ค่ะ”

“ทองล่ะ”

“ทองก็ไม่ปรารถนาพะย่ะค่ะ”

“ถ้าเงินก็ไม่อยากได้ ทองก็ไม่
อยากได้แล้ว ท่านจะอยากได้อะไร”

“อยากได้รักนะที่เจ้าชายทรง
สวมใส่อยู่นั่นละพะย่ะค่ะ”

คำตอบนี้ทำให้พระยามังกรทรง

อึ้ง และนั่งคิดอยู่นาน ในที่สุดพระยา
มังกรทรงหันไปตามเจ้าชายว่า “ลูกจะ
เต็มใจให้เขาหรือ”

“เต็มใจพะย่ะค่ะ” เจ้าชายทูล
ตอบ และก็ทรงถอดครีณะสารพัดนึก
มาใส่มือชายนักร้อง ผู้ที่เจ้าชายทรง
ถือเสมือนสหาย ต่อจากนั้นทุกพระยา
มังกรก็พาชายหนุ่มนักร้องไปส่งยัง
ชายหาด พอถึงชายหาด ชายนั้นก็รีบ
เดินทางไปยังที่ที่นัดพบกับพี่ทั้งสอง
ซึ่งพี่ชายทั้งสองคอยอยู่ทั้งหลายวัน
แล้ว และอีกสองสามวันต่อมาคน
ทั้งสามก็มาถึงบ้าน แม่ซึ่งร้องไห้คิด

ถึงลูกจนตามีคิ้วไป เห็นลูกกลับมา
พร้อมกันทั้งสามคนก็ดีใจอกดีใจจน
นัยน์ตาหุ่ยเป็นปกติ ลูกชายทั้งสาม
คนเข้าไปหาพ่อที่ซราหน้าตาเหี่ยวอัน
ลงไปมาก พ่อถามลูกคนโตว่า

“เจ้าไปเรียนอะไรมา”

“เรียนเป็นช่างทองแดง”

แล้วก็ตามลูกคนกลาง ก็ได้คำ
ตอบว่าเป็นช่างเงิน ส่วนคนสุดท้อง
ก็ตอบว่าตนเป็นนักแสดง พ่อแม่ได้
ยินแล้วพื้นเสียงจนกระทั่งระงับไว้ไม่
อยู่ และไม่ช้าก็ตายด้วยความสะดวก
และตรอมใจ (ยังมีต่อ)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์	ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดมอบรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารศิริกตเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๕๔๓๖๖ สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางเบ็ดธรรมดาก เล่มละ ๓.๕๐ บาท หมายเหตหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์ สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๕๕.๐๐ บาท	๖๓.๐๐ บาท	
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๑๐๐.๐๐ บาท	๑๒๐.๐๐ บาท	
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๙๐.๐๐ บาท	๒๒๐.๐๐ บาท	

นิทานพื้นบ้านชาตินิ

บรรจบ พันธุเมธา

๑) แก้วสารพัดนึก นิทานจีน (ต่อ)

เรื่องเล่าค้างไว้ถึงลูกชายของพ่อเต่าแม่เต่าสามคน ที่ออกจากบ้านไปทำมาหากิน และเล่าเรียนวิชาที่จะหาเลี้ยงตัวและครอบครัวได้ตลอดไป ลูกคนโตไปเรียนวิชาการช่างทองแดง ลูกคนกลางไปเรียนวิชาช่างเงิน ส่วนลูกคนสุดท้องไปหัดเล่นจิ้ง และสามารถในการร้องเพลงและคิดพิณเป็นอย่างยิ่งถึงกับพระยามังกรที่ทรงได้ยินเสียงเพลงเศร้าๆของชายนั้น เมื่อชายนั้นเดินทางกลับบ้าน แต่หาทางเดินทางข้ามทะเลไปไม่ได้ เพราะไม่มีเรือ ทำให้เกิดถึงบ้าน กิดถึงพ่อแม่ พระยามังกรทรงส่งทูตมาหา ทูลไปใต้ทะเล ให้ร้องเพลงให้ฟังอีก โอรสพระยามังกรก็ไปรบกวนชายนั้น ทรงนับเป็นเสมือนสหาย เมื่อเห็นชายนั้นไม่มีความสุข เพราะกิดถึงบ้านอยากกลับบ้าน จึงทรงแนะว่า ถ้าพระยามังกรจะประทานเงินกิติ ทองกิติ จงอย่ารับ ถ้าจะทรงตามว่า ถ้าเงินก็ไม่รับ ทองก็ไม่รับแล้ว จะอยากได้อะไร ก็ให้บอกว่าอยากได้รักนะที่เจ้าชาย

ทรงสวมใส่ รักนะนั้นเป็นรักนะสารพัดนึก อยากได้อะไรขอเอาก็จะได้ดังปรารถนา เมื่อชายนั้นทูลขอรักนะ พระยามังกรจึงกับทรงอึ้ง แต่เมื่อครั้นตามเจ้าชาย เจ้าชายทูลว่าทรงเต็มใจจะยกให้ชายนั้นไปก็จำต้องให้ไป แล้วก็พามาส่งยังชายหาก และชายนั้นก็รีบไปพบพี่ชายตามทีนคหหมายไว้ แล้วพากันกลับบ้าน ความดีใจที่เห็นลูกกลับมาทำให้แม่ที่คามัวเพราะร้องไห้ถึงถึงลูก กลับคาสว่างขึ้นมา แต่ไม่ช้าเมื่อได้รู้ว่าลูกสุดท้องนี้ไปเรียนวิชาเกินกินร่ากินมา ทั้งพ่อทั้งแม่ก็เกลียดรอมใจกาย

อีก ๓ ปีต่อมา พี่น้องทั้งสามต่างก็แต่งงานทีละคนๆ วันหนึ่งเมียของพี่ชายคนโตได้บ่นแก่เมียพี่ชายคนกลางว่า “น้องสุดท้องของผัวเรานี้ช่างไม่ทำอะไรเลยนะอยู่ในบ้านตลอดทั้งวันๆ หาเงินไม่ได้สักเก็เดียว พี่ชายเอาพิณของเขาไปเผาเสียแล้ว เขาไม่มีอะไรเล่น เลยนั่งเคาะม้านั่งเป็นจังหวะ แล้วก็ทำเสียงอึกทิกน่าท้อใจจนลูกเราไม่ได้

หลับไม่ได้นอน เราควรแบ่งมรดกกันเสีย ไม่อย่างนั้นเจ้าน้องคนนี้คงกินทรัพย์สินสมบัติของเราหมด” สะใภ้คนกลางพยักพืดเห็นด้วย

ยังไม่ทันที่พี่ชายจะทำอะไร ชายผู้นั้นเป็นน้องสุดท้องได้ยินเข้าจึงจัดแจงขนสมบัติของตน ซึ่งมีเสาสองคัน ฟางสองสามมัด กะทะใหญ่ใบหนึ่ง แล้วก็ข้ามแควๆอีก ๒ ใบ จัดแจงเรียกเมียออกจากบ้าน ไปหาที่อยู่ใหม่ และไปหาได้ที่ดินผืนหนึ่งใหญ่ไม่เกิน ๒ ไร่ครึ่ง ยังไม่ได้หักร้างฉางพง พอถึงก็ปักเสาแล้วเอาฟางคลุมข้างบน พออาศัยเป็นที่พักได้ เข้าชั้นก็เข้าป่าหาฟืนมาใช้ มีชีวิตอยู่ไปวันหนึ่งๆ

ต่อมาอากาศหนาวจัดลมหนาวพัดมาจากทางตะวันออกเฉียงเหนือ มีหน้าข้าวฝ่นยังกระหน่ำลงมามาก ชายนั้นออกไปหาฟืนไม่ได้ จึงได้แต่นอนตลอดทั้งวัน ครั้นเปิดฝ้าหม้อก็เห็นมีแต่น้ำ ชายนั้นจึงก้มน้ำพอให้หนกท้อง แล้วก็ถ่มมือแก้หนาว ทันใดนั้นก็นึกได้ว่าตนมีแก้วสารพัดนึกอยู่ จึงถามเมียว่า “นี่นางอยากกินอะไรละ จะเอาปลาเอาหมูหรือเนื้อ เลือกเอาตามใจชอบซิ” เมียได้ยินก็ย้งนอนนิ่ง

อยู่บนเตียง ถึงฟางมากลุมซาให้อุ่น
แล้วก็บ่นว่า “อย่ามาพูดกลั่นแกล้ง
เลยนะ เพียงแต่ได้เท่าหูกมากิน
เท่านั้น...” ข้างผัวก็ถามซ้ำอีกว่า
“ไม่ยากกินปลา กินเนื้อบ้างหรือ
หรือ” แต่เมียไม่สนใจจะตอบ นอกจาก
จะแซงซักผัวว่าเป็นคนโง่เง่า ไม่รู้จัก
ทำมาหากิน แล้วก็หันหน้าเข้าผ้า
ห่มไป

เห็นเช่นนั้นชายผู้ผัวก็แอบเอา
รক্তะสารพัดนึกมาดู ปากก็พูดว่า
“รক্তะจำ ข้ายากได้เท่าหูกสักขามหนึ่ง
แล้วก็ปลาหนึ่ง เนื้อหนึ่ง” พรึบคา
เกี่ยวกับปรากฏว่ามีตาจ ติอขามเท่าหูก
ไว้ในมือซ้าย ส่วนมือขวาถือขามเนื้อ
กับปลา พอวางขามทั้งสองลงกับพื้น
มีตาจนั้นก็พูดว่า

“เจ้าผียากไว้ หวังว่ากับข้าวนึก
จะอร่อย” แล้วก็หายวับไป

ชายนั้นก็ปลุกเมียให้ตื่นขึ้นยืน
ขามเท่าหูกให้ ซึ่งนางก็กินหมดในอีกใจ
เดียว ต่อจากนั้นผัวก็ส่งขามเนื้อกับ
ปลาให้ เมียเห็นแล้วออกสงสัยไม่ได้
แต่ก็ไม่ได้ถามอะไร เพราะขามนั้นมี
ปลากับหมูนึ่งๆ ขุนขาม จึงฉวยมากิน
อย่างเต็มที่ที่สึกก็จะกินได้ จนกระทั่ง
น้ำมันไหลหยดย้อยลงมากตามเสื้อ ใน
ที่สึกเมียถามผัวว่า

“ไปซื้อกับข้าวเหล่านี้นมาจากไหน
นะ หรือไปขโมยเขามา”

ผัวก็เลยค่อยๆ ถึงเอารক্তะจาก
กระเป๋าสอดมาออกเมีย ทอบว่า “ไม่ได้
ซื้อมาหรอก แต่ได้จากรক্তะสารพัด
นึกก่อนนี้ (อ่านต่อหน้า ๑๒๔)

ชี้อัด

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอซื้อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๐๙
บรรจบ พันธุมธนา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอซื้อมาถึงสำนักงาน
สตรีสาร (วันที่ ๑๔ ธ.ค. - ๒๔ ธ.ค. ๒๕๑๖) ส่วนคำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้
เรียงตามลำดับวันที่

“จำลอง” ต้องการอักษร ก จ บ ส ต (ถ้าทำได้อยากให้มีย่ออักษรครบ
ตามทักขนา) มีความหมายว่า มีชื่อเสียงในทางดี หรือคนมีดีแต่ไม่ออก

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

ศัพทจิตต์ - จิตที่มีเมตตา มีโชค มีความสุข

จิตตัสส - ความสามารถในทางความคิด ความเข้าใจ

กิตติภท - เจริญด้วยเกียรติ ชื่อเสียง และความรุ่งโรจน์

“ปูก” ต้องการอักษร น ร มีความหมายว่า มีปัญญา มีทรัพย์สมบัติ
มาก กณรัตน์ แปลว่าอะไร ใช้ได้หรือไม่

ใช้ได้ แปลว่า รক্তะที่ส่องแสงแจ่มจ้า

“ปุม” ต้องการอักษร จ ค มีความหมายว่า เจริญรุ่งเรือง ฉลาด ขอ
ชื่อเก่า เป็นสิริมงคลแก่ดวงชะตา

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

ใจตนย์ - (ออกเสียงใจชนะ หรือใจ-คน หรือจะเปลี่ยน ต เป็น ค ก็
ได้ถ้าชอบ) สติปัญญา ความฉลาด

จัญจุคา - ความมีชื่อเสียง

จุนันท์ - ใช้เป็นชื่อ ไม่มีความหมายโดยเฉพาะ

“เพ็ญพรรณ” อักษรและความหมายไม่จำกัด ขอให้เป็นชื่อ ๒ พยางค์

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)

พรรธิดา - (ออกเสียงพันทิดา) เจริญออกงามแล้ว เพิ่มพูนแล้ว

พรรษณะ - ฝนตก การทำให้ฝนตก

พลิศาน - เมฆ

(อ่านต่อหน้า ๑๒๔)

ข้อที่ - ต่อจากหน้า ๑๙

“บุญชู” ต้องการอักษร อ ความหมายไม่จำกัด ขอให้
เป็นชื่อเรียกง่าย มี ๒ พยางค์

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

อริษฐา - การรับภัยความยินดี
อภิขวัธ - ทำให้สว่างแจ้ง ส่องสว่าง ลูกไฟ
อิษฐา - แข็งแรง กล่องเกล้า รวดเร็ว

“น้ำทิพย์” ต้องการชื่อคำเดียว เก๋ๆ มีความหมายเป็น
สิริมงคล

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

ฤต - (ออกเสียงริกหรือริค) ถูกต้อง เหมาะสม
สามารถ ชื่อศักดิ์ กล่าวหาญ
โอณาร์ - ใช้เป็นชื่อ ไม่มีความหมายโดยเฉพาะ
เอศ - ที่เกี่ยวกับพระศิวะ เกี่ยวกับเทวดา

“สุคนธ์” ต้องการอักษร ส ก จ มีความหมายเป็น
สิริมงคล มีศรี มีเกษ ฉลาด เก่งชื่อ อนุสรณ์ อยากให้
คล้ายๆชื่อเดิม

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

นกร - (ออกเสียงนกะอน) มังกร ราศีพฤษภ
นฤคันธ์ - เป็นที่สรรเสริญของคน
นรศักดิ์ - อำนาจเหนือคน

“สุคนธ์” ต้องการอักษร ส น ก ว มีความหมายว่า
น่ารัก เก่ง เป็นสิริมงคล อยากให้ชื่อคล้องกับชื่อพี่ชายกัน

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

สกร - (ออกเสียงสะกอน) ที่มีรักมี
ศนพร - (ออกเสียงสะนะพอน) พรที่ให้
สนฤพร - มีความประเสริฐทุกแห่งกัน ❀

แกวสารพัดนึก - ต่อจากหน้า ๑๙

ไม่ว่าอะไรถ้าอยากได้แล้วขอละก็
เป็นได้ทั้งนั้น”

“อ้าว ถ้ามีรักนะมีค่าอย่างนั้น”
เมียชายนั้นร้องเสียงหลง “ทำไมไม่ขอ
บ้านสวยๆอยู่สักหลังละ กระต๊อบเก่านี้
จะพังมีพังแหล่อยู่แล้ว”

ไต่ย็นเมียบอกว่าเช่นนั้น ผัวก็เลย
เอารักนะมากำไว้ พูกว่า

“รักนะจำ ช่วยสร้างบ้านใหญ่ๆ
สวยๆให้ข้าสักหลังเถอะ” บ้านใหญ่โต
สวยงามก็ผูกขึ้นมากันตาเห็น นับแต่
นั้นมาคนทั้งสองก็ได้มีบ้านมุงกระเบื้อง
อย่างสวยงาม

๑๒๘

วันหนึ่งพี่ชายคนโตขึ้นขึ้นไปซ่อม
หลังคา และก็ได้น้องสุดท้อง
แก่งควักรู้กับเจ้าชาย ชีมี้าเหาะอย่าง
ไปทั่วหมู่บ้าน จึงรีบวิ่งลงมาบอกน้อง
ชายคนกลางว่า “มาคุอะไรนี่ซิ น้อง
สุดท้องของเรากลายเป็นโจรไปแล้ว
ไปขโมยม้าไกรมากี่ตัว คุทำทำ
เหมือนจะมาปล้นเราอย่างนั้นแหละ”

ครั้นน้องสุดท้องมาถึงบ้านพี่ชาย
ก็ลงจากม้าไปเกาะประตู แต่ไม่มีใคร
ยอมเปิด ในที่สุดพี่คนโตได้ร้อง
ตะโกนออกมาว่า

“เจ้าคนเลว งานการอะไรก็ไม่

ทำ นี่จะวิธอันเป็นขโมยหรือ”
น้องสุดท้องรู้ว่าพี่ชายทั้งสอง
เข้าใจผิด จึงพูกว่า

“ข้าไม่ได้ขโมยเงินใคร ข้ามี
รักนะที่เป็นแกวสารพัดนึกต่างหาก
ข้าจะไปขโมยเงินใครทำไม ในเมื่อ
บ้านของข้าออกใหญ่โต เห็นไหมละ
อยู่ในหมู่บ้านนี้ไงละ”

พี่ชายทั้งสองมองคามมือไปควย
ความอยากรู้อยากเห็น และก็ได้น้อง
บ้านสวยส่องแสงเป็นประกายแวบอยู่
กลางแดด ภาพที่เห็นนี้ทำให้
พี่ชายยอม (อ่านต่อหน้า ๑๓๐)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

สุรีย์พร นาคพินตร์

สมเพียร จาคิเถตุ

ถ่ายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง

บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือเผดถ์ ธีรชรี ศรียาภัย
นิตยา วงศ์เกียรติธรรม โกศล กระจำรังคัน

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปรีดา หนูหนักก็ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ธ.บ.ร.น.
สุภัทรา สิงหลกะ ธ.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.

น.ร.ว. สอนงค์ โสม โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิส

แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศาล

ยุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมตันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสวียม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ธ.บ.

๕๖ ๑๒๘ ๗๑๖๖ "พณ"

แก้วารพดนัก-ต่อจากหน้า ๑๒๔

เมื่อประคองมารับน้องชาย แล้ว
ก็ถามอย่างกระตือรือร้นว่า

“รักนะอะไรของเจ้าเนะ ที่จริง
ข้าก็อยากได้บ้างเหมือนกัน ขอยืมเอา
ไว้สักสองสามวันได้ไหม”

น้องชายไม่ขัดข้อง ล้วงเอารักนะ
ออกจากกระเป๋าแล้ววางลงบนโต๊ะ และ
ก็เกิดพลัดตก รักนะนั้นเลยแตกออกเป็น
สองเสี่ยง น้องชายส่งให้พี่ชาย
เสี่ยงหนึ่ง คนเอาที่เหลือเก็บใส่กระเป๋า
เสื้อกลับไป

พี่คนโตก็ไปบิ๊กประคอง แล้วก็เกาะ

รักนะนั้น พลงพุกว่า “รักนะ รักนะ
ข้าอยากได้ทรัพย์สินสมบัติเงินทองมากมาย”
ทันใดนั้นมีศางก็ปรากฏร่างขึ้น หอบ
เงินทองมาด้วยเต็มหอบ บิ๊กจั้นพุก
ว่า “เจ้าผิยาก็ ข้าหวังว่าเจ้าจะใช้
ให้สมญาไปเลย เอา” พุกแล้วก็วาง
เงินลงบนโต๊ะ แค่นี้พี่ชายคนโตทำหน้า
ย่น และพุกอย่างเคืองๆว่า “ข้ามิได้มี
นา มีมากพอกิน กรวาทหน้ากรวาทหลัง
ละก็อย่ามาเรียกข้าอย่างนั้น”

ขณะที่พุกอยู่นั่นเอง ก็ได้มีลม
พายุพัดมาโดยแรง เงินที่บิ๊กจั้นหอบ
มาวางไว้ให้บนโต๊ะก็ไถ่หายไปหมด

สิ้น บิ๊กจั้นนั้นก็เหาะไปในอากาศ
แล้วก็หายวับไปด้วย ส่วนรักนะเสี่ยง
นั้นก็ไต่ปลิวออกไปทางหน้าต่าง

ขณะนั้นชายผู้เป็นน้องสุดท้องนั่ง
กินข้าวอยู่ ก็ปรากฏว่ารักนะเสี่ยงที่ไต่
พี่ชายยืมไปนั้น ไต่บินหวิวเข้ามาทาง
หน้าต่าง เมื่อลอยวนอยู่สองสามรอบ
แล้วก็กลับเข้าไปรวมอยู่กับรักนะอีก
เสี่ยงหนึ่ง ซึ่งกระดอนหล่นออกมาจาก
กระเป๋าเสื้อ ต่อจากนั้นรักนะทั้งสอง
เสี่ยงก็บินออกไปเหมือนผีเสื้อสองตัว
แล้วก็ค่อยๆจมลงไปที่ทะเล

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๕๕.๐๐ บาท	๖๓.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๑๐๐.๐๐ บาท	๑๒๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๙๐.๐๐ บาท	๒๒๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดบอกรับมาซึ่งสำนักงาน

๕๓/๓๖-๓๘ อาคารศรีวิเทศ ๒ ถนนประชาธิปไตย
กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๕๕๔๙๓๖

สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์ตามอัตรา
เล่มละ ๓.๕๐ บาท ราคาคัดหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน
ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์
สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

นิทานพเนจร

13

บรรจบ พันธุเมธา

กระจงเจ้าปัญญา (นิทานอินโดนีเซีย)

กระจงเป็นสัตว์ขนาดเล็กตัวสูงเพียงฟุตเดียว ภาษามลายูและอินโดนีเซียเรียกว่า กันจิล แต่ว่าสติปัญญาของกระจงหรือกันจิลนี้เฉียบแหลมไม่น้อย สามารถเอาชนะสัตว์ใหญ่ๆ ได้ ทั้งจระเข้ เสือ และแม้แต่ช้าง ครั้งมีเรื่องเล่ากันต่างๆ ตามที่มารีการเรต มูร อาลีบาซ รวมมาแล้ว บางเรื่องมีส่วนคล้ายๆ กับที่เล่าไปแล้วบ้าง แต่เพื่อให้เรื่องติดต่อกันจึงจะเล่าไว้ด้วย ครั้งเรื่องกระจงกับจระเข้เรื่องนี้ เรื่องเล่าว่า

วันหนึ่งเมื่อตะวันขึ้นสูง แดดร้อนจัด สัตว์ทั้งหลายในป่าต่างพากันเสาะหาที่ร่มๆ เพื่อหลบแดด ในขณะที่ใครๆ พากันหลบเข้าที่ร่มหมด กระจงหรือกันจิลตัวที่เจ้าปัญญานี้ก็เกิดหิวน้ำเหลือจะทน จึงตรงไปยังแม่น้ำ แต่ว่าแม่น้ำนั้นลึก กันจิลรู้ว่า แม่น้ำลึกๆ อย่างนี้ อย่างไรเสียต้องมีจระเข้ เพราะฉะนั้นจึงต้องระวังตัว เมื่อมาถึงริมตลิ่ง แม้จะหิวน้ำแสนหิว กันจิลก็ไม่พรวดพรากลงไป ได้แต่ค่อยๆ หย่อนขาหน้าลงไปเพียงข้างเดียว แต่ขณะที่กำลังจะก้มหน้าลงกินน้ำอยู่นั้นเอง ก็รู้สึกเจ็บแปล็บ มองแวบเดียวก็รู้ว่า หาใช่ใครอื่นไม่ จระเข้นั้นเอง

แต่ถึงแม้จะเจ็บที่ขาอย่างสาหัส เพียงโกลีตาม กันจิลก็ไม่บ่นปากร้องออกมา แต่กลับเหลียวไปมองครุรอบๆ และก็ได้เห็นไม้เข้าท่อนหนึ่ง ขนาดเล็กใหญ่เท่ากับขาของตนพอดีพอดี กันจิลก็เลยหยิบไม้ท่อนนั้นขึ้นมาแล้วร้องว่า

“เฮ้ย เจ้าจระเข้หน้าโง่ เจ้าคิดว่ามันเป็นขาของข้าหรือ โอ้ นั่นมันใช่เมื่อไหร่ล่ะ ท่อนไม้ต่างหาก ข้าของข้าอยู่นี่ นี่ไงล่ะ”

พูดแล้วก็โยนไม้ท่อนนั้นลงไปในน้ำ จระเข้นั้นก็โง่จริงๆ คว้าพอกำยั้นเช่นนั้น ก็เลยปล่อยขา กันจิลที่ตนจับไว้ หันไปจับไม้ท่อนนั้นแทน พอจระเข้ปล่อยขา กันจิล

รีบชักขาขึ้นมาแล้วก็วิ่งถอยจากตลิ่งไป พลงหัวเราะ หัวเราะ แล้วก็หัวเราะ จนกระทั่งจระเข้โกรธแค้นโกรธ แต่ไม่รู้จะจัดการอย่างไรกับกันจิลได้ ได้แต่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันและสาบานแก่ตัวเองว่า

“คิดะ เจ้ากันจิล วันนี้เจ้าหลอกล่อข้าได้ แก้วหน้าข้าจะไม่ยอมให้เจ้าทำอย่างนี้ได้อีกเป็นอันขาด ทั้งข้าจะต้องจับตัวเจ้าให้ได้ด้วย”

อีกหลายวันต่อมา กันจิลก็ได้ไปที่ริมแม่น้ำนั้นอีก ด้วยว่ากระหายน้ำเหลือเกิน แต่ก็ไม่ได้ลงไปกินในแม่น้ำนั้น เพราะกลัวจระเข้ แต่จระเข้อยู่ที่ไหนนะ กันจิลเลยวิ่งมองไปรอบๆ มองไปทางขวา แล้วก็หันมาทางซ้าย มองแล้วมองอีกก็ไม่แลเห็นอะไร เสียงโกลีก็ไม่ได้ยิน เวียบเวียบเป็นทีสุด

แต่ในทันใดนั้นเอง ตากันจิลก็เหลียวไปเห็นอะไรๆ คาคะกลุ่มๆ ลอยอยู่ในน้ำไม่ไกลนัก มองดูเหมือนกิ่งไม้กิ่งใหญ่ๆ แต่พองให้ดูก็เห็นว่าคล้ายจระเข้ตัวๆ กันจิลจึงรำพึงว่า

“นั่นมันอะไรนะ จระเข้ หรือกิ่งไม้”

และทวยความมีปัญญาไวของ
กันจิล กันจิลจึงร้องออกมาว่า

“นั่นเจ้าเป็นอะไรนะ เป็นจระเข้
หรือเป็นกิ้งก่า”

สิ่งที่เห็นลอยตัวบ่งอยู่ในน้ำก็
ยังกึ่งเงยอยู่ ไม่มีเสียง ไม่มีการ
เคลื่อนไหว กันจิลก็เลยตะเบ็งเสียงพูด
ให้กังขึ้น เหมือนกับพูดกับตัวเองว่า

“เฮ้ คุให้แน่ก็ได้ ถ้าเป็นจระเข้
มันจะต้องลอย แต่ถ้าเป็นกิ้งก่ามัน
ต้องจมลงไปใต้น้ำ”

กันจิลเฝ้าดูอย่างตั้งอกตั้งใจอยู่
ครู่หนึ่ง ก็แลเห็นสิ่งนั้นไถวน้อยๆ
และถึงแม้จะไถวนเพียงนั้น ก็ยังแลเห็น
น้ำเป็นฟองขึ้นมาปุกๆรอบๆสิ่งนั้น
พริบตาเดียวสิ่งนั้นก็จมหายลงไปใ
น้ำ กันจิลเห็นเช่นนั้น เลยหัวเราะเสีย
ยกใหญ่ แล้วร้องว่า

“โฮเฮย เจ้าจระเข้ ทำไมเจ้าถึง
ได้ไถงอย่างนั้นละ กิ้งก่ามันจมลง
ไปใต้น้ำได้เองหรือ”

ได้ยินกันจิลพูดเช่นนั้น จระเข้ก็
รู้สึกอับอายขายหน้าในความโกลาเล
ของตน จนถึงไม่อยากโผล่ให้ใคร
เห็นหน้าตนอีกเลย

นับเป็นโอกาสดีสำหรับกันจิลที่
จะกินน้ำได้สะดวกๆ กันจิลเดินไป
ตามคลองห่างออกไปหน่อย แล้วก็ก้ม
ลงกินน้ำอันใสเย็นเจี๊ยบนั่นจนจุใจ

เวลาผ่านไป ฤดูฝนก็ยังไม่มีมา
พอเข้าขึ้นมาสัปดาห์ทั้งหลายในป่าต่างๆ
แห่งหน้าฤดูฟ้า ฝนก็จะมีอะไร
แสดงว่าฝนจะตกบ้าง (ต่อหน้า ๒๔)

ชี้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๔
บรรจบ พันธุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึงสำนักงาน
สตรีสาร (วันที่ ๒๔ ธ.ค. - ๔ ม.ค. ๒๕๑๗) ส่วนคำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้
เรียงตามลำดับวันที่

“ศรี” ต้องการอักษร จ และ ล มีความหมายเป็นศรี เป็นเดช ทันสมัย
อยู่เย็นเป็นสุข สุภาพ จีรวลีย์ จุรรรัตน์ ใช้ได้หรือไม่
ร ลว ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

จันทนิศย์ - ส่องแสงแจ่มจ้าเสมอ ทำให้ยินดีเป็นนิศย์
จนิณ - ที่มีความยินดี เป็นที่พึงพอใจ
จนิษฐ์ - มีชื่อเสียงที่สุก

“นรา” ต้องการอักษร น จ ความหมายไม่จำกัด อยากทราบว่า “นวล
จิรา” ใช้ได้หรือไม่สำหรับวันพุธกลางวัน แปลว่าอะไร

จ ใช้ไม่ได้ อาจแก้ จิรา เป็น วิราชี แปลว่า ส่องแสง แจ่มจ้า
หรือ ชรา แปลว่า แผ่นดิน หรือ ผู้ทรงไว้ ผู้แบก หรือ สิริา แปลว่า
สายน้ำ

“เฉลิมพล” ความหมายกับอักษรไม่จำกัด

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางวัน (หญิง)

ลภา - รัชมีพระอินทร์
พิลสา - เป็นที่ยินดี สนุกสนาน ส่องแสงระยิบระยับ
พีรดา - ความกล้า

“รัชนี” ต้องการอักษร จ ฉ ช ญ ให้มีความหมายดี เฉลยนิดา ใช้
ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวันศุกร์ แปลว่าอะไร

ใช้ได้ แปลว่า เหมือนเกิดแล้ว (อ่านต่อหน้า ๑๒๗)

“อุคม” ต้องการอักษร อ ว มีความหมายเป็นทวีกของ พ่อแม่พี่น้อง เป็นที่เคารพนับถือของคนทั่วไป (เป็นบุตรคนแรก)

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

อิสรา - ที่สามารถทำได้ ผู้เป็นใหญ่
อรมนต์ - (ออกเสียงอรมะน) เชื้อพื้ง ว่าง่าย
อรลี - ใช้เป็นชื่อ ไม่มีความหมายเฉพาะ

“จิตติมา” ต้องการอักษร อ จ เป็นชื่อ ๒ คำ ไม่เกิน ๓ คำ เป็นชื่อแปลกไม่ซ้ำกับของคนทั่วไป

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

อภัย - มั่นคง ถาวร ไม่พินาศ
อุจิต - เป็นที่ยินดี พึงพอใจ เหมาะสม
เอกจิตติ - ความคิดอันหนึ่งอันเดียวกัน

กระจงเจ้าบุญญา - ต่อจากหน้า ๑๗

แต่ท้องฟ้าแต่ละวันก็ใสและแจ่มจ้า ทั่วแสงแดด จนกระทั่งกันไม้ใบหญ้า เที่ยงเจากรอบเกรียมไปตามๆกัน

เช้าวันหนึ่ง ซึ่งดูเหมือนจะร้อน กว่าเช้าวันอื่นๆ ก็ปรากฏกันจิตเดิน ลึกเลาะอยู่ตามชายลำธารเพื่อหาน้ำใสๆ กิน กันจิตเดินห่างจากที่ที่เคยกินไป เพราะที่ตรงนั้นน้ำขุ่นไม่น่ากิน ทั่ว ว่ามีสัตว์นานาชนิดมากินน้ำที่นั่นอยู่ บ่อยๆ ในฤดูแล้งอันยาวนานนั้น น้ำ ริมตลิ่งก็ไม่น่ากินเพราะมีโคลนถมตื้น น้ำตาลขุ่นคลั้ก ดังนั้นกันจิตจึงโคก ไปยืนอยู่บนหินก้อนใหญ่ที่ใส่อยู่ ในน้ำห่างจากฝั่งออกไป แล้วก็ก้มลง กินน้ำอันใสสะอาดรอบๆหินก้อนนั้น กินเสียจนเต็มอ้ม แต่พอเงยหน้าขึ้น จากน้ำเท่านั้นละ กันจิตก็ตกตะลึง ทั่ว แฉ่งเพราะได้เห็นปากอันใหญ่กว้าง อ้าอยู่ ปากจระเข้นั่นเอง

“อ๊ะ อาบั้งบัวยา (พี่จระเข้)

เถียวก่อนๆ ข้าไม่ได้กินน้ำใสๆอย่าง นั้นมาช้านานแล้ว กินไปแค่นี้แล้ว ยังกระหายอยู่อีกเลย ให้ข้ากินให้สมใจ

เสียก่อนเถอะ”

“เชิญเลย” จระเข้ตอบ “เชิญ เถอะ กินให้เต็มที่ตามที่เจ้าต้องการ ข้ามีเวลามากไป กราวนี้ละเจ้าไม่มีวัน พ้นเงื้อมมือข้าไปได้ละ แล้วที่จริงข้า ก็ยังไม่หิวไทยอะไรนักหรอก”

กันจิตก็เลยกินน้ำต่อไปอย่างช้าๆ สงบๆ ทั้งๆที่โอกาสจะเข้าไปอยู่ใน ปากจระเข้นั้นอยู่ไม่ไกลนักเลย แต่ แล้วกันจิตก็เงยหน้าขึ้นพูดว่า

“ก็ถ้าพี่ชายยังไม่หิว ทำไมถึง อยากรจะกินข้าเสียตอนนี้ละ ทำไมไม่ กอยจนกว่าจะหิวจริงๆเสียก่อนละ”

“พุกมากไปแล้วนะ” จระเข้ รัชขึ้น “กินน้ำก็กินไปเถอะ อย่างว่า พุกมาก ที่ตรงนี้ไม่ใช่ที่ที่ข้าอยู่ตาม ปกติ พรุ่งนี้ข้าก็ต้องไปแล้ว ฉะนั้น ถึงแม้ข้าจะยังไม่หิวจริงๆ ข้าก็ยังมิที่ ว่างในกระเพาะพอจะบรรจุเจ้ากันจิต ทั่วเล็กๆแค่นี้เข้าไปได้หรอก”

กันจิตก็เลยกินน้ำต่อไป แล้วก็ จ้องมองนัยน์ตาจระเข้หลางพุกอย่าง วิงวอนว่า “อาบั้งบัวยา พึงข้าหน่อย

เถอะ ข้าไม่รู้ว่าพี่ชายรู้เหลือเปล่าว่า ข้าจะมีลูกมีเมีย ถ้าพี่ชายกินข้าไปแล้ว ละก็ ทั้งลูกทั้งเมียข้าคงอยู่ไม่ได้หรอก ไครจะดูแล และก็คงต้องเป็นเหยื่อ สัตว์อื่นๆในบ่านต่อไป ฉะนั้นถ้าข้า จะต้องตาย ข้าก็อยากจะให้พี่ชาย เป็นบรรพบุรุษการพิเศษ เราทั้งสามก็จะ ได้ตายพร้อมกันเข้าไปในท้องของ พี่ชาย ถ้าอย่างนั้นทำไมเราไม่ไปหา ลูกและเมียข้ามาละ”

จระเข้ไม่ค่อยคึกคักอะไรหลายๆชั้น พอได้ยินว่าจะได้กันจิตเพิ่มมาอีก ๒ ก็ ยินดีรีบตกลงทันที แต่ทันใดนั้นกันจิต ก็ร้องว่า

“แต่อาบั้งบัวยา ข้าว่าน้ำไม่เป็น นิ พี่ชายจะพาข้าข้ามน้ำไปหรือ”

“เออ เอามาขึ้นหลังข้าสิ แล้ว บอกน่ะว่าจะให้พาไปทางไหน”

กันจิตโคกแผ้วไปบนหลังจระเข้ แล้วบอกว่า “ล่องลงไป ตรงไปนะ แล้วขึ้นที่ โหนดข้าจะบอก”

ขณะอยู่บนหลังจระเข้ กันจิตก็ สอดสายตาคมองไป (ต่อหน้า ๑๓๐)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

วันดี ศรีตรัง

อนันต์ โยธาประเสริฐ ถ่ายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง

บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สัท เลือแสงศรี

เชื้อชื่น ศรียาภย์

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสม กระจำรังค์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปรีดา หนูณภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ธ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ธ.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสม โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิไล

แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศาล

ยุบล คุรุสมงคล อ.บ.

สมศรี สุกุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสถียร เผ่าทองสุข

จางง รังสิกุล ธ.บ.

กระจงเจ้าปัญญา-ต่อจากหน้า๑๒๘

ทุกหนทุกแห่ง เพราะโอกาสที่เท่านั้น
ที่ก้นจืดจะเอาตัวรอดได้ กรันล่องน้ำ
ลงไป ก้นจืดก็แลเห็นบ้านคนมีหลาย
หลังด้วยกัน เป็นหมู่บ้านเลยก็เกี้ยว ที่
หมู่บ้านนี้มีทางลงมาสู่ทำน้ำ คนในหมู่บ้าน
คงใช้ทางนี้ลงมาทำน้ำเพื่ออาบน้ำ
ซักผ้า เห็นเช่นนั้น ก้นจืดก็ร้องว่า -

“เออะ ถึงแล้ว”

กรันจะเข้้วยน้ำใกล้ฝั่งตรง
หนทางนั้น ก้นจืดก็บอกว่า “นี่ละเป็น
ที่อยู่ของข้าละ คอยเดี๋ยวนะ ข้าจะ ไป
พาลูกเมียข้ามา” พูดแล้วก็โศกแล้ว

ขึ้นฝั่งไป ก้นจืดวิ่งตรงไปกลางกลุ่มคน
ที่กำลังสร้างบ้านอยู่ คนหนึ่งแลเห็น
เข้าก็วิ่งไล่ตามร้องว่า “ก้นจืด ก้นจืด
จับเร็ว”

แต่ก้นจืดไม่ได้ตั้งใจให้คนจับจึง
ปล่อยให้คุณไล่ตาม ตัวเองก็วิ่ง
ซอกซอนไปตามสวนผักแล้วก็ซ่อนตัว
อยู่หลังกอไผ่ แล้วก็กววนไปตามสวน
กล้วย จนมาถึงทางลงทำน้ำดังกล่าว
แล้ว พอมาถึงทางนั้นคนที่ไล่ตาม
ก้นจืดมา ก็แลเห็นจะเข้ที่กำลังรอ
คอยก้นจืดเข้า คนที่ตามมาเลยเดิน
ไปหมกตัวว่าพวกตนวิ่งไล่ตามอะไรมา

กลับหันไปร้องบอกกันว่า “จะเข้
จะเข้เข้ามาแล้ว”

จะเข้เป็นสัตว์ร้ายที่ชอบมาไล่
จับสัตว์เล็กๆ หรือแม้แต่เด็ก ๆ กัน
ดังนั้นในพริบตาเดียว คนทั้งหมู่บ้าน
ก็ได้อาบน้ำ หอก และพร้ามา
ต่อสู้กับจะเข้ แต่ละคนตีแทงฟาด
ฟันจะเข้อย่างไม่ปราณี จนไม่ช้า
จะเข้ก็ตาย

ก้นจืดหลบซ่อนตัวอยู่ในพงหญ้า
ตา ก็ได้เผ่ากูจนจะเข้ตาย แล้วก็เลย
ถอนใจใหญ่อย่างโล่งอก พลังเดิน
ออกจากที่นั่นไป ♣

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

สมาชิกสำนักงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๓ เดือน (๓๓ เล่มหนังสือ)

๕๕.๐๐ บาท

๖๓.๐๐ บาท

๑๐๓.๐๐ บาท

๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)

๑๐๐.๐๐ บาท

๑๒๐.๐๐ บาท

๑๕๖.๐๐ บาท

๑๒ เดือน (๑๒๖ เล่มหนังสือ)

๑๘๐.๐๐-บาท

๒๒๐.๐๐ บาท

๓๔๒.๐๐ บาท

โปรดติดก๊อถ่านกงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารทริทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๘๑๕๑๓๖

เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เล่มละ ๕.๐๐ บาท

นิทานนิทานชาด

บรรจบ พันธุเมธา

ปราบยักษ์ (นิทานฟิลิปปินส์)

นิทานเรื่องนี้คล้ายเรื่องหนุมานของจีนที่เคยเล่าไปแล้ว ยักษ์ในเรื่องนี้ที่แมกซีโม ราโมส เล่าไว้ในนิทานพื้นเมืองฟิลิปปินส์ ชื่อ คารามันมัน และผู้คิดอ่านจะไปปราบยักษ์คารามันมันนี้มีกบฏเป็นหัวหน้า

กบฏเป็นเจ้าตัวเหี้ยมขี้หนึกหนึ่ง วันหนึ่งได้ลงเรือล่องมาตามแม่น้ำ เรือของกบฏนั้นก็คือกะลามาพะรวัว แต่เรือของกบฏแล่น ไปยังไม่ทันถึง โหนด ก็ได้มีใครคนหนึ่งมาร้องเรียก และทักขึ้นว่า

“สวัสดี กบฏเพื่อนเรา จะไปไหนนะตอนบ่ายแดดจ๋าอย่างนี้”

“อ้อ อีหมัก (ปลาไหล) เพื่อนเรานะเองหรือหรือ นึกว่าใครเสียอีกล่ะ” กบฏตอบ “จะไปปราบเจ้ายักษ์คารามันมันไงล่ะ”

“เพื่อนคงต้องการใครไปช่วยบ้างละมั้ง เอาเราไปช่วยก็ไหม” อีหมักพูด

“ก็ใช่ ไปด้วยกันเถอะ” กบฏพูด

๑๐

ทั้งสองก็เลยไปด้วยกัน แล่นเรือไปได้อีกหน่อย ก็มีใครร้องเรียกอีกแล้วว่า

“สวัสดี กบฏเพื่อนเรา ทั้งทำจะไปไหนกันล่ะ ตอนบ่ายแดดจ๋าๆ อย่างนี้”

“อ้อ อาติมาซึก (ปู) เพื่อนเราหรือหรือ” กบฏทักตอบ “เราจะปราบเจ้ายักษ์คารามันมัน อีหมักเพื่อนเรานี้จะไปช่วยเราปราบด้วย”

“เข้าไปด้วยได้ไหมล่ะ” ปูอาติมาซึกถาม

“ได้สิ ไป ไปด้วยกัน”

แล้วปูอาติมาซึกก็ลงเรือกะลาของกบฏและทั้งสามก็เดินทางกันต่อไป แล่นไปได้ไม่ช้าก็มีเสียงทักดังมาอีกว่า

“จะไปไหนนะ กบฏเพื่อนเรา” ผู้ที่ทักนั้นคือปลากุปาปะหน

“จะไปปราบเจ้ายักษ์คารามันมัน” กบฏตอบ “ปลาไหลอีหมักกับปูอาติมาซึกสหายเราก็ได้ร่วมไปด้วย จะไปช่วยกันปราบ”

“ดังนั้นเราไปด้วยได้ไหมล่ะ” ปลากุปาปะหนถาม

“มาเลย” กบฏตอบ ดังนั้นสี่สหายอัน ได้แก่ เจ้าตัวเหี้ยมกบฏ ปลาไหลอีหมัก ปูอาติมาซึกกับปลากุปาปะหน ก็ได้ลงเรือไปด้วยกัน ล่องเรือไปได้ไม่ไกลนัก ก็ได้มีตัวต่อบุกตักก็ขอร่วมไปด้วย และเมื่อมาตามทางก่อนจะถึงบ้านของเจ้ายักษ์คารามันมัน บาโตะ (ก้อนหิน) ก็ได้มาร่วมด้วย

ในที่สุดสหายทั้งหมดก็ได้มาถึงบ้านของเจ้ายักษ์คารามันมัน นับเป็นโชคดียิ่งยิ่งที่ขณะนั้นยักษ์คารามันมันไม่อยู่บ้าน ทำให้สหายทั้งหกเข้าไปวางแผนปราบได้อย่างสะดวกสบาย กบฏสั่งว่า

“สหายบาโตะ อยู่ตรงตีนบันไดนี่นะ” แล้วก้อนหินบาโตะก็ไปเข้าประจำที่

ส่วนสหายอื่นพากันขึ้นบันไดไป
ถึงหัวบันได กุญชรก็ส่งปลาไหลอิมัท
ว่า

“เฮ้ สหายอิมัท ประจำทรง
หัวบันไดนี่นะ”

“ตกลง” ปลาไหลอิมัทรับคำ
ผู้อื่นก็เข้าไปในบ้าน เมื่อสำรวจ
บ้านทั่วแล้ว กุญชรก็ส่งว่า

“สหายอาติมาชักลงไปอยู่ใน
คุ่มน้ำของการาหมันหมันนะ”

“ตกลง” ปุอาติมาชักรับคำแล้ว
ก็ไต่ลงไปอยู่ในคุ่มน้ำ กุญชรก็ส่ง
ต่อไปว่า

“เฮ้ สหายกุปาปะหน ไปอยู่ใน
เคาไฟนะ”

“ได้” ปลาคุปาปะหนรับคำ และ
ชักแรงลงไปอยู่ในซีกใต้กันเคาไฟนั้น

“ข้าละ จะให้ข้าทำอะไร” ทัวก่อ
ปลุกก็ถามขึ้น “จะให้ข้าอยู่ที่ไหน”

“อยู่ที่ไหนก็ถามใจเถอะ สหาย
ปลุกก็”

“ก็ละ ถ้างั้นข้าจะบินวนไปเวียน
มาให้มันกังเหิงๆรอบบ้าน” ทัวก่อ
ปลุกก็พูด “แล้วทัวสหายเองล่ะจะอยู่
ที่ไหน”

“ข้าจะไปอยู่ในห้องนอน”
กุญชรตอบ

ครั้นตกค่ำ ยักษ์การาหมันหมันก็
กลับมาบ้าน เสียงผีเพี้ยก็ส่งกลิ่นจน
ผ่านดินตะเทือน สหายทั้งหกได้ยิน
เสียงยักษ์ก็มาแต่ไกล และต่างคอย
เวลาด้วยความสงบ พอถึงบ้านยักษ์
การาหมันหมัน (อ่านต่อหน้า ๑๒๔)

ชี ชีวิต

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๒๐
บรรจุบ พันธุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึงสำนักงาน
สตรีสาร (วันที่ ๖ ม.ค. - ๑๐ ม.ค. ๒๕๑๗) ส่วนคำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้
เรียงตามลำดับวันที่

“สมชาย” อักษรไม่จำกัด ให้มีความหมายว่าเด่นในคุณงามความดี มี
ทรัพย์ มีความรู้ ขอให้มีความเป็นลูกสาวคนแรก

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)

มณิษา - สติปัญญา ความฉลาด

มนสา - ชื่อเทพธิดาองค์หนึ่ง จิตใจ

มนนิศชัย - (ออกเสียงมนนิกใจ) ความนึกเห็นอันแน่วแน่มั่นคง

“รัตน” ท้องการอักษร ก ข ค ง ด มี ความหมาย ผู้เป็นที่รัก มี
อำนาจวาสนา สุขสมหวังในสิ่งปรารถนา เป็นศรีแก่ตัว เกียรติยศรันทนาแก้
อยากเปลี่ยนใหม่

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

โซษณา - ความพอใจของตนเอง

ชีษณ - เกิดมาเป็นผู้ชนะ

ชนนาถ - เป็นใหญ่ในหมู่คน

“จารุณี” ท้องการ ว และ จ (บิคาชื่อวิจิตรณี หรือ พรหมพันธุ์)

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

วรรณรจ - รุ่งโรจน์ทางหนังสือ

วรรณ - พระอาทิตย์

วรรณิต - สำเร็จเรียบร้อย

“พจน์” อักษรไม่จำกัด เกิดวันเข้าพรรษา ขอให้มีความหมายเกี่ยว
กับฟ้า ฝน ความเย็นใจ (อ่านต่อหน้า ๑๐๓)

รายงานมิตรภาษาและหนังสือ - ต่อจากหน้า ๑๔

การประชุมบรรณารักษ์ ภูมิภาคเอเชียอาคเนย์

งานด้านกิจการห้องสมุดมีความสำคัญและสัมพันธ์กว้างขวางหลายระดับ และมีการประชุมพบปะแลกเปลี่ยนความเข้าใจ ความช่วยเหลือกันระหว่างบรรณารักษ์ชาติต่าง ๆ เป็นครั้งคราว เมื่อ ๑๐ ถึง ๑๕ ธันวาคมศกก่อน มีการประชุมขององค์การประชุมบรรณารักษ์แห่งเอเชียอาคเนย์หรือเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (CONSAL) ที่กรุงมานิลา นางแม้นมาศ ชวลิต ผู้อำนวยการกองหอสมุดแห่งชาติ ซึ่งเป็นนายกสมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทยอยู่ด้วย พร้อมกับบรรณารักษ์ไทย ๑๔ คนได้ไปร่วมประชุมในฐานะผู้แทน

ไทยและผู้สังเกตการณ์

การประชุมคอนซาลเป็นองค์การหนึ่งในภูมิภาคของบรรณารักษ์จากประเทศต่างๆ ซึ่งประกอบด้วยอินโดนีเซีย สาธารณรัฐเขมร สหพันธ์มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย สาธารณรัฐเวียดนาม และประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคนี้ วัตถุประสงค์เพื่อธำรงไว้และกระชับความสัมพันธ์ให้แน่นแฟ้นขึ้นระหว่างบรรณารักษ์ห้องสมุดโรงเรียน บรรณารักษ์สมาคมห้องสมุด และองค์การที่เกี่ยวข้องในภูมิภาคนี้ สนับสนุนส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือกันระหว่างประเทศ ในกิจกรรมอันเกี่ยวกับวิชาชีพบรรณารักษ์ศาสตร์ บรรณานุกรม การบริการเอกสาร และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ♣

ชื่อแขกฝรั่งจีนจาก - ต่อจากหน้า ๑๓

พรมที่ชาวไทยเรามีใช้ มักเป็นพรมส่งมาจากจีน เรียกกันว่า ด่านเซ่อ หรือด่านซ้อ คงเป็นคำเดียวกับคำจีนว่า ถ่านซี แพร่มันๆ ก็เรียกตามจีนว่า ด่วนซี

เครื่องดนตรีที่ชาวไทยเหนือเรียก ปี่ทองแห้ง ทำด้วยไม้ซาง ลักษณะคล้ายขลุ่ย บางทีก็เรียก ปี่แซ่ว จากคำ หุ่ซิว (hsiao) ที่หมายว่าขลุ่ย หรือปี่ชนิดหนึ่ง (เสียงเอียของจีนทำเสียงฟังเป็นแอ คนไทยจึงออกเสียงเป็นแอ ทั้งคำ หุ่ซิว (hsiao) ที่หมายความว่าไวฑูรย์ คนไทยเหนือก็ออกเสียง ดายแซ่ว ก็มี ดายแซ่ว ก็มี)

นอกจากนี้ยังมีชื่ออาหารการกินหลายชื่อหลายอย่างที่เป็นคำจีนเพราะ

มีลักษณะเป็นอาหารจีน เช่น เก้าหู้ อันเป็นอาหารที่กินกันทั่วไปในวังวานจะกินทอดก็ได้ เรียก โต้ฟูโด้ (เก้าหู้ทอด) แต่จะไม่ทอดก็ได้ เพราะสุกมาแล้ว เขาใช้ต้วเหลืองไม่และทับน้ำออก เหนียวมากวนอย่างกะไ้จนแข็งตัว พวกไทยเมือเอามาหั่นหรือซุกด้วยเหล้าจกๆ อย่างพินเลื่อย แล้วใส่น้ำแซ่ว น้ำส้ม กระเทียมเจียว เรียก หวานพุ่น หวาน คงเป็นคำเดียวกับ หวาน ที่หมายความว่า ซาม พุ่น คงคำเดียวกับ เฟิน ที่แปลว่า เบ้ง และสิ่งทีละเอียคเป็นเบ้ง เช่นหมี่จีนกลางเรียก เฟินซี (แปลตามศัพท์ว่า เส้นไหมเบ้ง) หรือเฟินเจียว (เส้นเบ้ง) หวานพุ่น

ก็ควรจะหมายว่า เบ้งด้วย

ถ้า เบ้ง ภาษาไทยเมือหมายถึงคองหมากเข็น คือผลไม้คอง โต้ฟูเย็น คือเก้าหู้เย็น คงจะเป็นคำเดียวกับ เบ้งของจีน (เสียงคล้ายเอียนกิม) ที่หมายถึงคอง หรือแซ่เกล็ด หมักเกล็ด (แต่บางทีก็เรียก โต้ฟูซน คงจะเรียกตามลักษณะที่เก้าหู้ขาวทั้งไว้ให้ราขึ้นจนเป็นขนคลุมไปทั่ว ก่อนจะนำไปใส่เตาและปรุงรส) ยังมี ซ้อนท้าง ที่เขาเอาใบผักกาดคองหั่นฝอยตากแห้งมาชงน้ำกินทางแกงจืด รสเปรี้ยวเค็ม คงจะเป็นคำ ซ้วน (หรือ ซ้วน) ที่แปลว่าเปรี้ยว กับ ท้าง ที่แปลว่า แกงจืด ซ้วนท้าง ก็คือ แกงเปรี้ยว ♣

ปราบยักษ์ - ต่อจากหน้า ๑๑

ก็เดินตรงเข้าไปในครัว เลี้ยงคารา ผันผินบ่นออกมาพึมพำ แต่ก็ยังกับเสียงฟ้าผ่าสำหรับสหายทั้งหก

“หิวจังแฮะ ค้องหาข้าวมีอะไร
เหลือจากที่กินไว้คอนเข้าบ้าง”

พูดแล้ว ก็เบ็ดหม้อบนเตาไฟ

ปลากุปาปะหน ได้ที่ก็จกแจ่งกันจน
ซีได้ฟังขึ้นมา เข้าคายกับคาราผันผิน
เค็มรักที่เคียว (อ่านต่อหน้า ๑๓๐)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

ปริศนา โลหะนันทน์

บัญชา เค้นฟ้า

ถ่ายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

นิลวรรณ ปิ่นทอง

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เลื่อนผลงศรี เชื้อชื่น ศรียาภย
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสม กระจำรังคัน

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูนภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ธ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ธ.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุมธธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. ส่องค์โสเม โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรณณ คุณวิศาล

ยุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมถนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ธ.บ.

ปรายชั้ย - ต่อจากหน้า ๑๒๔

การารันมันรื่องสั้น แล้วก็รีบไป
ที่คุ่มน้ำเพื่อวกน้ำล้างตา แค่อพจุ่มมือ
ลงไปคุ่ม ปูอาติมาชักก็หนีบหมับ
เข้าที่นิ้ว การารันมันรื่องโอคโอย
เสียงปูอาติมาชักกับปลาคุปาปะหนรื่อง
ล้าทับมามาว่า

“เกรียมกัวกายได้แล้ว เจ้ายักษ์
โจรยัยการารันมัน”

การารันมันจึงจึกแจงจะหนีเข้า
ไปในห้องนอน แค่อพเบ็คประทุห้อง
ก็ไถ่กลืนเหม็นแทบสลบ เพื่อให้กลืน
เหม็นระเหยไปบ้าง- การารันมันก็รีบ

ไปเบ็คหน้าท่าง แค่งยังไม่ทันจะได้เบ็ค
กัวค่อปลุกก็คึกได้ช้อง รีเข้ามาค่อย
หน้าตา เนื้อตัว หนูบ้าง กอบ้าง แขน
บ้าง จนการารันมันทนไม่ไหวรื่อง
โอยๆออกมา พดางหลบหลีกเป็น
พัลวัน

ในที่สุดการารันมันเห็นท่าไม่
ไหว มีอยู่ทางเดียวที่จะทำได้ก็คือหนี
กั้นนั้นจึงวิ่งหนีออกมาจากห้องนอน
ตรงมายังประตูหน้าบ้านตรงหัวบันได
ซึ่งปลาไหลอิมคกอยเข็งอยู่แล้ว พอ
การารันมันวิ่งทะลิกทะลิกมาไม่ทัน
เห็น เหยียบแพ็คกลงไปบนกัวปลาไหล

อิมคก ผลก็คือการารันมันลื่นถลาตก
บันไดหัวทิมลงไป เท้านั้นยังไม่พอ
หัวยังฟากลงไปกับก้อนหินบาโคะที่
กอยโอกาสของคนที่เข็งบัน ไถนั้น

เป็นอันยักยการารันมันตายสนิท
ด้วยฝีมือของสหายทั้งหก อันมีเจ้า
กัวเหม็นกุดบลเป็นหัวหน้า นับแต่
นั้นมาความสงบสุขก็ไถ่กลับมามี
บ้านเมืองนั้นอีกครั้งหนึ่ง บรรดาสัตว์
ทั้งหลายทั้งในป่าในที่ราบไม่ต้องกลัว
ยักยการารันมันอีกต่อไป กุดบลกับ
สหายทั้งหมดก็ได้ยึดบ้านของการา-
รันมันอยู่อย่างผาสุกสืบไป ♣

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

๓ เดือน	(๑๓ เล่มหนังสือ)	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน	(๒๖ เล่มหนังสือ)	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน	(๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๘๐.๐๐ บาท

มาร์กที่สำนักงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

ไปรษณีย์ที่สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารกรีกทเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๔๔๓๖

ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

พ.ศ. ๒๕๑๔ ๑๐ ก.พ. ๒๕๑๔

นิทานนิทานชาด

บรรจบ พันธุเมธา

ทำคุณบูชาโทษ (นิทานจีน)

ความกตัญญูของคุณของสัตว์ที่มีต่อคนคงถือกันเป็นเรื่องสำคัญที่จะยกมาอ้างสั่งสอนคนได้ จึงมีนิทานทำนองนี้เล่าไว้มากมาย บางรายก็เสียกว่าคน บางรายก็กลับถูกคนทำร้ายกลายเป็นทำคุณบูชาโทษ ทั้งเรื่องนี้ที่โวลแฟรม เอเบอร์ฮาร์ด เล่าไว้ในนิทานชาดชาวจีน เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งไปตกปลาในแม่น้ำทุกวัน แต่ไม่เคยตกได้ปลามากๆ เลยสักวัน จนกระทั่งอยู่มาวันหนึ่ง เบ็กของชายนั้นไปเกี่ยวเข้ากับเศษหม้อเหล็กแตกๆ เข้าชิ้นหนึ่ง ชายนั้นก็รู้ได้ว่าสิ่งนั้นคงเป็นสมบัติอันมีค่า จึงนำกลับไปบ้าน เอาช้อนไว้ในหีบเหล็ก แล้วแขวนไว้กับข้อ

นับแต่วันนั้นมา ชายหนุ่มก็มีเงินทองเพิ่มพูนขึ้นทุกวัน จนถึงกับสามารถจ้างคนมาเป็นคนใช้ได้ และก็ได้จ้างชายคนหนึ่งซึ่งบ้านอยู่ห่างไกลพื้นแม่น้ำพันทะเลมาเป็น คนใช้ คนใช้อยู่ด้วยไม่นานเท่าไร ก็ให้บังเกิดความสงสัยว่านายของตนร่ำรวยมาได้ อย่างไรโดยไม่ต้องทำอะไร อย่างไร

เสียต้องมีของสำคัญอะไรสักอย่างหนึ่ง เมื่อพากเพียรค้นหาอยู่นาน ในที่สุดคนใช้นั้นก็มาเจอหีบใบที่ใส่ของวิเศษของนายคนแขวนอยู่กับข้อ ฉะนั้นเมื่อได้โอกาสในคืนวันหนึ่ง คนใช้ก็ได้แอบเปิดหีบนั้น เห็นมีเศษหม้อเหล็กแตกอยู่ชิ้นหนึ่ง จึงลักเอาไป แล้วก็นำมันไปแช่ในน้ำทะเลกลับไปยังบ้านของตน นับแต่วันนั้นมา ชายหนุ่มผู้เป็นนายก็จนลงๆ ทุกวัน ครบข้ามกับคนใช้ที่ลักของวิเศษไป ก็ร่ำรวยขึ้นทุกวันๆ

วันหนึ่ง แมวในบ้านชายหนุ่มนั้นได้พบกับหมาว่า

“นี่แน่ะเพื่อน นายของเราเป็นอย่างนี้ไป เมื่อก่อนเคยหาข้าวให้เรา มีเนื้อมิปลากลุกกับข้าวให้กิน แต่

เดี๋ยวนี้คุณมีอะไร มีแต่ข้าวแค้นน้ำ รุ้ไหมเป็นเพราะอะไร”

“ก็ของวิเศษของนายเรานะซี” หมาพูด “ถูกคนใช้มันขโมยไป เจ้าคนใช้นั้นมันอยู่ไกลพื้นแม่น้ำพันทะเลออกไป นายก็จนปัญญาจะไปตามเอา กลับคืนมาได้ ถ้าเราอยากอยู่อย่างสุขสบาย กินเนื้อหมี่พืชมันอย่างเก่าละก็ มาช่วยกันหาเอามาคืนให้นายซี”

“ตกลง” แมวรีบคำชวนด้วยความเต็มใจ แล้วหมากับแมวก็ออกเดินทางมุ่งหน้ามายังทะเล เมื่อมาถึงทะเล หมาก็กินงูไม่รู้จักข้ามทะเลไปได้อย่างไร แมวจึงพูดขึ้นว่า

“ว่าอย่างไรเพื่อน คิดไว้ว่าจะข้ามไปได้อย่างไร เราพวกแมวหาวิธีได้เสมอ”

“เราพวกหมาก็กหาวิธีได้เสมอเหมือนกันละนะ” หมารับพูด กล่าวพวกตนจะเสียหน้า เมื่อต่างฝ่ายต่างอวดว่าตัวเองทำได้เช่นนั้นแล้ว ต่างก็กระโจนลงน้ำและตั้งหน้าว่ายนน้ำไปจนกระทั่งขึ้นฝั่งได้ ครั้นแล้วก็มาถึงแม่น้ำ ทั้งแมวทั้งหมาก็กินน้ำก็ดื่มน้ำไปเช่นเดียวกันอีก กว่าที่จะถึงฝั่งก็

ทั้งเหนียวทั้งหัว แมวจึงพูดกับหมาว่า
 “คอยกรงนี้ซิ เกี้ยวจะไปหา
 กระตูกมาให้กิน ส่วนตัวข้าจะไปหา
 แกลงปลากินเสียสักหน่อยก่อน อืมแล้ว
 เราก็อยไปขโมยของวิเศษมาให้นาย
 เราก็อยไป”

แมวทำได้ตามที่พูด เมื่อค่างก็กิน
 กันอืมหน้าสำราญดีแล้ว กินจนเอา
 แรงรอเวลา พอเวลาจวนเที่ยงกิน
 แมวก็ก้อยๆกลานเข้าไปในบ้านของ
 คนใช้ที่ขโมยของวิเศษนั้นมา และ
 กรงไปยังรุหนุ ไปถามหนูว่า

“นี่แน่ะ หนู ช่วยเราขโมยของ
 วิเศษหน่อยได้ไหม”

“ได้ซิ” หนูตอบอย่างไม่ต้อง
 ลังเล “แต่ว่าอยู่ที่ไหนล่ะ”

“อยู่ในหีบเหล็กที่แขวนอยู่กับชื่อ
 นันใจ” แมวอธิบาย

“แค่ให้เราไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ
 สักหน่อยก่อนไม่ดีหรือ อย่างไรเสีย
 เขาก็ยังมีแผนการอะไรที่ ำบ้างหรอก
 นะ” หนูเสนอแนะ

แมวไม่ชักช้า ทั้งแมวทั้งหนูจึง
 ไปหาผู้เชี่ยวชาญที่หนูกล่าวถึง ซึ่งคือ
 หนูแก่กาเดียว หนูแก่กาเดียวผู้
 เชี่ยวชาญการอย่างนี้ ได้สั่งให้หนู ไก่
 ขึ้นไปบนชื่อ แล้วไปแตะเชือกที่ผูก
 หีบเหล็กไว้กับชื่อ หนูทั้งหลายก็ไป
 ช่วยกันทำตามนั้น

เสียงหนูแตะเชือกดังกรอๆพอ
 จะทำให้เมื่อกันใช้ผู้ขโมยของวิเศษมา
 นั้นตกใจตื่น นางปลุกผัวถามว่า
 “เสียงอะไรนะ (อ่านค่อหน้า ๑๒๔)

ช้อด

ท่านผู้อ่านที่สนใจช้อด โปรดใช้บัตรในหน้า ๘๗
 บรรจบ พันธุเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรช้อดมาถึงสำนักงาน
 ศตวรรษ (วันที่ ๑๐ ม.ค. - ๑๗ ม.ค. ๒๕๑๗) ส่วนคำตอบเกี่ยวกับช้อดไม่ได้
 เรียงตามลำดับวันที่

“น้ำค้าง” คอการอักษร รว ข (ชื่อบิคา) กับ ศ ข (ชื่อมารดา) ให้มี
 ความหมายดีๆ เป็นชื่อเก๋ๆ ชื่อ วิชยา ใช้ได้หรือไม่สำหรับวันพฤหัสบดี
 มีความหมายว่าอะไร

ใช้ได้ แปลว่า ชัยชนะ

“รสสุกนธ์” อยากได้ชื่อสั้นๆ

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

รฤต - ได้รับความไว้วางใจก่อนรับ

รักติ - ความรัก ความจงรักภักดี

รติน - ชอบ ภักดี

“รอนา” ชื่อ อมรินทร์ อรินทร์ ใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวันพุธ
 กลางวัน

ใช้ได้

“สุพรรณิ” ขอให้ความหมายดี มีศรี อายุ และบรวาร (บิคาชื่อ
 ประมวล)

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

สมานันท์ - ทำให้ยินดี ร่าเริง

สุพิศดา - ทวีตสมบัติอันใหญ่ยิ่ง

สุพจน์ - พุทธิ พุทธิ เพราะ

“มณีนารถ” มีความหมายเยี่ยมยอดและมีชื่อเสียง ขอเป็นชื่อกำเดียว
 ตก ๒ ชื่อ (อ่านค่อหน้า ๑๒๕)

ข้อที่ - ต่อจากหน้า ๑๙

ข้อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)
 ฤดี - (ออกเสียงรักติ) ความเจริญรุ่งเรือง
 อรุ - ใหญ่ยิ่ง
 ภิรมย์ - (ออกเสียงภิกคะไน) อันมีค่าควรกล่าวถึง
 วรรณศรี

“วิลาวรรณ” อักษรและความหมายไม่จำกัด ขอให้อุค
 โฉลก มีเสน่ห์แก่ตัว ขอประมาณสัก ๘-๘ ชื่อ (ไม่ต้อง
 การอักษร อ ย ร ล ว)

ข้อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

มณูชนันต์ - ทางาม
 พันทิศา - ได้รับคำสรรเสริญ
 พันธัส - พระจันทร์

“ธิดา” อยากได้ชื่อทั้งหญิงและชายสัก ๔-๕ ชื่อ ทั้งนี้
 เพราะเด็กยังไม่คลอดจึงยังไม่ทราบว่าจะเป็นหญิงหรือชาย
 สำหรับการตั้งชื่อโดยถือเอาวันเกิดนั้นไม่ถือ

“วิภา” อักษรและความหมายไม่จำกัด
 ข้อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

เพื่อให้เสียเวลา ไว้คลอดแล้วให้แน่ว่าหญิงหรือชาย
 ค่อยตามมาใหม่จะดีกว่า และคงไม่ช้าจนถึงกับไปแจ้งอำเภอ
 ไม่ทัน แต่ถ้ายากๆก่อนๆไว้ก่อนพอให้เพลินๆ อ่านชื่อ
 ทั้ง ๖ เล่มคงพอช่วยได้

วิรัชดา - ชนะแล้วซึ่งวีรบุรุษ
 วิภาวิน - ชื่อพระคเณศ
 วิภาวิน - ที่มีอำนาจ ทำให้ปรากฏ

ทำคุณบูชาโทษ - ต่อจากหน้า ๑๙

กักรอกๆ” ผัวกำลังจ้วเมียงจึงตอบว่า
 “ข้าจะไปรู้ ได้อย่างไรล่ะ” แต่ไม่ช้า
 พอเชือกขาดหีบหล่นลงกับพื้นดังปัง
 เมียก็รีบปลุกผัวอีกว่า “ลุกขึ้นเดี๋ยวนี้
 ไปดูซิว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ไม่มีอะไรหรอกนะไปนอนเดี๋ยว”
 ผัวบอกเมียแล้วก็หันหลังให้นอนหลับ
 ต่อไป เมียก็เชื่อว่าคงไม่มีอะไรก็เลย
 นอนต่อ ไม่ช้าคนทั้งสองก็หลับสนิท

หนูก็จกแจงแทะหีบต่อไปให้เป็น
 รู โทพอที่หนูจะลอกเข้าไปได้ หนู
 ตัวหนึ่งจึงกลานเข้าไปตามรูนั้น แล้ว
 ก็คาบเอาของวิเศษชิ้นนั้นออกมาส่ง
 ให้แมวกับหมา ทั้งแมวทั้งหมาดีใจ
 ยิ่งนัก ต่างก็แย่งกันจะเป็นผู้นำเอา
 ของวิเศษนั้นไปเอง ในที่สุดแมวเป็น

ผู้คาบเอาไป เพราะไม่คอยไว้ใจหมา
 ครั้นมาถึงแม่น้ำจะต้องข้ามน้ำไป
 แมวก็จกแจงคาบของวิเศษนั้นให้ถนัด
 ขึ้น แมกะนั้นก็คาบพอมมาถึงกลาง
 แม่น้ำของมันก็เกิดหลุดไปจากปากแมว
 ทำให้หมาคุแมวเสียยกใหญ่แล้วกล่าว
 ว่า

“นี่ไงล่ะ เจ้าว่า เจ้าไม่ไว้ใจข้า
 เจ้าต้องคาบไปเอง แล้วทำไมยังไล่ถึง
 ได้ตกน้ำไปแล้ว แล้วนี่จะทำอย่างไร
 กัน”

แมวไม่ได้ตอบว่าอะไร ได้แต่
 คำนั่งลงไปและไปเจอหน้าหมาเข้า
 ตัวหนึ่ง เมื่อหน้าถูกแมวจับตัวไว้ก็
 ตกใจกลัวตัวสั่น ตามแมวว่า “จับข้าไว้
 จะกินข้าหรือ”

“เปล้าหรือ” แมวตอบ “ข้าจะ
 ไม่กินเจ้าหรือ ถ้าเจ้าจะคำลงไปก็
 ท้องนั่นแล้วเอาของวิเศษของข้าให้
 ได้”

หนูนาก็รับคำด้วยความยินดี
 แล้วก็รีบคำลกลงไป ไม่ช้าก็พบสิ่งที่
 แมวต้องการ เมื่อแมวได้ของวิเศษนั้น
 แล้วก็ชวนหมาเดินทางต่อไป และก็
 ได้มาถึงฝั่งทะเล หมาพูดขึ้นว่า
 “กราวนี้ถึงคาบคาบไปบ้างละ” แมว
 ไม่อยากจะทะเลาะกับหมาก็เลยยอมให้
 หมาคาบไป แต่พอคาบมาถึงกลาง
 ทะเลของวิเศษนั้นก็หลุดจากปากหมา
 หล่นลงไปท้องทะเลลึก ทั้งหมา
 ทั้งแมวไม่รู้จะจัดการอย่างไร
 จึงต่างว่ายน้ำ (อ่านต่อหน้า ๑๓๐)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

สุดเจี๊ยว รอดบุญธรรม

อนันต์ โยธาประเสริฐ ถ่ายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

นิสวรรณ ปิ่นทอง

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เตือนหลงศรี เรือชน ศรียาภย์
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสุม กระจำรังนก

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปริศา หนูนุกเกี๊ยะ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ธ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ธ.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์ โสมโรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพณ คุณวิศาล

ยุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุกุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง วังสิกุล ธ.บ.

ทำคุณบูชาไทย- ต่อจากหน้า ๒๔

เข้าฝั่งแล้วก็โทษกันและกัน เท่านั้น
ยังไม่พอ หมากับแมวก็ได้โดน
เข้าสู้กัน จนกระทั่งตกลงไปในน้ำจน
โคลน เนื้อตัวสัตว์ทั้งสองจึงเลอะเทอะ
ไปทั่วโคลนทั่วไปทั้งตัว ไม่ผิดกับ
ควายจมปลัก

ร้อนถึงพระยามังกร ซึ่งประทับ
อยู่ในพระราชวังใต้ท้องทะเล ได้
ยินเสียงสู้กันดังเอะอะจึงโปรดให้
มหาดเล็กไปคว้าเกิดอะไรขึ้น ไม่ช้า
มหาดเล็กก็กลับมาทูลว่า แมวกับหมา

สู้กันด้วยเรื่องที่ทำของวิเศษตกน้ำ
ไป และของวิเศษนั้นก็ให้ลั่นลงมาใน
พระราชวังของพระยามังกรนี่เอง
พระยามังกรจึงโปรดให้มหาดเล็กนั้น
นำของวิเศษเอากลับไปคืนให้หมากับ
แมวเสีย คราวนี้แมวเป็นผู้คาบไป
มีหมาตามมาข้างหลัง พอมาถึงบ้าน
นาย แมวก็จัดแจงคายของวิเศษลงบน
โต๊ะ

แต่ทันใดนั้น ปรากฏว่าเมียนาย
เหลือบมาเห็น แมวตัวเลอะเทอะ
ใจขึ้นมานบนโต๊ะ ก็ร้องกรี๊ดออกมา

ด้วยความโมโห “ตายแล้ว เจ้าแมว
สกปรก เจ้าขึ้นมามาทำไม ตัวเรายัง
ยากจน เจ้าพวกสัตว์ก็เลยไปเที่ยวทำ
ตัวสกปรกโตโครกยักกะศพ” และ ไม่
พูดเปล่าจวดยไม่ได้ฟาดลงไปที่แมว
หวัะเดียวแมวก็ตายคาที่ หมาก็โดนไป
ด้วยตายสนิทไม่ร้องเลย เป็นอัน
แมวกับหมาคู่คำจะทำดีเพื่อคอบ
แทนคุณเจ้าของก็เสียแรงเปล่า และ
พอแมวกับหมาตายแล้ว ของวิเศษที่
เป็นเศษหม้อเหล็กชิ้นนั้นก็เลยกลับไป
สู่ที่เดิม ซึ่งคือท้องทะเลนั่นเอง ♣

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

มารับที่สำนักงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ) ๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ) ๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ) ๑๘๐.๐๐ บาท

๕๕.๐๐ บาท
๑๐๐.๐๐ บาท
๑๘๐.๐๐ บาท

๖๓.๐๐ บาท
๑๒๐.๐๐ บาท
๒๒๐.๐๐ บาท

๑๐๓.๐๐ บาท
๑๘๖.๐๐ บาท
๓๘๒.๐๐ บาท

โปรดติดต่อสำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารศรีทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๘๑๔๑๓๖
ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบบส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ
เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

นิทานภาษาชาต

บรรจบ พันธุเมธา

กระจอกกับช้าง (นิทานอินโดนีเซีย)

กระจอกในเรื่องนี้เห็นจะเป็นตัวเดียวกับกระจอกเรื่องที่แล้ว ที่ปัญญาแหลมคมสามารถเอาชนะกระจอกได้ กระจอกเรื่องนี้ก็สามารถเอาชนะช้างซึ่งเป็นสัตว์ใหญ่กว่ามากมาย ดังที่มารการเร็ด มุธ อาลีบาฮาห์เขียนเล่าไว้ในเรื่องกระจอกผจญภัย เรื่องเล่าว่า

เช้าวันหนึ่ง เมื่อตะวันเพิ่งจะขึ้น และแสงอันอบอุ่นไปทั่วเพื่อต้อนรับวันใหม่ บรรดาสัตว์ทั้งหลายในป่าก็พากันตื่นขึ้นแล้วก็แข็งแรงออกไปที่ละตัวๆ เพื่อหาอาหารมาเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง ท้ายที่สุดคงเหลือแต่กัณจิลนอนอยู่ตัวเดียวด้วยความเกียจคร้าน ไม่สนใจใยดีกับเสียงนกที่ส่งเสียงร้องอย่างเร่ร่อนบนต้นไม้ หรือสัตว์อื่นๆ ที่เดินไปเดินมาอยู่รอบๆ นั้น แต่ทันใดนั้นเองก็ได้มีเสียงกุ่มกุ่มดังสนั่นหวั่นไหว กัณจิลค่อยๆ เผยหน้างาขึ้นดูว่าเกิดอะไรขึ้น ก็ปรากฏว่ามี นังกะ คือ ชนุน (นังกะ น่าจะเป็นคำเดียวกับ คำ หนั่ง ในคำ ชนุนหนั่ง) หล่นกุ่มลงมาตรงที่ใกล้ๆ กับที่กัณจิลนอนหลับอยู่ กัณจิลเอาหน้าเกาหัวอย่างขุ่นใจ เป็นอันนอนต่อไปอีกไม่ได้ กัณจิลเลย

ต้องลุกไปล้างหน้าล้างตาที่ริมแม่น้ำ เมื่อสะอาดแจ่มใสดีแล้ว กัณจิลก็วิ่งบ้างกระโดดบ้างเข้าไปในป่าเพื่อหาอาหารกิน

กัณจิลเดินทางเข้าไปในป่า เดินบ้างพักบ้างถึงครึ่งวันจนจะเที่ยงอยู่แล้วก็ยังไม่ได้เจออะไรที่จะกินได้ กัณจิลทั้งเหนื่อยทั้งหิว เลยชักจะกลัวว่าจะไม่เจออะไรดีๆ ที่พอจะกินได้ ดังนั้นเมื่อพักเพียงครู่เดียว กัณจิลก็ออกเดินต่อไปใหม่ เทียวมองหาทางนั้นทางนี้มองไปรอบๆ ไม่ได้รู้สึกนึกว่าที่ห่างออกไปข้างหน้าใกล้กับที่นั่นมีหลุมลึก ฉะนั้นเมื่อเดินไปเดินมากลุ่มกุ่มกัณจิลก็ตกลงไปในหลุมลึกนั้น กัณจิลร้องลั่นทั้งเจ็บทั้งกลัว ที่กลัวมากก็คือกลัวว่าจะต้องตกค้างอยู่ในหลุมลึกนั้น จะหาใครมาช่วยสักคนก็ไม่มี

แคครีก็ร้อง กัณจิลแหงนหน้าดูเมฆที่ลอยเคลื่อนฟ้าแล้ว ก็ยังเป็นทุกข์ แต่ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงกุ่มกุ่มดังเปรี๊ยะๆ อยู่ข้างบน เพียงได้ยินเสียงเท่านั้น กัณจิลก็ค่อยๆ ใจมาเป็นกอง รู้ตัวว่าคงจะได้รับความช่วยเหลือจากใครสักคนในไม่ช้าแน่แล้ว

จริงอย่างที่กัณจิลคิดก็เลย เพราะปรากฏว่าไม่ไกลจากนั้นมีช้างตัวหนึ่งกำลังเดินสวนกลับมา เอาจวงหักกิ่งไม้ที่ขวางทางมาเรื่อยๆ กัณจิลรีบปากน้ำคาทั้ง ไม่ให้เห็นร่องรอยว่าที่ตนลงมาอยู่ในหลุมลึกนั้นกำลังมีอันตรายใหญ่หลวงเพียงไร เสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามา จนในที่สุดกัณจิลก็แลเห็นช้างชะโงกหน้าอยู่ปากหลุม

ฝ่ายช้างเมื่อหันมาลงดูที่ปากหลุม แลเห็นกัณจิลอยู่ที่ก้นหลุม ช้างแทบไม่เชื่อสายตาตนเอง ถึงกับร้องกะโหลนลงไปว่า “กัณจิล ลงไปทำอะไรอยู่ที่นั่นนะ”

“เออ ฆาเยะ ฆาเยะ (ช้าง ช้าง) รินัน” กัณจิลร้องตอบมา “นี่เจ้าไม่รู้จริงๆ หรือนี่ว่าเกิดอะไรขึ้น แหงนมของคุฟ้าชี คุเมพนันชี มันวิ่งข้ามฟ้าไปโดยรวดเร็ว มันจะตกลงมาทับเรา

อยู่แล้วไม่รู้หรือ โลกก็กำลังจะแตก
ข้าก็เลยหนีลงมาซ่อนอยู่ในหลุมนี้ไง
จะได้พ้นภัย”

ไถ่ยืนกันจิลไปปคมกเท้งเช่นนั้น
ข้างก็ตกใจท้วงรีบพุกขึ้นอย่าง
ร้อนรนว่า “อะไรกัน กันจิล กันจิล
เพื่อนรัก เมจะทักเราจริงๆหรือ ถ้า
อย่างนั้นช่วยเราด้วยซิให้เราลงไปอยู่
ในหลุมนี้ด้วยนะ เราจะไถ่พ้นภัย”

“ข้าจะไปช่วยเจ้าได้อย่างไร ฆาเยะ”
กันจิลพุก “ตัวเจ้าออกใหญ่อย่างนี้จะ
ไถ่เหยียบข้ากายเป็นไร ถ้าข้าปล่อย
ให้เจ้าลงมาในหลุมนี้ด้วยละก็”

“โธ่ กันจิล” ข้างออกท้อไป
“ทำไมใจร้ายกับข้านักละ เราเป็น
เพื่อนกันไม่ใช่หรือ”

ถึงก่อนนี้กันจิลก็รู้ได้ว่าแผน
ของกนกสำเร็จแน่ จึงพุกกับข้างว่า

“นี่แน่ะ ฆาเยะ ถ้าเจ้าก็จะช่วย
ตัวเองให้พ้นภัยจริงๆละก็ข้าก็เต็มใจ
จะช่วยเจ้า แค่อ้าปล่อยให้เจ้าลงมาใน
หลุมนี้ด้วย เจ้าก็ถอยเหยียบข้าแหลก
แน่ๆ ถ้าอย่างนั้น เอาจัอย่างนี้ก่อน
ก็ไหม”

“จะให้ทำอะไรละ” ข้างรีบ
ถามด้วยความสนใจ

“ก็อย่างนี้ไงละ เอาจัของเจ้า
ซ่อนตัวของข้าขึ้นจากหลุมเสียก่อน
แล้วเจ้าก็ย่องไถ่ลงมาในหลุม พอเจ้า
ลงไปเรียบร้อยแล้วข้าถึงจะตามลงไป”

“ไถ่ซิ ไถ่ซิ ขอบใจมากนะกันจิล”
ข้างรีบคำด้วยความยินดี “ดังนั้น ข้า
จะเอาจัซ่อนตัวเจ้าขึ้นมาเสียก่อน”

(อ่านต่อหน้า ๒๗)

ช้อด

ท่านผู้อ่านที่สนใจช้อด โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๒๐
บรรจบ พันธุเมธา ตามตามลำดับวันที่บัตรช้อดมาถึงสำนักงาน
สตรีสาร (วันที่ ๑๗ ม.ค. - ๓๑ ม.ค. ๒๕๑๗) ส่วนคำตอบเกี่ยวกับช้อดไม่ได้
เรียงตามลำดับวันที่

“ประยงค์” ต้องการอักษร ป ย วน หรืออื่นๆ ให้มีสิริมงคลแก่ตัว
เอง ให้มีอำนาจ (ต้องการช้อดที่ดีกว่าเก่า ซึ่งทั้งไว้ว่า ปณดา)

ช้อดคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

วันสัณฑ์ - ยินดีในความน่ารัก ความปรารถนา

ปณัสยัวรรณ - เจริญด้วยคำสรรเสริญ ให้เกียรติ

ปณั - รุ่งโรจน์

“ส้มจิ้น” อักษรไม่จำกัด มีความหมายเป็นสิริมงคล

ช้อดคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

ชวัก - ล่องแสงโชกสว่าง

ทศพร - ได้รับแล้วตามพร

จรณัส - ความประพฤติก่อนถึงงาม

“เจริญศรี” ต้องการอักษร จ กามด้วย ศ ความหมายไม่จำกัด

ช้อดคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

จยวัธ - การเคลื่อนไหว

จรจรธ - สมบัติหนึ่งในเก้าอย่างของท้าวสุเวร

จันทรรัศมี - รักมีพระจันทร์

“มณี” ต้องการ ส หรือ ม นำหน้า ให้มีความหมายดีๆ เป็นช้อดเก๋ๆ
(บิกาช้อดสุชน) (อ่านต่อหน้า ๒๗)

กระจองกับข้าง - ต่อจากหน้า ๑๔

พูดแล้วข้างก็ล้มลง ไปจนสุดตัว
เองวงซ้อนตัวของกันจิลขึ้นมาจาก
กันหลุมแล้วก็ค่อยๆบรรจงวางกันจิล
ลงกับพื้น ส่วนตัวเองก็ค่อยๆไถ่ลงไป
ในหลุม ข้างฝ่ายกันจิลพอตัวกระทบ
พื้น ก็รีบโศกแผ่ตัวไปให้พ้นจากปาก
หลุม และก่อนที่จะออกวิ่งไปจากที่นั้น
กันจิลก็ชะโงกหน้า ไปดูข้าง และพูด

กับข้างว่า

“ลาก่อนนะ นายผู้แสนโง่ โลก
ไม่ได้แตกหรอก เมฆก็ไม่หล่นมาทับ
เรา เมฆพวกนั้นน่าจะมันลอยผ่านไป
เฉยๆเพราะถูกลมพัดทางหาคี ที่ข้าง
ไปอยู่กับหลุมนั้นก็หาใช่เพราะข้าหนี
ภัยอย่างนั้นไม่ ข้าตกลงไปเพราะ
ซุ่มซำมเชื่อข้าไม่ๆเห็นอกุ้ได้หรอก

ข้ากำลังคิดว่าจะขึ้นมาจากหลุม ไม่ได้
เสียแล้วซี ถ้าเจ้าไม่มาแถวนี้ข้าจะเป็น
ยังไปบ้างก็ไม่รู้ แต่ว่าตัวเจ้าก็อะกใหญ่
อย่างนี้ทำไมสมองของเจ้ามันถึงไม่มี
เสียเลยละ เท่านั้นละนะ ขอบใจที่ช่วย
ข้าไว้ ข้าไปก่อนละ”

ว่าแล้ว กันจิลก็วิ่งบ้าง กระโดด
บ้างอย่างร่าเริงใจออกจากที่นั้นไป ♣ ๒๖

นิทานนาฬิกาดิน

บรรจบ พันธุเมธา

นาฬิกาดิน (นิทานฟิลิปปินส์)

จันทรคราสก็ สूरยคราสก็ คงเป็นปรากฏการณ์อันประหลาดมหัศจรรย์สำหรับชาวบ้าน ชาวบ้านแต่ละท้องถิ่นจึงคิดหาเรื่องราวอธิบายว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร ดังที่เราเชื่อว่าผู้อมดวงอาทิตย์หรือดวงจันทร์ไว้ทำให้ไม่แลเห็นแสงนั้นคือราหู

แต่ที่นั่นพม่าที่เคยเล่าไปแล้ว กลับเล่าว่าผู้อมดวงจันทร์นั้นคือนายหมาเน่า หมาตัวโปรดของเจ้าชาย ผู้เป็นเจ้าของสาวิเทษ ทั้งนี้เพราะพระจันทร์รู้ว่าสาวิเทษทำให้ใครๆ คงความเป็นหนุ่มเป็นสาวไว้ได้ จึงอยากจะได้ ได้มาขโมยเอาไป นายหมาเน่าต้องวิ่งตามไปเอาคืน แต่ไล่ไม่ค่อยทัน คอนโคทนก็จับอมไว้ แล้วว่าพระจันทร์ใหญ่เกินปากนายหมาเน่า อมไว้ได้ไม่นานก็ต้องคาย ส่วนของฟิลิปปินส์ มีเล่าแปลกออกไป กลายเป็นตำนานท้องถิ่นไปด้วย ดังที่แมกซิโม ราโมส เล่าไว้ในนิทานพื้นเมืองของฟิลิปปินส์ ดังนี้

เมื่อนานมาแล้ว เกาะคาตานควานไม่ได้มีขนาดเท่าทุกวันนี้หรอก ใหญ่กว่านี้มาก เหตุที่มีขนาดเท่านี้

มีหน้าซ้ายยังมีก้อนหินสีขาวอยู่ก่อนหนึ่งตรงชายหาดที่หมู่บ้านปะวิกันในซานมิเกล ก้อนหินสีขาวนี้แหละที่ชาวบ้านเชื่อกันว่าคือเต่าตนุสีชมพู

ชาวบ้านสังเกตกันมานานนักแล้ว ในครั้งกระนั้นว่า เมื่อใดเต่าตนุสีชมพูนี้ขึ้นมาจากทะเลเพื่อออกไข่ เมื่อนั้นจะต้องเกิดสุริยคราส และเมื่อเต่าตัวนี้เดินไปถึงไหน น้ำทะเลก็ขึ้นไปถึงนั้น แม้เต่าสีชมพูจะออกไข่ที่ชายหาดและกลับลงทะเลไปแล้วก็ตาม น้ำทะเลก็คงอยู่ระดับนั้น บริเวณเนื้อที่ของเกาะคาตานควานจึงเล็กลงๆ

พวกชาวบ้านแถบนั้นเชื่อกันว่าเต่าตนุสีชมพูนี้มีพี่น้องฝาแฝด แต่น้ำแปลกที่ฝาแฝดนี้หาไข่เท่าอย่างเดียวกันไม่ กลับเป็นงูใหญ่ เรียกพระยานาคเห็นจะได้ เพราะบุญหนักศักดิ์

ใหญ่ ไม่ได้อาศัยอยู่บนบกหรือในน้ำ ในทะเลอย่างธรรมดาสามัญ แต่กลับสิงสถิตอยู่ในท้องฟ้า เมื่อใดที่เต่าสีชมพูที่สาวฝาแฝดจะออกไข่ พระยานาคฝาแฝดผู้น้องก็จะกลืนดวงตะวันเอาไว้เมื่อนั้น จะนั้นถึงแม้ผู้คนก็พยายามจะฆ่านางเต่าสีชมพูนี้สักเพียงไร ก็ยังออกตัวไม่ได้ว่าพระยานาคที่กลืนดวงตะวันลงไปในห้องจะคายตามไป ด้วย ผู้คนก็จะมีดวงตะวันคอยฉายแสงทำให้โลกสว่างไสวได้อีกต่อไป

อยู่มาคราวหนึ่ง เป็นคราวที่เต่าสีชมพูขึ้นมาออกไข่ที่ชายหาดอย่างเคยทุกปี และก็เกิดสุริยคราสเช่นที่เคยเป็นมาทุกปี คราวนี้เต่าสีชมพูเดินลึกเข้าไปไกลกว่าปีก่อนๆ น้ำทะเลก็ขึ้นตามเต่าไปติดๆ จนกระทั่งเนื้อที่ของเกาะเหลือเล็กลงทีเดียว บรรดาชาวบ้านที่เห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ออกวิพากษ์วิจารณ์กันว่าเกาะจะไม่เหลือแผ่นดินอยู่เลย ถ้าหากเต่ายังคงเดินอยู่เรื่อยๆ เช่นนั้น และถ้าไม่รีบกำจัดเต่าเสียก่อนละก็ ไม่ช้าเกาะนี้ก็จะจมหายไปเลย การกำจัดเต่าก็คือการประหารเต่านี้เสีย ดังนั้นชาวบ้านผู้ฉลาดรอบรู้คนหนึ่ง จึงเรียกประชุมชาวบ้านด้วยกันเพื่อหา

ทางกำจัดเกล้า จะจับเป็นก็ได้ หรือจับ
 ภายก็ได้ เมื่อหาหรือกันเป็นที่ตกลงกัน
 ก็แล้ว ชาวบ้านก็ไปเตรียมอาวุธ มี
 ไม้ไผ่เสียมปลายแหลมเปียบใช้พุ่งค่าง
 หอก แล้วก็หาแหวนที่ถักอย่างแน่น
 หนาด้วยบ้านอาบากาที่เรียกบ้านมนิดา
 เอาไปไว้กักเกล้าด้วย

ไม่ช้าไม่นานชาวบ้านผู้มีปัญญา
 ฉลาดรอบรู้นั้นก็กำหนดวันเวลาที่
 เกิดสุริยคราส และเชื่อได้ว่าเท่าที่สมมุ
 จะท้องขึ้นมาออกไข่ ในวันนั้นเวลานั้น
 พวกชาวบ้านก็มาชุมนุมกันเตรียมตัว
 กอยที่อยู่ บ้างก็ไปซ่อนอยู่หลังต้นไม้
 บ้างก็ไปซ่อนอยู่ที่หลังก้อนหิน กอย
 เวลาให้พระยานาคกลืนดวงตะวัน ไม่
 ช้าพระยานาคก็กลืนดวงตะวันไปจน
 หมกดวง เท่าที่สมมุติก็ค่อยๆลอยขึ้นมา
 บนผิวน้ำ แล้วก็ค่อยๆเกินเกาะเกาะๆ
 ไปตามชายหาก เมื่อหาที่ใดเหมาะ
 แล้วก็ซุกหลุมลึก และออกไข่ไว้ใน
 หลุมนั้น แต่ยังไม่ทันที่ไข่จะเดินกลับ
 ไปลงทะเลอย่างเคย พระยานาคก็เกิด
 ขย้อنهاดวงตะวันออกมาจากท้อง
 ท้องฟ้าก็สว่างไสวด้วยแสงตะวันอีก
 ครั้งหนึ่ง

ชาวบ้านเหล่านั้นก็ออกมาจากที่
 ซ่อนพากันล้อมเท่าที่สมมุติเอาไว้ แม้
 เค้าจะพยายามวิ่งอย่างเร็วที่สุดเท่าที่
 มีเท้าเค้าจะเร็วได้อย่างไรก็ตาม ก็ยัง
 ไม่พ้นภัย เพราะฉะนั้นยังไม่ทันที่เค้า
 จะวิ่งลงทะเลไป (อ่านต่อหน้า ๓๓๑)

น้ำ ชื่อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๓๓๑
 บรรจบ พันธุเมธา คอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึงสำนักงาน
 ศตวรรษ (วันที่ ๒๓ ม.ค. - ๖ ก.พ. ๒๕๓๗) ส่วนคำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้
 เรียงตามลำดับวันที่

“วรรณ” ต้องการนามสกุลให้หมายถึง “น้ำใหญ่”
 วิศาลวัน หรือ วิศาลกานน แปลว่า น้ำกว้าง ได้อย่างเดียวกัน

“วงเคื่อน” ต้องการอักษร ว ร พ ศ มีความหมายว่าเจริญรุ่งเรือง มี
 อำนาจ ชื่อ รัศเมน วัยพรรณ ใช้ได้หรือไม่
 ใช้ได้ทั้งสองชื่อ

“นิตยา” อักษรและความหมายไม่จำกัด ขอให้เป็นชื่อสั้นๆ ง่ายๆ เหมาะ
 กับเด็กผู้ชาย เป็นลูกชายคนแรก พ่อมีอักษร ป นำหน้า แม่มีอักษร น
 ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

- ปณัสย์ - ให้เกียรติ สรรเสริญ
- ปณยตร์ - ความมีค่าควรแก่การสรรเสริญ
- ปรนรท์ - การสรรเสริญไปทั่ว

“ชาดา” ชื่อ ชาดา แปลว่าอะไร ใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวันศุกร์
 ขอชื่อที่เป็นสิริมงคล มีความหมายว่า เป็นที่รัก มีอำนาจ เก่งในศุขงาน
 ความดี

ใช้ได้ แปลว่า เกิดแล้ว ชนิต เชื้อชาติ

“เจริญ” อยากได้ชื่อที่ออกเสียงเหมือนชื่อเดิม สวิทย์ แต่อย่าให้มีสระ
 เพราะเกิดวันจันทร์

ไม่มีทางแก้ไขโดยไม่เปลี่ยนเสียง เพราะไม่มีพยัญชนะอื่นแทน วิ ได้
 เลย ถ้าเอาสระออกก็ต้องเปลี่ยนเป็น อ สวิทย์ จึงแก้ไขได้เพียงเป็นสวัทัย
 หรือ สวทัย ไม่เช่นนั้นก็ต้องเปลี่ยนเป็นชื่ออื่นไป (อ่านต่อหน้า ๓๒๓)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

ดวงตา วรเชษฐ์พันธ์

วิชา นัยชาณูทิพยธ ด้ายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง

บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เต็มแสงศรี

เชื้อร้น ศรียากย์

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสม กระจำวรัตน์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูนภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวทะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ อ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ อ.บ.

สุภพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภ โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศาล

อุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสถียร เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล อ.บ.

นาคกลืนตะวัน - ต่อจากหน้า ๑๑

พวกชาวบ้านก็เหวี่ยงแหไปคลุมตัวเก่าไว้ แล้วก็เอาดอกไม้ไม้ไผ่ทิ่มแทงเข้าคนละทีสองที จนกระทั่งเข้าสี่ชมพูคายคาที่อยู่ตรงนั้นเอง

เมื่อพระยานาคเห็นเข้าสี่ชมพูพิศาวผ่าแผลของตนถูกฆ่าตายไปค่อนหน้าต่อตาเช่นนั้น ก็โกรธแค้นยิ่งนักแผ่นผืนไฉนโจนทะยานจากท้องฟ้าลงสู่ท้องทะเล ฟาคหัวฟาคหางจนท้องทะเลปั่นป่วน กลืนลูกใหญ่ซัดฝั่งถึง

โครมคราม แล้วกับบันดาลให้เกิดฝนตกกระหน่ำทั้งวันทั้งคืน ไฟก็ดับ แผลบปลาบ มีเสียงฟ้าร้อง ฟ้าผ่าอยู่ตลอดเวลา

บรรดาชาวบ้านเห็นเช่นนั้นก็พากันวิ่งตรงไปยังภูเขาศรีเพื่อเอาตัวรอด รอยุ่จนพระยานาคเหินหนีและกลับไปสิงสถิตในท้องฟ้าอย่างเดิมแล้วฝนก็หยุดตกและท้องฟ้าก็แจ่มใสเป็นปกติแล้ว จึงได้พากันลงมาจากภูเขา และได้มาคุยเข้าสี่ชมพูที่พวกตนช่วยกัน

ฆ่าไว้ แค้นามหัตถ์รยที่เข้าสี่ชมพูที่ตายนั้นได้กลายเป็นหินไปแล้ว กลายเป็นก้อนหินสีขาว กล่าวว่าแม้กระทั่งปัจจุบันนี้หินสีขาวก้อนนั้นก็ยังอยู่ตำบลที่มีหินสีขาวก้อนนี้ตั้งอยู่ คือหมู่บ้านปะวิกันโนซานมิคุเอล ที่เรียกหมู่บ้านนี้ว่าปะวิกันเพราะภาษาบิโกลของฟิลิปปินส์เรียกกันว่าปะวิกัน ส่วนระคับน้ำทะเลของเกาะนี้ก็กล่าวกันว่ายังคงระคับเดียวกับที่เข้าสี่ชมพูมาออกไขไว้เป็นครั้งแรกที่ยานนั้นเอง ♣

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

นารับที่สำนักงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๓ เดือน

(๑๓ เล่มหนังสือ)

๕๕.๐๐ บาท

๖๓.๐๐ บาท

๑๐๓.๐๐ บาท

๖ เดือน

(๒๖ เล่มหนังสือ)

๑๐๐.๐๐ บาท

๑๒๐.๐๐ บาท

๑๕๖.๐๐ บาท

๑๒ เดือน

(๕๒ เล่มหนังสือ)

๑๘๐.๐๐ บาท

๒๒๐.๐๐ บาท

๒๘๒.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ที่สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารทริทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๑๑๑๖

ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

นิทานมหาชาลี

บรรจบ พันธุเมธา

๗๔ นกแก้วสีคราม (นิทานอาหรับ)

นิทานเรื่องนี้กล่าวถึงเกิดในดินแดนอาหรับแถบหนึ่ง ไม่นาน
ว่าจะเป็นเรื่องของอาหรับหรือของชนชาติอื่น เพราะข้อตัวละครแค้น
ละตัวฟังเป็นข้อฝรั่งมากกว่า แต่จะเป็นเรื่องของชาติใดก็ตาม
ก็ได้มีลักษณะของนิทานครบถ้วน มีทั้งการใช้เวทมนตร์คาถา การ
สาป การแก้เวทมนตร์ และอื่นๆ ดังที่แน่นอนคร่าวๆ ดังนี้

ณ ดินแดนแห่งหนึ่งในแถบอาหรับ
ยังมีเมืองหนึ่งอุดมสมบูรณ์ด้วยไม้
ดอกไม้ผล เป็นที่รื่นรมย์แก่คนเดิน
ทางยิ่งนัก ราชผู้ครองบ้านเมืองนี้
เพิ่งจะสิ้นพระชนม์ไปไม่นานนัก
โอรสของราชานันได้ขึ้นครองราช
สมบัติสืบต่อมา ทรงนามว่า ราช
ชาลีโน แม้ว่าราชชาลีโนจะยังเยาว์อยู่
พระชนม์เพียง ๑๔ แต่ก็ทำได้ทรง
ปกครองบ้านเมืองแบบคนหนุ่มๆ ที่
ชอบเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์เก่าๆ เพื่อ
แสดงว่าตนเองฉลาดหลักแหลมไม่
ราชชาลีโนกลับโปรดปรานระเบียบและ
กฎเกณฑ์เก่าๆ ทำให้ผู้คนมีความสุข
บ้านเมืองรุ่งเรือง ผู้คนพลเมืองจึงพา
กันรักใคร่ แต่ก็ยังข้องใจอยู่เพียงเรื่อง
เดียว คือเหตุที่ราชชาลีโนจึงไม่ทรง

กระตือรือร้นที่จะเสกสมรส ทั้งๆ ที่คน
เหล่านั้นเฝ้าแต่สวทนต์รอริษฐานอยู่
ทุกเมื่อเชื่อวัน

บ้านเมืองที่อยู่ใกล้เคียงกับบ้าน
เมืองของราชชาลีโน ก็คือบ้านเมืองของ
เทพธิดานางหงส์ เทพธิดาองค์นี้มี
ธิดาองค์เดียวคือ เจ้าหญิงเซอร์โมชา
ความงามความมีเสน่ห์ของเจ้าหญิง
เซอร์โมชามีมากพอๆ กับความดีความ
งามสง่าของราชชาลีโน ทุกๆ ของเทพ
ธิดานางหงส์ได้ยินประชาชนของราช
ชาลีโนพากันบันถึงเรื่องคู่ของราชชาลี
โนคน จึงคิดหาทางที่จะให้เจ้าหญิงของ
ตนได้เสกสมรสกับราชชาลีโน พร้อม
กันนั้นก็จะต้องหาทางให้ราชชาลีโนทรง
หลงใหลเจ้าหญิงเซอร์โมชาจนถึงกับ
ทรงไปสู่ขอ และวิธีของทุกผู้หลัก

แหลมนักก็หาโอกาสเข้าเฝ้าราชชาลีโน
ชวนคุยเรื่องการวาดรูปที่ราชชาลีโน
โปรดปรานยิ่งนัก และวันหนึ่งเรื่องก็
ได้วกมาถึงเรื่องรูปของเจ้าหญิงเซอร์
โมชา ทุกวันทุลราชชาลีโนว่า

“รูปนี้ถึงจะเหมือนองค์เจ้าหญิง
มากก็จริง แต่ก็ยังเทียบไม่ได้กับรูป
เด็กที่ช่างวาดไว้เมื่อปีก่อนมานี่เอง”

ราชชาลีโนทรงรับรูปมาทอพระ
เนตรอย่างพิจารณา แล้วก็ถอนพระทัย
ตรัสว่า “ออกจะเกินจริงไปละมัง มัน
เป็นไปไม่ได้เลยที่จะมีใครสวยอย่าง
ประหลาดมหัศจรรย์อย่างนี้”

“ถ้าพระองค์ได้ทอพระเนตร
องค์จริงๆ ของเจ้าหญิงล่ะ...” ทุกๆ
ไว้เพียงนั้นแล้วก็ถูกลาไป และก็ไม่
แปลกใจเลยที่ราชชาลีโนโปรดให้เข้า
เฝ้าในวันรุ่งขึ้น ราชชาลีโนตรัสว่า

“นับแต่วันที่ท่านเอารูปมาให้เรา
ดูจนกระทั่งถึงบัดนี้ เราได้เห็นภาพ
เจ้าหญิงก็ทุกทีก็ดูทักท้วงไม่อาจจะทำ
อย่างไรให้เลือนหายไปได้ จึงต้อง
เชิญท่านมาบอกว่า เราจะส่งทุกพิเศษ
ไปยังบ้านเมืองของท่านเพื่อส่งรูป
เจ้าหญิงเซอร์โมชา”

“เรื่องสำคัญอย่างนี้ข้าพระองค์
กล่าวแทนเจ้านายของข้าพระองค์ไม่
ได้หรอกพะย่ะค่ะ แต่ก็ภาคว่าเจ้านาย
ของข้าพระองค์คงจะพอพระทัยในการ
ส่งของครั้งนี้”

“ท่านคิดอย่างนั้นหรือ” ราชินีใน
ครีตอย่างเบิกบานพระทัย “ถ้าเช่นนั้น
เราเดินทางไปด้วยตัวเองดีกว่า”

นับเป็นโชคเป็นเคราะห์ของราชา
ลีโนอย่างยิ่งที่บ้านเมืองใกล้เคียงอีก
เมืองหนึ่งเป็นผู้วิเศษผู้เรืองอำนาจ
คนหนึ่งชื่อ อีสเมเนอร์ บ้านเมืองของ
อีสเมเนอร์เป็นเกาะชื่อเกาะราชินี
อีสเมเนอร์มีลูกสาวคนหนึ่งชื่อ ริแกท
ริแกทเป็นผู้หญิงที่ขี้อ่อนที่สุดในโลก
และก็ได้บังเอิญมาหลงรูปราชินีใน
ดังนั้นริแกทจึงเข้าขี้อ่อนให้จกแจง
แก่งงานตนกับราชินีในให้ได้ อีสเม
เนอร์รักลูกสาวเป็นชีวิตจิตใจ จึงได้
ส่งทุกอย่างไปยังบ้านเมืองของราชินีใน
และก็ได้ทราบว่ราชินีในกำลังจะ
เดินทางไปสู่ขอเจ้าหญิงเซอร์โมซา ได้
ยินเช่นนั้นริแกทก็ร้องไห้แทบจะไม
ยอมมีชีวิตอีกต่อไป แล้วก็ได้บิดาไป
จัดการชักชวนการแต่งงานของราชา
ลีโนให้ได้

อีสเมเนอร์จำต้องทำทุกอย่างตาม
ที่ลูกสาวต้องการ ได้เรียกหาเด็ก
คนที่ชื่อราโบท ซึ่งเป็นคนตัวเล็ก
หน้าตาน่าเกลียดให้ติดตามไปด้วย
อีสเมเนอร์วัยเวท เพียงพริบตาเดียว
คนทั้งสองก็มา (อ่านต่อหน้า ๓๒)

นิชิต

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๓๐๔

บรรจบ พันธุเมธา คอบคานลาคับวันที่บัตรขอชื่อมาถึงสำนักงาน
สตรีสาร (วันที่ ๗ ก.พ. - ๑๔ ก.พ. ๒๕๑๗) ส่วนคำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้
เรียงตามลาคับวันที่

“สุครัตน์” อักษรไม่จำกัด มีความหมายว่าเป็นผู้มีชื่อเสียงเป็นที่
นับถือของคนทั่วไป ชัยนิคย์ ใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวันเสาร์
ใช้ได้

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

ยศกฤต - ที่ให้เกียรติยศหรือชื่อเสียง

สนธิ์ - ที่มีความคิด ความประพฤติอันเหมาะสม

ศัสมน - การสรรเสริญ

“เพ็ญศรี” สรวลีนี้ แปลว่าอะไร ใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวันพุธ
กลางวัน

ใช้ได้ ไม่ทราบว่แปลว่าอะไร แต่ทั้งที่เคยบอกไว้หลายครั้งแล้ว
ว่าถ้าชอบเสียง ถึงจะไม่มีความหมายก็คงไม่เป็นไร เพราะชื่อที่ไม่มีความ
หมายมีอีกมากมาย

“เพ็ญศรี” ศันธยา แปลว่าอะไร ใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวัน
อังคาร ถ้าไม่ได้ควรใช้อะไร พี่ชื่อ อธิธรรพ์

ใช้ได้ ถ้าเขียน ศันธยา หมายถึงเวลาระหว่างกลางวันต่อกลางคืน
อาจเป็นเวลาโพล้เพล้หรือก่อนเช้ามืด

“กาญจนากา” กองการอักษร ข ก จ ก มีความหมายว่า ให้มีเกียรติ
มีอำนาจ หรือความหมายอื่นที่ก็ๆ

ก ใช้ไม่ได้

(อ่านต่อหน้า ๓๒)

ข้อที่ - ต่อจากหน้า ๑๙

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)

ยศชดา - ที่มีชื่อเสียง
ยศจิรา - ชื่อเสียงยืนยาว
ขมิษฐา - นำหริจกแจงอย่างดีที่สุด

“สุพรรณิ” ก้องการอักษร ส น พ ชื่อ นิษะพร ใช้ได้
หรือไม่สำหรับคนเกิดวันเสาร์ แปลว่าอะไร

ณ ใช้ไม่ได้ ถ้าแก้ไขเป็น นิษาพร อาจแปลได้ว่าพร
ที่ผ่านมา หรือที่ถึงมาถึง หรือนิษพร ก็แปลได้ว่า พรที่
ผูกพันหรือที่เข้ามาใกล้

“ทัญญา” ก้องการอักษร ป ส และ พ น มีความหมาย
เป็นเดช (บิคาชื่อประธาน)

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

บุญพล - กำลังทั้ง ๕
พิศพล - มีใจกรุณา รักใคร่

พันนพ - ที่ได้เป็นเจ้าของ

“คารณิ” ก้องการอักษร น ศ ฐ มีความหมายเป็น
สิริมงคล เกี่ยวกับผู้หญิงหรือดอกไม้ เป็นชื่อเก่าๆ

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

นวมลล - ดอกมะลิ
นวลดี - อยู่ในความใหม่
นวลสย - ผลไม้ผลแรกของฤดู

“วาสนา” อักษรกับความหมายไม่จำกัด ขอให้คล้องกับ
ชื่อพี่ “นภนิรา”

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

นากร - มังกร
นารัส - ที่พึ่ง ความช่วยเหลือ
นาทิน - สง่เสียงก้อง ❀

นกแก้วสีคราม - ต่อจากหน้า ๑๙

ปรากฏตัวอยู่ที่ช่องเขาตรงทางที่ราชา
สีโนจะเสด็จผ่านมา

พอได้ยินเสียงม้าควบมาใกล้
อิสเมเนอร์เอาผ้าเช็ดหน้าวิเศษออกมา
ให้ราชาโบกมือไว้ชายหนึ่ง คนเองถือ
ไว้อีกชายหนึ่ง ใครที่แตะต้องผ้าเช็ด
หน้าวิเศษนี้แล้วจะหายตัวได้ ไม่มีใคร
แลเห็นตัว ดังนั้นคนทั้งสองจึงเดิน
ลัดเลาะไปในกองทหารได้ทั่วโดยไม่มี
ใครแลเห็นตัว แต่ก็หาเห็นองค์ราชา
สีโนไม่ ทั้งนี้เพราะราชาสีโนทรง
เหน็ดเหนื่อย จึงให้ทหารคุมรถที่
บรรทุกของขวัญไปประทานเจ้าหญิง
เดินทางล่วงหน้าไปก่อน ส่วนองค์เอง
ประทับพักเหนื่อยที่ใต้ต้นปาล์มพร้อม

ด้วยผู้ติดตามสองสามคน อิสเมเนอร์
มาพบราชาสีโนขณะที่ราชาสีโนกับ
บริวารกำลังนอนหลับสนิทอยู่ใต้ต้น
ไม้ อิสเมเนอร์จึงร่ายมนตร์สะกดคน
เหล่านั้นให้หลับสนิทไปเช่นนั้นจน
กว่าตนจะกลายมนตร์ให้คืน อิสเม-
เนอร์จึงแก้มนตร์เสื้อผ้าของราชา
สีโนกับเสื้อผ้าของราชาสีโน เมื่อราชาสีโน
สวมเสื้อผ้าของราชาสีโนแล้ว อิสเม-
เนอร์ก็เอาแหวนและที่กำราบไปทอดวาง
พุ่มว่า

“จงกรูปรทรวงของสีโนไว้จนกว่า
เจ้าจะได้แต่งงานกับเจ้าหญิงเซอร์
ไมชา”

อำนาจเวทมนตร์ของอิสเมเนอร์

ยิ่งใหญ่เสียจนราชาสีโนคิดว่าตัวเองเป็น
ราชาสีโนจริงๆ เมื่อราชาสีโนมาถึง
ของราชาสีโนในควงขับพันลาคาไปแล้ว
อิสเมเนอร์ก็มากลายมนตร์ปลุกราชา
สีโนให้ตื่นขึ้น และราชาสีโนเองก็
ไม่ได้เมื่อคืนบรรทมขึ้นแลเห็นองค์
เองทรงเสื้อผ้าลึกลับประหลาดนั้น แก่
ราชาสีโนไม่มีเวลาพอจะพิจารณา
อะไรได้ เพราะผู้วิเศษอิสเมเนอร์
จัดแจงจับราชาสีโนใส่ในมณฑปและ
กลับไปยังบ้านเมือง นำตัวราชาสีโน
ไปมอบให้ลูกสาวไว้

ข้างฝ่ายราชาสีโนก็มาร่วมขบวนกับ
บรรดาทหารทั้งหลาย ซึ่งไม่มีใครลัก
คนเฉลียวใจ (อ่านต่อหน้า ๑๓๐)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

อารยจิตต์ ศิวะบุตร

อนันต์ โยธาทะวีธู ถ่ายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง

บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เตือนผลงศรี

เชื้อชื่น ศรียาภัย

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกศล กระจำรังค์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูนกัถิ สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวคะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ธ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ธ.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ ราชบุรณนันท

กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล

ยุบล กรธมมงคล อ.บ.

สมศรี สุกุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสวียม เผ่าทองสุข

จำนง วังสิกุล ธ.บ.

นกแก้วสี่คราม-ต่อจากหน้า ๑๒๔

คิดว่ามันไม่ใช่เจ้านายของคน "ข้าหัว
แล้ว ไปหาอะไรมาให้ข้ากินเดี๋ยวนี้"
ราโบทในเครื่องทรงของราชินีใน
แขกเสียงดังสนั่น

"ขอได้โปรดเถอะพะย่ะค่ะ"
มหาดเล็กพูด "เต็นท์ยังไม่ได้อ่างเลย
พะย่ะค่ะ กว่าจะพระกระยาหารจะเสร็จ
เรียบร้อยก็คงต้องรอน้อยชั่วโมง
หนึ่ง เราคิดว่า..."

"ใครสอนให้เจ้าคิด" ราชินี
ปลอมทวาดออกมา "พวกเจ้าไม่มี

อะไรนอกจากไม้บักขบ ไป ไปเอา
เนื้อม้ามากินเดี๋ยวนี้ เนื้อม้าจะอร่อย
ที่สุดในโลกละรู้ไหม"

มหาดเล็กแทบไม่เชื่อหูตัวเองว่า
ราชินีในผู้สุภาพที่สุดในโลกจะตรัส
เช่นนั้นกับมหาดเล็กผู้ซื่อสัตย์ แล้ว
ยังจะเสวยเนื้อม้าเสียอีก ราชินีในไม่
เคยเสวยอะไรเช่นนั้น ส่วนมากจะ
เสวยแต่ขนมกับผลไม้เท่านั้น แต่ถึง
จะอย่างไรคนก็ต้องปฏิบัติตามคำสั่ง
ถ้าหากยังอยากให้อำนาจอยู่กับข้า

"ความรักจะทำให้อำนาจเป็น

ข้าไปแล้วละมัง" มหาดเล็กได้แต่นึก
ด้วยความสนเท่ห์ "ไม่ข้าก็คงจะไป
เองแหละนะ"

แต่ไม่ว่ามหาดเล็กจะหาทางแก้
ให้เจ้านายคนอย่างไรก็ตาม เมื่อขบวน
ของราชินีในปลอมมาถึงเมืองของ
เทพธิดานางหงส์ ก็ปรากฏว่าไม่มีม้า
เหลือแต่สักตัว ทุกคนต้องเดินไป
ยังพระราชวัง ที่ซึ่งเทพธิดานางหงส์
กับธิดาประทับที่เจดีย์ชั้นล่างทรงรอ
ต้อนรับอยู่

(ยังมีต่อ)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

มารับที่สำนักงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๓ เดือน	(๑๓ เล่มหนังสือ)	๕๕.๐๐ บาท	๖๓.๐๐ บาท	๑๐๓.๐๐ บาท
๖ เดือน	(๒๖ เล่มหนังสือ)	๑๐๐.๐๐ บาท	๑๒๐.๐๐ บาท	๑๘๖.๐๐ บาท
๑๒ เดือน	(๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๘๐.๐๐ บาท	๒๒๐.๐๐ บาท	๓๘๒.๐๐ บาท

๕๕.๐๐ บาท

๖๓.๐๐ บาท

๑๐๓.๐๐ บาท

๑๐๐.๐๐ บาท

๑๒๐.๐๐ บาท

๑๘๖.๐๐ บาท

๑๘๐.๐๐ บาท

๒๒๐.๐๐ บาท

๓๘๒.๐๐ บาท

โปรดติดต่อกับสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารศิริกตเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๑๔๐๖๖

ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

นิทานพื้นบ้านภาคใต้

บรรจบ พันธุเมธา

๒๔ นกแก้วสีคราม นิทานอาหรับ (ต่อ)

เรื่องเล่ายุคไวกิ้งที่แล้งถึงราชาลิโนผู้ทรงเดินทางไปสู่ขอเจ้าหญิงเซอร์โมซา ณ บ้านเมืองของเทพธิดานางหงส์ แต่บังเอิญเกิดมีนางวิภทธุภสสาวอิสเมเนอร์ผู้วิเศษ หลงรูปราชาลิโน จึงขอให้อิสเมเนอร์บิดาทำการขัดขวางการแต่งงานเจ้าชาย อิสเมเนอร์ก็ทำตามใจลูกสาว ใ้ร้ายมนตร์เหาะไปกับสมุนคนหนึ่งชื่อราโบท เมื่อไปถึงช่องเขาที่ขบวนเจ้าชายจะผ่าน อิสเมเนอร์ได้เอาผ้าเช็ดหน้าวิเศษออกมาถือไว้ชายหนึ่ง ให้ราโบทถือไว้อีกชายหนึ่ง ผ้าเช็ดหน้าวิเศษทำให้คนทั้งสองหายตัวได้ ทำให้เกิดกันหารราชาลิโนในขบวนได้โดยไม่มีผู้ใดเห็น แต่ก็ไม่พบ ไปพบบรรทมหลับอยู่ใต้ต้นปาล์ม อิสเมเนอร์ก็ร้ายมนตร์สะกดราชาลิโนให้หลับสนิท แล้วก็จัดแจงเปลี่ยนเสื้อผ้ากับราโบท เมื่อราโบทสวมเสื้อผ้าแล้วก็เอาแหวนออกมาแตะตัวราโบทเพื่อให้ราโบทคงร่างของราชาลิโนไว้ตลอดไป จนกว่าจะได้แต่งงานกับเจ้าหญิงเซอร์โมซา ครั้นราโบทมีความซบไปในขบวนจนใกล้พันสายกแล้ว อิสเมเนอร์ก็กลายมนตร์ปลุก

ราชาลิโนให้คืนบรรทม แล้วก็จัดแจงเอาตัวราชาลิโนใส่เมฆพาเหาะกลับไปยังบ้านเมือง มอบราชาลิโนให้ลูกสาวตามความปรารถนา ส่วนราโบทก็แสดงกิริยาวาจาหยาบคายอย่างที่ราชาลิโนไม่เคยปฏิบัติเช่นนั้น แล้วยังกินเนื้อม้า จนกระทั่งเมื่อมาถึงบ้านเมืองของเจ้าหญิงเซอร์โมซา ม้าก็หมดไม่มีเหลือ ต้องเดินกันไปยังราชวังที่ซึ่งเทพธิดานางหงส์กับธิดาสาวทรงรอคอยต้อนรับอยู่

ราโบทในนามของราชาลิโนได้เดินตรงเข้าไปยังบุคคัลทั้งสองและกล่าวว่า

“พระองค์คงจะทรงแปลกพระทัยที่เห็นข้าพเจ้ามาสู่ขอพระธิดาในสภาพอันปราศจากพิธีรีตองเช่นนี้ เหตุผลก็เพราะทางมันไกล ข้าพเจ้าหิวก็เลย

กินม้าเสียหมด เพราะเนื้อมันเป็นเนื้อที่อร่อยที่สุดในโลก แค่อะไรก็ตามข้าพเจ้าก็เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่ปรารถนาจะมาเป็นลูกเขยของพระองค์เป็นอันว่าตกลงกันแล้วกัน ไหนละเจ้าหญิงเซอร์โมซา”

“เอ ก็พระองค์มีรูปเจ้าหญิงเซอร์โมซาอยู่แล้วมิใช่หรือ” เทพธิดานางหงส์ตรัสถามด้วยความรู้สึกไม่สู้พอพระทัย ทั้งออกแปลกพระทัยไม่ได้ที่ได้เห็นกิริยามารยาทของราชาลิโนต่างไปกว่าที่ทรงคาดคิดไว้ “ถ้าพระองค์ทรงเห็นองค์จริงของเจ้าหญิงแล้วจำไม่ได้ก็หมายความว่ารูปนั้นมีความหมายแก่พระองค์เพียงนึกเดียวเท่านั้น”

“รูปอะไรนะ จำไม่ได้เลย แต่บางทีจะอยู่ในกระเป๋าสีเสื้อละมัง” ราโบทพูดเช่นนั้นแล้วก็คืนหารูปนั้นไปทั่วตัว จนบรรดาสาวสนมกำนัลพากันมองกันอย่างแปลกใจ แต่แล้วก็ไม่พบอะไร ราโบทจึงหันมาทางเจ้าหญิงพูดว่า

“ถ้าพระองค์เป็นเจ้าหญิงผู้ที่ข้าพเจ้าจะมาแต่งงานด้วย กันว่าสาวสวย ถ้าได้เห็นรูปของเจ้าหญิงเสียก่อนก็คงจำได้แล้วซิ เอาเถอะขอให้เราได้

แต่งงานโดยเร็วที่สุดที่จะเร็ว ได้ก็แล้ว
กัน- แต่ว่าตอนนี้ข้าพเจ้าอยากจะขอ
นอนสักหน่อย เพราะเดินทางมาบน
หินบนทรายนับเป็นวันๆ เคืองๆ ย่อม
ต้องการพักผ่อนเป็นธรรมดา”

พูดแล้วก็ไม่รีรอ จักแจ้งเรียก
มหาดเล็กมาให้พาคนไปยังห้องพักทันที
เมื่อถึงห้องก็ล้มตัวลงนอนบนเตียง
กรนเสียงดังสนั่นจนแทบว่าจะไต่ขึ้นไป
ถึงสุคนธ์เมือง เมื่อราโบกพัดสายคา
ไปแล้ว เจ้าหญิงเซอร์โมซา ก็เฝ้าหา
พระมารดาพลางกันแสงด้วยความ
ผิหว้างและเสียพระทัย เพราะตลอด
๑๕ วัน เจ้าหญิงเซอร์โมซาทรงมี
ภาพวาทของราชาธิโนทั้งอยู่ตรงหน้า
ตลอดเวลา จึงอยู่ละรูปร่างหน้าตา
ของราชาธิโนเหมือนกับรูป แต่ว่า
รูปกายทั้งงดงามโฉมงามมีจิตใจหายบคาย
และหายบ้ำเช่นนั้น ถึงกระนั้นก็ตาม
เจ้าหญิงคงพร้อมที่จะยอมให้ได้อ้าหาก
ราชาธิโนแสดงสักนิดว่าทรงรักใคร่
บูชาพระองค์ เทพธิดานางหงส์เองก็
ทรงงงเง้นจนครัดอะไรไม่ออก จน
กระทั่งราชวงศ์ของราชาธิโนขอ
เข้าเฝ้าเป็นพิเศษ และทูลว่า

“ข้าพระองค์สงสัยมากก่อนหน้านี้
แล้วพะย่ะค่ะว่า ราชาธิโนจะทรงเสีย
พระสติหรือไม่ก็ถูกกาตาอาคมของใคร
สักคนหนึ่ง ไม่เช่นนั้นเหตุใดพระองค์
จึงจะทรงจำเจ้าหญิงพระธิดาไม่ได้
แล้วก็ยังไม่มีพระรูปของพระธิดา
ทั้งๆ ที่ทรงเก็บไว้แนบองค์ตลอดเวลา
ไม่เคยเอาออกไว้ (ค่อนหน้า ๑๒๘)

ชี้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๐๐
บรรจบ พันธุเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึงสำนักงาน
สตรีสาร (วันที่ ๑๔ ก.พ. - ๒๒ ก.พ. ๒๕๑๗) ส่วนคำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้
เรียงตามลำดับวันที่

“กนิษฐ” ต้องการอักษร ก อ มีความหมายว่าฉลาด เป็นลัทธิมงคล มี
โชคลาภ ขอชื่อสั้นๆ ง่ายๆ ญจจิรา ใช้ได้ไหม มีความหมายหรือไม่ ใช้
กับเด็กหญิงเหมาะไหม ขอชื่ออื่นไว้อีกสัก ๒-๓ ชื่อ

ใช้ได้และเหมาะแล้วด้วย อาจแปลว่าที่ทั้งแห่งความรู้อันศึกษาว

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

กวิศรา - เจ้าแห่งกวี
กัลลญา - ใช้เป็นชื่อ ไม่มีความหมายโดยเฉพาะ
กัณฐี - ความสว่างเรืองรอง

“มณฑานา” ต้องการอักษร ร ม ย ความหมายไม่จำกัด ขอให้มีลัทธิมงคล
(บิคาชวิรี) ต้องการชื่อสามพยางค์

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

วษณ - (ออกเสียงวะยสะที) ความต่ำเร้า
เวทนิธิ - ชุมทรัพย์แห่งความรู้
ไวสารัท - เชี่ยวชาญ ชำนาญ การเรียนรู้อันลึกซึ้ง

“ธีรวัฒน์” ขอนามสกุลให้มีลัทธิมงคล และเขียนง่ายๆ
นามสกุล จีรฤตกุล - สกุลที่ฝึกฝนมาช้านาน
จนัสพงศ์ - วงศ์อันเป็นที่พึงพอใจ

“สมปอง” ชื่อ วิศด แปลว่าอะไร

วิศด แปลได้ว่า มีชื่อเสียง

(อ่านค่อนหน้า ๑๒๑)

ข้อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

กาณทนี - ชื่อพิธีชนิกหนึ่ง
 กานคิส - เจ้าแห่งความงาม ความน่ารัก
 กุณทินี - กอมะลิ

“กัทลี” ต้องการอักษร ก ส มีความหมายว่า เก่งในทางวิชาการ เป็นที่รักยิ่ง มีความยั่งยืน กัณทิมา แปลว่าอะไรก็ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวันศุกร์ ถ้าใช้ไม่ได้ช่วยตั้งให้ใหม่ด้วยตามความหมายข้างต้น

ใช้ได้ ไม่มีคำแปล แต่ถ้าเป็น กานติมานี แปลว่าน่ารัก

วัฒนา เชียงใหม่ โปรดทราบ

คุณเชิดมาในบัตร ๔ ช่อง ทั้งจันทร์ พุธ พฤหัสบดี ศุกร์ และเสาร์ กับมีเวลาเกิด ๔.๓๔ กับ ๗.๓๐ น.

ส่วนช่องอักษรมีคำว่า ประพัทร นิทัศน์ อับกุล วัฒนา ทภาวุฒิ ค่อท้ายว่าชื่อนี้ใช้ได้ไหม เป็นมงคลหรือเปล่า ฯลฯ นับเป็นบัตรที่แปลกที่สุดเท่าที่เคยได้รับมา (นับเป็นพันๆใบ) ไม่ทราบว่าการต้องการอย่างไร ก็คิดว่าถามว่าชื่อใช้ได้หรือไม่ ก็ไม่ทราบว่าหมายถึงชื่อไหน เขาเอาว่าคงเป็นชื่อ วัฒนา เพราะมีชดเชยได้ แต่ก็ไม่ได้ทราบอีกว่าเกิดวันไหน เพราะฉะนั้น โปรดถามมาใหม่ให้เป็นทีเข้าใจด้วยว่าต้องการอย่างไรแน่ จะได้ตอบให้ตามประสงค์ ♣

นกแก้วสีคราม - ต่อจากหน้า ๒๒

ห่างองค์เลย บางทีพระองค์ผู้ทรงเป็นเทพธิดาจะสามารถค้นหาสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงที่โงะจนไปทั่วราชอาณาจักรได้ละกระมังพะย่ะค่ะ”

ทุลเท่านั้นแล้ว ก็ทุลลากลับไปเทพธิดานางหงส์ทรงครีครวอย่างหนักว่าจะทำอะไรดี ทันใดนั้นพระพักตร์ก็แจ่มใสขึ้นมาแล้วเสด็จทรงไปยังหีบเก่าๆใบหนึ่ง ซึ่งเก็บไว้ในห้องลับมิดชิด เทพธิดานางหงส์ทรงถึงกระจากบานเล็กๆออกมา ในกระจากบานนี้พระองค์อาจทอดพระเนตรเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่ทรงปรารถนา และในขณะนั้นเองเทพธิดานางหงส์ก็ทรงปรารถนาจะได้เห็นราชาสีในคามที่เป็นอยู่จริง

“เออ จริงทีเดียว ราชาของครกักษ์ พุทถูก” เทพธิดานางหงส์ทรงอุทานออกมา เพราะภาพในกระจากนั้น

ราชาสีในหาใช่ผู้ที่กำลังนอนกรนเสียงกึ่งสนั่นจนวังทั้งวังสั่นสะเทือนไม่ แต่กลับกลายเป็นคนที่เก่งตัวก๊วยเลื้อยผ้านเลนจะลบกปรก ถูกขังอยู่ในหอคอยอันมั่นคงแข็งแรงของอิสเมเนอร์ ในมือของราชานั้นมีรูปของเจ้าหญิงที่เขาคิดตัวรอกพันสายตาของอิสเมเนอร์มาให้ ราชานั้นเฝ้าแต่รูปบุรุษกระษัตริย์นั้นอยู่ตลอดเวลา

เทพธิดานางหงส์จึงครัดเรียกเจ้าหญิงเออร์โมซาให้มาทอกระษัตริย์และเจ้าหญิงก็ทรงเบิกบานพระทัยที่เห็นราชาสีในทรงประพฤติปฏิบัติแม้แต่กับภาพวาดของพระองค์อย่างที่พระองค์ทรงปรารถนา ขณะที่กระจากบานนั้นยังอยู่ในพระหัตถ์ของเจ้าหญิงก็ปรากฏภาพขึ้นในกระจากเป็นประคูกุณนั้นเบิกออก มีวิณกษัตริย์หน้าหน้าเกลียดอย่างเข้ามาในห้อง วิณกษัตริย์

คาซันเหมือนกังจะวิ่งวอนขออะไรจากราชาสีใน แต่ราชาสีในทรงปฏิเสธทั้งเจ้าหญิงและพระมารดาไม่อาจโต้แย้งว่าวิณกษัตริย์กว่าอะไร แต่ก็ปรากฏว่าวิณกษัตริย์หน้าตาเกลียดแค้น ตอนที่ออกจากห้องไป และเขาก็ได้ไม่ยากนักว่าจะเกิดอะไรขึ้นแก่ราชาสีใน และจริงดังคาดคือภาพที่ปรากฏในกระจากเป็นภาพผู้คนล้าน ๔ คนที่วิณกษัตริย์เรียกมาโดยราชาสีในจนกระทั่งสลบ เจ้าหญิงเออร์โมซาทอพระทัยกระจากหลุดจากพระหัตถ์ ถ้าหากพระมารดาไม่ทรงยึดองค์ไว้ก็คงล้มฟาดลงไปกับพื้นแล้ว

“อุมสติไว้หน่อย ลูกรัก” เทพธิดานางหงส์ทรงเตือน “เรากำลังต้องการสติปัญญาหาทางช่วยเหลือราชาสีในให้พ้นจากอำนาจของคนชั่วร้ายเหล่านั้นก่อนอื่นจำเป็นต้องรู้เสียก่อนว่า เจ้าคนที่บังอาจ (อ่านต่อหน้า ๓๓๐)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

สุนตรา เอี่ยมเกล็ด

บัญชา เก่นฟ้า

ฉายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

นิลวรรณ ปิ่นทอง

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแสงศรี เชื้อชื่น ศรียาภัย

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสม กระจำรัตน์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริศา หนูหนักกี สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาตะนันท์ ช.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ช.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภ โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรรพวรรณ คุณวิศาล

อุบล กรธมมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จาง รังสิกุล ช.บ.

นกแก้วสี่กราม—ต่อจากหน้า ๑๒๘

มาใช้พระนามราชาธิในนั้นมันเป็นใคร หน้าตาจริงๆ ของมันเป็นอย่างไร”

กึ่งนั้นจึงทรงหยิบกระจากบานนั้นขึ้นมาใหม่ แล้วทรงทั้งความปรารถนาจะได้เห็นราชาธิในทวิปดอม กระจากบานนั้นก็สะท้อนภาพของคนเลี้ยงม้าหน้าตาตลกปรก แต่งตัวด้วยเครื่องทรงของราชาธิในกำลังนอนอยู่บนเตียงในวัง เทพธิดาจึงครัดแก่พระธิดาว่า

“อ้อ นี่เห็นจะเป็นกลอุบายของเจ้าอิตเมเนอร์มาเล่นตลกกับเรา ไม่ได้การ ต้องจัดการแก้แค้นมันให้ได้ ไม่ว่านี่จะทำให้เราสูญเสียอะไรไปบ้างก็ตาม ก่อนอื่นต้องอย่าให้มันจับได้ว่าเรารู้กลของมัน ฤทธิ์อำนาจของมันเหนือเรา เราต้องรอบคอบให้มาก ตอนนี้แม่จะต้องทิ้งลูกไว้ ถ้าเจ้าราชาธิปดอมมันถามถึงแม่ก็บอกมันว่าแม่ต้องไปจัดการเรื่องพรมแคน ในระหว่างนี้ลูกต้องปฏิบัติของมันให้ดี”

ให้มันสนุกสนานเพลิดเพลิน ถ้ามันทำท่าสงสัยอะไรละก็ ลูกบอกมันว่าในวันแต่งงานแม่ตั้งใจจะยกมงกุฎให้สามีของลูก ไปละนะ” ครัดแล้วเทพธิดานางหงส์ก็ทรงโบกพระหัตถ์ เมฆก้อนหนึ่งก็ลอยต่ำลงมาและห่อหุ้มองค์เอาไว้ ไม่มีใครจะคาดคิดว่าเมฆขาวที่ลอยตัวในอากาศนั้น แท้ที่จริงคือราชรถของเทพธิดานางหงส์ที่จะพาพระองค์เสด็จไปยังปราสาทของอิตเมเนอร์ (ยังมี ต่อ)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

		มารับที่สำนักงาน	ไปรษณีย์ภายใน	ไปรษณีย์ต่างประเทศ
๓ เดือน	(๑๓ เล่มหนังสือ)	๕๕.๐๐ บาท	๖๓.๐๐ บาท	๙๐๓.๐๐ บาท
๖ เดือน	(๒๖ เล่มหนังสือ)	๑๐๐.๐๐ บาท	๑๒๐.๐๐ บาท	๑๘๖.๐๐ บาท
๑๒ เดือน	(๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๘๐.๐๐ บาท	๒๒๐.๐๐ บาท	๓๔๒.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ที่สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารตรีทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๕๑๑๓๖
ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

วันเวลาช่างผ่านไปอย่างเชื่องช้า
เมื่อหน้า เจ้าหญิงทรงปรารถนาอยู่
ทุกนาทีให้คนรักฝันได้มากักกัน
ร้างของพระองค์ให้ไกลไปเสียเร็ว ๆ
เพื่อจะได้พ้นทุกข์ทรมานเสียที แต่ว่า
ผู้ที่ถูกสาปเหล่านั้นทำอย่างไรจึงจะได้
พ้นทุกข์พ้นเคราะห์ ถึงแม้จะรู้ว่า
ราชาธิโนถูกสาปเป็นนกแก้วสีคราม
แต่ว่านกแก้วสีครามตัวไหนล่ะที่เป็น
ราชาธิโน ในเมื่อในป่านี้มีนกแก้ว
สีครามบินไปบินมานับเป็นพัน ๆ ตัว
เจ้าหญิงจะทรงทราบได้อย่างไร หรือ
ราชาธิโนก็จะทรงทราบได้อย่างไร
เช่นเดียวกันว่าเจ้าหญิงได้ถูกสาป
กลายเป็นต้นไม้ และถึงจะทรงทราบว่า
เป็นต้นไม้ก็จะทรงทราบได้อย่างไร
ว่าเป็นต้นไม้ต้นไหน แล้วยังเพ้อคิด
นางหงส์พระมารดาอีกเล่า “เออ ยัง
คิดก็ยังไม่แล้ว” เจ้าหญิงทรงถอนพระ
ทัย พลงรำพึงต่อไปว่า “จะไม่คิดก็
ไม่ได้ เราเป็นผู้หญิงนี่”

ในระหว่างนั้นเอง นกแก้วสีคราม
ซึ่งคือราชาธิโนที่ถูกสาปก็ได้บินไป
เลี้ยวรอบโลก และวันหนึ่งก็ได้บินมา
ถึงปราสาทของพ่อมดเฒ่าผู้หนึ่ง ซึ่ง
เพิ่งจะได้เมียสาวสวยชื่อเกรอนาคิน
เกรอนาคินอยู่ในปราสาทอย่างเศร้า-
สร้อยหงอยเหงา เมื่อได้เห็นนกแก้ว
สีสวยเช่นนั้นก็จิตใจยังนึก รีบไป
จับแจงหากรงทองมาให้นกแก้วนอน
หลับไม่ร่อยๆมาให้กับ แม้กระนั้น
นกแก้วก็ยังทำให้นางอดคิดหวังไม่ได้
คือไม่ยอมพูด (อ่านต่อหน้า ๑๒๘)

ชี้อด

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๔๔
บรรจบ พันธุมธนา คอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึงสำนักงาน
สตรีสาร (วันที่ ๒ มี.ค. - ๖ มี.ค. ๒๕๐๗) ส่วนคำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้
เรียงตามลำดับวันที่

“สุณี” ต้องการอักษร ส นำหน้า มีความหมายดีๆ เก๋ๆ

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

สุปณยา - ยอดเยี่ยม คุณธรรมอันยิ่งใหญ่

สุนาถ - มีที่พึ่งอันดียิ่ง

สุนิศัย - (ออกเสียงสุณิศัย) ทั้งใจมั่น

“สุไกรระ” ต้องการอักษร อ ร ษ มีความหมายว่าฉลาด แข็งแรง ชยัน
น่ารัก เป็นชื่อ ๓ พยางค์

ข ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

อรกร - (ออกเสียงอะรงกรอน) ตระเตรียม เตรียมพร้อม

อรันดร - ระหว่างช่วงอันรวดเร็ว

อารบเทพ - เทพผู้มีเกียรติ เป็นที่น่านับถือ

“สามกอ” ต้องการความหมายแปลก มีเกียรติยศ บิคาชื่ออุกม มารดา
ชื่อวิมลรัตน์ เป็นบุตรคนแรก

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

กุตตมาภ - ส่วนสูงสุด หรือสำคัญที่สุด ที่ระ

อโนตม์ - คีที่สุกไม่มีที่เปรียบได้

เอกอัคร - มีชื่อเสียง

(อ่านต่อหน้า ๑๒๗)

“ศรีชล” ต้องการซื้อที่มีความหมายไปในทางที่ดี (มารดา
มีอักษร ส นำหน้า ชื่อบิดามีอักษร อ นำหน้า) คนเกิดวัน
อาทิตย์เวลา ๑.๕๒ น. จะถือเป็นวันอาทิตย์หรือวันจันทร์
นับเป็นวันอาทิตย์

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

อภัยช - เกรียมตัวพร้อม ลงมือทำ

อนุธิ - กิดคำนึง

อักรช - เกิดก่อน เกิดมาเด่น เป็นหัวหน้า ♣

นกแก้วสี่คราม - ต่อจากหน้า ๑๙

เหมือนนกแก้วตัวอื่นๆเลย นางพรา
พุกกับนกแก้วว่า

“ถ้าเจ้ารู้ว่าการที่เจ้าพุกออกมา
จะเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้เจ้ามีความสุข
แล้วละก็ เจ้าก็จะต้องพยายามแน่ว
ๆทีเดียว” แต่ก็เหมือนนกแก้วจะ
ไม่ได้ยินที่เกรอนาคินพูด

เช้าวันหนึ่งขณะที่นกแก้วอยู่ตาม
ลำพังก็ ได้กระโดดขึ้นไปบนโต๊ะ จิก
ปากกาขึ้นมาเขียนโคลงกลอนบน
กระดาษแผ่นหนึ่ง พอได้ยินเสียง
กุกกัก นกก็ตกใจ ปลดปล่อยปากกาหล่น
ลงกับโต๊ะ แล้วก็บินออกไปทาง
หน้าต่าง เสียงนั้นคือเสียงพอมก
แหวกม่านประตู เพื่อจะเข้ามาใน
ห้องนั้นนั่นเอง เมื่อเดินเข้าไปดูที่โต๊ะ
พอมกก็ได้เห็นกระดาษแผ่นหนึ่ง และ
ข้อความในกระดาษนั้นทำให้พอมก
แปลกใจอย่างใหญ่หลวง เพราะมี
ความพาดพิงถึงเจ้าหญิงคนงาม พอมก
พิมพ์ออกมาว่า

“เห็นจะเป็นใครสักคนที่ถูก
สาป”

ต่อจากนั้นก็ไปพลิกตำราค้นคว้า
หาความจริง และก็ได้รู้ว่านกแก้ว
สี่ครามตัวนั้น แท้ที่จริงหาใช่คน
ธรรมดาไม่ เป็นราชาธิปไตยถูกสาป
นั่นเอง ทั้งนี้ก็ด้วยความแค้นเคืองของ

อิสเมเนอร์ที่บันทาสให้เป็นไปเช่นนั้น
และบังเอิญอิสเมเนอร์เป็นผู้ที่พอมก
เกลียดที่สุดในโลก ดังนั้นจึงได้พยายาม
อ่านตำราค้นคว้าหาความรู้ว่ามีวิธี
การใดบ้างที่จะทำลายคำสาปนี้เสีย
และในที่สุดพอมกก็ออกคลั่งโลเลใจไม่ได้
ในเมื่อได้มาพบวิธีแก้ไขแล้ว พอ
มกรีบไปบอกเมียสาวว่านกแก้วตัวนั้น
แท้ที่จริงคือราชาผู้ครองบ้านเมือง
แห่งหนึ่งใหญ่โตมาก และด้านาง
ผิวปากเรียกนกแก้วให้มาหาแล้วก็
จะพากันออกเดินทางไปด้วยกันยังที่
แห่งหนึ่งในป่ามหัศจรรย์นั้น

“ที่ตรงนั้นแหละที่ข้าจะทำให้
เขาพ้นคำสาป กลายเป็นร่างเดิม”
พอมกพูดแล้วกล่าวเสริมขึ้นอีกว่า
“แล้วก็อย่าได้ร้องออกมาหรือหาว
กลัวอะไร ไม่ว่าข้าทำอะไรก็ตาม
ไม่อย่างนั้นทุกสิ่งทุกอย่างจะเสียหาย
หมด”

เกรอนาคินดีใจสุดแสน โคล
ลุกขึ้นในทันที พลังผิวปากเพลงที่
นกแก้วเคยชอบ ฝ่ายนกแก้วที่จับ
บนกิ่งไม้ไม่ไถลนัก ไม่อยากให้
เกรอนาคินกับพอมกรู้ว่าคนกำลังฟัง
คำสนทนานั้นอยู่ จึงรอจังหวะอยู่จน
กระทั่งเกรอนาคินหันหลังให้ จึงบิน
ถาจากกัน ไม่มาเกาะอยู่ที่ป่าของ

เกรอนาคิน ต่อจากนั้นทั้งคนทั้งนก
สามชีวิตก็ได้ลงเรือทองตรงไปยังป่า
มหัศจรรย์ ตรงที่ที่มีต้นไม้อยู่ดก

“ข้าอยากได้ต้นไม้เหล่านี้มาทำ
พิน เพื่อจุดไฟพิเศษของข้า” พอมก
พูด “ปล่อยนกแก้วให้เกาะอยู่บน
ต้นไม้ก่อนก็แล้วกัน จะได้ปลอดภัย
และตัวนางก็ออกไปให้ไกลสักหน่อย
ถ้ามาอยู่ใกล้ๆข้าเดี๋ยวคนไม่ไถ่ลง
มาก็คะทับหัวแหลกเหลว”

พอได้ยินถ้อยคำเช่นนั้น ราชาธิใน
ในร่างนกก็นึกขึ้นได้ถึงคำสาป และ
เงื่อนไขให้พ้นสาปของอิสเมเนอร์จึง
ได้ระงับควาเริ่ดพร้อม กากได้ว่า
ต้นไม้ต้นหนึ่งในสามต้นนั้นต้องเป็น
เจ้าหญิงเฮอร์โมซา ขณะที่พอมกเอา
เลี่ยมชุดคืนตรงรากต้นไม้ เพื่อให้ราก
กลอน ต้นไม้ทั้งสามจะได้ไถ่ลงมา
พร้อมกัน นกแก้วก็ขยับปีก บินตรง
ไปยังใต้ต้นไม้ต้นกลาง อันเป็นต้นไม้
งามที่สุด มีเสียงก้องเปรี๊ยะและคนไม่
ฟาดกริณลงมา พริบตาเดียวเจ้าหญิง
เฮอร์โมซากับราชาธิในก็ได้มาอัน
เผชิญหน้ากัน ต่างจับมือกันและกันไว้
ทันใดนั้นความอึกของเจ้าหญิงก็
แล่นไปถึงมารดา จึงได้ทรุดตัวลง
คุกเข่าแทบเท้าของพอมก ซึ่งกำลังยืน
ยิ้มด้วยความปีติยินดี (ต่อหน้า ๑๓๐)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

นางนพ แสงงาม

สมบุญ จันทรประดับ ถ่ายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือเผดถศรี เรือขึ้น ศรียาภย์

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสม กระเจ้าจรัญ

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปรีดา หนูนุกัถิ สมบูรณ์ สรรพคุณ

ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ธ.บ.ร.น.

สุภัทรา สิงหลกะ ธ.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ ธ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา ธ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสม โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศาล

ยุบล กรุสมงคล ธ.บ.

สมศรี สุขุมสนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสถียร เผ่าทองสุข

จำนง วังสิกุล ธ.บ.

นกแก้วสี่คราม—ต่อจากหน้า ๑๒๘

ในความสำเร็จของคน เจ้าหญิงทรง
อ้อนวอนพอมคให้ช่วยเทพธิดานาง
หงส์ได้คืนร่างเดิม “ไม่ถ่วงน่ะ”
พอมคพูด “แต่เอาเถอะ ข้าพระองค์จะ
ลองดู” พอมคแล้วก็รีบกลับไปเอาขวด
น้ำมันที่ปราสาทของคน แล้วก็คอย
อยู่จนกระทั่งค่ำ จึงได้ออกเดินทาง
ไปยังหอคอยของอิสเมเนอร์ ที่จริงอิส-
เมเนอร์น่าจะคงรู้ตัวอยู่ก่อนแล้ว ถ้า
หากได้พลิกคำราคุตลอดเวลาก็จะรู้ได้

ทันทีว่าศัตรูของคนกำลังทำอะไร
และคงจะป้องกันตัวกัน แต่นี่อิส-
เมเนอร์กำลังกินกำลังดื่มอย่างอิมหนา
สำราญจนกระทั่งนอนหลับสนิท

พอมคจึงจำแลงร่างของคนเป็น
คางคก บินเข้าไปในห้องเอาขวด
น้ำมันที่ใบเล็กนิดเดียวเทน้ำมันที่
ออกมาราดลงไปที่ใบหน้าของอิส-
เมเนอร์ จนอิสเมเนอร์ระคายคายไป
โดยมิได้ร้องสักร่าง ทันใดนั้นเทพธิดา
นางหงส์ก็ทรงคืนร่างเป็นอย่างเดิม

เพราะไม่มีเวทมนตร์คาถาของผู้วิเศษ
คนใดที่จะคงฤทธิ์อำนาจอยู่ได้ ใน
เมื่อผู้วิเศษนั้นสิ้นชีวิตไปแล้ว

ดังนั้นเมื่อเทพธิดานางหงส์เสด็จ
กลับคืนสู่บ้านเมืองผู้คนที่ถูกสถาปนา
ขึ้นก็หันมาพบทุกคน ต่างพากัน
มาต้อนรับ ทั้งนี้รวมทั้งราโบทด้วย
เทพธิดานางหงส์ก็ไม่ได้ทรงเอาโทษ
กลับทั้งให้เป็นหัวหน้าคอกม้า ราชา
ลีโนกับเจ้าหญิงเฮอร์ไมซาก็ได้เสก
สมรสกันถึงปรารธนา ♣

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

เดือน	(เล่มหนังสือ)
๓ เดือน	(๑๓ เล่มหนังสือ)
๖ เดือน	(๒๖ เล่มหนังสือ)
๑๒ เดือน	(๕๒ เล่มหนังสือ)

สมาชิกที่สำนักงาน

บาท
๕๕.๐๐ บาท
๑๐๐.๐๐ บาท
๑๕๐.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ภายใน

บาท
๖๓.๐๐ บาท
๑๒๐.๐๐ บาท
๒๒๐.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

บาท
๑๐๓.๐๐ บาท
๑๕๖.๐๐ บาท
๓๔๒.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ที่สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารตรีทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๔๔๓๖

ธนาคารหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

นิทานมหาเศรษฐี

บรรจบ พันธุเมธา

พระภูมิเจ้าเหนือ (นิทานจีน)

คนจีนเล่าเรื่องเทวดาของเขาเหมือนเล่าเรื่องคนธรรมดา คนธรรมดาไปก็มี จลาตก็มี เทวดาก็เป็นเช่นเดียวกัน ดังที่โวลแฟรม เอเบอร์ฮาร์ดเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของจีน ดังนี้

ณ ตำบลแห่งหนึ่งซึ่งมีภูเขาสองลูก ลูกหนึ่งอยู่ด้านเหนือคนเรียกเขาเหนือ ส่วนอีกลูกหนึ่งอยู่ด้านใต้ เรียกเขาใต้ ภูเขาแต่ละลูกนี้มีศาลเป็นที่สถิตของพระภูมิที่เขาเรียกคู่คี่เงินคู่แลรักษา ดินที่แถบนั้น แค่ด้วยเหตุที่ภูเขาทั้งสองลูกนี้อยู่ห่างจากย่านชุมชนจนจึงไม่ค่อยมีผู้คนผ่านไปมา เพราะฉะนั้นศาลเจ้าของพระภูมิทั้งสองนี้จึงออกจะร้างไม่มีคนมากราบไหว้บูชา พระภูมิทั้งเขาเหนือเขาใต้จึงไม่มีโอกาสได้รับเครื่องเซ่นจากผู้คน อย่างไรก็ตามแต่อาหาร เหล้า หัวหมู เป็ดไก่เลยแม้แต่รูปสักคอกก็ไม่ได้รับจากคน แถบนั้นมาช้านานแล้ว พระภูมิเขาเหนือและเขาใต้จึงคอยอยากยิ่งนัก

วันหนึ่งพระภูมิเขาใต้เห็นเด็กเลี้ยงวัวคนหนึ่งเดินผ่านหน้าศาลมา เห็นดังนั้นพระภูมิเขาใต้ไม่รีรอแม้สัก

อีกใจเดียว รีบเหยียดแขนออกมาฟาดไปที่ร่างเจ้าเด็กเลี้ยงวัวนั้นทั้งหลายที่ถนัดถึงบ้าน เทกนั้นระบมไปทั้งตัว จนถึงจับใช้เลยที่เดียว พ่อแม่ญาติพี่น้องต่างพากันเป็นทุกข์ ไม่รู้ว่าเป็นอะไรและจะแก้ไขกันอย่างไร แค่ทันใดนั้นเอง คนเหล่านั้นก็ได้ยินเสียงพูดแปลกหูดังมาจากปากเจ้าเด็กเลี้ยงวัวนั้น เสียงนั้นพูดว่า

“เราเป็นพระภูมิเขาใต้ ที่มานี้ก็เพื่อจะมาช่วยแก้ไขเสียยาสุขของเจ้า เจ้าเด็กมันโดนผีบ้าผีเขาเข้าทำให้เกิดเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้น เราจะช่วยขับมันให้ออกจากร่างคนเจ็บ แค่เจ้าต้องไปที่ศาลของเราด้วยนะ ไปปากเปลือกรับจากคนที่อยู่หน้าศาลมาด้วย ชิ้นหนึ่งแล้วเอามาต้มให้คนเจ็บกิน ไม่ช้าก็หาย”

คนทั้งหลายที่มาชุมนุมกันอยู่ ณ ที่

นั้น พอรู้ว่าพระภูมิเสด็จมาช่วยขับผีที่ทับคนเจ็บ ต่างก็พากันคุกเข่าไหวกราบอยู่ปลงๆ ส่วนพ่อของเด็กก็รีบไปทำตามคำสั่งของพระภูมิเขาใต้นั้น คือไปปากเปลือกรับมาต้มให้ลูกชายกิน เพียงไม่ถึงครึ่งชั่วโมงคนเจ็บก็ค่อยๆ เติบโตและหายเป็นปกติในไม่ช้า

ในวันรุ่งขึ้น พ่อแม่ของเด็กเลี้ยงวัวนั้นก็จัดแจงเอาหัวหมูหัวหนึ่งกับเป็ดไก่อีก ๔ ตัว แล้วยังมีอะไรต่ออะไรอีกหลายอย่างไปเซ่นพระภูมิเขาใต้เป็นการสมนาคุณที่ได้มาช่วยชีวิตลูกของตนไว้ พระภูมิเขาใต้เห็นเครื่องเซ่นแล้วก็อภินิหารไม่ได้ที่แผนการของคนสำเร็จลงอย่างง่ายดาย พร้อมกับนั้นก็ส่งบริวารไปเชิญพระภูมิเขาเหนือมาร่วมวงกินเครื่องเซ่นด้วยกัน

ฝ่ายพระภูมิเขาเหนือเมื่อได้รับคำเชิญก็มีได้รื้ออ รับมาทันที พอได้เห็นอาหารอร่อยๆ เรียงรายอยู่เช่นนั้น พระภูมิเขาเหนือก็อดกลืนน้ำลาย และก่อนที่เจ้าของดินจะเชิญให้ลงมือกิน พระภูมิเขาเหนือก็อยากรู้ไม่ได้จึงถามพระภูมิเขาใต้ว่า

“นี่แน่ะ ท่านผู้ที่ดินเขาได้ ท่านไปทำอะไรนะ ถึงได้มีเครื่องเช่น หุหราน่ากินอย่างนี้”

พระภูมิเจ้าได้ทำท่าภาคภูมิใจพลางตอบว่า “คนเราจะจนอยู่ตลอดเวลาได้อย่างไรนะ มันก็ต้องศึกษาหาหนทางแก้จนเข้าบ้างซิ”

“ท่านทำอะไรนะ บอกข้าพเจ้าบ้าง” พระภูมิเจ้าเห็นเข้าถาม

“เอาเถอะ แล้วข้าพเจ้าจะบอกท่านภายหลัง อย่ารีบร้อนอย่ากรู้ออนนี้เลย ข้าพเจ้าหิวจะกายอยู่แล้ว ลงมือกินกันเถอะ”

พูดแล้วก็ถึงหน้ากึ่งตากิน ระหว่างกินอาหารนั้นพระภูมิเจ้าได้ก็เล่าให้ฟัง โดยกลลวงว่าคนวางแผนอย่างไร จักการอย่างไร จนกระทั่งสุดท้ายสำเร็จผลอย่างไร จึงได้เครื่องเช่นมากมายมาเลี้ยงกันอย่างนี้ พระภูมิเจ้าเห็นพยายามกำหนดจกจำไว้ทุกถ้อยทุกคำในใจให้มันกระหมื่นว่าจะต้องลองทำเอาอย่างพระภูมิเจ้าได้ดูบ้าง จะได้ไม่ก็ต้องออกยากอีกต่อไป

วันหนึ่งโอกาสที่พระภูมิเจ้าเห็นรอคอยอยู่ก็ได้มาถึง ก็มีเด็กเลี้ยงวัวเดินผ่านมาทางหน้าศาล พระภูมิเจ้าเห็นจึงยื่นมือออกมาฟาดไปที่ร่างเด็กนั้นหลายทีตามที่พระภูมิเจ้าได้บอกมา และถึงสังเกตเห็นได้ว่า เด็กนั้นตกใจกลัวแทบสิ้นสติรีบวิ่งกลับบ้าน

(อ่านต่อหน้า ๑๒๗)

ชื่อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๐๔ บรรจบ พันธุเมธา คอบทานลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึงสำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๔ มี.ค. - ๑๕ มี.ค. ๒๕๑๗) ส่วนคำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“พชรเมธา” ต้องการให้ชื่อคล้องกับชื่อแม่ และให้มีความหมายเหมาะสม

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

ภรตริมา - (ออกเสียงพจนตริมา) ได้รับการกำจุน เลี้ยงดู
ภวิตรา - โลก แผ่นดิน
ทามณี - ที่นำมาซึ่งทรัพย์

“ผกาขมาศ” ต้องการอักษร ว นำหน้า ความหมายไม่จำกัด วิศว์ใช้ได้หรือไม่

ศ ใช้ไม่ได้ อาจเปลี่ยนให้เป็น วัตร แปลว่า นำไปไกล หรือ วิตต์ แปลว่ามีชื่อเสียง หรือ วิธ แปลได้ว่า เคารพบูชา เมตตา

“แม่นัน” ต้องการชื่อที่มีความหมายเข้มแข็ง เด็ดขาด ชื่อศักดิ์ หนักแน่น เพียร มีเดช มีศรี ทรัพย์สิ้น ความร่ำรวยเยี่ยมได้ก็ยิ่ง (บิคาชื่อเสถียร มารดาชื่อจรรย์)

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

อัศวินทร์ - เป็นใหญ่เหนือความเยี่ยงมียอก
อัศฐา - (ออกเสียงอัศลา) ชื่อตรง
สวทยา - ที่มีความรู้

“พนม-สุพรรณิ” ต้องการอักษรชื่อบิดาและมารดา เป็นชื่อสองพยางค์ หรือตามพยางค์

(อ่านต่อหน้า ๑๒๘)

ข้อดี - ต่อจากหน้า ๑๑

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)	ภักธมนัส - ใจเป็นสุข ใจดี
พสุวิ - ที่มีความดี ยอดเยี่ยม มีทรัพย์	“หญิง” ต้องการชื่อที่มีความหมายว่า มีสติปัญญา ฉลาด
พัสนา - ทรัพย์	เมตตา มีคุณความดี เป็นชื่อเก๋ๆ พยางค์เดียวหรือหลาย
ศุภรจิต - ได้รับความเคารพอย่างดี	พยางค์
“จิตร” ต้องการอักษร ส ให้มีความหมายเข้มแข็ง แกร่ง	ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)
กร้าว หรืออะไรก็ได้ที่สมกับเป็นผู้ชาย	ปรีญา - เป็นที่ยินดี เป็นที่พึงพอใจ
ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)	ปรีชากวี - ความรู้สึกรักใคร่
สุกฤษดิ์ - ที่มีอำนาจยิ่ง เข้มแข็งยิ่ง	สุชญา - สติปัญญาดี
สุกษม - ที่สามารถยิ่ง	“พรพรรณ” ต้องการอักษร ส ป เป็นชื่อที่มีมงคล
ศักดิ์ศ - เจ้าแห่งอำนาจ	ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)
“แดง” อักษรและความหมายไม่จำกัด ขอให้มี ๓ พยางค์	ศศิปรียา - เป็นที่รักของพระจันทร์ ไข่มุก
ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)	สทรี - (ออกเสียงสะทรี) เมฆ
สนนันท - ยินดีในความเยือกสงบ	สรกร - อ่อนโยน เขียวว้อย
พรขวดี - ที่มีความเด่น ยอดเยี่ยม	

พระภูมิเขาเหนือ - ต่อจากหน้า ๑๑

ครั้นมาถึงบ้านเด็กเลี้ยงวัวก็เลย พยายามหาหนทางการบูร แต่หาอย่างไรๆ การบูรตรงกันรูปสลักนั้นไปหน่อย

ล้มเจ็บ มีอาการหนักเสียด้วย พระภูมิ ก็หาพบการบูรแม้แต่สักคันไม่ ถ้า

เขาเหนือก็จัดแจงบอกพ่อของเด็ก อย่างนั้นจะทำอย่างไร ชายนั้นยืน

ว่า “ไปที่ศาลของเรานะ ไปตาก อึ้งนั่งคิด ในที่สุดนึกขึ้นได้ว่ารูปตุ๊ก

เปลือกการบูรจากคันการบูรใกล้ๆ นั้น เงินหรือพระภูมิเขาเหนือมันทำด้วย

มาชั้นหนึ่ง แล้วเอามาต้มให้คนเจ็บ ไม้การบูร ดังนั้นจึงตัดสินใจว่าจะ

กิน กินแล้วไม่รำกึหาย” ตากเอาจากรูปสลักนั้นแหละ แต่ว่า

พ่อของเด็กก็รีบไปทำตามคำของ จะตากเอาตรงไหนก็ละ ถ้าตากทาง

พระภูมิเขาเหนือทันที เมื่อไปถึงศาล ก้านหน้า พระภูมิเขาเหนือจะเจ็บมาก

เจ้านั้นแล้ว พ่อของเด็กเลี้ยงวัวก็ คิดไปคิดมา ชายนั้นจึงเลิกเสียที่สวม

รูปสลักนั้นขึ้น แล้วตากเอาเนื้อไม้

การบูรตรงกันรูปสลักนั้นไปหน่อย

หนึ่ง เมื่อถึงบ้านเอาไปต้มให้ลูกชาย

กิน เด็กนั้นก็หายเจ็บทันทีก็ถือว่า

ทั้งนั้นนับเป็นผลสำเร็จอย่างยิ่งยวด

ของพระภูมิเขาเหนือไม่แพ้พระภูมิเขา

ใต้ แต่ว่าช่างโชคร้ายเสียจริงๆ ชาย

ผู้เป็นพ่อเด็กเลี้ยงวัวนั้นแสนจะยากจน

หากินแต่ละวันก็แทบไม่พอเลี้ยงปาก

เลี้ยงท้องเสียแล้ว ฉะนั้นที่จะไปหวัง

ให้คนจนอย่างนี้หาเครื่องเรือนมาสมนา

คุณพระภูมิ (อ่านต่อหน้า ๑๑๐)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

ผ่องพรรณ ประสิทธิ์สม

หุ่น เกษอำรัส

ถ่ายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง

บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สัทธ์ เต็มแสงศรี เรือจีน ศรียาภย์
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม ไกลุม กระจำรังสรรค์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองอำนวยการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปรีดา หนูนุกกัก สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวตะนะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาตะนันท์ ธ.บ.ร.น.

สุภัทรา สิงหลกะ ธ.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุมธธา อ.บ. Ph. D.

น.ร.ว. สอนงค์โสเม โรจนะบุรานนท์

กนก สามแสน วิด

แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศาล

ยุบล คุรุธรรมกุล อ.บ.

สมศรี สุขุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง วังสิกุล ธ.บ.

พระภูมิเจ้าเหนือ-ต่อจากหน้า๑๒๔

ที่ช่วยชีวิตลูกคนจึงไม่มีทางเป็นไปได้
พระภูมิเจ้าเหนือจึงได้แต่คิดว่าพ่อลูก
คุณแสนร้าย ทำประโยชน์อะไรให้ก็
ไม่เคยคิดจะตอบแทน มีหน้าซ้ำยังมา
ทำให้คนได้รับความเจ็บปวดเสียอีก
กลัว ยิ่งคิดก็ยิ่งแค้น ทนคิดอยู่ลำพัง
ไม่ได้ พระภูมิเจ้าเหนือจึงโยกเขยก
ไปหาพระภูมิเจ้าใต้ เพื่อจะเล่าเรื่อง
เคราะห์ร้ายของคนให้ฟัง

พอพระภูมิเจ้าใต้เห็นพระภูมิเจ้า
เหนือเดินเข้ามาในศาลของคน ก็ออก
แปลกใจไม่ได้ ร้องทักขึ้นว่า

“เป็นไงไป น้องชาย ไม่ได้เห็น
กันมานาน ดูเปลี่ยนไปมากนี่ เอ้า
เชิญนั่ง”

ยังไม่ทันจะนั่งลงตามคำเชิญของ
เจ้าของสถานที่ พระภูมิเจ้าเหนือก็เล่า
เรื่องให้พระภูมิเจ้าใต้ฟังโดยละเอียด
แทนที่พระภูมิเจ้าใต้จะเห็นอกเห็นใจ

กลับหัวเราะเสียต๋องกึกก้องแรง แลว
ก็พูดพลางหัวเราะพลางว่า

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า จะทำอะไรก็ไม่เลือก
ดูเสียก่อนว่าฐานะของคนคนนั้นเป็น
อย่างไร และอะไร ช่างไม่รู้เสียบ้าง
เลยว่าแถวๆศาลเจ้าของคนนั้น ไม่มี
การบูรสกกัน ยิ่งบอกเขาเข้าไปได้
เสียต้องเจ็บตัวไปเลยเห็นไหมล่ะ แล้ว
อย่างนี้จะไปโทษใคร”

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

มารับที่สำนักงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๕๕.๐๐ บาท	๖๓.๐๐ บาท	๑๐๓.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๑๐๐.๐๐ บาท	๑๒๐.๐๐ บาท	๑๕๖.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๘๐.๐๐ บาท	๒๒๐.๐๐ บาท	๓๕๒.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ที่สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารศรีทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๔๑๓๖
ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ
เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคา รวมค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

นิทานนิทานชาด

บรรจบ พันธเมธา

หมากับกระดุก นิทานอาฟริกา (ไนยรีเยเหนือ)

นิทานเรื่องลูกเลี้ยงกับแม่เลี้ยง เป็นเรื่องอุจจของทุกคน และลูกเลี้ยงมักจะเป็นคนที่ถูกแม่เลี้ยงทารุณ ภายหลังก็ได้รับผลดี เป็นการตอบแทน คนอาฟริกาก็เล่าทำนองเดียวกันดังเรื่องนี้ นอกจากนั้นก็ยังมีเรื่องเอาอย่าง คนไม่ดีจึงจะทำตามอย่างคนดี ผลที่ได้รับก็หาดีเหมือนเขาไม่ดังลูกของแม่เลี้ยงในเรื่องนี้ ที่ถวิล อารีนอตเล่าไว้ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง เป็นกำพร้า ต้องอาศัยแม่เลี้ยงอยู่ แม่เลี้ยงมีลูกสาวของตัวอยู่คนหนึ่ง ซึ่งแม่รักและสนใจเป็นพิเศษ ไม่ว่าลูกจะทำอะไรพูดอะไร แม่เป็นยอมตามทั้งสิ้น ไม่เคยขัดใจเลย แต่ส่วนลูกเลี้ยงสิ กลับใช้ให้ทำงานหนักๆ ไม่ได้มีปราณีเลย แต่ละวันจะไต่ยื่นแต่เสียงแม่เลี้ยงร้องสั่งลูกเลี้ยงว่า

“ไปตีแม่น้ำ ไปตักน้ำมา แล้วรีบเข้าไปในบ่อ ไปหาพินมา วิ่งไปในไร่ควาย ไปเก็บถั่วมากระจากหนึ่ง กลับมาแล้วมากวาดพื้นตรงนอกกระท่อมนี้เสีย ขี้ขยะก็เอาไปเผาทิ้งเสีย...”

ส่วนลูกสาวของตัว แม่เลี้ยงนั้นก็จะพูดว่า

“เข้านี้ แดกจันละลูก อย่าออกไปไหน นอนเล่นนั่งเล่นอยู่แต่ในบ้านก็แล้วกัน แม่ไปตักถั่วสุกมาวันนี้ ลูกกินสิ กินเท่าไรก็กินเข้าไปเถอะ แล้วก็คอยจนกว่านางพิสาวของเจ้าเรา ตักน้ำจากแม่น้ำมา มาถึงเมื่อไรเจ้าจึงคอยเอาน้ำหม้อใหญ่ไปอาบ”

ข้างลูกเลี้ยงผู้เป็นกำพร้า ไม่รู้จะไปเหลียวหาใครให้มาช่วยได้ จำต้องทนทุกข์ทรมานอยู่แต่ลำพัง มีอยู่ครั้งหลายต่อหลายครั้งที่หญิงสาวผู้นั้นรู้สึกเหนื่อยและหิวจนกระทั่งอยากจะตายเสียให้รู้แล้วรื้ออกไป

เช้าวันหนึ่งเมื่อนางลืมตาตื่นขึ้นก็รู้สึกไม่สบาย จึงนอนแหวอยู่บนเสื่อ ไม่ได้ลุกขึ้นจนกระทั่งแม่เลี้ยงก็ออกมาปลุก ทันทีที่แม่เลี้ยงเข้ามาในกระท่อม

ที่อยู่ของลูกเลี้ยง ก็ตะโกนท้วงติงว่า

“ลูกขึ้น ลูกขึ้น นางตัวซีเกียจ ข้าจะหงาได้อย่างไร ในเมื่อไม่มีน้ำซักหยก เอาหม้อนี้ไปตักน้ำที่แม่น้ำมาเถยวนทีเถยว”

ลูกเลี้ยงก็จำต้องลุกขึ้น ตัวสั่นขา สั่นควายพิชใช้ แล้วเอามือคินอันแสนหนักทุบไว้บนหัวค่อยๆ เดินโผล่ลงเนินไปยังแม่น้ำ กว่าเจ้าเอามือจ้วงน้ำจนเต็มหม้อ ก็แสนยากลำบาก แล้วยกต้องขอให้ผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ ยกหม้อนั้นวางบนหัวให้ และค่อยๆ เดินขึ้นเนินไปยังหมู่บ้าน พอไปถึงบ้านก็เห็นแม่เลี้ยงยืนอยู่หน้าบ้าน หญิงสาวไม่มีแรงจะยกหม้อน้ำอันหนักนั้นลงวางบนพื้นได้ จึงบอกแม่เลี้ยงว่า

“แม่จ๋า ช่วยยกหม้อน้ำลงหน่อยสิ” แต่แม่เลี้ยงปฏิเสธ พูดว่า “ไม่เห็นริยงใจว่าข้ากำลังทำข้าวสำหรับจะไปหุงหากินกัน คอยไปก่อนจนกว่าข้าจะเสร็จ”

หญิงสาวจำต้องยืนนิ่งอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งแม่เลี้ยงทำข้าวเสร็จ นางจึงลุกขึ้นอีกว่า “ช่วยรับหม้อน้ำลงวางหน่อยสิ แม่”

“ไม่มีเวลา” แม่เลี้ยงตอบ “ไม่เห็นหรือว่าข้ากำลังฝึกข้าวสำหรับจะไปหุงหากินกัน คอยไปก่อนจนกว่าข้าจะเสร็จ”

หญิงสาวต้องยืนนิ่งอยู่อย่างนั้นต่อไป ทว่าก็ชักโง่เงาด้วยความอ่อนเพลียแล้วก็เห็นเหนื่อย ไม่มีแรงจะยกหม้อน้ำอันแสนหนักลงจากหัวของคนที่ได้ หญิงสาวจึงขอร้องขึ้นเป็นครั้งที่สาม ก่อนที่แม่เลี้ยงฝึกข้าวเสร็จแล้ว กำลังเทลงไปในครก แล้วก็ชักแจงหยิบสากอันหนักมาตำข้าวให้เป็นแป้ง แม่เลี้ยงพูดว่า “ไม่เห็นหรือว่าข้ากำลังจะตำข้าวให้เป็นแป้ง คอยไปก่อนจนกว่าข้าจะเสร็จ”

หญิงสาวถึงกับหกล้มคา ก็บอกว่า จะทนยืนทนหม้อน้ำไว้อยู่อย่างนั้นได้นานสักเท่าไร โดยไม่เป็นลม เสียคำหุยกไปแล้ว หญิงสาวจึงตอ้งขอร้องแม่เลี้ยงอีกครั้งหนึ่ง พลงถอนหายใจพูดว่า “ข้าจะทนไม่ไหวอยู่แล้วละแม่ ช่วยเอาหม้อน้ำลงไปทีเถอะก่อนที่ข้าจะเป็นลม” แม่เลี้ยงก็ยังคงปฏิเสธพูดว่า “ถึงข้าตำข้าวเป็นแป้งแล้วก็ตามยังไม่เสร็จธุระ ต้องเอาแป้งมาผสมน้ำนวดอีก คอยไปก่อนจนกว่าข้าจะเสร็จ”

ยังไม่ทันที่หญิงสาวจะพูดว่าอะไร ก็มีเสียงก้องอื้ออึงมาในอากาศเป็นเสียงพายุหมุนอย่างร้ายแรง พัดหิมามาบริเวณแถบนั้น ฝุ่นฟุ้งกระหอบเข้าตาแม่เลี้ยงจนลืมไม่ขึ้น แค่มองลิ้มคาขึ้นได้ ก็ไม่แลเห็น (อ่านต่อหน้า ๕๒๗)

ชี้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อ ชี้อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๕๐๓

บรรจบ พันธุเมธา คอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึงสำนักงาน
สตรีสาร (วันที่ ๑๗ มี.ค. - ๒๒ มี.ค. ๒๕๑๗) ส่วนคำตอบเกี่ยวกับข้อ ชี้อ ไม่
เรื่องตามลำดับวันที่

“อัมพร” ต้องการอักษร ฅ จา หรือ ฐ เป็นตัวกัน นอกนั้นตามตัว
อะไรก็ได้ นอกจาก ศ ช ส ห พ อ

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

ฉัมพร - พรคือความรู้

ฉามร - เทพแห่งความรู้

ฐิตา - ตั้งมั่นแล้ว มั่นคง

“ครุณี” ต้องการอักษร ว มีความหมายเป็นสิริมงคล มีโชคลาภ และ
เชื่อมั่นในตนเอง พบความสำเร็จ รุ่งเรืองในชีวิต

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

วิมลณี - จิตใจบริสุทธิ์

วสุดา - ทรัพย์สมบัติ

วิศรดา - มีชื่อเสียงขจรขจาย

“เรณู” อักษรไม่จำกัด ขอให้มีความหมายเป็นสิริมงคลและ吉利แก่
ตนเอง

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

รณิวัต - ที่มีความร่าเริง ยินดี

โรจมานี - ที่ส่องแสง วิเศษเยี่ยม เป็นที่น่ายินดี พึงพอใจ

รวินท์ - คอกบัว

“อริยญา” อักษรและความหมายไม่จำกัด ขอให้เหมาะสำหรับลูกคน
แรก เป็นชื่อสั้นๆ เพียงหนึ่งหรือสองพยางค์ (อ่านต่อหน้า ๕๒๒)

เรียนอังกฤษจากเพลง - ต่อจากหน้า ๑๔

- If you are going for a long walk, don't wear those *brand-new* shoes. (ถ้าคุณจะไปเดินเล่น อย่าสวมรองเท้าใหม่เอี่ยมนี้)
- *ease yourself outside*: go slowly and leisurely (ค่อยๆออกไปข้างนอก อย่างตามสบาย)
- *to ease*: to relieve, to lessen (ปล่อยปลดให้พ้น บรรเทา)
- ex: To *ease* her anxiety, we agreed to phone the police station. (เพื่อให้เธอคลายกังวล เรายอมตกลงโทรศัพท์ไปสถานีตำรวจ)
- There's a small opening through the fence, can you *ease* yourself out without any noise? (มีช่องเล็กที่รั้วนั้น คุณค่อยๆ-บีบตัวลอคออกไปโดยไม่ให้มีเสียงได้ไหม)
- We must find some drug to help *ease* his pain. (เราเห็นจะต้องหาอะไรมาช่วยบรรเทาความเจ็บปวดของเขา)
- *cornflakes*: อาหารเช้าประเภทข้าว (cereals) ของฝรั่ง เป็นเกล็ดบางๆทำจากแป้งข้าวโพด - กินกับนมและโรยน้ำตาล
- *way up*: very high (สูง)
- ex: The prices of food have gone *way up* high lately. (ราคาอาหารเพิ่มขึ้นไปสูงลิ่ว)
- Do we have to go *way up* to the top of the building in order to have a few sandwiches? (นี่เราต้องขึ้นมาจนถึงยอดตึก-เที่ยวหรือเพื่อจะมากินแซนด์วิช ๒-๓ อัน)
- The radio's turned *way up* high. (เสียงวิทยุเบ็ดเตล็ดดังลั่น)
- *music's soft as daylight silk*: เป็นการเปรียบเทียบชนิดที่คนฟังต้องมีจินตนาการมาก เปรียบความแผ่วเบาเท่ากับความนุ่มของแพร (ใช้คำ-soft) พอเข้าใจได้ไม่ยาก
- แต่ถ้าเปรียบแสงสว่างยามเช้าว่านุ่มนวลราวไหมนั้น ก็คงนึกภาพออกจึงจะเข้าใจ

หมากับกระดูก - ต่อจากหน้า ๑๑

ลูกเลี้ยงเดียวแล้ว หญิงนั้นเที่ยวหาลูกเลี้ยงไปทั่วบ้านแต่ก็ไม่พบ ไม่พบแล้วก็แล้วกัน ไม่ได้รู้สึกห่วงใยอะไร คงกลับมาสมแป้งต่อไป

แต่หญิงแม่เลี้ยงนั้นคงหาวิธีไม่หว่านว่า สมชายใหญ่นั้นไม่ใช่สมชายตามธรรมดา แต่เป็นสมชายที่เทพผู้อารีส่งลงมาช่วยหญิงสาวผู้แสนสาหัสให้ไปเสียให้พ้นบ้านอันมีแต่ความทุกข์ เมื่อหญิงสาวผู้เป็นลูกเลี้ยงรู้สึกตัวก็เห็นตัวเองมาอยู่ในที่แปลกแห่งหนึ่ง หมอน้ำก็ไม่มีอยู่บนหัว ทรนหน้านางเป็นกระตอมเล็กๆ มุงด้วยหญ้า หญิงสาวจึงค่อยๆเดินไปที่หน้ากระตอม ก็มาถึงที่ประตู ก็แลเห็นมีหมาสีน้ำตาลตัวใหญ่นอนอยู่บนพื้น กระตอมที่เป็นดินเหนียวประดับประดา ข้างๆ หมาก็มีกระดูกอยู่ท่อนหนึ่ง พอเห็นหมา ท่อนแรกหญิงสาวรีบถอยออกมา กลัวจะเป็นหมาดุ จะกัดเข้า

ให้ แต่เมื่อหมาเบิกตาทั้งสองข้าง จ้องเป้งมาที่หญิงสาว ทั้งไม่แสดงกิริยาว่าจะโชนเข้าใส่หรืออย่างไร หญิงสาวก็เลยใจชื้นพูดเบาๆ ว่า "สวัสดิ์จ๊ะ"

หมาอนึ่งเฉย แต่กระดูกท่อนนั้นกลับก้องขึ้นและมีเสียงดังออกมาว่า "อ้อ อ้อ" หญิงสาวแปลกใจเป็นที่สุด กระดูกก็ร้อง "อ้อ อ้อ" ออกมาอีก หมาจึงลุกขึ้นและพูดว่า "กระดูกเขาพูดกับนางแน่ เขาอยากให้นาง →

เข้ามาข้างใน”

หญิงสาวนั้นรู้สึกพิศวงเป็นอย่างยิ่ง แต่ก็ยั้งคิดก้าวเข้าไปในกระท่อม แล้วก็กล่าวคำทักทายอย่างสุภาพว่า “สวัสดิ์ค่ะ” กระตูกนั้นก็ร้อง อือ อือ อีก หมายก็แปลให้ฟังต่อไปว่า “กระตูกเขายากจะรู้ว่านางหงษ์สาวกินเป็นไหม”

“เป็นชีวิตะ เป็น” หญิงสาวรีบรับคำ หมายก็ยื่นข้าวสารให้แม่คนหนึ่ง พลงพุดว่า “เอาข้าวเม็คนั้นไปหุง แล้วมาแบ่งกันกิน”

หญิงสาวจึงมองดูข้าวสารเม็คนั้นเล็กน้อย แต่ไม่ยอมพูดว่าอะไร เกรงจะทำให้หมาไม่สบายใจ จึงจุกแจงแกะเปลือกข้าวออก แล้วก็ไปล้างที่แม่น้ำ แล้วกลับมาใส่ครกที่กึ่งอยู่นอกกระท่อม หาสากไม้แล้ว ก็จุกแจงคำอย่างที่เขาแม่เลี้ยงเคยทำ พอสาบและครกในพริบตานั่นเอง ครกที่แทนที่จะมีข้าวสารเพียงเม็คนั้น กลับมีข้าวสารมากมายหลายร้อยหลายพันเม็ดเต็มครก

หญิงสาวไปจัดการคิกไฟ และหุงข้าว พอข้าวสุก ก็บอกหมาว่า

“ข้าวสุกแล้ว พี่หมากับกระตูกจะกินเดี๋ยวนี้หรือยังละ”

“อือ อือ” กระตูกร้องตอบ หมายก็อธิบายว่า “กระตูกเขาบอกว่า เราควรรวมแกงกินกับข้าว นางทำแกงเป็นไหม”

“เป็นชีวิตะ” หญิงสาวตอบ พลงพุดแล้วไปหว่า เพื่อจะหาอะไรมาทำแกง

แต่ก็ไม่เห็นมีอะไรพอจะแกงได้ หมายจึงเดินไปที่กองขี้ผึ้งเล็กๆ ทยอยอยู่คุกรุ่นหนึ่งก็ไปคุ้ยได้กระตูกท่อนเล็กๆ คุกรุ่นปรกมาท่อนหนึ่งแล้วพุดว่า “เอ้า เอากระตูกท่อนนี้ไปทำแกง”

หญิงสาวก็ไปทำตามสั่ง โดยไม่ปรึกษาบ่นหรือโต้แย้งแต่อย่างใด ครั้นเมื่อเอากระตูกล้างใส่หม้อ และใส่น้ำทั้งไฟนั้น เพียงพริบตาเดียว หม้อก็ไม่มีอะไรมีแต่กระตูกชิ้นเดียว ก็กลับมีเนื้อเต็มหม้อส่งกลิ่นหอมฟุ้งไปทั่วบ้าน พอแกงสุกก็แล้ว หญิงสาวก็ยกลง และเอาข้าวกับแกงมาแบ่ง แบ่งข้าวกับแกงให้หมาส่วนหนึ่ง มากพอคุ อีกส่วนหนึ่งแบ่งให้กระตูกร้องได้ ท่อนนั้น มากพอๆ กัน ส่วนของตัวเอง หญิงสาวเหลือไว้เพียงเล็กน้อย

หมากินเสียแพสเดียวก็หมด พออิ่มแล้วก็ล้มตัวลงนอนหลับไปกระตูกก็ร้อง อือ อือ อีกครั้งหนึ่งแล้วก็ล้มตัวนอนลงเช่นเดียวกัน ตอนนั้นหญิงสาวต้องไปจัดการล้างหม้อข้าวหม้อแกง แล้วก็ดับไฟ กว่าจะเสร็จธุระก็พอดีพระอาทิตย์ตก หญิงสาวจึงต้องไปหาที่นอนของคนบ้าน

เช้าวันรุ่งขึ้นหมายก็เอาข้าวโพคมาให้แม่คนหนึ่ง หญิงสาวเห็นเช่นนั้นก็รู้ได้ทันทีว่าจะต้องทำอะไรต่อไป พอเอาข้าวโพคใส่ครก ก็ปรากฏว่ามีข้าวโพคทั้งร้อยๆ เม็คนั้นอยู่ในครกเต็มครกทีเดียว หญิงสาวก็ตำข้าวโพคเป็นแป้ง และนำแป้งมานวดทำเป็นโรตี่ และได้แบ่งส่วนใหญ่ให้หมากับกระตูก

เท่าๆ กัน และส่วนของตัวเองก็เหลือไว้เพียงสองสามแผ่นเท่านั้น เสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ไปจุกแจงล้างหม้อล้างกะทะ แล้วก็ปัดกวาดที่ทางรอบๆ บริเวณกระท่อมจนเรียบร้อยแล้ว พอเห็นหญิงสาวทำธุระเสร็จแล้ว กระตูกก็ร้อง อือ อือ อือ อือ หมายก็อธิบายว่า

“กระตูกบอกว่า นางกลับบ้านไปแล้วละ”

หญิงสาวได้ยินแล้วถึงกับอึ้ง ไม่แน่ใจเลยว่าตนเองอยากจะกลับไปหาแม่เลี้ยงใจร้ายของคนอื่น ในที่สุดก็ได้พุดขึ้นว่า “แต่ข้าไม่รู้จักหนทางเลย จะกลับไปได้อย่างไร ที่ได้มาถึงนี้ ก็เป็นเพราะลมหอบมาหรรอก มองไปทั่วแล้วข้างยังไม่เห็นหนทางที่ไหนเลย”

“ไม่เป็นไร ข้าจะพากลับไปเอง” หมายตอบ “แต่ก่อนอื่น ต้องคราววัดเสียก่อน ราววัดความขยันขันแข็งของนาง”

ราววัดของหมายกับกระตูกมโหฬารไม่น้อย เพราะเมื่อหญิงสาวมองไปทางหลังกระท่อม ก็ต้องตกตะลึง ที่เห็นฝูงสัตว์นานาชนิด ทั้งแกะ วัว ควาย ม้า นกกระจอกเทศ และอูรูกำลังเดินกรงมา มีคนใช้แต่งตัวอีกกลุ่มหนึ่งเดินตามมา คนพวกนั้นบ้างก็ทูนหม้ออาหาร บ้างก็ทูนห่อผ้าอันสวยงามไว้บนหัว

“อือ อือ” กระตูกร้องบอก และหมายก็บอกว่า (อ่านต่อหน้า ๕๑)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าสิรินธร
เทพรัตนสุภา กิติวัฒนาคุณโสภาคย์
(พระชนม ๑๙ พระชันษา) ทรง
ฉลองพระองค์เต็มยศสายสะพายจักรี
พระฉายาลักษณ์ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
พระราชทานหนังสือสตรีสาร
ตามที่กราบบังคมทูลขอพระราชทาน

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สัท เลื่อนผลงศรี เชื้อชื่น ศรียากย์
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสุม กระจำรังรัตน์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปรีดา หนูนุกก็ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ธ.บ.ร.ม.
สัททรา สิงหลกะ ธ.บ.
สุภาพ วิเศษสุรการ ธ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา ธ.บ. Ph.D.
ม.ร.ว. สอนงค์โสเม โรจนะบุรานนท์
กนก สามเสน วิธ
แพทย์หญิงอรวรรณ คุณวิศาล
อุบล คุรุมงคล ธ.บ.
สมศรี สุขุมลนันทน์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์
เสงี่ยม เผ่าทองสุข
จำนง รังสิกุล ธ.บ.

หมากับกระดุก - ต่อจากหน้า ๑๒๘

“ของเหล่านี้เป็นของนางทั้งนั้น”

หญิงสาวก้มตัวลงแสดงความ
ขอบคุณหมากับกระดุกที่ไถรางวัลอัน
มหัศจรรย์เหล่านี้ ก่อนที่หญิงสาวไม่
กลัวที่จะกลับบ้านไปเผชิญหน้ากับแม่
เลี้ยงอีกแล้ว เพราะรู้ดีว่าถึงอย่างไร
เสียแม่เลี้ยงคงจะต้องคอยรับด้วย ความ
เกรงใจ ในเมื่อนำทรัพย์สินสมบัติมาด้วย
มากมายเช่นนั้น

ถึงเวลาออกเดินทาง หมากก็วิ่งไป
นำชบวน แล้วร้องส่งสัตว์ทั้งหลายว่า
“กามขั้วมา” สัตว์เหล่านั้นก็เดินตาม
ไปอย่างเป็นระเบียบ ส่วนหญิงสาว
นั้น ทาสคนหนึ่งในกลุ่มนั้นก็ได้พุง
ให้ขึ้นนั่งบนหลังอูฐ แล้วชบวนอัน
แปลกประหลาดก็เคลื่อนจากที่นั่น
ผ่านเข้าไปในหมู่บ้าน ทุกคนที่วิ่งออก
มากุ ค้างให้ร้องแสดงความยินดี ต่อ
จากนั้นชบวนสัตว์ของหญิงสาวก็ผ่าน

เข้าไปในป่าทึบ ที่ที่บเสียจนแทบไม่
แลเห็นแสงตะวัน
ครั้นมาถึงชายป่าอีกด้านหนึ่ง
หมาได้บอกหญิงสาวว่า
“เรามาเกือบถึงปลายทางแล้ว
นางเห็นหลังคาหมู่บ้านแล้วใช่ไหม
ว่าต้องลงนางไว้ที่ตรงนั้นแหละ ส่งคนใช้
นำชบวนไปบอกใคร ๆ ว่านางมาถึง
แล้วก็แล้วกัน”
(ยังมีต่อ)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

สมาชิกที่ดำเนินงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ) ๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ) ๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ) ๑๘๐.๐๐ บาท

๕๕.๐๐ บาท
๑๐๐.๐๐ บาท
๑๘๐.๐๐ บาท

๖๓.๐๐ บาท
๑๒๐.๐๐ บาท
๒๒๐.๐๐ บาท

๑๐๓.๐๐ บาท
๑๘๖.๐๐ บาท
๓๘๒.๐๐ บาท

โปรดติดต่อสำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารศรีทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๘๑๑๑๖
ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ
เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

นิทานภาษาชาติ

บรรจบ พันธเมธา

หมากับกระดูก นิทานอาฟริกา (ในอีเรียเหนือ)

เรื่องตอนต้นเล่าถึงหญิงสาวกำพร้าแม่เลี้ยงแสนจะชั่วร้าย
หาธุระใช้ทำงานสารพัด แม่เจ็บไข้ได้ป่วยก็ต้องไปทำให้ จนท้ายที่สุด

ใช้ไปตกน้ำขณะที่หญิงสาวกำลังนอน
จับไข้ เมื่อตกมาแล้วทวนหมอน้ำกลับ
มาบ้านขอให้แม่เลี้ยงช่วยรับหมอน้ำที่
ทวนอยู่บนหัวดวงบนพื้น แต่แม่เลี้ยง
ไม่ยอมทำ ให้อินคอยคนทำข้าว ครั้น
บอกอีกคน ก็บอกให้คอยจนผัดข้าวแล้ว
หนที่สามก็ให้คอยจนกว่าจะทำข้าวให้
เป็นเบ้งเสร็จเสียก่อน พอทำเป็นเบ้ง
แล้วก็ยังจะผสมเบ้ง นวดเบ้ง เสร็จ
แล้วจึงจะรับหมอน้ำลงจากหัวให้ ยังไม่
ทันที่หญิงสาวจะพูดอะไรก็พอกมีลมพายุ
ใหญ่พัดขึ้นมา ฝุ่นฟุ้งกระลบ แม่เลี้ยง
ถึงกับล้มคาไม่ขึ้น แต่พอลืมตาขึ้นได้
ก็ปรากฏว่าไม่เห็นลูกเลี้ยงเสียแล้ว
ข้างฝ่ายลูกเลี้ยงถูกลมหอบมากยกยี้ที่
แห่งหนึ่งซึ่งแปลกตา มีกระท่อมมุง
หญ้าอยู่ตรงหน้า เมื่อแอบชะเง้อดู
ตรงประตู ก็แลเห็นมีหมาสีน้ำตาล
ตัวใหญ่นอนอยู่บนพื้นกระท่อมที่เป็น
ดินเหนียวปรับแน่น ข้างๆหมามี

กระดูกท่อนหนึ่ง กระดูกนั้นตั้งขึ้น
ทำเสียงอื้อ อื้อ ทักหญิงสาว ขวนให้
เข้ามาข้างใน และขอให้หญิงสาว
หุงข้าวและทำแกงให้กิน หญิงสาวเคย
รับใช้แม่เลี้ยงมาแล้ว เมื่อหมากับ
กระดูกขอให้ทำอะไรก็ทำให้โดยไม่
ปรีปากบ่นหรือโต้แย้ง ทั้งๆที่เห็น
อะไรแปลกๆ เป็นคันว่าข้าวสารหรือ
ข้าวโพดของหมาเพียงเม็ดเดียวพอใส่
ครก ก็ปรากฏเป็นข้าวสารและข้าวโพด
มากมายหลายร้อยเม็ดเต็มครกทีเดียว
กระดูกเก่าๆ สดปรกเมื่อใส่น้ำก็
ปรากฏมีเนื้อขึ้นมาเต็มหม้อ ความดี
ของหญิงสาวยังมีอีกที่ขยันขันแข็งและ
สะอาด กินอาหารเสร็จก็ล้างภาชนะ
กวาดบริเวณรอบๆบ้าน แล้วก็ยังไม่
เห็นแก่ตัวแบ่งอาหารส่วนใหญ่ให้หมา
กับกระดูก ตัวเองกินที่เหลือเพียงนิดๆ
หน่อยๆ

เมื่อหมากับกระดูกเห็นว่าถึงเวลา

สมควรที่หญิงสาวจะกลับบ้านได้แล้ว
กับบอกหญิงสาว หญิงสาวไม่ค่อยอยากรัก
กลับไปอยู่กับแม่เลี้ยงอีกจึงตอบ
บ่ายเบี่ยงว่า ไม่รู้จะกลับอย่างไร ไม่รู้
จักหนทาง หมากับรับว่าจะนำทางไป
ให้ แต่ก่อนไปจะต้องให้รางวัลความ
ขยันขันแข็งของหญิงสาวเสียก่อน และ
รางวัลนั้นมีสัตว์ต่างๆมากมายหลาย
ประเภทมีทั้งแกะ วัวควาย ม้า นก
กระจอกเทศ และอูฐ ทั้งยังมีคนใช้อีก
จำนวนหนึ่ง ขนเสื้อผ้าสวยงามกับ
หม้ออาหารทูนหัวไปด้วย หมานำ
ขบวนไป พอถึงชายหมู่บ้านกับบอก
หญิงสาวให้ส่งคนเข้าไปประกาศใน
หมู่บ้านว่ามีขบวนสัตว์มา ส่วนตนเอง
ขอลากลับไป

หญิงสาวแสดงความขอบคุณหมา
อีกครั้งหนึ่ง แล้วหมาก็ก็นั่งลงออก
จากที่นั่นลับสายตาไป หญิงสาวจึงส่ง
คนใช้ให้เข้าไปในหมู่บ้าน เพื่อบอกว่า
มีขบวนมาถึง ทุกคนต่างรอคอยดู และ
ไม่มีใครจะเว้นแปลกใจเสียได้เมื่อเห็น
ทรัพย์สินสมบัติมหาศาลเช่นนั้น แม้แต่
หัวหน้าหมู่บ้านก็ต้องออกจากบ้านมาดู

และเมื่อเห็นหญิงสาวนั่งบนหลังอูร
จึงถามขึ้นว่า

“ผู้หญิงคนนั้นเป็นใครนะ มาที่
หมู่บ้านนี้ทำไมนะ ข้าอยากจะแต่งงาน
กับนาง”

พูดแล้วก็รีบไปช่วยพยุง
หญิงสาวลงจากอูรด้วยตนเอง แล้วก็
พาหญิงสาวเข้าไปในบ้าน ให้คนใช้
นำน้ำมาชำระมือเท้าและนำอาหารมา
ให้กิน

ตลอดเวลานี้ แม่เลี้ยงของหญิงสาว
ยืนปะปนอยู่ในฝูงชนด้วย และยังเห็น
เหตุการณ์ได้ยินเรื่องราวยิ่งรู้สึกโกรธ
จนพูดไม่ออก พร้อมกับนั้นก็ให้รู้สึก
ริษยาตูลูกเลี้ยงที่มีโชคก็ ซึ่งตนเองไม่รู้
ว่าไปทำอะไรมาจึงได้ทรัพย์สินสมบัติ
มหาศาลอย่างนี้ นางนึกในใจว่า “มัน
ไปทำอะไรนะถึงได้ทรัพย์สินสมบัติมาก
เท่านี้ในเมื่อลูกเราไม่ได้ทำอะไรเลย ไม่
ได้การต้องถามให้รู้จะทำอย่างไร”

คิดแล้วก็พยายามฝืนใจยิ้ม แล้วก็
ตรงไปยังบ้านของหัวหน้า พ่อคึกกับที่
ลูกเลี้ยงของคณิกินอาหารอิมพอกก็
แม่เลี้ยงก้มตัวลงการวะ แล้วก็ทรุดตัว
ลงนั่งแทบเท้าของลูกเลี้ยง พยายาม
ด้วยเสียงอ่อนเสียงหวานว่า

“แม่ก็ใจเหลือเกินที่ได้เห็นลูกรัก
มีความสุข โหนบอแม่ชีว่าลูกไปทำ
อย่างไรถึงได้รับทรัพย์สินสมบัติมากมาย
เท่านี้มา”

หญิงสาวได้เล่าให้แม่เลี้ยงฟัง
โดยตลอดว่า ลมได้หอบคนไปตกยัง
ที่แปลกแห่งหนึ่ง (ต่อหน้า ๑๒๗)

ชี้อัด

(โปรดทราบ อาจารย์บรรจบ พันธุเมธา จะช่วยลึคชื่อให้แก่ท่านที่ตาม
มา เพื่องจวคนเป็นครั้งสุดท้าย อาจารย์บรรจบแจ้งว่า ได้ค้นค้นห์เพื่อตั้ง
ชื่อนมาเป็นเวลาเกือบ ๗ ปีแล้ว ใครขอพักก่อนเพื่อสุขภาพ-บ.ก.)

“นิต” ท้องการอักษร ข จ ช ค ย ล มีความหมายว่าเกียรติยศ ชื่อเสียง
รุ่งโรจน์ เป็นที่รัก ขอให้เป็นชื่อสั้นๆ

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (ชาย)

ชนุต - มีชื่อเสียงในหมูชน

เขมรจ - รุ่งโรจน์ด้วยความสง่าและปลอดภัย

ยศสักร - ชื่อเสียงอันสูงส่ง

“สุทิน” ท้องการอักษร ส ว พ ให้มีความหมายเป็นสิริมงคล และเป็น
ที่รักของคนทั่วไปและแก่ พักตร์วิภา ใช้ได้หรือไม่ แปลว่าอะไร

ถ้าถือว่า ศ เป็นตัวการันต์ที่ใช้ไม่ทันตามาคำเสียง ไม่ออกเสียง
ไปแล้ว ก็นับว่าใช้ได้ วิภา แปลว่า แสงสว่าง ความงาม ความเรืองรอง

“นงคราญ” ท้องการชื่อที่คล้องกับน้องชื่อ ปานรวิห์ (เกิดวันสถาปนา
ลมเก็จเจ้าฟ้าชาย)

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

ปณดา - คำ รวด

บัณฑิต - ความรู้ ความฉลาด

ปัญญาต - มีชื่อเสียง เป็นที่รู้จัก

“ถ้ายอง” ท้องการอักษร ร ว พ มีความหมายว่ายิ่งใหญ่ มั่นคง แข็ง
แรง ขอให้ ร เป็นอักษรกัน (อ่านต่อหน้า ๑๒๗)

ข้อดี - ต่อจากหน้า ๑๑

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)	ความหมายว่า เจริญรุ่งเรือง มีเมตตา กรุณา ขอบุญให้อักษรที่เป็นเลขเพราะเขียนมาก
รณศ - เป็นใหญ่ในการรบ	ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)
รชิต - งาม มีเสน่ห์	กฤ - (ออกเสียง กริบ) ความงาม ความเรืองรอง
รวีเทพ - พระอาทิตย์	พัศ - (ออกเสียง พักสน) มีเมตตา ใจดี อ่อนโยน
“พรทิพย์” ต้องการ พ ศ ก อักษรโคอักษรหนึ่ง มี	ศรร - (ออกเสียง สันพอน) ชื่อเกมเทพ ♣

หมากับกระดูก - ต่อจากหน้า ๑๑

และทนได้พบหมากับกระดูก คนได้ทำงานให้หมาอย่างไร จนสุดท้ายได้รางวัลมาเป็นการตอบแทน แม่เลี้ยงแกล้งทำเป็นถือคติใจไปด้วย และปรารภนาให้ลูกเลี้ยงมีความสุขทุกประการในฐานะเมียหัวหน้า แล้วตนเองก็รีบกลับไปบ้าน เพื่อไปดำเนินการตามแผนการ

เช้าวันรุ่งขึ้น หญิงนั้นจกแจงปลุกลูกสาวให้ลุกขึ้นแต่ทว่า “ลุกขึ้น ลูกขึ้น ลงไปตักน้ำที่แม่น้ามาหม้อหนึ่งเถียนนะ”

ลูกสาวหัวเราะใส่หน้าแม่ ถามว่า “รู้อะไรละแม่ ง่วงนอนจะตายไป แม่ไปตักเอาเองสิ ไม่ก็ให้คนใช้ของพี่เขาไปตักมาให้” แม่ไยยืนลูกสาวพูดเช่นนั้น ไกรยังกว่าครั้งไหนๆ เท่าที่ลูกสาวเคยเห็นมา แผลเสียงออกมาว่า “ลุกขึ้น ลูกขึ้น” แล้วก็เอาไม้หวดลูกสาวขณะที่ยังนอนเอือกอยู่บนที่นอน

ลูกสาว ไม่เคยโดนเช่นนั้นมาก่อน ฝึกฝนด้วยความกระหนกตกใจ

แล้วก็ฉวยหม้อน้ำที่คว่ำอยู่นอกกระท่อมวิ่งลงไปจ้วงตักน้ำที่แม่น้ำ ขณะนั้นแม่ก็เอาข้าวเปลือกมากองแล้ว ก็ลงมือตำ พอลูกสาวตักน้ำมาถึงมีหม้อน้ำทูนอยู่บนหัว และร้องบอกแม่ให้รับหม้อน้ำลงไปวางกับพื้น แม่ก็บอกว่า “คอยไปก่อนจนกว่าแม่จะตำข้าวเสร็จ” ลูกสาวก็ร้องบอกอีกว่า “โธ่ แม่ ช่วยยกลงทีสิ หม้อหนักจะตายไป ยืนคอยจนเบื่อแล้ว”

“คอยไปจนกว่าแม่จะผัดข้าวเสร็จ” แม่ตอบ แล้วก็ทำงานต่อไป ลูกสาวก็เลยยืนเฝ้าชาว่า “แม่ก็ต้องรับเอาลงไปเถียนนะไม่อย่างนั้นข้าจะปล่อยหม้อให้หล่นลงไปแตกด้วย”

“แม่จะได้หวดเข้าให้ละสิ ขึ้นทำอย่างนั้นละก็” แม่พูดกลางขยับไม้ให้กระชับมือ “คอยอยู่นั่นแหละจนกว่าแม่จะตำข้าวให้เป็นเบ้งเสร็จ”

ลูกสาวไม่เข้าใจเลยว่าเกิดอะไรขึ้น แม่ถึงได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างนั้น แต่เมื่อไม่ยอมถูกตี ก็เลยยืนคอยอยู่หนึ่งๆ ในที่สุดก็ร้องบอกแม่ว่า

“แม่จะตำหรือไม่ก็ตำ ข้ายืนไม่ไหวแล้ว ช่วยยกหม้อน้ำลงไปทีเถอะ ข้าจะเป็นลมอยู่แล้ว”

“คอยไปก่อนจนกว่าแม่จะผสมเบ้งเสร็จ”

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงดังอื้ออึงมาเหมือนเมื่อครั้งก่อนที่ลูกเลี้ยงถูกลมหายไป ฟันฟิงเข้าจากหญิงนั้นล้มคาไม่ขึ้น พอล้มคาขึ้น ลูกสาวก็หายไปเสียแล้ว เห็นเช่นนั้นหญิงผู้เป็นแม่รู้ได้ว่าแผนของตนสำเร็จแล้ว อุทานออกมาว่า “วิเศษเยี่ยม ต่อจากนี้เราก็คอยเพียงว่าเมื่อไหร่ลูกสาวเราจะกลับมาพร้อมด้วยทรัพย์สินสมบัติ เราจะได้มีชีวิตอย่างผาสุกตลอดไปจนกว่าจะตาย”

ฝ่ายนางลูกสาวแสนซื่อของหญิงนั้น เมื่อรู้สึกตัวก็เห็นตัวเองอยู่ใกล้กับกระท่อมหลังเดียวกับที่พี่สาวเคยมา จึงเดินอย่างห้าวหาญไปยังประตูกระท่อม ร้องเรียกว่า “ไกรอยู่ในนั้นนะ ข้าหลงทางมา ช่วยข้าด้วย” และแล้วหญิงสาวก็ออกแปลกใจไม่ได้

ก็เห็นหมากับกระตูกเดินออกมานอกกระท่อม กระตูกร้องว่า “อ้อ อ้อ อ้อ” หมออธิบายว่า “กระตูกบอกแก่นางว่าต้องการให้นางเข้าไปในกระท่อม”

“ตายจริง” หญิงสาวอุทาน “ไม่นึกเลยว่าจะได้มาเห็นหมาพูดได้ แต่กระตูกนั้นทำอะไรอะไรนะ แปลกจริงทำไมไม่พูดอะไรบ้างล่ะนอกจากทำเสียงอ้อ อ้อ”

หมาและกระตูกไม่ตอบ ทันใดนั้นกระตูกก็ร้องอ้อ อ้อ หมาก็แปลว่า “กระตูกอยากทราบว่านางหุงหากินเป็นไหม”

“เป็นซี” หญิงสาวตอบอย่างยโส “มีผู้หญิงพวกเรากินไหนไหมล่ะที่หุงหากินไม่เป็น ถามอะไรโง่ๆ”

หมาก็เลยเอาข้าวสารมาให้หญิงสาวเมื่อก่อนบอกว่า “เอาเอาไปหุงให้เรากิน”

“โง่เสียจริง” หญิงสาวหัวเราะเยาะ “ข้าวเมื่อก่อนจะหุงข้าว ไปได้อย่างไร โยนทิ้งไปเถอะ” หมาได้ยินแล้วก็แยกเขี้ยวคำราม หญิงสาวตกใจเลยฉวยข้าวไปทำ พอเอาข้าวใส่ครกก็ปรากฏมีข้าวขึ้นมามากมายเต็มครก หญิงสาวนึกในใจว่า “ครกนี่ก็จริงแฮะ คนแฉวนี้คงไม่มีใครหิวไทยกันละมัง” กวันหนึ่งข้าวเสร็จแล้ว กระตูกก็ทำเสียงให้หญิงสาวไปทำแกล้มมากินกับข้าว และเมื่อหมากับกระตูกไล่ขึ้นเล็กลงมาวางไว้ให้แทบเท่าหญิงสาว บอกให้

หญิงสาวทำแกล้มจากกระตูกชิ้นนั้น หญิงสาวจึงเอาเท้าเตะกระตูกชิ้นนั้นไปร้องลั่นว่า “กระตูกเก่าคงบ๊ยะเอาแกล้มได้อย่างไร”

หมาคำรามอีก หญิงสาวตกใจกลัวจึงรีบเอากระตูกไปใส่หม้อต้ม ทันใดนั้นก็มีเนื้อไก่ชิ้นมาเต็มหม้อ “หม้อนี้ก็ดีอีกนะแหละ” หญิงสาวคิด “เราต้องเอาหม้อนี้กลับไปบ้านด้วยดีกว่า”

ครั้นแกล้งเสร็จแล้ว หญิงสาวไปเค็ดใบไม้มาสองใบ เอาข้าวใส่ลงไป นิดหน่อยเอาแกล้มราดลงไป แล้วก็เรียกหมากับกระตูกมากิน ส่วนข้าวที่เหลือเกือบเต็มหม้อ ทั้งแกล้มอีกก่อนหม้อ หญิงสาวเก็บไว้กินเป็นส่วนของคน แต่หมากับกระตูกก็ไม่ว่าอะไร กินเสร็จกินนอน

เช้าขึ้นกระตูกก็ทำเสียงให้รู้ว่าการให้หญิงสาวทำไรให้กิน หมาส่งข้าวโหมให้เมื่อก่อน หญิงสาวก็ไปจกแกล้มทำจนเสร็จแล้วก็แบ่งให้หมาเพียงแผ่นเดียวเช่นเดียวกัน ส่วนที่เหลืออีกมากมายตัวเองเก็บไว้กินจนอิ่ม เมื่อกินเสร็จแล้วหญิงสาวก็ลุกขึ้นยืนท่ามกลางภาชนะที่เลอะเทอะเปรอะเปื้อนเรียงรายอยู่บนพื้น แล้วก็พูดว่า “ข้าเบื่อที่นี่แล้ว ยังไม่ถึงเวลาที่จะให้รางวัลข้าแล้วปล่อยให้ข้าไปเสียทีหรือ ข้าอยากจะทำร้ายเหมือนพี่สาวของข้าบ้าง”

“อ้อ อ้อ” กระตูกร้อง หมาก็

บอกว่า “คอยเถียว เที่ยวรางวัลจะมา”

ขณะที่หญิงสาวยืนคอยนั้น ก็ปรากฏมีสัตว์แปลกที่สดเดินกันมาเป็นสายๆหลังกระท่อม มีแกะขาโง่งงจนสกปรกเดินลากขามาสองสามตัว มีวัวผอมจนซี่โครงขึ้นสองสามตัว มีม้าสองสามตัวที่แคะแค้นกันไม่มีเรี่ยวแรงพอจะบรรทุกอะไรได้ แล้วก็ยังมีนกกระจอกเทศกับฮู้อีกไม่กี่ตัวตามมา

หญิงสาวจึงคุ้ยคว้าเหล่านั้น แล้วถามว่า “แล้วคนใช้อยู่ที่ไหนล่ะ พวกที่จะขนเสื้อผ้าสวยๆไปให้ล่ะ”

“อ้อ อ้อ” กระตูกร้อง หมอบอกว่า “นั่นไงมาแล้ว”

เมื่อมองตามไป หญิงสาวก็ให้เห็นคนแก่ห่อหลังโง่งงตามคนเดินตรงมาหา แต่ละคนมีผ้าทูนหัวมาด้วยล้วนเป็นผ้าเก่าๆสีจืดๆ บางทีฉีกขาดกินตัวเป็นรู หมาก็บอกว่า “นี่แหละรางวัลของนางละ”

“น่าสะอิดสะเอียน” หญิงสาวร้องลั่น “จะให้ข้ากลับไปบ้านด้วยของชั๊วะเหล่านี้ละหรือ”

หมาก็แยกเขี้ยวคำราม จนหญิงสาวตกใจ หมาร้องส่งสัตว์เหล่านั้นว่า “ตามมา” สัตว์เหล่านั้นก็เดินตามไป มีหญิงสาวเดินรั้งท้าย

ขบวนสัตว์โง่โง่เหล่านั้นเดินทางผ่านป่ามาถึง (ต่อหน้า ๑๓๐)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณ
วลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี

พระฉายาลักษณ์ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
พระราชทานหนังสือพิมพ์สตรีสาร

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือเผดถศรี เชื้อร้น ศรียาภ้อย

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสม กระจำรังรัตน์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริศา หนูนุกกิติ สมบูรณ์ สรรพพุกุม

ประทุม พัวตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุมเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสม โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศาล

อุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุกุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสด็จม เม้าทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

หมากับกระดุก-ต่อจากหน้า ๑๒๑

หมู่บ้าน หมากก็ตะโกนบอกว่า “เฮ้ถึงหมู่บ้านแล้ว ไปบอกคนเหล่านั้นด้วยว่า ของที่ได้รับนั้นมันสาสมเพียงไร”

หมาเห่าเสียงดัง แล้วก็หายเข้าไป แต่ก่อนไปก็ทำให้สัตว์เหล่านั้นตระหนกตกใจจนร้องกันเอะอะดังไปหมด คนในหมู่บ้านได้ยินเสียงก็พากันวิ่งออกมาดู ครั้นเห็นสัตว์นำทุเรศกับหญิงสาวนั้นก็พากันแปลกใจ แม่ของหญิงสาวแหวกฝูงคนมาเห็นเข้าก็

ร้องถามว่า

“อะไรกันนี้ ทำไมลูกถึงได้ได้สัตว์ไว้ค่ากับคนไร้ที่ใช้การอะไรไม่ได้เหล่านั้นมาบ้าน หา”

“ช่วยไม่ได้แม่ เราให้มาอย่างนั้นจะทำอย่างไรได้” ลูกสาวตอบ

หัวหน้าหมู่บ้านก็อินเสียงเอะอะก็ออกมาดูถึงชายหมู่บ้าน พอเห็นถึงจนพูดอะไรไม่ออก ตามหญิงสาวว่า

“นางเป็นใคร ทำไมนำพวกสัตว์บ่วยเจ็บเหล่านั้นมาที่นี่”

หญิงสาวคอยตกด้วยความอับอาย

หัวหน้าหมู่บ้านพูดต่อไปว่า

“เราไม่ต้องการสัตว์ไร้โรคเหล่านั้นไว้ในหมู่บ้านของเราหรอก เอาไปไปปลูกบ้านสร้างเรือนของนางนอกหมู่บ้านของเรา”

หญิงสาวจึงต้องพากันใช้แกล้งกับสัตว์ผอมมาทั้งหมดนั้น ไปหาที่อื่นอยู่ใหม่ และเมื่อหัวหน้าหมู่บ้านรู้ว่าเป็นลูกสาวแม่เลี้ยงใจร้ายของเมื่อตน จึงส่งแม่เลี้ยงนั้นไปอยู่กับลูกสาว ♣

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

๑ เดือน	(๑๓ เล่มหนังสือ)
๖ เดือน	(๖๖ เล่มหนังสือ)
๑๒ เดือน	(๑๒๖ เล่มหนังสือ)

สมาชิกสำนักงาน

๕๕.๐๐ บาท
๑๐๐.๐๐ บาท
๑๕๐.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ภายใน

๖๓.๐๐ บาท
๑๒๐.๐๐ บาท
๒๒๐.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๑๐๓.๐๐ บาท
๑๕๖.๐๐ บาท
๓๔๒.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ที่สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารกรีกเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๑๔๓๖
ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ
เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

វិហារឃ្លាឃ្លាថាត៍

บรรจบ พันธุเมธา

กระจงขำม่น้ำ (นิทานอินโดนีเซีย)

เรื่องของกระเจงหรือที่เรากล่าวกันจล แต่ละเรื่องล้วนแสดงปัญญา
ความสามารถ ขนาดเอาพระนครศรีอยุธยาอย่างจะเข้หรือสัตว์ใหญ่ ๆ
อย่างช้างได้คงที่เอาไว้แล้วสองเรื่อง เรื่องนกเป็นเรื่องแสดงปัญญา
เอาตัวรอกของกันจลออกเรื่องหนึ่ง ดังที่มารกาเรต มุข อาลีบาบาห์
เอาไว้ด้วย

เวลาล่วงมาถึงฤดูแล้ง น้ำทั้งป่า
แห้งผาก ไม่ว่าจะเป็นแม่น้ำลำธาร
คันไม้ พุ่มไม้ ใบหญ้า ตลอดจนสิงส
ราสัตว์ทั้งปวงต่างก็แห้งทั่วกันไป
ทั้งสิ้น กันจึงจำต้องกระเวนเตร็ดเตร่
เข้าไปในป่าลึกเข้าไปเพื่อจะหาที่นอน
ในที่สุดกันจึงได้มาถึงแม่น้ำแห่งหนึ่ง
ซึ่งแห้งไม่มีน้ำสักหยด กลางแม่น้ำมี
หินก้อนใหญ่ใช้เป็นที่นอนกลางวัน
ได้อย่างสบายที่สุด เห็นเช่นนั้นกันจึง
ก็เดินข้ามแม่น้ำที่แห้งซอก ไปยังหิน
ก้อนนั้น แล้วก็ตะเกียกตะกายป็นขึ้น
ไปนอน หินก้อนนั้นมันช่างแบนเรียบ
ขนาดก็ใหญ่พอจะนอน ได้อย่างผาสุก
กันจึงก็เลือนอนหลับสนิทอยู่บนหิน
ก้อนนั้นเอง

ในขณะที่กันจิตกำลังนอนหลับ
อยู่อย่างไม่สนใจกับอะไรทั้งสิ้น ก็เกิด
เหตุใหญ่ คือเกิดฝนตกหนักทางต้นน้ำ
น้ำฝนไหลป่าลงมาถึงแรงและเร็ว ทำ
ให้แม่น้ำที่แห้งรอกลับท่วมทันใน
เวลาเพียงครู่เดียว ไม่ช้าหินก้อนใหญ่
ที่กันจิตป็นขึ้นไปนอนนั้นก็กลายเป็น
เกาะเล็ก ๆ อยู่กลางน้ำที่น้ำเอ่อขึ้นทุก
ขณะ เมื่อน้ำมา บรรดาสัตว์สัตว์
ทั้งหลายที่เคยอยู่ในน้ำต่างก็พากัน
กลับมาอยู่ที่อยู่ของตน รอบๆ กันหิน
หรือเกาะกลางน้ำที่มีกันจิตนอนอยู่จึง
ล้นแล้ว ไปด้วยกระเซะเจ้าของดินนับ
เป็นสิบๆ กระเซะเหล่านั้นต่างพากัน
พากันอยู่ในน้ำ เสียงกัมมตาม แต่
กันจิตก็หายอมคืนไม่

จนในที่สุดก้นจิตลึมหาค้นขึ้นมา
เอง พอลึมหาค้นแลเห็นเจ้าถิ่น
ทั้งหลายกำลังเรียงรายอยู่ในน้ำรอบๆตัว
เจ้าก้นจิตผู้นำเวทนาถก็ตัวแข็งทาค้าง
“วาระสุดท้ายของเรามาถึงแล้ว”
ก้นจิตค่อยๆพึมพำกับตัวเอง “ไม่มี
ทางรอดเลย ถ้าไม่จมน้ำตาย ก็คงตาย
อยู่ในปากตะเข้ตัวไอ้ตัวหนึ่งนี่เป็น
แน่” ยิ่งคิดก็ยิ่งท้อสิ้น เมื่อเห็นจระเข้
อ้าปากร่อนอยู่ใตไวกว้าง

กันจิดนึ่งยังอยู่เป็นครูใหญ่ๆไม่ได้
 ขยับเขยื้อนเลยแม้แต่น้อย ทันใดนั้น
 ก็มีจระเข้ตัวหนึ่งว่ายโผล่เข้ามา พอ
 เห็น กันจิดก็จำได้ทันทีว่าจระเข้นั้น
 หาใช่ใครไม่ เป็นจระเข้ตัวที่กินหลอก
 ล่อโยน กลับบอกว่าขาของคนเป็น
 ท่อนไม้ นั่นเอง จระเข้นั้นร้องทักเสียง
 ดังลั่นว่า

“ชะชะ เจ้าก้นจืด คราวนี้ละเจ้า
ไม่มีวันรอกพันเงื่อนมือข้าไปได้
เหมือนครั้งก่อนอีกละ ข้าจับตัวเจ้า
ได้แล้ว”

“ถูกละ ท่านพุทธอุก” กันจิตพุท
อย่างไม่ตระหนกตกใจ พยายามทำใจ
ทำเสียงให้เรียบเป็นปกติที่สุด” “นี่ข้า➡

ไม่ได้พยายามหนีเลยนะ นับตั้งแต่วันที่ข้าได้หลอกล่อท่านที่แม่น้ำวันนั้นแล้ว ข้าก็เกือบจะร้อนใจด้วยความรู้สึกสำนึกผิดอยู่ตลอดเวลา ที่จริงเหตุผลที่ข้ามาที่นี่วันนี้ก็เพื่อจะมานอบตัวแก่ท่าน ข้าเชื่อมั่นมันคงเป็นเคราะห์กรรมของข้าที่อย่างไรเสียก็ต้องถูกระเซ่กิน ถึงแม้จะรอกพ้นจากท่านไปได้ ก็คงต้องถูกพวกของท่านทั่วทิศทั่วหน้ก เพราะฉะนั้นจะทำให้เรื่องมันชักช้าอีกเมื่อไปทำไมอีก

ก้นจิลหยุดพูดเพื่อคุกคุ้ยครุหนึ่ง แล้วก็พูดต่อไปว่า “แต่ท่านจะระเซ่ใคร ขอให้ข้าตามหน่อยได้ไหมว่าทำไมพวกท่านถึงได้มีมากมายนัก”

“ทำไมล่ะ งามได้ ก็มาชุมนุมกันกินโต๊ะเจ้านะซี ทั้งเพื่อนข้าญาติพี่น้องของข้า”

“อ้าว แล้วกัน” ก้นจิลพูดพลางนอนใจ

“ทำไม มันเรื่องอะไรเล่า”

“ท่านคิดว่าข้าจะอยากเห็นพวกท่านมาก่อสู้กันเพราะข้าอย่างนั้นหรือไม่ใช่นะ ไม่จริงเลย ถ้าข้าจะถูกกระเซ่กิน ข้าก็ต้องการให้ท่านผู้เดียวเท่านั้นเป็นผู้มีสิทธิได้กินข้า เพราะฉะนั้น

บอกพวกเพื่อนๆของท่านไปเสียให้พ้นเถิด”

“ไอ้ ข้าจะทำอย่างนั้นได้อย่างไร”

จระเข้พูดมีท่าทางชักอึด

“ท่านไปชักชวนเพื่อนฝูงญาติพี่น้องของท่านมาชุมนุมกันกินข้าในวันนี้ ก็เพราะท่านกลัวข้าจะเล่นตลกกับท่านอย่างครั้งที่แล้วอีกใช่ไหมล่ะ” ก้นจิลพูดเปลี่ยนเสียงไปโดยฉับพลัน

“ใช่ซี” จระเข้ยอมรับ

“นั่นละ เป็นความคึกคักผิดทั้งเพ”

ก้นจิลพูด “ข้าบอกท่านแล้วไงว่า ที่ข้ามาที่นี่วันนี้ก็เพื่อจะมานอบตัวแก่ท่านแล้วไงท่านจึงได้ทำให้เรื่องมันทั้งยุ่ง

ทั้งยากอย่างนี้ล่ะ คุช พรรคพวกของท่านต่างพากันมานอนคอยชุกจะรุมำ ก้นจิลตัวนี้ทั้งนั้น แล้วก็พิจารณาคุช ก้นจิลเสียหน่อยเถอะว่าตัวมันโตแค่ไหน เนื้อมันจะพอช่วยพวกท่านให้หายอยากได้ทั่วกันหรือไม่ เพราะฉะนั้นแน่เสียยิ่งกว่าแน่อีกว่าพวกท่าน

จะต้องสู้กันจนยับเยิน ถ้าอย่างนั้นจะทำอย่างไรทีละ ไปหาคารังมาชิงเนื้อข้าทีไหมล่ะ ชิงให้ได้จำนวนที่หนักเท่าๆกันทีเดียว ไม่อย่างนั้นต้อง

เกือบร้อนแน่ๆ”

“เออ จริงของเจ้า” จระเข้พูดเมื่อคิดใคร่ครวญอยู่สักครู่หนึ่ง “แต่ข้าก็คงแบ่งเนื้อเจ้าให้เท่าๆกันไม่ได้หรอก”

“ไม่มีทางแน่ๆ” ก้นจิลตอบอย่างเห็นด้วย “เรื่องจะแบ่งเนื้อของข้าให้พวกท่านจำนวน ไม่น้อยอย่างนี้ให้เท่าๆกันนั้นไม่ใช่ทำได้ง่ายๆ และถ้าทำไม่ได้ ก็คงต้องมีผู้ประท้วง ต่อจากนั้นก็ต่อสู้กัน”

“ข้าก็กลัวว่าจะเป็นอย่างเจ้าว่านะแหละ” จระเข้พูดมีท่าทางร้อนใจ

“ถ้าอย่างนั้นจะทำอย่างไรล่ะ” ก้นจิลถาม

“ก็เจ้าไม่มีวิธีใดที่ดีกว่านี้ที่จะแบ่งเนื้อของเจ้าให้พวกข้าเท่าๆกันหรอกหรือ” จระเข้ลองถามก้นจิลหยิ่งเสียง “เผื่อมันจะยุติธรรมก็บ้าง”

“พวกท่านเต็มใจทำตามวิธีของข้าไหมล่ะ” ก้นจิลร้องถาม

“เต็มใจซี” จระเข้ตอบ และยังมิเสียงมีตรรกะของจระเข้ก็แข็งแข็งแซ่ขึ้นมาเป็นเสียงเดียวว่า “เต็มใจ เต็มใจ”

“ถ้าอย่างนั้นข้าต้องทำตามตามนะตกลงไหม

“ตกลง” จระเข้ตอบประสานเสียงกันอีก “เราจะทำตามไม่ว่าเจ้าจะสั่งว่าอย่างไร กราบไคที่เจ้าจะแบ่งเนื้อของเจ้าให้พวกเราเท่าๆกัน” (อ่านต่อหน้า ๕๙๐)

โปรดทราบ ท่านที่เคซอชื่อมาซังอาจารย์บรรจบ พันธุเมธา กรุณาทราบด้วยว่า อาจารย์บรรจบขอยุติการกัณฑ์เพื่อตั้งชื่อแล้ว เพื่อพักรักษาสุขภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

มุกดา วรรณมูบ

สมบุญ จันทรประดับ ถ่ายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

ลี้ห์ เตือนแผงศรี เชื้อริน ศรียาภัก

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสม กระจำรังรัตน์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูนภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาตะนันท์ อ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ อ.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สดงค์โสเม โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรวรรณ คุณวิศาล

อุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมสนั่น

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสถียร เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล อ.บ.

กระจงข้ามน้ำ - ต่อจากหน้า ๑๔

“ คีละ เรามาเริ่มกันเถียวนี้เด็ก ”
กันจิตพูด “ ขอให้ท่านทั้งหลายจงเรียง
แถวกันนับตั้งแต่หินก้อนนั้นไปจนถึง
ริมตลิ่งฟากข้างโน้น ข้าจะได้นับพวก
ท่าน และแบ่งเนื้อข้าให้พวกท่านเท่าๆ
กัน ”

จะเช็กก็ทำตามคำสั่งของกันจิต
โดยดี และที่ปรากฏแก่สายตาของ
กันจิต ก็คือจะเช็กเรียงเป็นแถวเรียบ-
ร้อยนับแต่กลางแม่น้ำไปจนถึงริมตลิ่ง

กันจิตก็เริ่มงานแบ่งเนื้อของกันโดยวิธี
กึ่งกลางนี้ คือกันจิตโคไปบนหัว
จะเช็กตัวที่อยู่ใกล้ที่สุด พลงพุดว่า
“ วันนี้ได้หัวของข้าทางข้างซ้าย เอ้า
ตัวต่อไปได้หัวของข้าทางข้างขวา ”
กันจิตพุดเมื่อโคไปก็จะได้ตัวที่สอง
พอโคไปตัวที่สามก็พุดว่า “ วันนี้ได้
คอของข้า ” แล้วก็โคไปทีตัวที่สี่
พลงพุดว่า “ วันนี้ได้ขาหน้าข้างขวา
ของข้า ” ต่อจากนั้นก็โคไปทีตัวที่ห้า
พุดว่า “ วันนี้ได้ขาหน้าข้างซ้ายของ

ข้า ” แล้วก็โคไปยังตัวต่อไป
และบอกต่อไปว่า จะไ้ส่วนนั้นส่วนนี้
ของท่าน จนกระทั่งมาถึงหัวจะเช็กตัว
สุดท้าย พอถึงชายตลิ่ง กันจิตก็ร้อง
ตะโกนขึ้นว่า

“ เอ้า จะเช็กตัวสุดท้ายนี้ท่านได้ดี
กว่าใครเพื่อนละ ได้ส่วนสุดท้ายของ
ข้าเ็นแล้ว ”

พุดแล้วก็กระโดดเต็มแรง พริบตา
เดียว กันจิตก็ขึ้นมายืนบนตลิ่งแล้วก็วิ่ง
แนบเข้าป่าหายไป ♣

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)

มาวันที่สำนักงาน

๕๕.๐๐ บาท
๑๐๐.๐๐ บาท
๑๘๐.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ภายใน

๖๓.๐๐ บาท
๑๒๐.๐๐ บาท
๒๒๐.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๑๐๓.๐๐ บาท
๑๕๖.๐๐ บาท
๓๕๒.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ที่สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารศิริกตเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๑๕๑๖
ธนาคารหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ
เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

นิทานมหาชาต

บรรจบ พันธุเมธา

คำมั่นสัญญา (นิทานฟิลิปปินส์)

ชาวฟิลิปปินส์มีนิทานเล่าเป็นตำนานสถานที่ไว้หลายต่อหลายแห่งด้วยกัน ดังเรื่องเตาสีชมพูที่เคยเล่าไว้แล้ว เรื่องนี้เป็นตำนานของหมู่บ้านอะกวินกายที่เล่าว่าเหตุใดหมู่บ้านนี้จึงกลายเป็นทะเลสาบไป ดังเล่าไว้ในนิทานพื้นบ้านของฟิลิปปินส์ ต่อไปนี้

ในครั้งกระโน้น ตรงที่เป็นทะเลสาบบูดูซานในปัจจุบันนี้เคยเป็นหมู่บ้าน หมู่บ้านนี้ชื่ออะกวินกาย ผู้เป็นใหญ่ปกครองหมู่บ้านนี้คือราชา บึงกานุนาย รู้กันว่าราชาผู้นี้ก่อนหนุ่มๆเคยเป็นโจรสลัดมาจากมะละกา จึงเป็นผู้ปกครองที่โหดเหี้ยม ไม่มีศีล มีศักร์ และไม่นับถือพระถือเจ้าใดๆ ทั้งสิ้น

วันหนึ่งขณะที่ราชา บึงกานุนาย ทอดสายตามองดูทะเลอันสวยงาม ก็ให้บังเกิดความอยากอย่างแรงกล้าที่จะไต่ออกทะเล จึงได้จัดแจงรวบรวมผู้คนเอาเรือออกไปรุกรานกินแค้นแถบชายฝั่งทะเลบนเกาะซามาล

การรุกรานครั้งนี้สำเร็จลงด้วยดี ราชาผู้เผด็จกับสมุนสามารถกวาดต้อนผู้คน และกวาดทรัพย์สมบัติของคน

เหล่านั้นมาได้เป็นอันมาก เซลยที่จับมาได้นั้นมีทั้งผู้ชายผู้หญิง มีจำนวนมากมายเสียจนเรือที่บรรทุกมาเพียงแปดระ คอกแรกที่เรือออกเดินทาง กลับลมนยังที่อยู่ ลมพัดฉิวตลอดเวลา จนทำให้ดูเหมือนว่าช่องแคบซานเบอร์นาดีโนนั้นแคบนักเดียว การจะข้ามจากเกาะซามาลมายังปลายเกาะลูซอนก็ใกล้เพียงลัดนิ้วมือเดียวเท่านั้น

แต่กระนั้นเรือแล่นมาได้เพียงครึ่งทาง ข้ามช่องแคบมาได้ครึ่งเดียวก็บังเกิดพายุไต้ฝุ่น ลมพายุพัดแรงและเร็ว กลับลมนใหญ่ๆ ได้ชักเรือที่เพียงนั้นอย่างรุนแรง ฝนก็ตกกระหน่ำทุกแห่งทุกมีมิจนไม่อาจจะเดินเรือต่อไปได้

นับเป็นครั้งแรกในชีวิตของราชา สลักผู้เผด็จที่รู้สึกกลัวจับขั้วหัวใจเมื่อ

ได้เห็นสมุนมือที่ๆของตนถูกคลื่นชักตกทะเล แล้วก็ถูกคลื่นหายไปในท้องทะเลอันปั่นป่วนบริเวณช่องแคบนั้น ทั้งคลื่นทั้งลมช่วยกันกระหน่ำเรื่อนั้นอย่างไม่มีปราณี ผู้คนหายไปในทะเลอันบ้าคลั่งนั้นมีใช้น้อย ทั้งลูกเรือทั้งเซลย

พวกผู้หญิงเซลยถึงแม้จะกลัวแสนกลัว แต่ก็ยังมีสติคิดชวนกันสวมมนตร์วอนไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ร่ายา บึงกานุนายเห็นแล้วก็อดงงไม่ได้ ถามขึ้นว่า

“นั่นพวกเจ้าทำอะไรกันนะ”

“เรากำลังสวมมนตร์” เซลยเหล่านั้นตอบกันแข็งแะ

“สวมทำไมกัน” ราชาถามด้วยความอยากรู้

“สวมให้เทวดาฟ้าดินมาช่วยเรานะซี”

“อย่างนั้นรี” ราชาพู้อย่างกระตือรือร้น “ถ้ามาช่วยเราให้พ้นภัยได้ก็ดีนะซี เอาเถอะถ้าการสวมมนตร์ของพวกเขาช่วยให้เรารอดกายได้จริงละก็เราจะปล่อยพวกเขาให้เป็นอิสระทุกคน” (อ่านต่อหน้า ๖๒๔)

ชื่อแบกฝรั่งจีนงาม - ต่อจากหน้า ๕๐

(จุจี = ทัวหนังสืออย่างหนังสือจีน) กลับออกเสียงเป็น จี เช่น ku¹ tzu³ เทียบภาษากลางว่า ku² tzu³ หมายถึง
แก้จัวเป็น ยี่ (กว้าจุตี = เมล็ดแกง) เป็น กวยจี ว่า ทาส) เซาะเกีย (เชือกเล็ก ภาษา
ที่เป็นเสียง สระอี ไ้แก่ tzu³ ครั้นใช้ลงท้ายคำนามซึ่งใช้ได้ทั้งสิ่งมี กลางใช้ so³ tzu³) ที่เป็น อากมี
(จุตี = ลูก) เป็น จือ ในแก้จัวและ ชิวติและไม่มีชิวติ กลับออกเสียงเป็น คือ tzu⁴ chi (จุจี = ทัวเอง) เป็น
จ้าย ในกวางคัง แต่เมื่อแปลว่า เมล็ด เกีย เช่น นงเกีย (เด็กเล็ก ใช้อักษร กากิ ในแก้จัว ♣

รายงานมิตรภาษาและหนังสือ - ต่อจากหน้า ๕๒

ทำหน้าที่แทน หัวหน้าของสำนักงานชื่อ ดร. ชอง อิน-สอม ความสำเร็จของสำนักงานอยู่ที่ เห็น ทัวเอเชียและภาคพื้น
เลขาธิการคือ ดร. จิตรเกษม สิบญูเรือง มีสำนักงานอยู่ แปซิฟิกส่งงานเขียนที่ตนเลือกแล้ว พร้อมด้วยคำแปลเป็น
ที่เซอูล ประเทศเจ้าภาพคือสำนักงานนี้ออกค่าใช้จ่าย ภาษาไทยหรือฝรั่งเศสให้เขาจัดพิมพ์ จะได้รับการตอบแทน
ของเสมียนพนักงานเองซึ่งโดยมากเป็นเจ้าหน้าที่ของ เป็นหนังสือ (เพราะทางเกาหลีเข้มงวดในการส่งเงินออก
เห็น-เกาหลี นอกประเทศ) ♣

คำมั่นสัญญา - ต่อจากหน้า ๕๔

ถึงรายจะให้คำมั่นสัญญาหรือ
ไม่ให้ ผู้หญิงพวกนั้นก็กังวลจนตร
วอนให้เทพยดาอารักษ์ให้มาคุ้มครอง
พวกตนต่อไป จนเวลาล่วงไปสักพัก
หนึ่งกลิ่นลมก็ค่อยสงบลง ท้องทะเลก็
บ๊ากดังอยู่เมื่อไม่นานมานี้เอง กลับ
เรียบราบราวกับว่าไม่ได้เกิดเหตุร้าย
อะไรขึ้นเลย พระอาทิตย์ก็ส่องแสง
แจ่มจ้าอยู่ในท้องฟ้า ลมก็โชยมา
เฉื่อยฉิว พัดตรงไปยังเกาะลูซอน

แม้ทุกอย่างจะสงบและปลอดภัย
แล้ว แต่รายบึงกานุนายก็ไม่อาจจะ
รู้สึกสุขสงบตามไปด้วยได้ ทั้งนี้เพราะ
สมุนของรายถูกกลิ่นชัคคกทะเลไป
ทั้งครึ่ง เห็นแล้วยังโกรธหนักขึ้นไปอีก

บ่ายวันนั้น กองเรือของราย
บึงกานุนาย ที่บรรทุกเรือรบกับทรัพย์สิน
ที่ไปยึดเอาของเขามา ก็ได้มาถึงฝั่ง
บิโนโรน ทำเรือของอะกวินกายโดย
ปลอดภัย ทุกคนต่างก็มีความสุขที่ได้
รอดตายมาครั้งนี้ พวกผู้หญิงก็ใจยิ่ง
กว่าใคร เพราะรายให้คำมั่นสัญญา
ว่าจะปล่อยพวกตนเป็นอิสระ

แต่แล้วทุกคนต่างพากันผิควัง
เป็นอย่างยิ่ง ที่รายบึงกานุนายหาได้
ปฏิบัติคำสัญญาไม่ แทนที่จะปล่อย
เชลยผู้หญิงทั้งหมดนั้นกลับจับกุมมัด
เข้าด้วยกัน แล้วก็ไล่ต้อนให้ขึ้นไปบน
ภูเขา เพื่อเดินทางต่อไปยังหมู่บ้าน
ของราย เชลยทุกคนต้องเดินทางกัน

ในตอนกลางคืนนั้น ครั้นมาถึงหมู่บ้าน
ก็ยิ่งถูกขังเสียอีก อาหารการกินก็ให้
เพียงนิดๆ หน่อยๆ พอประทังชีวิต

ในวันรุ่งขึ้นพวกเชลยถูกพาออก
ไปยังทุ่งนาเพื่อทำงานในนาอย่างพวก
ทาส จะคิดหนีก็ไม่มีทาง เพราะถูก
ผูกเอวติดกัน ส่วนบริวารของราย
บึงกานุนายพากันนั่งสบายอยู่ใน
หมู่บ้านไม่ต้องทำอะไร เพราะเชลย
ทาสเหล่านั้นทำงานแทนหมดแล้ว
และเหตุการณ์เป็นไปเช่นนี้อยู่พักหนึ่ง
จนเชลยผู้หญิงคนหนึ่งอดทนไม่ได้
จึงขออนุญาตเข้าไปหารายาผู้เรือง
อำนาจ และเตือนขึ้นเรื่องคำมั่นสัญญา
ที่ให้ไว้ในวันที่ (อ่านต่อหน้า ๕๕๐)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก**จรววยพร ถนอมบุรณ**

หุ่น เกษจำรัส

ถ่ายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

นิลวรรณ ปิ่นทอง

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สัท เสือแสงศรี เชื้อชื่น ศรียากย์
 นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกศลุม กระจำรังคัน

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ
 ปรีดา หนูนภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม
 ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ อ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ อ.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภน วิจารณ์บรรณานนท์

กนก สามเสน วิธ

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล

ยุบล คุรุมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมสนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล อ.บ.

คำมั่นสัญญา - ต่อจากหน้า ๑๒๘

เรือถูกพายไต่ฝุ่น พอได้ฟังเช่นนั้น

รายาบังคานุนายก็ ไต่แต่หัวเราะพูดว่า

“ข้าพุดไปอย่างนั้นเอง ตอนนั้น

มันกำลังอยู่ในทะเลบัว แต่ตอนนี้ข้า

อยู่บนบกแล้ว ข้านี้แหละคือเทพยดา

ฟ้าดินที่พวกเจ้ากราบไหว้ละ”

พุดยังไม่ทันจะซาคำ ก็ปรากฏมี

น้ำเทลงมาจากฟ้า กระแทกลงมาบน

หลังคา ต่อจากนั้นก็ดูเหมือนฟ้าเปิด

โล่งและฝนก็ได้เทลงมา เทลงมาอย่าง

ไม่ได้ลืมหลืมหินา จนกระทั่งหมู่บ้าน

จมลงไปอยู่ใต้น้ำ

หมู่บ้านของรายาบังคานุนายได้

กลายเป็นทะเลสาบไปแล้ว แม้กระนั้น

ฝนก็ยังไม่หยุด ฝนยังคงตกๆอยู่จน

กระทั่งน้ำท่วมทันล้นฝั่งขึ้นไป ไม่มี

ใครในหมู่บ้านนั้น รอดชีวิตเลยสักคน

โดยเฉพาะคนพื้นบ้านของหมู่บ้านนั้น

ทั้งนี้ตรงกันข้ามกับพวกเชลยทาส

ที่กำลังทำงานอยู่ในท้องนา กลับพ้น

น้ำท่วมไปได้ พวกผู้คุมเชลยเหล่านั้น

ต่างพากันวิ่งเข้าไปในป่าเพื่อเอาตัว

รอด บรรดาเชลยจึงต่างช่วยแก้มัดกัน

จนเป็นอิสระออกมาได้ทุกคน คน

เหล่านั้นไม่มีปัญหาจะกลับไปยังถิ่นเดิม

ของตนได้ จึงชวนกันไปตั้งบ้านตั้ง

เรือนอยู่ในท้องที่ที่โล่งไป และเรียก

ที่ที่ไปอยู่ใหม่นี้ว่า บูลุขาน ภาษาถิ่น

บักกอด บูลุขานหมายความว่าที่ที่มีน้ำไหล

ท่วม ภายหลังบูลุขานได้กลายมาเป็น

เมืองในซอร์โซโกน ทะเลสาบนั้นก็

เลยได้ชื่อทะเลสาบบูลุขานไปด้วย ♣

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

มารับที่สำนักงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๓ เดือน	(๑๓ เล่มหนังสือ)	๕๕.๐๐ บาท	๖๓.๐๐ บาท	๑๐๓.๐๐ บาท
๖ เดือน	(๒๖ เล่มหนังสือ)	๑๐๐.๐๐ บาท	๑๒๐.๐๐ บาท	๑๕๖.๐๐ บาท
๑๒ เดือน	(๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๘๐.๐๐ บาท	๒๒๐.๐๐ บาท	๓๕๒.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ก่อนส่งงาน ๔๓/๓๖-๓๔ อาคารศิริกตเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๙๔๓๖

ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบบส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคาารรวมค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

นิทานมหาชาต

บรรจบ พันธุเมธา

คำสาป (นิทานรumaney)

ที่ว่ากันว่าคนอินเดียก็ตาม คนอาหรับก็ตามเล่านิทานเก่ง
นิทานแต่ละเรื่องล้วนแต่แปลกพิสดารนั้น เห็นจะไม่จริงเสมอไป

ทั้งนี้เพราะคนทางตะวันตกเล่าได้
โลกโพนพิสดารกว่าก็มีไม่น้อย ความ
นิยมเรื่องเวทมนตร์คาถา มายาศาสตร์
การจำแลงร่าง การสาป ตลอดจน
การล้างคำสาปนั้นมีปรากฏอยู่ในนิทาน
จากทางตะวันตกหลายต่อหลายเรื่อง
ด้วยกัน บางเรื่องมีเพียงอย่างเดียว
เดียว แต่บางเรื่องก็มีหลายอย่างปนกัน
ถึงเรื่องนี้ที่แอนดรูว์เล่าไว้ดูเหมือนจะ
มีครบถ้วน ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วยังมีพระราช
องค์หนึ่งมีธิดาสามองค์ อยู่มาคราว
หนึ่ง ซึ่งเป็นคราวจำเริญที่พระราช
จะต้องเสด็จออกศึก พระราชาจึงทรง
เรียกธิดาทั้งสามมาสั่งว่า

“ลูกรัก พ่อจำเป็นต้องไปรบ
เพราะข้าศึกยกกองทัพใหญ่ใกล้เข้ามา
แล้ว พ่อเป็นทุกข์เหลือเกินที่จะต้อง
ปล่อยลูกไว้ตามลำพัง ฉะนั้นพ่อขอตั้ง
ไว้ก่อนเลยว่า ระหว่างพ่อไม่อยู่นั้น

นะ ระวังรักษาเนื้อรักษาศักดิ์ให้ดีนะลูก
ทำตัวให้เป็นเด็กดี คุดูแลสิ่งต่างๆ ใน
วังให้เรียบร้อย แล้วก็อย่าลืมนะว่าลูก
จะไปเดินเที่ยวเล่นที่ในสวนหรือตาม
ห้องต่างๆ ในวังได้ตลอดหมก ยกเว้น
อยู่ห้องเดียวคือห้องทางกำนัล หวัง
มุมคานขวามือนี้จะแหละ อย่าเข้าไปเป็น
อันซาคเทียวนะลูกจะเป็นอันตราย”

“วางพระทัยเด็กเพคะ” เจ้าหญิง
ทั้งสามทูล “พวกลูกๆ ไม่เคยซัดคำสั่ง
เลยตั้งแต่ไหนแต่ไรมา จึงเสด็จไปด้วย
ความลุลงสงบ ขอพระผู้เป็นเจ้าใน
สวรรค์โปรดประทานชัยชนะอันงดงาม
ด้วยเถิด”

เมื่อทุกอย่างพร้อมแล้ว และเตรียม
จะเสด็จไป พระราชาทรงมอบกุญแจ
ห้องต่าง ๆ ในตำหนักให้พระธิดาองค์
ใหญ่เป็นผู้ถือและทรงเตือนให้ระลึกรัง
ภัยคำที่พระองค์ทรงตรัส พระธิดาองค์
พระหัดดี น้ำพระเนตรกลอระฉวยชัย

ให้พรแก่พระบิดา กรันพระราชเสด็จ
จากไปแล้ว ต่างก็รู้สึกว้าเหวและหงอย
เหงา ต้องพยายามทำอะไรทำอะไร
เพื่อฆ่าเวลา มีการอ่านหนังสือบ้างทำ
งานบ้าง แล้วก็ไปเล่นสนุกกันใน
อุทยาน ทุกอย่างก็ดำเนินไปด้วย
ดี แต่ก็เป็นอย่างนั้นได้ไม่นาน ต่าง
ก็บังเกิดความอยากรู้อยากเห็น

“นี่แหละน้องๆ” เจ้าหญิงทูลขึ้น
ในวันหนึ่ง “ตลอดทั้งวันเราเย็บผ้าก็
แล้ว บินผ้าก็แล้ว อ่านหนังสือก็แล้ว
ไม่มีชอกโคมโคในสวนที่เราจะไม่เคย
ได้สำรวจตรวจตรา ห้องต่างๆ ในวัง
ทุกห้องเราก็ได้เข้าไปชมเครื่องประดับ
อันหรูหรางดงามมาหมดแล้ว ฉะนั้น
นั้นทำไมเราไม่ลองเข้าไปดูในห้องที่
ทรงห้ามไว้บ้างเล่า”

“พี่น้องนะ พี่นางจะมายุงเราให้
ซัดคำสั่งหรือคะ เมื่อพระบิดาตรัสสั่ง
อะไร น้องเชื่อว่าท่านต้องมีเหตุผลที่
พอเสมอ”

ขณะที่พี่น้องโต้เถียงกันนั้น ต่าง
ก็เสด็จมาถึงหน้าห้องนั้นพอดี เจ้าหญิง
องค์ใหญ่จึงตอกกุญแจเข้าไปใน
รูกุญแจก็กรีก (อ่านต่อหน้า ๖๒๖)

ข้อแบกฝรั่งจีนงาม - ต่อจากหน้า ๖๓

ด้วยน้ำฝนชอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง
ขอความในเอกสารนั้นก็นับว่ามี
ประโยชน์ ท่านผู้ส่งมาคงจะยินดีให้
เผยแพร่ ข้าพเจ้าจึงขอถ่ายทอดมาบ้าง
ดังนี้

ในหนังสือดังกล่าวนี้มีชื่อดอกไม้
สองประเภทด้วยกัน คือดอกไม้ชื่อ
ละติ (Erythrina) มีชื่อเป็นภาษา
สันสกฤตว่า Parijataka ชื่อภาษา
อังกฤษคือ coral tree (เรียกเป็นไทย
เป็นทองเหลือง ทองเคียนห้า ทองบ่า
ตามบ้านเขมรก็ใช้ให้ด้วย) อีกดอก
หนึ่งชื่อละติว่า Nyctanthes Arbor
tristis ภาษาสันสกฤตเรียก Parijata
ภาษา อังกฤษเรียก Night-jasmine
หรือ weeping Nyctanthes ถ้า
อธิบายชื่อดอกไม้ชนิดนี้ที่ว่าเป็น
ดอกไม้สีขาว มีกลิ่นหอม ก้านดอกสี
แดงก่ำ เล็กๆ ฝั้น บานตอนกลางคืน
แสดงว่าเป็นดอกไม้ที่เราเรียก
ดอกแก้วมังกร

ด้วยเหตุนี้ชื่อ Parijataka (ถ้า
ถอดเป็นไทยเป็นปาริชาต ไม่ใช่ปาริ-
ฉัตถ์ เพราะ j = ช แต่ในภาษาบาลี
ใช้ paricchattaka เช่นนี้จึงเขียน
เป็นไทยว่าปาริฉัตถ์) จึงหมายถึงต้น
ทองเหลือง ตามความหมายของ coral
tree ส่วน Parijata (ปาริชาต) จึง
จะหมายถึงดอกแก้วมังกร ฉะนั้นที่

ข้าพเจ้าทราบมาจากที่ใดมีคนอินเดีย
ในพาราณสีเรียกดอกแก้วมังกรว่า
ปาริชาต จึงไม่ผิด ทั้งที่พจนานุกรม
สันสกฤตของโมเนียร์วิลเลียม ให้
คำแปลของปาริชาต และปาริชาต
ว่า coral tree ส่วนพจนานุกรมภาษา
ฮินดีของปารุคให้ชื่อดอกแก้วมังกรว่า
หริตการ์

ข้าพเจ้าอยากได้คำยืนยันให้แน่
จากชาวอินเดียผู้พูดภาษาฮินดีจึงได้
โทรศัพท์ไปยังสถานทูตอินเดีย และ
ได้พบกับเจ้าหน้าที่แสดงชาวผู้หนึ่ง
ซึ่งเป็นผู้พูดภาษาฮินดี ท่านผู้นั้น
ยืนยันว่าใช่แน่ ส่วนหริตการ์ไม่เคย
ได้ยิน แต่ท่านผู้นั้นคงจะเป็นเจ้าหน้าที่
ชั้นรองจึงอยากให้ข้าพเจ้าได้พบกับตัว
หัวหน้าฝ่ายแสดงชาวของตน เพราะ
กล่าวว่าเป็นผู้รู้ เป็นนักภาษา
อาจช่วยอธิบายอะไรได้มากกว่านี้
ข้าพเจ้าก็ยินดีหวังว่าผู้รู้จะช่วยบอก
ได้บ้างละมั้งว่า เหตุใดคนอังกฤษจึง
เรียกปาริชาตหรือปาริชาตว่า coral
tree ในเมื่อเป็นที่รู้กันว่าดอก
ปาริชาตเป็นดอกไม้มีกลิ่นหอม ใครได้
กลิ่นจะระลึกชาติได้ถึงความเชื่อของ
ชาวอินเดียที่ถ่ายทอดมาถึงเรา ฉะนั้น
ถึงแม้ดอกไม้ที่เราเรียกแก้วมังกรจะ
เป็นดอกปาริชาตแท้หรือไม่ก็ตามก็ยัง
ใกล้เคียงกับความเชื่อนั้นยิ่งกว่าดอก

ทองเหลืองที่เป็นดอกไม้ไม่มีกลิ่น

ข้าพเจ้าได้ใช้ความพยายามติดต่อ
ทางโทรศัพท์กับผู้รู้ในอยู่หลายวัน ผล
ปรากฏว่าได้รับคำตอบที่ตอบด้วย
น้ำเสียงเด็กเดี๋ยวยืนยันว่า ดอกไม้
ชนิดนี้เป็นดอกไม้สวรรค์ตาม
เทพนิยายอินเดีย ไม่มีตัวจริง
ปรากฏอยู่ในโลก ถึงข้าพเจ้าจะพูด
บอกอย่างไรว่า ก็มีชื่อปรากฏเป็น
ภาษาอังกฤษในพจนานุกรมว่า coral
tree นั้นเขามีหลักฐานอย่างไร ทั้งที่
ชาวบ้านชาวเมืองที่พูดภาษาฮินดี
(แม้ภาษาถิ่นนาฬที่พูดกันในแคว้น
โมฮอว์ก็เรียกเช่นนั้น) ตามที่ปรากฏ
ในเอกสารข้างต้น) เราหมายถึงดอก
แก้วมังกร ท่านผู้นั้นก็ไม่ยอมฟัง กลับ
ตะคอกกลับมาว่า ไม่รู้ไม่เคยได้ยิน
เป็นอันเรื่องชื่อดอกไม้ต้องยุติลงไป
กลายเป็นเรื่องชวนเคืองใจถึงกับต้อง
ร้องเรียนกัน

เรื่องดอกแก้วมังกรเพิ่งลงไป
สตรีสารคราวที่แล้ว พอถึงที่ข้าพเจ้า
ได้รับเอกสารมา จึงหวังว่าที่เล่ามา
ข้างต้นคงจะช่วยขยายความเรื่องชื่อ
ปาริชาตกับดอกแก้วมังกรไปพร้อม
กัน ถ้าถือตามคำยืนยันของชาว
อินเดียข้างต้นก็เป็นอันว่า การนำชื่อ
ปาริชาตมาเรียกดอกไม้บนดินเป็น
เรื่องเหลวไหลไม่ควรได้พูดถึงเลย ❀

คำสาป - ต่อจากหน้า ๖๔

เสีย หัวใจเดียวประทุก็เบียดอก

พระธิดาทั้งสามองค์ พออย่าง
เราไม่ในห้องนั้น ต่างก็อกแปลก

พระทัยไม่ได้ ในเมื่อในห้องนั้นว่า
เปล่า ไม่มีเครื่องประดับตกแต่งใดๆ
เลย ห้องทั้งห้องมีแค่วังใหญ่อยู่

กลางห้องเพียงตัวเดียว มีผ้าคลุมอย่าง
หุหรรา บนผ้านั้นมีหนังสือเล่มใหญ่
วางอยู่เล่มหนึ่ง ทอดพระเนตรเห็น

เช่นนั้นเจ้าหญิงยังทรงอยากรู้ว่า ในหนังสือนั้นมีข้อความว่าอะไร โดยเฉพาะเจ้าหญิงองค์ใหญ่ ทรงอ่านข้อความในหนังสือนั้นทันที ความว่า

“เจ้าหญิงพระธิดาองค์ใหญ่จะได้เสกสมรสกับเจ้าชายที่เสด็จมาจากทางตะวันออก”

พระธิดาองค์กลางจึงเสด็จเข้าไปอ่านบ้าง พอเปิดหน้าค่อไป ก็ปรากฏว่า ความในหนังสือนั้นมีว่า

“เจ้าหญิงพระธิดาองค์กลางจะได้เสกสมรสกับเจ้าชายที่เสด็จมาจากทางตะวันตก”

เจ้าหญิงทั้งสององค์ทรงมีคตินี้ และล้อเลียนกันอย่างสนุกสนาน เจ้าหญิงองค์สุดท้ายที่จริงก็ไม่อยากจะเสด็จเข้าไปใกล้โต๊ะ และพลิกหนังสือดูหุรอก แต่เจ้าหญิงพวกพี่ๆต่างก็ไม่ยอม ช่วยกันลากตัวไปที่โต๊ะนั้นจนได้ เจ้าหญิงทรงกลัวจนพระองค์สั่นขณะพลิกหนังสือและอ่านข้อความว่า

“เจ้าหญิงพระธิดาองค์เล็กจะเสกสมรสกับหมูจากทางเหนือ”

ถึงแม้ฟ้าจะผ่าลงมาจากสวรรค์ เจ้าหญิงก็ยังไม่ตระหนกตกพระทัยยิ่งไปกว่านั้น เจ้าหญิงแทบจะตื่นพระชนม์ไปด้วยความทึ่งระทม ถ้าเจ้าหญิงทั้งสองไม่มีคอกะไว้ คงจะทรุดกับพื้นเป็นแน่ พี่ๆ ทั้งสองต่างช่วยกันปลดปล่อยให้คลายทุกข์ องค์หนึ่งคร่ำครวญว่า

“เชื้ออะไรนะกับเรื่องเหลวไหล มีอย่างริพระธิดาพระราชาก็ไปแต่งงานกับหมู มันจะเป็นไปได้อย่างไร”

“ช่างเป็นเด็กทารกเสียเหลือเกิน”

เจ้าหญิงอีกองค์หนึ่งคร่ำครวญว่า “พ่อเราไม่มีทหารพอที่จะคุ้มครองเมืองกันหรอก หรือ เจ้าสัวตัวนั้นจริงจะมาถึงน้องได้”

แม้เจ้าหญิงองค์สุดท้ายจะทรงฝันพระทัยคล้ายตามคำของพี่ๆ แต่ก็ยังไม่อดทนกับพระทัยไม่ได้ ทรงครุ่นคิดถึงแต่ข้อความในหนังสือ “ที่พี่ๆ เรามีความสุขอยู่เบื้องหน้า ส่วนเราสิ กลับมีเคราะห์กรรมอันไม่เคยมีใครได้รู้จักกันเลยในโลก” นอกจากนี้ก็ยังทรงหวนเกรงอาญาอีกภัยที่ซัดคำสั่งบิดา สองสามวันต่อมาเจ้าหญิงก็เลยล้มเจ็บ เพียงเวลาไม่กี่วัน เจ้าหญิงก็เปลี่ยนแปลงไปเป็นคนละคน พระพักตร์อันสวยงามเฝ้าอ้อมกอดกลับซีด ไม่ทรงยินดีในวัย ไม่ทรงเล่นสนุกกับพี่ๆ ไม่เสด็จลงสวน เลิกเก็บดอกไม้มาแซมพระเกศา และไม่ทรงร้องเพลงเลย ขณะที่นั่งบนผ้าหยาดหรือเย็บผ้ากัน

ในระหว่างนั้นพระราชาทรงมีชัยชนะอย่างใหญ่หลวงแก่ข้าศึก ข้าศึกแพ้ย่อยยับ กองล้าถอยไป พระราชาริบเสด็จกลับด้วยความเป็นห่วงพระธิดา แต่แล้วก็ทรงไล่พระทัยที่เจ้าหญิงทั้งสามทรงเป็นปกติดี แม้พระธิดาองค์สุดท้ายก็พยายามฝันพระทัย ไม่ให้พระราชาทรงสังเกต เห็นได้ว่าเธอเฝ้าทุกซอกทุกซอ้น แต่แม้กระนั้นพระราชาก็ยังทรงสังเกตเห็นจนได้ว่าพระธิดาองค์สุดท้ายชอบหมองลงไปและมีท่าทางเศร้าโศก ทอดพระเนตรเห็นเช่นนั้นพระราชาทรงทราบได้ทันทีว่าพระธิดาทรงซัดคำสั่งเจ้าหญิงทั้งสามตกพระทัยรับสารภาพ

แต่โดยดี พระราชาทรงเห็นพระธิดาองค์สุดท้ายท้อหวาดหวั่นกับข้อความในหนังสือก็ทรงปลอบโยนว่า “อะไรจะเกิด มันก็ต้องเกิด ด้อยคำทั้งพันคำก็ไม่อาจจะเปลี่ยนแปลงโชคชะตาได้แม้สักเท่าไรเลย”

เหตุการณ์นี้ทุกคนเกือบจะลืมไปหมดแล้ว จนกระทั่งวันหนึ่งได้มีเจ้าชายเสด็จมาจากทางตะวันออกมายังราชสำนักของพระราชาราชินีเพื่อทรงสู่ขอพระธิดาองค์ใหญ่ พระราชาก็ทรงตกลงอย่างพอพระทัย ได้จัดงานแต่งงานอย่างหรูหรา เลี้ยงกันถึงสามวัน และมีกองเกียรติยศตามเสด็จไปส่งจนถึงชายแดน ต่อมาก็ได้มีเจ้าชายจากตะวันตกเสด็จมาสู่ขอพระธิดาองค์กลาง เจ้าหญิงพระธิดาองค์สุดท้ายยังโศกเศร้าหนักขึ้น เพราะบัดนี้แน่ชัดว่า ข้อความเขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้เป็นความจริง เจ้าหญิงไม่เป็นอันสวยหรือบรรทม แม้จะทรงแต่งองค์ให้งดงามก็ไม่อยากจะทำ พระราชารับปลอบประโลมอย่างไรก็ไม่เป็นผล

เวลาผ่านไป และอยู่มาวันหนึ่งก็ได้มีหมูตัวใหญ่จากทางเหนือเดินเข้ามาในพระราชวัง ทรงเข้าไปเฝ้าพระราชาทูลว่า “ข้าแต่พระราชาราชินี ขอทรงพระเจริญรุ่งเรืองสกลเสเหมือนพระอาทิตย์ในวันอากาศปลอดโปร่งพะย่ะค่ะ”

“เจ้าก็เหมือนกันละ พวกพี่ๆ ก็แล้ว” พระราชาราชินี “ว่าแล้วว่ามีอะไรเล่า จึงได้มาถึงที่นี่”

“ข้าพระองค์จะมาสู่ขอพระธิดาพะย่ะค่ะ” (อ่านต่อหน้า ๑๓๐)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

วิมลศรี จารจินดา

วิทยา ชัยชาญพิทยอด ฉายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

นิลวรรณ ปิ่นทอง

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแสงศรี เชื้อชื่น ศรียาภัย

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสม กระจำรังคัน

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปรีดา หนูนภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ธ.บ.ร.บ.

สุภัทรา สิงหลกะ ธ.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภ โรจนะบุรานนท์

กนก สามแสน วิล

แพทย์หญิงอรรพณ คุณวิศาล

ยุบล คุรุสมงคล อ.บ.

สมศรี สุกุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสียม เผ่าทองสุข

จำนง วัชรสิทธ์ ธ.บ.

คำสาป - ต่อจากหน้า ๑๒๘

ด้อยคำอันน่าฟังที่หมดทุกนั้นทำให้ พระราชากับทรงนิ่งอันด้วยความ แปลกพระทัย และก็อยากจะทรงหันเห ความคึกของหนูไปทางอื่นเพราะถึง อย่างไรก็ไม่ทรงปรารถนาจะยกพระ ธิกาให้ แต่ยังไม่ทันจะออกพระโอษฐ์ ปฏิเสธอย่างไร ก็ปรากฏว่าทั้งห้อง พระโรงตลอดจนท้องถนนเนืองแน่น ไปด้วยหนู แทบว่าหนูทุกตัวในโลก จะมาชุมนุมกันในเมืองนี้ทั้งหมด พระ ราชามีทางจะเสด็จหนีไปไหนได้ จัง

จำต้องยอมตกลง แก่ตกลงเพียงวาจา

เท่านั้นยังไม่เป็นที่พอใจของหนู หนู รุกเร้าให้พระราชาทรงจัดพิธีเสกสมรส ขึ้นภายในอาทิตย์หนึ่ง และหนู ทั้งหลายจะไม่ยอมผละไป จนกว่า พระราชาทรงให้คำมั่นสัญญาว่าจะ กระทำตาม

พระราชาทรงส่งคนไปเชิญ เจ้าหญิงมา และตรัสแนะนำเจ้าหญิง ให้ปล่อยไปตามโชคชะตา เพราะ ถึงจะพยายามเลี้ย้อย่างไรก็ไม่มีความ ว่างจะได้ ในที่สุดพระราชาก็

เสริมขึ้นว่า

“ถูกรัก หนูตัวนั้นนะ เท่าที่พอ สังเกตดูก็ริยาทำทาง ตลอดจนด้อยคำ ที่พูดแล้ว พอรู้สึกว่าจะไม่ใช่หนู ธรรมดาจะลูก ไม่เหมือนหนูตัวอื่นๆ หรอก พอไม่เชื่อเลยว่าเป็นหนูโดย กำเนิด อาจจะเป็นใครที่ถูกเวทมนตร์ คาถาหรือถูกสาปมากเป็นได้ จงเชื่อ ฟังเราซะลูก เราให้ทำอะไรก็ทำ พอ เชื่อเหลือเกินว่า ไม่ช้าสวรรค์คงให้ลูก พ้นภพนี้ไปได้”

(ยังมี ต่อ)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

เดือน	(เล่มหนังสือ)
๓ เดือน	(๑๓ เล่มหนังสือ)
๖ เดือน	(๒๖ เล่มหนังสือ)
๑๒ เดือน	(๕๒ เล่มหนังสือ)

มหาวิทยาลัย

บาท
๕๕.๐๐ บาท
๑๐๐.๐๐ บาท
๑๕๐.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ภายใน

บาท
๖๓.๐๐ บาท
๑๒๐.๐๐ บาท
๒๒๐.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

บาท
๑๐๓.๐๐ บาท
๑๕๖.๐๐ บาท
๓๕๒.๐๐ บาท

ไปรษณีย์คอกสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารตึกเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๔๓๖
ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

บรรจบ พันธเมธา

นิทานมหาชาติ

คำสาป นิทานรูมานี (ต่อ)

คราวที่แล้วเล่าถึงพระราชาธิบดีสามองค์ และเมื่อพระราชาเสด็จไปทัพนั่น ได้ทรงห้ามเจ้าหญิงพระธิดาทั้งสามไม่ให้เข้าไปในห้องห้องหนึ่ง ซึ่งห้ามเหมือนยิ่งยุ เจ้าหญิงองค์ใหญ่ผู้ถือกุญแจห้องทุกห้องหัวท่งค้ำหนักก็ได้ชวนเจ้าหญิงองค์กลางและองค์สุดท้องเสด็จเข้าไปดูจนได้ว่าในห้องนั้นมีอะไร

แต่ก็ปรากฏว่าห้องนั้นว่างเปล่า ไม่มีเครื่องประดับตกแต่งใดๆ เลย นอกจากโต๊ะตัวใหญ่ตั้งอยู่กลางห้อง มีผ้าคลุม และบนผ้าคลุมมีหนังสือเล่มใหญ่วางอยู่ เมื่อเจ้าหญิงองค์ใหญ่ไปอ่านก็พบว่า ข้อความในหนังสือนั้นกล่าวว่าพระองค์จะต้องเสกสมรสกับเจ้าชายผู้มาจากทิศตะวันออก ส่วนเจ้าหญิงองค์กลางจะได้เสกสมรสกับเจ้าชายผู้มาจากทิศตะวันตก เจ้าหญิงองค์สุดท้องไม่ทรงปรารถนาจะอ่านข้อความนั้น ไม่อยากเข้าไปใกล้โต๊ะนั้นด้วยซ้ำไป เพราะเกรงอาญาที่ซีกคำสั่งพระบิดา แต่พี่ๆ ไม่ยอมถึงกับลากตัวเข้าไปใกล้โต๊ะ และพลิกหน้าหนังสือซึ่งมีข้อความว่าเจ้าหญิงองค์สุดท้องจะต้องเสกสมรสกับหมู่ที่มาจากทางเหนือ ข้อความนั้นทำให้เจ้าหญิงทรงเป็นทุกข์ที่สุด และเหตุการณ์ก็เป็นไปตามจริงถึงคำทำนาย เพราะปรากฏว่าได้มีหมู่ท้าวใหญ่มาจาก

ทางเหนือ มาสู่ขอพระธิดาจริง ทั้งยังบังคับให้พระราชาทรงรับปากว่าจะจัดการแต่งงานให้ภายในอาทิตย์หนึ่ง พระราชาจะไม่ยอมก็ไม่ได้ เพราะหมู่ท้าวคนเต็มท้องพระโรงทองถนนไปหมด พระราชาครัดแกล้งองค์สุดท้องว่า หมู่ท้าวทางทิศตะวันออกนี้เห็นจะไม่ใช้หมู่ธรรมกายอาจเป็นใครถูกสาปหรือถูกเวทมนตร์คาถาของใครมา ฉะนั้นขอให้เธอฟังขอให้ทำอะไรก็จงทำให้ แล้วสวรรคจะช่วยให้พ้นทุกข์ได้ในไม่ช้า เจ้าหญิงก็ทรงรับคำ

เมื่อพิธีเสกสมรสของเจ้าหญิงองค์สุดท้องผ่านไปแล้ว หมู่ผู้เป็นเจ้าบ่าวก็พาเจ้าสาวออกเดินทางกลับที่อยู่ พระราชาโปรดให้คนทั้งสองเดินทางไปด้วยรถหลวง มาตามทางรถผ่านบึงเลนใหญ่ หมู่ก็สั่งให้รถหยุดแล้วก็ออกมาอนัตติแปลงกลิ้งเกลือกอยู่ในเลนนั้น จนเนื้อตัวเปื้อนโคลนเลน

ไปทั่ว สบายใจดีแล้วหมู่ก็กลับมาขึ้นรถ แล้วบอกให้เจ้าสาวคุมพิกคนเจ้าหญิงจะอย่างไรก็ได้ แต่ด้วยเหตุที่เจ้าหญิงเคยอยู่ในโอวาทของบิดาเรื่อยมา เมื่อพระราชาครัดสั่งให้ทำทุกอย่างที่เจ้าบ่าวขอให้ทำ เจ้าหญิงจึงถึงผ้าเช็ดหน้าออกมาบรรจงเช็ดปากให้เจ้าบ่าว แล้วก็กุมพิกคนที่ตรงนั้น

ทั้งสองเดินทางเข้าไปในป่าลึกกว่าจะถึงที่อยู่ของหมู่ ครั้นถึงที่หมายก็พอลืมคำ ค้างพักผ่อนจนหายเหนื่อยจากการเดินทาง แล้วก็หาอะไรกินกันก่อนเข้านอน และเจ้าหญิงให้รู้สึกแปลกพระทัยเป็นที่สุด ที่เห็นว่าในตอนกลางคืน หมู่ผู้เป็นเจ้าบ่าวของเจ้าหญิงได้กลายร่างเป็นชายหนุ่มจริงอย่างพระราชาครัดคาดคะเนไว้ แต่พอถึงตอนเช้าชายหนุ่มก็กลายร่างเป็นหมู่อย่างเดิม ก่อนเจ้าหญิงตื่นบรรทมเหตุการณ์เป็นเช่นนั้นเรื่อยมา เจ้าหญิงไม่ทรงทราบว่าเกิดอะไรขึ้นแก่สามี→

ข้อแบกฝรั่งจินจาม - ต่อจากหน้า ๑๑

เป็นช้วน ทิเป็น ฮ ก็มีเช่น hsieh¹ (เหี้ยะ = เล็ก พัก หยัก) เป็น เหี้ยะ hsieh³ (เจียะ = เลือก) เป็น ฮ้วยะ hsing² (จิง = รวย เจริญ) เป็น เฮ้ง และ hsi² (จี = ละคร) เป็น ทิ ที่ เป็น ฮก็มีเช่น hsüeh² (เจว = เรียน) เป็น เอ้าะ hsia⁴ (ชฺย่า = ใต้ ล่าง) เป็น เอ๋ ที่ออกเสียงอย่าง ฉ ช ตาม ธรรมชาติ ก็มี ได้แก่ hsiao⁴ (ชฺย่าว = หัวเราะ) เป็น เจือ hsien¹ (เจียน = สก) เป็น ซี แต่ที่ออกเสียงแปลกไป เป็น ก หรือ ค ก็มี เช่น hsieh² (เจียะ = รองเท้า เกียะ) เป็น เกียะ และ

ที่แปลว่า หีบหรือถุง เป็นเคียะ อันลักษณะบังคับเรื่องเสียงพยัญชนะกับเสียงสระเช่นนี้ไม่มีในลักษณะการออกเสียงของไทย มีก็แต่เรื่องตัวสะกด คือ เสียง ย กับ ว เมื่อเป็นตัวสะกด จะใช้กับสระทุกเสียงไม่ได้ คือ ย จะเป็นตัวสะกดของสระหน้าอีกไม่ได้ ภาษาไทยจึงไม่มีคำที่ออกเสียง อียฺ เอยฺ แอยฺ หรือสระผสมเอีย เป็นเอียก็ไม่มี ว ก็เช่นเดียวกัน จะเป็นตัวสะกดของสระหลังอีกไม่ได้ จึงไม่มีคำที่ออกเสียง อวฺ โวฺ ออวฺ แม้สระกลาง เออ เป็น เออว ก็ไม่มี

ทั้งนี้เพราะ ย เป็นพยัญชนะจาก อ สระหน้าและ ว เป็นพยัญชนะจาก อุ สระหลังอยู่แล้ว แม้สระผสม โอ และ เอา เราก็ถือเป็นสระที่มีตัวสะกดอยู่แล้ว คือ โอ = อะ มี ย สะกด และเอา = อะ มี ว สะกด จึงไม่อาจมีตัวสะกดอื่นตามมามาก อย่างคำสันสกฤต ไวศยฺ ไวศยฺ เราจึงออกเสียงให้เหมือนเขาไม่ได้ เสียงกลายเป็น แพทย์ และแพทย์ ภาษาอังกฤษ pipe จึงออกเสียงกันเป็น เป๊ป เสียงเอกก็เช่นเดียวกัน คำพม่ามีตัวสะกดตามมาเช่นเมาง เราจึงต้องออกเสียงเป็น ออ เสียงกลายเป็น หม่อง ไป.

คำสาป - ต่อจากหน้า ๑๔

วันหนึ่งแม่ของพระจันทร์ ได้ถามเจ้าหญิงว่า “ไปอย่างไรมาอย่างไร มนุษย์จึงมาถึงที่อยู่ของพระจันทร์ได้” เจ้าหญิงจึงตรัสเล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด และตรัสเสริมขึ้นว่า “ข้าขอบคุณสวรรค์เหลือเกินที่ส่งข้ามาถึงที่นี่ และรู้สึกเป็นพระคุณเหลือเกินที่ท่านส่งสารข้ากับลูกข้า แต่ข้าอยากจะขอร้องอะไรท่านสักอย่างหนึ่ง คืออยากให้ท่านช่วยตามพระจันทร์ให้ข้าด้วยว่า สามิข้าอยู่ที่ไหน”

“เขาบอกไม่ได้หรอกลูก” แม่พระจันทร์ตอบ “ต้องเดินทางไปทางตะวันออกจนถึงที่อยู่ของพระอาทิตย์ บางทีเขาจะบอกลูกได้ละมัง” พูดแล้วก็เอาไถย่างมาให้เจ้าหญิงสวดย และเตือนให้เก็บกระดูกไก่ไว้ เผื่อว่าอาจจะเป็นประโยชน์อย่างใหญ่หลวง

แก่เจ้าหญิงได้ในกาลข้างหน้า

เมื่อขอบอกขอบใจเรียบร้อยแล้ว อีกครั้งหนึ่ง เจ้าหญิงก็จัดแจงอำลาเจ้าของบ้าน ก่อนออกเดินทางได้สลักร่องเท้าเหล็กคู่แรกทิ้งไปเพราะสึกจนใช้การไม่ได้ แล้วก็ทรงสวมคู่ที่สอง ส่วนกระดูกไก่ก็มัดไว้เป็นมัด ลูกน้อยก็มัดไว้ มีอธิไม่เท่า ออกเดินทางทันที

คราวนี้เจ้าหญิงเสด็จมาตามทะเลทรายที่โล่งเตียนว่างเปล่ามีแต่ทราย พื้นถนนก็หนาไปด้วยทราย ก้าวไปได้สองก้าว ต้องถอยกลับมาก้าวหนึ่ง แต่เจ้าหญิงก็ทรงกันตันเดินทางต่อไป จนกระทั่งผ่านทะเลทรายอันแห้งแล้งไปได้ ก่อไปก็ต้องข้ามภูเขาสูงมีแคหีน ต้องกระโดดจากแก่งหินหนึ่งไปอีกแห่งหนึ่ง จากยอดเขาหนึ่งไปอีก

ยอดหนึ่ง บางทีก็พบบนยอดเขาเสีย พักหนึ่ง หายเหนื่อยและสดชื่นก็แล้ว ก็เดินทางต่อไป แล้วก็ต่อไป ๆ ต้องข้ามบึง ข้ามหนอง ข้ามภูเขาที่ออกเขาเป็นหินเหล็กไฟ ทั้งเท้าทั้งเข่าทั้งศอกเป็นแผลเลือดไหลทรมาน บางทีก็มาถึงชะง่อนผา ไม่อาจจะเดินข้ามไปได้ เจ้าหญิงต้องคอยคลานไต่ไปช้า ๆ ในที่สุดก็มาถึงที่อยู่ของพระอาทิตย์มีอาคารเห็นคั่นน้อยแทบจะขาดใจตาย เจ้าหญิงทรงเคาะประตู ขอร้องอนุญาตเข้าไปข้างใน

แม่ของพระอาทิตย์ออกมาเปิดประตู และออกแปลกใจไม่ได้ที่เห็นผู้มาเคาะประตูเป็นมนุษย์เดินทางมาจากพื้นพิภพไกลโพ้น ทั้งยังร้องให้ด้วยความสงสารจับใจเมื่อได้ยินเจ้าหญิงทรงเล่าเรื่องที่เดินทาง (ต่อหน้า ๑๓๐)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

บุญรับ เลิศปรีชา

อนันต์ โยธาทะเลวิธ ถ่ายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

นิลวรรณ ปันทอง

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

สีห์ เต็มผลงศรี

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสุม กระจำวงศ์

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปรีดา หนูนภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวตะมะ

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

เน้นทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.

น.ร.ว. สอนงค์โสภน วิจารณ์บูรณานนท์

กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล

ชุลล กรรรมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมสนั่น

แพทย์หญิงอนงค์ สิริวานนท์

เสื่องม เผ่าทองสุข

จำนง วังสิกุล ร.บ.

คำสาป—ต่อจากหน้า ๑๒๘

มาอย่างลำบากลำบน เมื่อสติปัญญาจะ
ถามพระอาทิตย์ผู้เป็นลูกชายให้ว่าสามี
ของเจ้าหญิงอยู่ที่ไหนแล้วก็นำเจ้าหญิง
ไปซ่อนไว้ในห้องเก็บของ เพื่อพระ
อาทิตย์จะได้ไม่สังเกตเห็นเมื่อกลับมา
ถึงที่อยู่ ไม่เช่นนั้นคงต้องเกิดเรื่องใหญ่
เพราะพระอาทิตย์อารมณ์เสียเสมอ
เมื่อกลับมาถึงที่อยู่ในตอนกลางคืน

วันรุ่งขึ้นเจ้าหญิงออกกล่าวว่า
อะไรๆ จะไม่ดำเนิน ไปโดยเรียบร้อย
เพราะพระอาทิตย์สังเกตเห็นแล้วว่า

มนุษย์จากโลกอื่นเข้ามาอยู่ในที่อยู่
ของตน แต่แม่ของพระอาทิตย์เสีย
เสียว่าไม่มีอะไร ต่อจากนั้นก็มา
ปลอมโยนเจ้าหญิง เจ้าหญิงจึงปรารถ
นาว่า “มันจะเป็นไปได้ยังไงในระโน
โลกนี้ที่พระอาทิตย์จะโกรธ ในเมื่อ
ออกสวยแล้วก็ดีกว่ามนุษย์ออกอย่าง
นั้น”

“เป็นไปได้เหมือนกันละ” แม่
พระอาทิตย์พูด “ในตอนเช้าขณะที่
ยืนตรงประตูสวรรค์ก็จะยิ้มแฉ่ง
แจ่มใส แล้วก็ยิ้มกับโลกทั่วไปหมด

แต่พอเวลาล่วงไปตลอดทั้งวัน ก็เกิด
โมโหขึ้นมาที่เคียว เพราะไปเห็นการ
กระทำเลวร้ายของมนุษย์เข้า นั่นแหละ
ที่ทำให้ในตอนกลางคืนพระอาทิตย์จึง
ร้อนรนหนักใจเกรียม ทกตอนเย็นจึง
มีอาการทั้งเศร้าทั้งเคืองขุ่นใจ เมื่อมา
ยืนตรงประตูพระยายม ก็จืดจางประจักษ์
วันก็มีเพียงเท่านั้น ต่อจากนั้นเจ้าก็กลับ
มาที่นี้” แม่พระอาทิตย์บอกด้วยว่าได้
ถามพระอาทิตย์ให้แล้ว แต่พระอาทิตย์
ไม่รู้เรื่องจึงแนะนำให้ไปหาพระพาย
ก่อนไป (ยังมีต่อ)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

๓ เดือน	(๑๓ เล่มหนังสือ)
๖ เดือน	(๒๖ เล่มหนังสือ)
๑๒ เดือน	(๕๒ เล่มหนังสือ)

มารับที่สำนักงาน

๕๕.๐๐ บาท
๑๐๐.๐๐ บาท
๑๕๐.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ภายใน

๖๓.๐๐ บาท
๑๒๐.๐๐ บาท
๒๒๐.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๑๐๓.๐๐ บาท
๑๕๖.๐๐ บาท
๓๕๒.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ที่สำนักงาน ๕๓/๓๖-๓๘ อาคารทวีคูณ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๕๑๕๓๖
ธนาคารไทยพาณิชย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคาาราค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

บรรจบ พันธเมธา

นิทานมหาชาติ

คำสาป นันทาธรรมาเนย (ตอนจบ)

เรื่องแต่ต้นกล่าวถึงเจ้าหญิงสามองค์ที่บิดาคำสั่งพระราชอาณัติเสด็จเข้าไปในห้องที่พระราชหรงห้ามไว้ และได้ทอดพระเนตรเห็นหนังสือเล่มหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะใหญ่กลางห้อง ในหนังสือเล่มนั้นมีคำทำนายโชคชะตาของเจ้าหญิงทั้งสาม คือ

เจ้าหญิงองค์ใหญ่จะได้เสกสมรสกับเจ้าชายที่เสด็จมาจากทางตะวันออก และเจ้าหญิงองค์กลางจะได้เสกสมรสกับเจ้าชายที่เสด็จมาจากทางตะวันตก ส่วนเจ้าหญิงองค์เล็กซึ่งไม่ยอมรักคำสั่งพระราชอาณัติ และก็ไม่ยอมทอดพระเนตรข้อความนั้นด้วย ก็ปรากฏมีคำทำนายว่าจะต้องเสกสมรสกับหมูจากทางเหนือ เจ้าหญิงองค์สุดท้ายต้องทรงเป็นทุกข์อย่างยิ่งเกรงจะเป็นจริง แม้ผู้ใดจะปลอบโยนอย่างไรก็ไม่คลายทุกข์ ยิ่งเจ้าหญิงทั้งสององค์ได้เสกสมรสกับเจ้าชายจากทางตะวันออกและตะวันตกสมจริงทั้งคำทำนาย เจ้าหญิงยังกระหนกตกพระทัย และไม่ช้าก็ปรากฏมีหมูจากทางเหนือเดินทางมาเฝ้าพระราชอาณัติเพื่อขอเจ้าหญิง พระราชอาณัติไม่ทรงตกลงก็ไม่ได้ เพราะหมูยกรขวานกันมามากมายเต็มท้องพระโรงและท้องถนนไปหมด พระราชอาณัติจึงจัดพิธีเสกสมรสให้ภายในเวลาอาทิตย์หนึ่ง เสร็จพิธีแล้วหมูก็พาเจ้าหญิงไปยังที่อยู่ของตนในป่าลึก วันหนึ่งก็ได้มีหญิงชราเดินผ่านมา มาแนะนำให้เอาเชือกเสกที่ตนจะพันให้เอาไปผูกข้อเท้าหมูซึ่งถูกสาปให้กลายวันเป็นหมู แต่ตกกลางคืนกลายคืนเป็นชายหนุ่มได้ - พอเจ้าหญิงผูกข้อเท้าและพยายามถึงจะให้ถึงเชือกก็ขาดสามก็ตกใจตื่นและบอกว่าการทำเช่นนั้นแทนที่จะทำให้ตนพ้นคำสาปไปอีก ๓ วันข้างหน้า กลับจะต้องเป็นหมูกตามคำสาปอยู่เช่นนั้น ไม่มีกำหนด และจะไม่มีโอกาสได้อยู่ด้วยกัน แม้พบกันก็ไม่แน่ นอกเสีย

จากเจ้าหญิงจะทรงถามหาจนรองเท้าเหล็กสี่หมกทั้งสามคู่กับไม้เท้าเหล็กก็จะวันๆเข้าไปเมื่อใด เมื่อนั้นแหละจะได้พบกันอยู่ด้วยกัน พุ่ดแล้วก็โง่หายลับไป

เจ้าหญิงกันแสงด้วยความทุกข์โศก แล้วก็ได้คิดสินพระทัยออกคึกคักไป แม้จะข้ามทะเลทั้งเก้าทวีปทั้งเก้าบุกป่าฝ่าดงอย่างโวกไม่ทรงหวั่นไหว จนกระทั่งมาถึงบ้านแห่งหนึ่งซึ่งเป็นของพระจันทร์ แม่ของพระจันทร์ส่งสารเจ้าหญิงมากจึงประคบประหม่อมเป็นอย่างไร จนกระทั่งกลอดลูก เมื่อขอให้แม่พระจันทร์ถามพระจันทร์ถึงสวามี กลับได้คำตอบว่าพระจันทร์ไม่รู้ก็ต้องไปหาพระอาทิตย์ เจ้าหญิงก็ต้องเดินทางระหกระเหินข้ามทะเลทราย ข้ามภูเขา ข้ามบึงเลน ข้ามภูเขาหินเหล็กไฟ จนตอกเข้ามือเท้าตลอดไป เบิก แก่แล้วแม่พระอาทิตย์ก็บอกล่วงหน้าได้เสียว่า พระอาทิตย์จะไม่มีทางรู้ได้หรอกว่าสวามีของเจ้าหญิงอยู่ที่ไหน ต้องเดินทางไปตามพระพาย เจ้าหญิงจึงเตรียมตัวเดินทางต่อไป

ก่อนที่เจ้าหญิงจะออกจากที่อยู่ของพระอาทิตย์เพื่อเดินทางไปหาพระพายนั่น แม่พระอาทิตย์ได้ทำใ้ย้ายให้เจ้าหญิงเสวย และสั่งให้เก็บกระดูกไก่ไว้เช่นเดียวกับแม่พระจันทร์ เจ้าหญิงเก็บคำและมัดกระดูกไก่นั้นเข้าด้วยกัน ตอนนั้นเจ้าหญิงต้องอดใจรองเท้าเหล็กคู่ที่สองทิ้งไปเพราะสึกจนใช้ไม่ได้แล้ว เมื่อสวมรองเท้าเหล็กคู่ที่สามเรียบร้อยแล้ว

ชื่อแบกฝรั่งจีนจาม - ต่อจากหน้า ๑๑

ข้อสังเกตนี้ใช้ได้ตลอดไปหรือไม่
เสียงม้วนลิ้นกึ่งเสียง r หรือ sh
หรือสระ ih เหล่านี้นับว่าเป็นเสียง
ใหม่ แทนที่จะออกเสียง ส ตาม
ธรรมชาติกลับออกเสียงเป็น sh ซึ่งเป็น
เสียงที่ค่อนข้างลิ้นแตะเกือบกลาง
เพดาน แต่เฉพาะเสียงที่มากับสระ
กลางกับสระหลังเท่านั้น หากเป็น
สระหน้าเสียง ส จะคงอยู่ เช่น เสียง
si (ซี) คือ ตี ในสมัยก่อน คงเป็น
szu^๔ (ซื่อ) ในสมัยปัจจุบัน ไม่
กลายเป็น sh ซึ่งฟังคล้าย ฉ ช ใน
ภาษาไทย เสียงภาษากลางที่เทียบได้

กับ จ ฉ ช ของเรามีหลายเสียง นอกจาก
tz กับ tz' หรือ sh กับ hs ที่กล่าวไป
แล้วยังมีเสียง ch (จ) กับ ch' (ฉ
หรือ ช) และ ts กับ ts' เสียงทั้งสอง
ชุดนี้คงจะออกเสียงคล้ายกันมาก จน
บางทีก็ออกเสียงแทนกันได้ ภาษาจีน
กลางจึงมีคำหลายคำที่ออกเสียงได้ทั้ง
ch และ ts ts' หรือ tz กับ tz' ก็มี
เช่น ch'ai^๓ (จ่าย = แคม) ใช้ tse^๔
(เจอะ) ก็ได้ ch'ai^๑ (จ่าย = ข้าง)
เป็น ts'e^๔ (เซอะ) ก็ได้ ch'a^๑ (ชะ
= ดู) เป็น ts'a^๑ (ชะ) ก็ได้ หรือ
ch'a^๑ (ชะ = พลาด ผิด) เป็น tz'u^๑

(จ.ซี) ก็ได้
เสียง จ ฉ ช ของภาษาจีนกลางทั้ง
กล่าวนี้ถือว่าเป็นเสียงที่ภาษาจีนรุ่นใหม่
กลายเสียงไปจากเสียงเดิม คือเสียง ก
กับ ข หรือ ค แต่ทั้งนี้เฉพาะที่มากับ
สระหน้า อี เอ แอ เอีย เท่านั้น ถ้า
เทียบกับภาษาแต้จิ๋วหรือภาษาแคว้นต่าง
จะเห็นได้ชัด เช่น chia^๔ (จฺยา =
ปลอม) เป็น เกินแต้จิ๋ว ch'ien^๔
(เชียน = เบื้องหน้า) เป็น เขียม เป็น
เช่นเดียวกับชาวไทยใหญ่แถบเมืองน่าน
ออกเสียง ก เป็น จ และ ข ค เป็น ฉ ช
ดังที่เคยได้กล่าวแล้ว

คำสาป - ต่อจากหน้า ๑๔

ครั้นเมื่อหมูมาถึงบ้าน เห็นอะไรแปลกตาไปก็อดตก
ตะลึงไม่ได้ ตอนแรกแทบไม่เชื่อสายตาเมื่อเห็นบันได
กระดุกไต่กับนิ้วก้อยที่บันไดชั้นบนสุด หมูรู้สึกใจไม่ทึบ
ว่าคงจะมีใครมาลองวิทยาคมแก่ตนอีก ยิ่งคิดยิ่งตกใจกลัว
จนแทบจะวิ่งหนีไปให้พ้นจากที่นั่นเสียทีเดียว แต่ก็ไปคิด
มาหมูก็เกิดความกึกขึ้นมาอย่างหนึ่ง จึงจำเลื่องว่าเป็นนกล
เขา อันเป็นสัตว์ที่ไม่มีคาถาอาคมใดๆมีอำนาจเหนือได้เลย
นกเขาบินตรงเข้าไปในห้องเลยโดยไม่แตะต้องกับบันได
เมื่อโผล่เข้าไปในห้องก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งกำลัง โยกร่างไม้
ไปมาท่ามกลางเปล พอเห็นเช่นนั้นถึงแม้หมูจะจำไม่ได้แน่
เพราะเจ้าหญิงทรงเปลี่ยนแปลงไปมากด้วยการเดินทางอัน
ระหกระเหินเพื่อคามหาตน หมูก็เดาออกว่าต้องเป็นเจ้าหญิง
เมื่อเห็นเจ้าหญิงทรงผ่ายผอมอดโรยเช่นนั้น หมูก็บังเกิด

ความรักความสงสารขึ้นมาจับใจ จึงจำเลื่องว่าเป็นคน
เจ้าหญิงทรงผดุงลุกขึ้นทันทีเมื่อเห็นผู้ชายมาปรากฏตัว
อยู่ต่อหน้า เจ้าหญิงตกใจกลัวตัวสั่นเพราะจำไม่ได้ กวีย
ว่าชายนั้นรูปร่างหน้าตาจะงาม ตัวสูงตรงหน้าๆ จนกระทั่ง
ชายนั้นบอกว่าตนคือใคร เจ้าหญิงจึงปิติยินดีลิ้มความทุกข์
ยากที่ได้ประสบมาตั้งแต่ต้นหมักหมิ่น คนทั้งสองจึงนั่งลงเล่า
เรื่องทุกข์สุขต่อกันฟัง เจ้าหญิงได้เล่าเรื่องที่ได้ผจญภัยมา
กว่าจะตามหาสวามีพบ ชายหนุ่มฟังแล้วสงสารจนน้ำตาไหล
แล้วก็เลยเล่าเรื่องของตนให้ฟังบ้าง
“ที่จริงข้าก็เป็นลูกกษัตริย์เหมือนกันนะ ครั้งหนึ่งเมื่อ
พ่อข้ากำลังสู้รบอยู่กับมังกรที่ฆ่าสาวยานเมืองของเรา และ
ข้าก็ได้ประหารเจ้ามังกรตัวสุดท้ายที่อุ้งกาย แม่ของมันเป็น
แม่หม่อมมียกเลียดสาปข้าให้กลายเป็นหมู (ต่อหน้า ๑๓๐)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

จินตนา เต็มณีนวิวัฒน์

สมบุญ จันทรประดับ ฉายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

นิลวรรณ ปิ่นทอง

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

สัทธ์ เต็มณีนวิวัฒน์

เชื้อชื่น ศรียาภัย

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม ไกลุม กระจำรังสรรค์

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปรีดา หนูณักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ อ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ อ.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ ไรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศาล

อุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุกุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสถียร เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล อ.บ.

คำสาป - ต่อจากหน้า ๑๒๘

และนางคนนั้นแหละก็มันปลอมตัวมาเป็นยายแก่ ฟันเขือกมา ให้เจ้าหญิงมัทเท้าซ้ำ ฉะนั้นแทนที่จะเหลือเพียงอีกสามวัน คำสาปก็จะกลายเป็นจริง ชั่วก็จะได้กลายเป็นคนตามเดิม ชั่วก็ กลับต้องกลายเป็นหม่อมไปอีกทั้ง ๓ บีกว่า แต่เอาเถอะ เรา ต่างก็ได้รับความทุกข์เดือดร้อนใจเพราะกันและกันไป แล้ว และบัดนี้ก็ได้กลับมาพบกันใหม่อีกแล้ว เรามาดีม อคติเสียให้หมดเถิด"

เช้าวันรุ่งขึ้นเจ้าชายก็ได้พาเจ้าหญิงเสด็จกลับอาณาจักร ของพระองค์ บรรดาไพร่ฟ้าประชาชนต่างยินดีจะมีโหนดที่ ได้เห็นไอรสพระราชกลับเข้าสู่บ้านสู่เมืองพร้อมด้วยชายา พระราชากับมเหสีต่างก็ทรงปลาบปลื้มยินดี กอจกจูบรับขวัญ

แล้วก็จัดให้มีงานเลี้ยงในพระราชวังสามวันสามคืน

ต่อจากนั้นเจ้าหญิงก็ขอเสด็จกลับไปเยี่ยมบ้านเมืองของ พระองค์บ้าง พระราชาทรงชมเชยมากแล้ว และทรงดีใจ แทบเสียดพระสติเมื่อเห็นพระธิดาองค์น้อยเสด็จกลับมา พระราชาคร่ำว้า

"เห็นไหม พ่อบอกแล้วว่า หมูที่มาสู่ขอนั้นนะหาใช่ หมูที่เป็นมาแต่กำเนิดไม่ ลูกนะฉลาดไม่น้อยทีเดียวละที่ เชื่อฟังและทำตามคำที่พ่อขอไว้"

พระราชามีไอรสสืบราชสมบัติต่อไป จึงทรงแต่งตั้ง เจ้าชายเป็นพระราชาครอบครองบ้านเมืองต่อไป พร้อม ด้วยเจ้าหญิงในตำแหน่งพระราชินี นับเป็นเจ้าผู้ครองที่รัฐส ความทุกข์ยากและการผจญภัยยิ่งกว่าเจ้าผู้ครององค์ใดๆ

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

สมาชิกที่สำนักงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)

๕๕.๐๐ บาท

๖๓.๐๐ บาท

๑๐๓.๐๐ บาท

๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)

๑๐๐.๐๐ บาท

๑๒๐.๐๐ บาท

๑๘๖.๐๐ บาท

๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)

๑๘๐.๐๐ บาท

๒๒๐.๐๐ บาท

๓๔๒.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ที่สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารทิวทิศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๑๕๓๖
ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนาฬิกา

มาลิน กุณดั่ง (นิทานอินโดนีเซีย)

เรื่องของคนเลวๆบางทีก็มีโอกาสได้เป็นเรื่องเล่าบอกกันต่อไป เพื่อมิให้คนเอาเยี่ยงอย่าง ดังเป็นเรื่องราวของมาลิน กุณดั่ง ที่ชาวสุมาตราจดจำไว้ส่งส่อนลูกหลาน ดังที่มารักเร่ รุธ อาลี บาซาห์ เล่าไว้ในนิทานพื้นเมืองอินโดนีเซียต่อไปนี้

ณ หมู่บ้านชาวประมงแห่งหนึ่งแถบชายฝั่งสุมาตรา ตะวันตก ใกล้ปากน้ำบาตังอะเร มีหินก้อนใหญ่สี่เทาคร่า อยู่ก้อนหนึ่ง ที่จริงหินก้อนนี้ก็ถูกเป็นก้อนหินธรรมดาๆนี่เอง แต่คนหมู่บ้านใกล้เคียงชอบพาลูกหลานมาดู แล้วเล่าเรื่องที่เป็นการนินทาของหินก้อนนี้ให้ฟัง ฟังแล้วจะได้รู้สึกกร้ามเกรง ทั้งนี้เพราะหินก้อนที่ว่านี้แถมเป็นเรือ แต่เพราะบาปกรรมของเจ้าของเรือที่ทำไว้แก่แม่ ทำให้เทพยดาฟ้าดินบันดาลให้เป็นไปดังนี้

ในสมัยก่อนโน้น หมู่บ้านที่หินก้อนนี้ปรากฏอยู่ เป็นหมู่บ้านไม่ใหญ่โตอะไรนัก ผู้คนในหมู่บ้านก็ล้วนแต่ยากจน หากินแต่เพียงจับปลาอย่างเถียว ทำไร่ไถนาเป็นอันไม่รู้จัก ในบรรดาชาวบ้านที่ยากจนเหล่านั้นมีอยู่ครอบครัวหนึ่งยากจนกว่าใครเพื่อน ยังก็นี่มีลูกชายแต่เพียงคนเดียว พ่อแม่ทั้งซื่อให้ว่า มาลิน กุณดั่ง ด้วยเหตุที่มาลิน กุณดั่งเป็นลูกคนเดียว ทั้งยังเป็นลูกชายอีกด้วย พ่อแม่ก็เลิยรักและสนใจเสียจนเสียเด็ก และแม้กระนั้นแทนที่ลูกจะรักและเห็นใจพ่อแม่กลับเกลียดกร้าว เขาแกล้งเล่นซุกซนหาความสนุกไปวัน ๆ นับเป็นภาระหนักอย่างยิ่งแก่พ่อแม่ผู้ยากจน

เช้าวันหนึ่ง ขณะที่แม่ของมาลิน กุณดั่งกำลังนั่งทอดผ้าอยู่ในกระท่อม มาลิน กุณดั่งผู้คอยเสาะหาเรื่องสนุก ๆ เล่น

ก็แอบมาข้างหลังแม่ แล้วฉวยเอาเรือขึงที่สำหรับพันท้าย มีคำมดือ ปลายคำมดือแหลมพอกที่เกี่ยวขึงหนีไป ขณะที่มาลิน กุณดั่งรีบร้อนจะวิ่งหนีแม่ไปนั้น เกิดสะดุดเท้าตนเอง หกล้มลงไป ปลายคำมดือขึงที่หน้าผากตรงเหนือคิ้ว เลื้อยไหลทรมาน มาลิน กุณดั่งร้องไห้จ้าวิ่งไถ่กลับไปหาแม่ ด้วยความรัก แทนที่แม่จะลูบเยียนกลับคักเลื้อยให้โดยมิชักช้า หายามาใส่ เอาผ้าพันไว้ แล้วก็ปลอบโยนลูกผู้แสนซนของคนให้หยุดร้องไห้ ผลนั้นไม่ช้าก็หาย แต่พอหายแล้วกลับกลายเป็นแผลเป็นใหญ่บ่อเร่อ

วันหนึ่งพ่อของมาลิน กุณดั่ง ได้ยินว่ามีเรือมาที่แถบหมู่บ้านนั้นนายเรือต้องการหาคนเรือเพิ่ม ขณะนั้นมาลิน กุณดั่งก็พอจะทำงานได้แล้ว พ่อเห็นเป็นโอกาสที่ดีลูกจะได้มีงานทำเป็นหลักเป็นฐานเสียที จึงถามความสมัครใจของลูกว่าอยากจะทำงานแบบนี้ไหม มาลิน กุณดั่งตอบตกลงโดยไม่คิดลังเลใจแม้แต่น้อย เพราะการจะได้ไปท่องเที่ยวไกล ๆ ในดินแดนแปลก ๆ ทั่วโลกอย่างนั้นนับเป็นเรื่องน่าตื่นเต้นจริงๆ ดังนั้นมาลิน กุณดั่งจึงจากพ่อแม่และหมู่บ้านของตนไปยังเรือใหญ่ที่พ่อบอก ขอสมัครเป็นลูกเรือทั้งพ่อทั้งแม่ก็เฝ้า และอาลัยไม่ได้ในเมื่อรู้ว่าลูกต้องจากไปจริงๆ เพราะถึงแม้มาลิน กุณดั่งจะเลิยร่ำอย่างไรก็ตาม ก็ยังเป็นลูกคนเดียวของพ่อแม่ (อ่านต่อหน้า ๗๔)

บนเหนือ - ต่อจากหน้า ๙

รุ่งขึ้นเช้า ออกเดินทางกลับไปยังแพร่ ผ่านทางลก
เกี้ยวสายเค็ม ไอมอกโรยตัวอยู่ในอากาศ จนเห็นภาพ
ป่าเขาแค่งๆ สองข้างทางหญิงชายแต่งตัวระมัดระวัง
ถือปืนโตและเครื่องมือชุกคินเตรียมตัวไปทำงานในป่า ก่อน
จะถึงตัวจังหวัดแพร่ จะมีไร่ยาสูบอยู่ริมถนนเป็นฟาก แวะ
เที่ยวรอบเมืองแพร่ มีวัดพม่าแบบแปลกตา หลังจากเป็น
ชั้นๆ กล้ายคุ้มหมู่พวกเก่า

ออกจากแพร่ เดินทางต่อไปยังอุตรดิตถ์ แวะเที่ยว
เมืองลับแล ถูกลักขโมย ข้าวอาเภอลอยอยู่ในหม้อไม้กับ
ผู้หญิงเมืองนี้สวยมาก ทาคม จมูกโค้ง ผิวสีชมพูเกลี้ยงเกลา
แม้แก่หญิงมีอายุยังมีความงามคมชัด เกลี้ยงววย นุ่งซิ่น แก่
ตัวคล้ายกะเหรี่ยง สองข้างทางในอำเภอลับแลเต็มไปด้วย
ก้นมะปรางออกผลสะพรั่ง และคันทุเรียนซึ่งจะให้ผลราว
กลางปี

ระหว่างทางที่นั่งรถกลับพิษณุโลก รู้สึกใจหายเล็กน้อย
ที่นึกถึงว่าคงจะไม่มีโอกาสกลับไปยังสถานที่ที่ได้ผ่านมาเป็น
ระยะๆ นั้นอีกแล้ว เพราะเป็นดินแดนที่ห่างไกลจากถิ่นที่อยู่
น่าเสียดายที่ไม่มีโอกาสได้ส่งสันทนกับผู้คนที่นี่ทั้งๆ ที่เป็น
คนไทยด้วยกัน

เมื่อกลับถึงพิษณุโลก ในคอนกิกได้ไปเยี่ยมเพื่อนฝูง
ที่มาเผยแพร่ประชาธิปไตยแก่หนุ่มนักศึกษา ซึ่งพักอยู่ที่
โรงแรมอมรินทร์นคร บรรยายภาพเมืองกรุงกลับคืนมาอีก

ในทันใด

บริเวณห้องโถงชั้นล่าง มีไอน้ำจากเครื่องปรับ
อากาศ เบาเบาไอขาวดีแสดงสทจนทำให้หายใจว่อง ประสิทธิภาพ
บึกเบึก ผู้คนขึ้นลงเข้าออกชวักไชวจนเกือบจะลืมว่า เพียง
๒๔ ชั่วโมงที่ผ่านมาอยู่ที่จังหวัดนาน ซึ่งห่างไกลจากแสง
สีและบรรยากาศเช่นนี้

“ลงไปฟังเพลงกันไหม”

เพื่อนชวน การเผยแพร่ประชาธิปไตย และการเที่ยว
ในสถานที่รื่นเริงยามราตรี ยังไปด้วยกันได้โดยไม่กระทบ
กระเทือง

“ไม่เอาหรอก มีพาร์ทเนอร์ไม่ใช่เหรอ”

“ฮือ ก็เป็นไรไปเล่า สู้เขาสนุก! ชุมนึกเหมาะ แหวกหน้า
แหวกหลัง ไปเหอะน่า”

ในที่สุข รวมกัน ได้กลุ่มใหญ่ เดินลงไปยังในท่ากลับ
มีคสนธิ์มีแต่เสียงดนตรีดังดัง กลิ่นควันบุหรี่คั่ง เสียงแก้ว
เหล้ากระทบกัน

เมื่อค้าย่อยๆ ขึ้นกับความมืด มองเห็นหญิงสาวแต่ง
หน้าดูฉูด นุ่งกระโปรงสั้นเดินกันไว้ว หญิงสาวคนหนึ่ง
เดินเข้ามาใกล้ จ้องหน้าอยู่สักครู่ แล้วคนหนึ่งหันไปพูด
กับเพื่อนเบาๆ แค่ออกไปยืนซักจน

“กล้ายืนแค้นที่ศาลา เอ็งว่าไหม”

มาลิน กุณวงศ์ - ต่อจากหน้า ๗๔

เมื่อลูกจากไปแล้ว พ่อกับแม่ก็เฝ้าคอยฟังข่าว แท้
หาได้มีข่าวมาจากลูกไม่แม้แต่สักครั้งเดียว วันคืนล่วงไป
พ่อก็เฝ้าคอยไป ทั้งแม่ให้อยู่แต่ลำพังด้วยความลำบาก
ยากแค้น หญิงชราหวงอยู่เพียงอย่างเดียวว่า ขอให้ได้ข่าว
จากลูกแม้สักคำก็ยิ่งดี จะได้เฝ้าคอยตาหลับ

ส่วนมาลิน กุณวงศ์ลูกชายของแม่เฒ่านั้นเล่า บัดนี้หาใช่
เด็กแสนซนลูกชาวประมงจนๆ ตัวแก่ก่อนไม่ แต่กลับ
กลายเป็นชายหนุ่มรูปงาม ผู้เป็นเจ้าของเรือสินค้ามากมาย
ตัวเองก็ได้เป็นนายเรือของคน เรื่องที่เคยเป็นลูกเรือตัว
เล็ก ๆ นั้นกลายเป็นอดีตไปแล้ว เพราะฉะนั้นนอกจาก

มาลิน คุณคงจะมีความสามารถได้เป็นนายเรือแล้ว ก็ยัง
เป็นพ่อค้าที่สามารรถ จะนั่นจึงยังมีเงินทอง เรือเออย บ้าน
เออย เพชรนิลจินดาเออย ไม่ว่าจะอะไรที่มาลิน คุณคงปรารถนา
อยากได้เป็นได้ทั้งปรารถนาทั้งสิ้น นับเป็นบุคคลผู้มีความ
สำเร็จและรุ่งโรจน์ที่สุด ไม่ว่าจะเป็นพ่อค้าหรือนายเรือ
มาลิน คุณคงเพิกเฉยอยู่กับงานและทรัพย์สินสมบัติจน
กระทั่งถึงวันคืนเก่าๆ ได้หมดสิ้น ข้อสำคัญคือลืมพ่อลืมแม่
ลืมความรักความเมตตาที่พ่อแม่มีต่อตัวได้หมด กงมืออยู่ที่
แต่ความเย่อหยิ่งถือตัว

วันหนึ่งชาวประมงหมู่บ้านใกล้ปากน้ำมาตังจะเร่หา
มาลิน คุณคงเคยอยู่ ก็ได้แลเห็นเรือใหญ่ลำหนึ่ง คุณเป็นเรือ
ต่างประเทศแล่นมาจอกที่ท่าเรือเล็กๆ ของหมู่บ้านนั้น พอ
ชาวบ้านแลเห็นเข้าก็ออกมาทักท้วงไปไม่ได้ ต่างคนต่าง
วิ่งกันมาๆ ครั้นแลเห็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่บน
คากฟ้าเรือ คนเหล่านั้นก็ชักรวนกันแข็งแขว่ว่าชายนั้นหาใช่
ใครอื่นไม่ มาลิน คุณคงนั่นเอง เพราะถึงแม้ว่ารูปร่าง
เสื้อผ้าจะเปลี่ยนไปอย่างไรก็ตาม แต่แผลเป็นเบอที่เหนือ
คิ้วนั้น ทุกคนจำได้เพราะใครๆ ก็รู้จักมาลิน คุณคงเด็ก
แสนซน และจำเรื่องราวแต่ครั้งที่มาลิน คุณคงยังเป็นเด็ก
ได้ก็

ชาวแพ่สะพัดไปโดยรวกเร็วว่ามาลิน คุณคงมาเยี่ยม
บ้าน ชายชราผู้หนึ่งอุกส่าหึกกระหอบไปบอข่าวนี้แก่
แม่เฒ่า แม่ของมาลิน คุณคง “แม่เฒ่า แม่เฒ่า” ชายนั้น
ร้องเรียก “ลูกชายกลับมาแล้วไงเล่า เป็นนายเรือด้วยนะ
เรือเขาสวยเยี่ยมทีเดียว ตัวเขาก็เป็นหนุ่มใหญ่ กงจะมั่งมี
ไม่น้อยทีเดียว เพราะเขารู้ว่ากันว่า เขาเป็นเจ้าของเรือด้วย
เร็วเข้าเถอะ แม่เฒ่า ไปคุยกัน”

แม่ของมาลิน คุณคงฟังแล้วแทบไม่เชื่อหูตัวเอง ความ
ปิติยินดีทำให้น้ำตาไหลอาบหน้า รีบกอบข้าวใส่กระจาก
แล้วออกจากบ้านไปกับชายชรานั้น เรือนั้นหรุจจริงๆ ชาว
บ้านแถบนั้นไม่เคยเห็นเรือหรุจอย่างนั้นมาก่อนเลย ผู้คนที่
ไปคุยเรือนั้นมากมายต่างก็ชักรวนกันคุยถึงแก่หัวเรือไปจากท้าย
เรือ ภูเสาะกระโคง ภูใบเรืออันชาวสะอาก มันแปลกกว่า

กันเกิน น่าจะจำเสียงจริงๆ เหตุการณ์ในวันนั้น แม่ของ
มาลิน คุณคงไม่ได้สนใจกับสิ่งเหล่านั้นเลย ใจนึกถึงแต่ลูก
ชาย ลูกชายที่นางเฝ้าคอยมาเป็นปีๆ บัดนี้จะมีสมหวังอยู่
รอมร่อแล้ว นางจึงรีบแหวกฝูงชนเข้าไป ตามเขาวานาย
เรืออยู่ที่ไหน คนเฝ้าก็ชี้ไปที่ชายคนหนึ่งรูปร่างสูงสง่า สวม
เครื่องแบบสีขาว พอเห็นถนัดหญิงชราที่จำได้ทันทีว่าชาย
ร่างสูงนั้นแหละคือลูกชายของตน จึงวิ่งตรงเข้าไปกอด

มาลิน คุณคงก็จำแม่ของตนได้ แต่ด้วยความเย่อหยิ่ง
ถือตัวว่าตัวเป็นถึงนายเรือ ทั้งยังเป็นเจ้าของเรือด้วย ส่วน
แม่ของตนนั้นแถมตัวซ่อมเสื้อผ้าทั้งสกปรกเก่าชาก จะ
ยอมรับว่าเป็นแม่ก็ดูอย่างไรอยู่ มาลิน คุณคงจึงรีบถอย
ออกไป แล้วออกคำสั่งให้ลูกเรือพาหญิงนั้นออกไป ส่งเสียง
กร้าวๆ ลูกเรือว่า “ใครปล่อยใหยายแก่นั้นขึ้นมาบนเรือของ
ข้า พาเธอออกไป บอกแกด้วยว่า ลูกของแกไม่ได้อยู่ที่นี้
หรอก”

ถึงแม้จะถูกขับไล่เช่นนั้น แม่ของมาลิน คุณคงก็มีได้
เสียใจหรือท้อถอย วันรุ่งขึ้นก็กลับมาอีก เพราะคิดว่าเมื่อ
วานนี้ลูกชายคงจำคนไม่ได้คิดว่าเวลาล่วงเลยมานานจึงได้
ทำอย่างนั้นแก่ตน แต่มาลิน คุณคงก็กลับส่งลูกเรือให้พา
กลับไปอีก หญิงชราพยายามอีกเป็นหนที่สาม และคราวนี้
มาลิน คุณคงขับไล่แม่ของตัวเองเลยก็เกิดว ถึงกับตะโกน
เสียงก้องลั่นว่า “แกต้องการอะไรจากข้า หา ยายแก่ ข้าไม่
รู้จักแก”

ถ้อยคำอันร้ายกาจของลูกชายที่คนเฝ้าคอยหาทำให้ร่าง
อันแบบบางของหญิงชราแทบจะทรุดเขวลง นางหงน
หน้าขึ้นมองหน้าลูกชายอย่างสิ้นหวัง แล้วคุกเข่าเหมือนเรี่ยวแรง
จะกลับมาสู่นางอีก หญิงชรายืนก้มหัวขึ้น จ้องมองตาของ
มาลิน คุณคงพลางลูบมือทั้งสองขึ้นเหนือหัว แล้วก็หลับตา
พูดออกมาด้วยน้ำเสียงอันเด็ดเดี่ยวเป็นครั้งสุดท้ายว่า “ข้า
แต่พระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์จงทรงลงโทษมันด้วย ลงโทษ
อย่างไรก็ตามก็จะไปประเดิด ถึงมันจะเป็นลูกข้าพระองค์
แต่มันก็ชั่วเหลือเกิน” พูดแล้วก็เหลือบมองมาลิน คุณคง
แวบหนึ่ง ก่อนที่จะหันหลังผละไป (อ่านต่อหน้า ๑๒๒)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

การิกา อรวรรณ

สมบุญ จันทรประคับ ถ่ายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

สีห์ เต็มแสงศรี เรือร่น ศรีอาภัย

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสุม กระจำรังสรรค์

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูนกั๊กิ สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวคะมะ

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ธ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ธ.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภน โรจนะบุรานนท์

กนก สามแสน วิล

แพทย์หญิงอรวรรณ คุณวิศาล

ยุบล กรุมนงคธ อ.บ.

สมศรี สุขุมอนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ธ.บ.

มาลิน กุณคัง - คอลัมน์หน้า ๑๒๐

วันรุ่งขึ้นมาลิน กุณคังก็ออกเรือไปสู่ท้องทะเล แต่พอถึงทะเลก็โดนพายุใหญ่พัดที่ มาลิน กุณคังยืนสั่งการบนคากฟ้า มองดูคลื่นอันใหญ่น่ากลัวชักเรือลูกแล้วลูกเล่าเสียงลมก็ดังกึกก้อง พังแล้วเหมือนกับคลื่นและลมกำลังแค้นเคืองในการกระทำของคน ในขณะที่เผชิญอันตรายอยู่เช่นนี้ มาลิน กุณคังก็คิดถึงมารดาของตน ก็คิดถึงบาปบุญคุณโทษ ความชั่วร้ายที่ตนปฏิบัติต่อแม่ของตน ดังนั้นในท่ามกลางคลื่นและลมอันน่าครหันทกใจนี้ มาลิน กุณคังก็ได้คุกเข่าลง เปล่งเสียงร้องแข่งเสียงคลื่นลมนวว่า "แม่จำแม่จำ ยกโทษให้ลูกด้วย ลูกผิดไปแล้ว ยกโทษให้ลูกด้วย" แต่คราวนี้ไม่มีการยกโทษให้ คลื่นลมก็ยังซู่กรรโชก

อยู่ต่อไป ช้ายังจะหนักยิ่งขึ้นเสียอีกจนเรือทั้งลำสั่นสะท้านท้ายที่สุดก็โคลงไปโคลงมาอย่างหนัก ถึงกับเสากระโงกหักตะบัน เรืออันทรูหราที่เห็นอยู่ชายฝั่งบาคังอะเราเมื่อวานนี้ในขณะนี้ไม่ผิอะไรกับกามมะพร้าว เอียงไปทางโน้นที่ทางนี้ มาลิน กุณคังกับลูกเรือ ส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือ แต่ก็เปล่าประโยชน์ ต่อมาไม่นานเรือก็จม และคลื่นใหญ่ลูกหนึ่งก็ชักเรือมาเกยแห่งอยู่บนหาด ไม่มีอะไรแสดงให้รู้เลยว่าเรือลำนี้เคยเป็นเรือมาก่อน เวลาล่วงไปๆสิ่งที่ใครๆได้เห็นประจักษ์ก็คือหินก้อนใหญ่สี่เท่าคร่ำเท่านั้นเอง เป็นเครื่องเตือนใจคนให้นึกถึงความเลวร้ายของมาลิน กุณคังที่ประพฤติดต่อแม่ และคนก็ได้เล่ากันต่อ ๆ ไปจนทุกวันนี้ ♣

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

สมาชิกที่สำนักงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๑ เดือน	(๑๓ เดือนหนังสือ)
๖ เดือน	(๖๖ เดือนหนังสือ)
๑๒ เดือน	(๑๒๖ เดือนหนังสือ)

๕๕.๐๐ บาท
๑๐๐.๐๐ บาท
๑๕๐.๐๐ บาท

๖๓.๐๐ บาท
๑๒๐.๐๐ บาท
๒๒๐.๐๐ บาท

๑๐๓.๐๐ บาท
๑๕๖.๐๐ บาท
๓๑๒.๐๐ บาท

โปรดติดก๊อสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารกรีกเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๔๔๓๖
ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ
เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เดือนละ ๑.๐๐ บาท

บรรจบ พันธเมธา

นิทานพื้นบ้านภาคใต้

๗ ๕
นายพลห้าเสือ (นิทานจีน)

นำแปลกที่นิทานที่เล่าถึงความกตัญญูมักเป็นความกตัญญูของสัตว์ บางทีเปรียบให้เห็นเสียอีกว่า สัตว์ยังมีความกตัญญูยิ่งกว่าคน เรื่องที่เก็บความจากโวลแฟรม เอเบอร์ฮาร์ดกับเลสลี บอนเน็ตเล่าไว้ ก็เล่าถึงความกตัญญูของสัตว์เช่นเดียวกัน ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งมีชายคนหนึ่งมีอาชีพทางตัดฟันชาย วันหนึ่ง คนตัดฟันนั้นขึ้นไปตัดฟันบนภูเขา ขณะที่กำลังตัดฟันอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงร้องกรวญกรางด้วยความเจ็บปวด คนตัดฟัน พยายามมองหาทำไมพบว่าเสียงนั้นมาจากไหน แต่เมื่อ ออกเดินไปทางหน้าถ้ำก็แลเห็นแม่เสือตัวหนึ่งนอนอยู่ใกล้ๆ นั้นและเสียงร้องกรวญกรางมาจากแม่เสือเอง เมื่อชายนั้น ค่อยๆ ย่องเข้าไปใกล้ๆ ก็ได้เห็นว่าแม่เสือนั้นกำลังจะออก ลูก แต่เกิดเคราะห์ร้ายอวัยวะภายใน (ผู้เล่าใช้คำว่า เครื่องในอันได้แก่ได้เป็นต้น ที่จริงน่าจะเป็นส่วนของมดลูก) เกิดหลุดออกมาภายนอก แล้วไปเกี่ยวเข้ากับหนาม จึงกลับ เข้าที่ไ้ไม่ได้ แม่เสือจึงได้ร้องด้วยความเจ็บปวดแทบจะ ซากใจ เมื่อถึงตาขึ้นแลเห็นมีคนยืนมองอยู่คนเช่นนั้น ก็ มองอย่างวิงวอนขอความช่วยเหลือ

คนตัดฟันเห็นแล้วจนปัญญาไม่รู้จะช่วยเหลืออย่างไรจึง รีบกลับมาบ้านบอกแก่แม่ว่า “แม่จ๋า ข้าไปเห็นเสือมัน ออกลูกแล้วอะไรมันออกมา ทำอย่างไรก็ไม่เข้า เพราะมัน ไปเกี่ยวเข้ากับหนาม ทำท่าจะตายเอาหน่ะ แม่เป็นหมอ คำแย่ง ไปช่วยแม่เสือกันเถอะ เร็วเข้า”

“ออกลูกแบบนี้ก็อันตรายมากอยู่แล้ว” แม่คนตัดฟัน ตอบ “ยังจะถูกหนามเกี่ยวเสียอีก ต้องใช้เหล้าช่วย เอา เหล้าไปต้กลั่นหนึ่งถ้วยนะลูก”

แล้วหญิงชราที่จกแจงช่วยเหลือตัวนั้นตามวิธีที่ตน เคยทำ คือเมื่อตอนหนามออกแล้ว ก็เอาส่วนที่หลุดออกมา จากภายในแซ่ในซามเหล้า ไม่ช้าก็กลับเข้าที่ แม่เสือก็ หายเจ็บ และออกลูกออกมา ๔ ตัว ถึงแม่แม่เสือจะพูดไม่ได้ แต่ก็น่าจะรู้ว่ากตัญญูรู้คุณแม่ลูกที่ช่วยชีวิตตนไว้ ก่อนจะกลับแม่ของคนตัดฟันเอามือคบหลังเสือเป็นการ ปลอบและเย้าเล่น แล้วก็พูดกลๆว่า “นี่หนะ แม่เสือ ข้า สองคนแม่ลูกนั้นจะจนแสนจน อยากจะหาเมียให้ลูกชาย สักหน่อยก็หาไม่ได้ ไม่มีเงินไปขอเขา ถ้าแม่เสือก็จะ ช่วยเหลือข้ากับลูกข้าเป็นการตอบแทนแล้วละก็ ไปหา ลูกสะไภ้มาให้ข้าสักคนนะ” แม่เสือฟังแล้วก็ก้มหัวร่ากับ ว่าฟังด้วยคำนั้นเข้าใจ

คืนวันหนึ่ง ขณะที่กำลังมีพายุหิมะ หิมะตกหนักอย่าง น่ากลัว ก็ได้มีชบวนนำเจ้าสาวไปแต่งงาน เดินทางมาแถบ นั้นเพื่อจะข้ามเขาสูงนั้นไป ทันใดนั้นก็ได้มีเสียงคำรามก้อง ไม่ผิดเสียงฟ้าร้อง และได้มีเสือ ๕ ตัววิ่งกรุลงมาจากภูเขา มายืนแยกเขี้ยวขวางทางไว้ บรรดาญาติพี่น้องและผู้คุ้มกัน เจ้าสาวมา พวกกันทั้งชั่วของตลอดจนอาวุธที่ถือติดมือมา ด้วย วิ่งหนีกันไปหมด เหลือแต่เจ้าสาวยืนตัวสั่นอยู่คนเดียว เสือทั้งห้าจึงพาเจ้าสาวไปยังบ้านของคนตัดฟัน เมื่อคน ตัดฟันได้ยินเสียงเกาะประทุก็เปิดประตู (ตอนหน้า ๑๒๐)

รายงานนิพนธ์ภาษาและหนังสือ - ต่อจากหน้า ๑๒

ตามข่าวแจ้งว่า สหกรณ์นักเขียนมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและจัดการเผยแพร่ผลงานของสมาชิกและผู้ร่วมอาชีพเดียวกัน ให้การส่งเสริมแก่สมาชิกรักเขียนและครอบครัว ดำเนินธุรกิจและการค้าเพื่อประโยชน์ร่วมกันของนักเขียนโดยตรง

สหกรณ์นักเขียน จำกัด เปิดรับหุ้นจากนักเขียนด้วยกันมูลค่าหุ้นละ ๑๐๐ บาท

มีกรรมการดำเนินงานเลือกตั้งจากนักเขียนผู้ถือหุ้น วางระเบียบและวิธีการเช่นเดียวกับกิจการสหกรณ์ การประชุมครั้งแรกที่ห้องอาหารศฤงคาร ๑๐ พ.ค. ๑๙๕๓ ศก. ฤทธิพิท นักเขียนอาวุโส ผู้สันทัดการสหกรณ์ มาชี้แจงเกี่ยวกับการจัดตั้งสหกรณ์

ข่าวว่าสำนักงานชั่วคราวจะอยู่ที่อาคารส่วนหนึ่งของโรงเรียนคารวรัง สีแสดราชเทวี ♣

ข้อแบกฝรั่งเงินจาม - ต่อจากหน้า ๑๑

ที่แปลว่า ลอย ก็ตรงกับภาษาไทยใหญ่ และถิ่นอื่นในเครือเดียวกัน เราใช้ ฟู ตามเสียงฝว ของจีนกลาง ความหมายต่างกันไปบ้าง คำ เฟื่องฟู ของเราก็เห็นจะตรงกับคำ feng'fu' (เฟิงฟู) ของภาษาจีนกลางที่หมายความว่า มากมาย เนืองนอง

ถ้าภาษาจีนกลางที่ออกเสียง ฝ ฟ บางคำมีบันทึกไว้ในพจนานุกรมว่า ออกเสียงเป็น ป ก็มี (โดยไม่ได้อะไร)

ว่าออกเสียงต่างกันไปตามเสียงชาวบ้าน หรือเสียงภาษาหนังสือ) แสดงให้เห็นว่าการออกเสียง ป ผ ฟ เป็น ฝ ฟ นั้น ยังมีผู้ที่ออกเสียงตามเดิมไม่เปลี่ยนไป ก็มี ได้แก่คำ fou' (ฝัว - ไม่) เป็น p'i' (ผิ) fu' (ฟู = ทอดตัวกราบ) เป็น p'u' (พุ) feng' (เฟิง = ไว้วางใจ ชีผ้า) เป็น p'ing' (ผิง) fen' (เฟิน - จาม) เป็น p'en' (เฟิน) fan' (ฟาน - บิน) เป็น p'an'

(ฟ่าน) ก็มี pien' (เปียน) หรือ p'in' (พิน) ก็มี คำนี้มีความหมายว่า บิน โดยตรง ต่างกับ fei' (เฟิ) ที่แปลว่า บินก็ได้ ไปอย่างรวกเร็วก็ได้ คงใช้เรียกเครื่องบินว่า fei' chi' (เฟิจี) ภาษาแต้จิ๋วออกเสียงว่า ปวย จึงมีผู้กล่าวว่า ปวย นั้นน่าจะตรงกับคำ โบย ที่เราใช้ โบยบิน คำ p'in' (พิน) ข้างต้นก็น่าจะตรงกับคำ บิน และ p'an' (ฟ่าน) ตรงกับ ผัน ♣

นายพลห้าเสือ - ต่อจากหน้า ๒๔

ออกมาดูว่าผู้ใดมาหาตนในยามค่ำคืนและหิมะตกหนักเช่นนั้น แต่เมื่อเปิดประตูออกไปก็ตงงตกตะลึง เมื่อได้เห็นหญิงสาวสวยยืนอยู่ มีเสือ ๕ ตัวยืนคุมเชิงอยู่เบื้องหลัง เห็นเช่นนั้นคนคักพินรู้ได้ทันทีว่า เสือ ๕ ตัวนั้นคือแม่เสือ กับลูกทั้งสี่ที่ตนกับมารดาช่วยชีวิตไว้ตนเองที่เป็นผู้พาเจ้าสาวมาให้เป็นการตอบแทนบุญคุณ

เป็นอันคนคักพินก็ได้เป็นเจ้าบ่าวโดยไม่คาดฝัน และคนทั้งสองก็ได้แต่งงานกันด้วยวิธีอย่าง เจ้าสาวที่เสือพามาให้ก็ปรากฏว่าเป็นเมียคักพินลูกสะใภ้ที่อยู่ในโอวาทแม่ผัวข้างฝ่ายพ่อของเจ้าสาวผู้เป็นคักพิน คัดลอกจนเจ้าบ่าวและครอบครัวของเจ้าบ่าวเมื่อรู้เรื่องเขาก็ำความไปร้องเรียนกับนายอำเภอหาว่าคนคักพินทำอุบายลักพาเจ้าสาวไป ผู้พิพากษาให้คนไปตามตัวคนคักพินมา แม้คนคักพินจะ

ยืนยันอย่างไรก็ตามว่าตนมิได้รู้เรื่องด้วย เสือทั้งห้าเป็นผู้พามาให้ ก็หาได้มีใครเชื่อไม่ กลับพากันหัวเราะเยาะเห็นเป็นเรื่องตลกเสียอีก ผู้พิพากษาจึงจะปล่อยชายนั้น แม้คนคักพินจึงถูกเขาลงข้อร้องว่าอย่าเพิ่งโง่ ตนจะพยายามไปหาตัวเสือทั้งห้าให้มาให้ได้เพื่อมาเป็นพยาน แล้วก็รีบไปยังภูเขายี่สิบของเสือ ไม่ช้าก็ได้ตัวเสือทั้งห้ามา แต่ว่าพอร่างเสือปรากฏขึ้น โกรธาก็อากันหนีหมดเหลือแต่ นายอำเภอที่ทำหน้าที่ผู้พิพากษา แจ้งใจตามเสือขึ้นว่า

“พวกเจ้าไร้ไหนที่ไปลักเอาเจ้าสาวมาให้คนคักพิน”

เสือทุกตัวก็หัวเราะคำ คนคักพินจึงเป็นอันพ้นผิด กลับไปอยู่อย่างมีความสุขกับครอบครัวของตน

อยู่ต่อมาเกิดมีพวกคนบ่าวไร้ความเจริญยกกองทัพมารุกรานกินแค้นเงิน นายพลหู่ที่ได้ชื่อว่า (ต่อหน้า ๑๒๒)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร	สุรางค์ เปรมปรีดิ์	ผู้อำนวยการ	ที่ปรึกษาทางวิชาการ
บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ	นิลวรรณ ปิ่นทอง	บรรณาธิการ	นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.บ.
ภาพปก	กองบรรณาธิการ		สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.
	สุภา ลือศิริ		สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.
	สีห์ เสือแผงศรี	เรื้อรัน ศรียาภัย	บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.
มุกดา จันทรสว่าง	นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสุม กระจำรังค์		ม.ร.ว. สอนงค์โสม โรจนะบุรานนท์
	กองธุรการ		กนก สามเสน วิล
	นวลศรี ประภาศิริ		แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล
อนันต์ โขธาประเสริฐ ถ่ายภาพ	ปรีดา หนูณภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม		ยุบล ธรรมมงคล อ.บ.
	ประทุม พัวกะมะ		สมศรี สุขมลนันทน์
			แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์
			เสงี่ยม เผ่าทองสุข
			จำนง รังสิกุล ร.บ.

นายพลห้าเสือ - ต่อจากหน้า ๑๒๐

เป็นนายพลเสือเหมือนกัน ได้ยกกองทัพไปพร้อมด้วยทหารเอกอีก ๒ นาย ทหารก็มีทั้งทหารหอกทหารธนู ที่ใช้มีดเป็นอาวุธก็มี หน้านายพลกับทหารเอกก็เขียนเป็นสี่แฉกคำเหลืองให้ดูน่ากลัว แต่ข้าศึกแทนที่จะมีอาวุธนานาชนิดถือมากลับเอาสักรั้วป่าชนิดร้ายๆจูงมาก้วยเมื่อจะเข้าทะลุมบอนก็ไต่ปล่อยสักรั้วเหล่านั้นวิ่งเข้าหากองทัพจักรพรรดิจินทหารทั้งกองทัพถลอลงจนนายพลหู่และทหารเอก ต่างพากันวิ่งหนีกระเจิกกระเจิงไม่เป็นขบวน

จักรพรรดิทรงทราบเข้าก็พิโรธเป็นที่สุด ขณะที่กำลังทรงคิดหาวิธีที่จะปราบศัตรูอยู่นั้น ก็ได้มีผู้ทูลให้ทรงทราบถึงคนกักฟัน ที่มีบุญคุณแก่เสือทั้งห้า อาจหาทางนำเสือไป

ปราบกองทัพศัตรูร้ายเหล่านั้นได้ จักรพรรดิจึงโปรดให้คนกักฟันเข้าเฝ้าและทรงแต่งตั้งให้คุมกองทัพไปปราบข้าศึก และด้วยความช่วยเหลือของเสือทั้งห้า คนกักฟันก็สามารถปราบกองทัพข้าศึกลงได้ เสือกักศัตรูเหล่านั้นจนหนีกระเจิงไป ไม่เหลือพลหลงกลับมาอีกเลย

จักรพรรดิทรงพอพระทัยและโปรดปรานคนกักฟันยิ่งนัก ถึงกับทรงแต่งตั้งให้เป็นนายพล และประทานฉายาให้ว่า "นายพลห้าเสือ" ให้มีหน้าที่ควบคุมดูแลชายแดนแถบเหนือ นับแต่นั้นมาบ้านเมืองก็สงบราบคาบทั้งภายในและภายนอก จึงเป็นอันว่าคนกักฟันหรือนายพลห้าเสือได้ทั้งยศและอำนาจ ก็ด้วยความกตัญญูรู้คุณของเสือแม่ลูกทั้งห้านี้เอง ♣

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร	มารับที่สำนักงาน	ไปรษณีย์ภายใน	ไปรษณีย์ต่างประเทศ
๑ เดือน (๑๑ เดือนหนังสือ)	๕๕.๐๐ บาท	๖๑.๐๐ บาท	๑๐๑.๐๐ บาท
๖ เดือน (๖๖ เดือนหนังสือ)	๓๐๐.๐๐ บาท	๓๖๐.๐๐ บาท	๔๖๖.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๑๒๖ เดือนหนังสือ)	๕๘๐.๐๐ บาท	๖๒๐.๐๐ บาท	๘๔๖.๐๐ บาท
ไปรษณีย์ค่าส่งสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารกรีกเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๔๔๓๖			
ธนาคารหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ			
เฉพาะภาคพิเศษ ดังหาไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เดือนละ ๑.๐๐ บาท			

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานมหาชาติ

ปราบยักษ์ผมยาว นิทานอาฟริกา (ประเทศซูด)

คนอาฟริกาหลงหาคนผมยาวได้ยาก จะกล่าวถึงยักษ์ถึงมารให้คนน่ากลัวจึงสร้างลักษณะให้มีผมยาว รุ่ยร่าย ดังเรื่องนี้ที่แคสลิน อาร์น็อต เล่าไว้ในเทพนิยายอาฟริกา เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีผู้หญิงคนหนึ่งอยู่กับสามีมานานแต่สามี ลุกแต่สักคนไม่ หญิงนั้นเฝ้าแต่บนบานศาลกล่าวเจ้าป่า เจ้าเขาขอให้นางได้มีลูกสักคนเด็ก ในที่สุดความปรารถนา ของนางก็เป็นผล นางตั้งครรภ์ขึ้นมา และได้คลอดลูก ออกมาในระหว่างที่สามีไม่อยู่บ้าน ออกเดินทางไปล่าสัตว์ ในป่า

หญิงนั้นปลานปล้มอินทียิ่งนักที่คลอดลูกออกมาเป็นชาย ในขณะที่นางเฝ้าถนอมกล่อมเกลี้ยงลูก ใจก็นึกไปถึงชื่อลูก นางรำพึงขึ้นว่า “ยังไม่ถึงกอนี้หรือ รอไว้ให้พ่อเขา กลับจากป่ามาตั้งชื่อลูกเขาเองก็แล้วกัน” และแล้วนางก็ แทะบไม่เชื่อหูตัวเอง ที่ได้ยินลูกน้อยที่นอนอยู่บนตัก พุก ออกมาอย่างซัดอ้อซัดคำว่า “แม่จ๋า ลูกนี่ชื่อ ลากันยานา ไม่ต้องไปรอให้พ่อกลับมาตั้งให้หรอก”

หญิงนั้นทั้งคืนเฝ้าตกใจและแปลกใจ ไม่แนใจนัก ว่า คนฝันไปหรือเปล่า จึงรีบเอาลูกวางลงบนเสื่อ แล้วก็ออกไปข้างนอกเพื่อควากระบิเวณบ้าน ทันใดนั้นก็มืดตื๋อๆ วังเข้ามาในบริเวณบ้าน วังพลางเหลียวหน้าเหลียวหลังไป พลาง เหมือนกังวังกำลังวังหนีอะไรมา และอะไรที่น่ากลัว นั้นกำลังวิ่งไล่ตามมาคึกๆ ค้วย

“ช่วยค้วย ช่วยค้วย” เด็กพวกนั้นร้องออกมา “ลูก ป้ากำลังไล่ทุบตีพวกเรา พวกเราฝากตัวเขี้ยวไปหมดแล้ว”

“เหลวไหล” หญิงผู้เป็นแม่ลากันยานาให้ “ลูกป้า ยังนอนอยู่แท้ๆ ป้าปล่อยให้นอนอยู่ในกระท่อมคนเดียว แล้วป้าก็ออกมาข้างนอกนี้แหละ”

แต่พอนางรีบเข้าไปอยู่ในกระท่อม ก็ปรากฏว่าเสื่อที่ วางลูกไว้เมื่อครู่นี้เองว่างเปล่า ไม่มีลากันยานาอยู่ใน กระท่อม ไม่ว่าบนเสื่อหรือที่ไหน แต่ในขณะนั้นเองก็มีเสียง เกรียวกราวดังมาตรงปากทางเข้าหมู่บ้าน เมื่อระแ่มองดู ก็แลเห็นลากันยานา ลูกชายที่ยังเป็นทารกของนางกำลัง ลากลูกเสื่อทาวที่ฆ่าตายแล้วตัวหนึ่งเดินโซไปเขมมาอยู่ตรง หน้าพวกชาวบ้านที่ยืนมุงดูอยู่ พอเห็นหน้าแม่ ลากันยานา ก็ร้องบอกว่า

“นี่ไง แม่ ลูกไปฆ่าเสื่อเอาเนื้อมาให้แม่ทำกับข้าวกิน เย็นนี้”

ทุกคนตกตะลึงงันที่เห็นลากันยานา เด็กทารกไปทำ การเ่งกาจอย่างนี้ได้ แม่ของลากันยานาช่างอยากให้สามี ของตนกลับมาถึงบ้านเสียเร็วๆ จะได้มาเห็นลูก เห็นความ เก่ง ความแปลกน่านมหัศจรรย์ของลูกชาย

คืนวันนั้นเอง พ่อของลากันยานาก็กลับมาถึงบ้าน พ่อจึงกระหืดกระหอบเข้าหมู่บ้านมา ทำทางตกใจไม่น้อย ที่เดียว แล้วก็ร้องบอกพวกชาวบ้านว่า “ยักษ์ ยักษ์ ฆ่าไป เจอะเจ้ายักษ์ตัวหนึ่งผมยาวเพื่อย่น่ากลัวจริง(ต่อหน้า๑๒๐)

ปรานยักษัสมยว - ต่อจากหน้า ๒๔

มันอยู่ทางชายป่าข้างโน้นแน่ๆ คุณแสดงตัวกันให้ดีๆ ให้มันอยู่แต่ในบ้านอย่าออกไปไหน ใครจะออกจากบ้านก็อย่าไปตามล่าพอง แล้วก็อย่าไปมือเปล่าล่ะนะ”

ไต่อินเรื่องร้ายเช่นนี้ ทุกคนก็พากันเป็นทุกข์เป็นร้อนทั้งนัยกเว็นลากันยานาคันเคียวเท่านั้นที่หวั่นว่าเมื่อทั้งพ่อทั้งแม่ห้ามไม่ให้ออกไปพ้นบริเวณบ้าน เกรงยักษัจะจับเอาตัวไปกิน พ่อที่ไต่อินคนเขาใจจันเรื่องความแปลกน่านมหัศจรรย์ของลูกชายคนถึงกับร้องไห้ลูก ลากันยานาจึงพูดขึ้นว่า

“พวกรุ่นเจ้าลูกจะเอาตัวออกไปเลี้ยง แล้วพ่อกับแม่คอยดูนะ ว่ายักษัมันจะจับลูกหรือลูกจะจับมัน”

วันรุ่งขึ้น พ่อคะวันขึ้นลากันยานาคันก็ถอนตัวทั้งหมดออกจากถอก แล้วก็ถอนให้เดินออกจากหมู่บ้านมุ่งหน้าเข้าไปในป่า บรรดาชาวบ้านต่างพากันออกมาดู แต่ก็ไม่มีอะไรหรือใครมาจับยังลากันยานาได้ ทั้งๆ ที่ลากันยานาคันก็ตัวเล็กนัยเคียวเท่านั้น แม้ลากันยานาถึงกับคร่ำครวญว่า

“โธ่ ลูกเอ๊ย แม่คงไม่ได้เห็นหน้าลูกอีกแล้ว”

แต่ใครๆ เข้าใจผิดนึก ขณะที่ลากันยานาถือไม้แกลงไปแกว่งมาปากก็ร้องคุเจ้าวูเหล่านนั้นไม่ให้แตกฝูง ลากันยานาก็ได้เผชิญหน้ากับยักษัตัวนั้นตามที่คาดเอาไว้

“ไอ้โฮ” ยักษัอุทานออกมา คาจ้องจับอยู่ที่ฝูงวัวอย่างกระหายหิว “นี่หรือของกินของข้าเช้านี้ เจ้าช่างใจดีเสียจริงๆ เจ้าหนู ที่อุกส่าห์ถอนวัวมาให้ข้ากินถึงปาก”

“อะ ไม่ได้ ไม่ได้” ลากันยานาร้องห้าม “วัวเหล่านี้อาจจะเป็นของกินของเจ้าก็จริงอยู่ แต่ไม่ใช่ทั้งหมด เจ้าเอาไปได้เพียงครึ่งเดียว ส่วนอีกครึ่งหนึ่งต้องเป็นของข้า เราจะมีกินกันก่อนนี้ทีไร จะได้ลงมือกินด้วยกัน”

ไต่อินถ้อยคำวาทะโอวาทอันมาจากปากเด็กน้อยตัวเปียก

เท่านั้น เจ้ายักษัสมยวเองก็ซังกะ กิดว่าเจ้าหนูนี้มันอาจจะไม่ใช่เด็กธรรมดา อาจมีใครเขาใช้เวทมนตร์คาถาเสกมันขึ้นมา ถึงได้โอวาทเก่งเช่นนั้น กิดไปกิดมายักษัเลยยอมตกลงแบ่งวัวกันคนละครึ่งฝูง แต่ก่อนจะลงมือกิน ลากันยานาก็พูดขึ้นว่า

“นี่แน่ๆ ข้ากิดจะไว้ออกมาได้อย่างหนึ่งแล้ว เราสร้างกระท่อมเข้าสักหลังไม่ก็หรือ เอาตรงชายป่านี้แหละ เราจะได้พักอยู่ด้วยกัน แล้วก็ค่อยๆ ฆ่าวัวกินวันละตัวๆ จะได้กินอย่างสบายๆ หน่อย”

ยักษัอึ้ง แต่เมื่อลากันยานาชักชวนต่อไปอีกหน่อย ก็ยอมตกลง ตอนแรกต้องปักหลักเสียก่อนแล้วค่อยมาก็กองเอาหญ้ามาฟันแล้วสานเข้าด้วยกันทำเป็นฝาทั้งข้างในข้างนอก ต่อไปถึงหลังคา ลากันยานาจึงพูดขึ้นว่า

“เอากิ่งไม้ใหญ่ๆ พากไปบนฝานั้นก็แล้วกัน แล้วเจ้าไต่อินไปข้างบนนั่น เอาหญ้าที่ข้าจะฟันส่งให้มุงหลังคาเข้า”

ยักษัก็ค่อยๆ ไต่มุงง่ามขึ้นไปข้างบน คอยรับฟ่อนหญ้าที่ฟันแล้วจากลากันยานาไปมุงหลังคา ลากันยานาก็ตั้งหน้าตั้งตาฟันหญ้าส่งให้ เวลาที่ฟันหญ้า ลากันยานาเอาหญ้าผูกไว้กับกิ่งไม้ที่ใช้ทำหลังคา ก่อน เพื่อให้ฟันได้แน่น แต่เจ้ายักษัหน้าโง่ หาได้รู้สึกแต่สั่นใจไม่ว่า ขณะที่ตนนั่งคอยฟ่อนหญ้าอยู่ข้างบนหลังคานั้น ลากันยานาได้ฟันเอาผสมอันยาวเพื่อยของตนเข้าไปกับหญ้าด้วย ลากันยานาจับมาฟันทีละปอยๆ จนกระทั่งผสมทุกเส้นพันกับหญ้าที่มุงหลังคา ยักษัจึงได้รู้สึกตัว แลเห็นผสมของตนพันเข้าไปกับหญ้าผูกติดแน่นกับหลังคาเสียแล้ว ตัวเองขยับเขยื้อนไปไหนก็ไม่ได้ เพราะผสมถูกถึงไว้คิง ยักษัจึงร้องลั่นว่า

(อ่านต่อหน้า ๘๒)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

นิลวรรณ ปิ่นทอง

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ภาพปก**ศิริพร วิริยะปานนท์**

หุ่น เกษจำรัส

ถ่ายภาพ

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

สีห์ เสือแผลงศรี

เชื้อชื่น ศรียาภัย

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม ไกลสม กระจำรังค์

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปรีดา หนูนุกก็

สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภน ไรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพณ คุณวิศาล

ยุบล คุรุธรรมกุล อ.บ.

สมศรี สุขุมลันนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

ปราบยักษ์ผมขาว - ต่อจากหน้า ๑๒๐

“เฮ้ย เจ้าหนู เจ้าทำอะไรซะนี่ เจ้าฟันเอาผมซ้ำเข้า
ไปกับหญ้าด้วย เจ้าไม่รู้หรอกหรือ”

“ทำไมจะไม่รู้” ลากันยานาคอบพลางหัวเราะชอบใจ
“ทีนี้ละเจ้าไม่มีปัญญาจะทำร้ายพวกชาวบ้านได้ละ เพราะ
เจ้าหมดฤทธิ์เสียแล้ว ชยับไปไหนก็ยังไม่ได้เลย”

ยักษ์ผมขาวคำรามออกมาคังคัง พลางคังรนอย่าง
เต็มที่ แต่ว่าลากันยานาก็ได้จัดการอย่างยอดเยี่ยม ผมยักษ์
ก็คั่นกับหลังคา เป็นอันเจ้ายักษ์ไม่มีทางหลุดออกไป
ไหนได้ ลากันยานาจึงจึกแจงก่อนนำตัวกลับบ้านไปเล่าเรื่อง
ให้พ่อแม่ฟังโดยตลอด

คืนวันนั้นก็ได้เกิดมีพายุลูกเห็บอย่างรุนแรง อย่างที่
แม็กกันแค้นเคืองในหมู่บ้านนั้นก็ไม่เคยเห็นมาก่อน ลูกเห็บ
ลูกโตเท่าหัวมันเสาคกลงมาจากฟ้า พอวิ่งเข้าไครๆพากัน
ไปลุยยักษ์ ปรากฏว่ายักษ์ผมขาวนอนตายกลิ้งอยู่บนพื้น
ส่วนผมยักษ์ก็คั่นกับหลังคาที่พังเพราะแรงลูกเห็บ กระทั่ง
ก็พังราบลงไม่มีชิ้นดี ชาวบ้านเลยพากันจัดงานเลี้ยงฉลอง
ชัยชนะให้แก่ลากันยานา ที่สามารถปราบยักษ์ผมขาวได้
ชาวบ้านหาข้าวของมาให้พลางขอบบุญขอบคุณลากันยานา
ที่ช่วยชีวิตคนไว้ มีแต่แม่ช้องลากันยานาผู้เดียว ที่หันหน้า
ไปทางภูเขา ขอบคุณเจ้าเขาที่ประทานลูกชายผู้เก่งกล้า
สามารถมาให้ ♣

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

มารับที่สำนักงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๑ เดือน (๑๑ เล่มหนังสือ)

๕๕.๐๐ บาท

๖๑.๐๐ บาท

๑๐๑.๐๐ บาท

๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)

๓๐๐.๐๐ บาท

๓๖๐.๐๐ บาท

๖๑๖.๐๐ บาท

๑๒ เดือน (๑๒ เล่มหนังสือ)

๖๐๐.๐๐ บาท

๖๖๐.๐๐ บาท

๑๒๖๒.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ที่สำนักงาน ๔๑/๑๖-๓๔ อาคารกรีกทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๔๔๑๓๖

ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราราคาเงิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เฉพาะภาคพิเศษ ดังทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานมหาชาติ 83

เทพลูมาวิก (นิทานชาวเขาฟิลิปปินส์)

ชาวเขาฟิลิปปินส์นับถือกามูนีอันเป็นเทพเจ้าผู้สถิตอยู่บนสรวงสวรรค์ของเขา เทพเจ้ากามูนีอันมีเทพผู้เป็นโอรสอยู่ ๓ องค์ด้วยกัน องค์ใหญ่กับองค์เล็กพอพระทัยที่จะช่วยงานในไร่นาของเทพบิดา แต่องค์กลางไม่สนพระทัยเลย แต่ละวันมักจะละเลยงานอันเป็นหน้าที่ของตน แล้วก็มาทอดพระเนตรลงไปยังมนุษย์โลกเป็นชั่วโมงๆ จนเทพพี่น้องทั้งสองอครนทนไม่ได้ตามขึ้นไปในวันหนึ่งว่า

“ในมนุษย์โลกมันมีอะไร ลูมาวิก ถึงได้เฝ้าแถมองลงไปเสมอ”

“ก็มีผู้หญิงนะซี ข้าอยากแต่งงานกับผู้หญิงในโลกมนุษย์ แล้วก็ถึงบ้านเรือนอยู่ที่นี่เลย”

เทพทั้งสองจึงนำคำขอบของเทพลูมาวิกไปทูลให้เทพกามูนีอันทรงทราบ เทพกามูนีอันจึงครัดให้หาเทพลูมาวิกมาเฝ้า แล้วครัดว่า

“ถ้าเจ้าจะลงไปอยู่ในมนุษย์โลกละก็ เจ้าควรเอาข้าวของที่เป็นส่วนของเจ้าไปด้วย ลูกหลานเจ้าก็จะเกิดมาในภายหลังจะได้มีทรัพย์สินสมบัติไว้ครอบครองต่อไป”

ต่อจากนั้นเทพเจ้ากามูนีอันก็ทรงอวยชัยให้พรเทพลูมาวิก โอรสองค์กลาง เทพลูมาวิกก็ได้เสด็จจากสวรรค์ลงมาสู่โลกมนุษย์โดยทางภูเขาเขาเลาอีกัน ออกจากภูเขาเขาเลาอีกันก็ต่อไปยังภูเขาอีกลูกหนึ่งใกล้กับคาตุนิน แต่เทพลูมาวิกไม่ไปรบกวนที่นั่น เพราะคนที่นี่เป็นโรคกอพอกเสียงพูดก็ห้าวไม่น่าฟัง ดังนั้นจึงเสด็จต่อไปยังภูเขาเมากิเซตที่มีหมู่บ้านตั้งอยู่ใต้ชะง่อนผา แต่ก็ยังไม่ไปรบกวนหมู่บ้านนั้นอีก เพราะว่าไฉမ်แบบแปลกพิลึกน่าขนลุก เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงเสด็จต่อไปจนถึงภูเขาปากองงาเลโอ และก็ไม่ไปรบกวนอีกเพราะเป็นที่เล็กๆ เทพลูมาวิกทรงค้นกับที่โล่งกว้าง จึงทนอยู่อย่างนี้ไม่ได้

ในที่สุดเทพลูมาวิกก็ได้เสด็จมาถึงตำบลบอนค็อก พอ

ทอดพระเนตรสถานที่แห่งนี้ก็โปรดแต่แรกเห็น จึงทกลงพระทัยจะปลูกบ้านสร้างเรือนอยู่ที่นี่ เป็นอันว่าการเดินทางอันยาวนานก็ได้สิ้นสุดลง เทพลูมาวิกทรงองค์ลงนั่งที่ไหล่เขาเพื่อพักเหนื่อย แต่ขณะที่ทรงนั่งพักเหนื่อยอยู่นั้นเอง เทพลูมาวิกก็ได้ทอดพระเนตรเห็นผู้หญิงสองคนพี่น้องกำลังทำนาอยู่ เห็นแล้วก็บังเกิดความอยากรู้อยากเห็นสองสาวนี้ คนไหนจะทำงานหนักกว่ากัน ดังนั้นจึงครัดสั่งพระอาทิตย์ให้ส่องแสงแรงกล้ายิ่งขึ้น ไม่นานเท่าไรก็รู้ผลคือหญิงสาวคนพี่ทำงานช้าลงๆ แต่คนน้องยังคงทำงานแข็งขันเท่าเก่า เพียงเท่านั้นก็เป็นที่ถูกพระทัยเทพลูมาวิกยิ่งนัก จึงเสด็จลงจากภูเขามายังทุ่งนาที่หญิงทั้งสองกำลังทำงานอยู่ แล้วทรงเข้าไปถามหญิงคนน้องว่า “ชื่ออะไร”

“ชื่อฟุกัน” หญิงนั้นตอบ

“แล้วนางกับพี่สาวกำลังทำอะไรกัน” เทพลูมาวิกครัดถาม

หญิงนั้นตอบว่า “กำลังเก็บถั่วดำ”

ได้ยินเช่นนั้น ไม่ทันต้องหยุดคิดอะไรอีก เทพลูมาวิกได้ครัดขอถั่วมาฝักหนึ่ง แล้วทรงเกาะฝักถั่วกับขอบกระจากทันใดนั้นก็มีความขึ้นมาเต็มกระจาก ฟุกันมองจะลงตามขึ้นว่า “ท่านเป็นใคร”

เทพลูมาวิกก็ตอบว่า “เราคือเทพลูมาวิก นับแต่บัดนี้ต่อไปนางต้องชื่อกายาปอน” (อ่านต่อหน้า ๘๔)

ความต้องการขึ้น หากไม่ได้ ถ้าไม่ได้สลับก็เกิดความกระวนกระวายนอนไม่หลับ กรณีเช่นนี้จึงได้แก่ วัยรุ่นที่สับสนหรือจะยากต่อการเสพतिकเพราะติดบุหรี่ยอยู่แล้ว เหตุอื่นๆ ควรจะเกี่ยวกับมีปัญหาทางใจ กลัดกลุ้มใจ ทุกข์ทางใจ หรือเหตุทางร่างกาย มีความปวดเจ็บ ใจ ค้างๆ เหล่านี้ เมื่อเสพติเสพติจนจำพวกเซโรนินแล้ว อาการต่างๆ จะหายไป จึงทำให้ติดยาเสพतिकได้มากยิ่งขึ้น

ปัญหาของคุณศรีสมร ที่คิดว่าควรจะมีอะไร ก็คือควรส่งบุตรของคุณไปโรงพยาบาลที่รับรักษาติดยาเสพतिकโดย

เร็วค่ะ เช่น โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า โรงพยาบาลธัญญารักษ์ ฯลฯ จะเสียการเรียนอย่างไรก็ควรยอม เพราะถ้าแก่เรียนต่อไปก็สอบตก อนาคตก็มืดมน

การรักษาจำต้องถูกกักตัวในระยณะนานๆ เชื่อว่าจะเลิกได้ นอกจากนั้นจะต้องกวักชวนเรื่องเพื่อนๆ ของแก พวกนี้เมื่อตนติดแล้วก็อยากให้เพื่อนอื่นๆ ก็ช่วย และต้องให้เลิกบุหรี่ย่อยโดยเด็ดขาด เพราะถ้ายังแอบสูบบุหรี่ย่อยก็ไม่ว่าจะแอบปนเซโรนินเข้าไปด้วยเมื่อใดอีกค่ะ

ขอแนะนำแต่เพียงเท่านั้นนะคะ ●

เทพลุมาวิก - ต่อจากหน้า ๗๔

“อะไรกัน” หญิงสาวร้องลั่น “ท่านมีสิทธิอะไรมาเปลี่ยนชื่อข้า”

“มีสิ ข้าจะแต่งงานกับนาง”

“แต่งงานกับข้า” หญิงสาวถาม ยิงงงหนักขึ้น

“ถูกละ” เทพลุมาวิกตอบ “นางกลับไปบอกพ่อของนางได้แล้วละ เออ แล้วว่าพ่อของนางชื่ออะไรนะ”

“ชื่อบาทังคะ” หญิงสาวตอบแล้วก็ตามพี่สาวกลับไปบ้านด้วยรู้สึกตื่นเต้นยินดี รีบนำเรื่องไปเล่าให้บิดาฟัง บาทังคะจึงให้ไปพาเทพลุมาวิกมาหา พี่น้องสองสาวจึงกลับไปยังทุ่งนาใหม่เพื่อไปตามตัวเทพลุมาวิก เทพลุมาวิกทรงยินดีเป็นที่สุด จักแครงแบกก้อนหินก้อนมหึมาทั้งใหญ่ทั้งหนักอย่างที่ยกธรรมชาติไม่มีใครยกขึ้น เขาไปยังหมู่บ้านของฟุกันด้วย แล้วก็ตรงไปยังศาลาเอกอันเป็นโรงที่ใช้ประชุมกัน

เทพลุมาวิกทรงวางก้อนหินลงแล้วก็ตรัสแก่หญิงสาวทั้งสองว่า “ข้าจะอยู่ที่นี้ละ ถ้าบาทังคะพ่อของเจ้าเต็มใจยอมรับข้าเป็นเขยละก็ บอกให้ทอคนนั้นไปบ้านลงมา” บาทังคะก็ทำตาม อันเป็นเครื่องหมายแสดงว่ายินดีต้อนรับเทพลุมาวิก แล้วให้ลูกสาวให้ไปตามตัวเทพลุมาวิกที่โรงประชุมศาลาเอก พออย่างเข้าบ้าน เทพลุมาวิกก็ทรงขอน้ำ ซึ่งเป็นที่จับใจบาทังคะอย่างยิ่ง เพราะเป็นเครื่องแสดงว่ามาจาก

ตระกูลดี ถึงกับออกปากว่า “ผู้ชายคนนี้เป็นคนดีผู้ที่ควรจะแต่งงานกับลูกสาวเรา”

บาทังคะยังตื่นเต้นยิ่งขึ้นที่เห็นฤทธิ์อำนาจของเทพลุมาวิก เป็นต้นว่าเมื่อเทพลุมาวิกให้อาหารหมูของบาทังคะที่มีอยู่เพียงตัวเดียว ทันใดนั้นก็ปรากฏหมูเต็มเล้า ครั้นมาให้อาหารไก่ ไก่ก็เพิ่มพูนขึ้นมากมายในพริบตาเดียว ต่อจากนั้น เป็นอันว่าเทพลุมาวิกได้มาเป็นคนในโลกลมนุษย์ ได้เข้าพิธีแต่งงานกับฟุกันซึ่งต่อมารู้จักกันในนามคยาปอน และได้เกิดความสุขเจริญมั่งคั่ง เพราะลุมาวิกมีฤทธิ์อำนาจ คยาปอนก็ขยันขันแข็ง บรรดาที่เมื่อและเขยของบาทังคะเห็นแล้วก็อิจฉาริษยาไม่ได้ จึงทำงกยหาโอกาสจับผิดลุมาวิกกับคยาปอนอยู่เรื่อยมา

วันหนึ่งคนเหล่านั้นได้พบกับลุมาวิกว่า “เจ้านะ ชีเหนียว”

“ทำไมนะ ข้าไปทำอะไรให้เจ้า เจ้าถึงได้ว่าข้า ชีเหนียว” ลุมาวิกถามด้วยความแปลกใจ คนเหล่านั้นตอบว่า

“ก็เพราะว่าเจ้ามีหมูทั้งเยอะแยะ แต่ไม่เคยกินจะฆ่าหมูมันแต่สักตัว”

“อย่าร้อนใจไปเลย เรื่องนั้นนะ” ลุมาวิกกล่าว “อีกไม่กี่วันข้าจะจัดงานเลี้ยงกันเฮา (อ่านต่อหน้า ๘๕๒)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

กันยา นภาพงศ์

สมบุญ จันทรประคับ ถ่ายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

สิทธิ์ เสือแผงศรี

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสม กระจำรังคัน

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หุนนภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพพยอม

ประทุม พัวคะมะ

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุกราร อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สวาทโกสุม โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิส

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล

อุบล ภิรมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมสนั่น

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสียม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

เทพลูมาวิค - ต่อจากหน้า ๘๒๐

ให้ใหญ่โต จนพวกเจ้าจะต้องจกจำไปอีกนานทีเดียว จะได้เป็นแบบอย่างของการเลี้ยงที่เรียกกันเขาต่อไปในอนาคตด้วย"

ลูมาวิคก็ได้รับคำพูดเป็นอย่างดี แต่ก่อนอื่นเพื่อมิให้พวกพี่เมียและเขยคนอื่นจะจินตนาการว่าอะไรอีก ลูมาวิคกับกายาปอนก็ได้ไปยั้งลานาและส่งคำเชิญไปยังคนในหมู่บ้านโดยรอบให้มาในงานเลี้ยงกันเยา แต่เมื่อบรรดาแขกมาถึงต่างก็อดประหลาดใจไม่ได้ ในเมื่อไม่เห็นมีการฆ่าหมู ไม่มีการหุงข้าว ทั้งๆที่ลูมาวิคได้สั่งให้ตีไฟและหาหม้อใหญ่ๆไว้ถึง ๑๐ ใบ คนเหล่านั้นถามกันว่า "นี่ลูมาวิคจะเล่นกลอะไรกับเรานะ" แต่ไม่ช้าก็ต้องอุทาน

ออกมาด้วยความโล่งอก "อ้อ ลูมาวิคอยากจะแสดงอิทธิฤทธิ์นั่นเอง" เพราะปรากฏว่าหม้อทั้งห้าใบมีข้าวเต็มขึ้นมาเองในทันใดนั้นทีเดียว และขณะที่คนกำลังคอยดูว่าลูมาวิคจะทำอะไรต่อไปอีก ลูมาวิคก็หันไปทางภูเขาไกลๆ อีตัน ร้องบอกว่า "ปล่อยหมูลงมา" ตอนแรกแทนที่จะเป็นหมูกลับกลายเป็นควางทั้งฝูงวิ่งกรูกันมา ลูมาวิคชักคันเสียได้ควางกลับไปแล้วเรียกหมูมาแทน คราวนี้หมูจริงๆวิ่งลงมาจากภูเขาตรงมายังที่ที่ลูมาวิคยืนอยู่ ลูมาวิคยิ้มอย่างพอใจ พลงบอกแก่คนเหล่านั้นว่า

"หมูทั้งหมดนี้มีมากเกินพอ เพราะฉะนั้นแขกแต่ละคนจับหมูเอาไปคนละตัวก็แล้วกัน"

(ยังมีต่อ)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

๑ เดือน	(๑๑ เดือนหนังสือ)	๕๕.๐๐ บาท	๖๓.๐๐ บาท	๑๐๓.๐๐ บาท
๖ เดือน	(๖๖ เดือนหนังสือ)	๑๐๐.๐๐ บาท	๑๒๐.๐๐ บาท	๑๘๖.๐๐ บาท
๑๒ เดือน	(๑๒๖ เดือนหนังสือ)	๑๘๐.๐๐ บาท	๒๒๐.๐๐ บาท	๓๔๒.๐๐ บาท

โปรดติดต่อสำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารตึกทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๘๔๑๓๖

ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เดือนละ ๑.๐๐ บาท

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานชาดก

เทพลูมาวิก นิทานชาวเขาฟิลิปปินส์ (ต่อ)

คราวที่แล้วเล่าถึงเทพลูมาวิกโอรสองค์กลางของเทพเจ้ากามูนีอัน ที่ทรงปรารภจะลงมาอยู่อย่างคนทั้งหลายในมนุษย์โลก จะแต่งงานกับมนุษย์และตั้งถิ่นฐานบ้านช่องอยู่ในโลกมนุษย์ จนไม่เป็นอันทำการงานอะไร เฝ้าแต่ก้มลงมาดูความเป็นไปของโลกมนุษย์อยู่ตลอดเวลา

เมื่อเทพเจ้ากามูนีอันทรงทราบ ก็โปรดให้ลงมาได้ปรารภ เทพลูมาวิกเสด็จผ่านที่ต่างๆแต่ไม่โปรดจะอยู่ที่นั่นๆ เพราะคนไม่ถูกพระทัยเป็นอันว่าเสียไม่น่าฟังบ้าง ไร้ผมไม่น่าคบบ้าง จนมาถึงตำบลบนท้อก็พอพระทัยแต่แรกเห็น จึงนั่งพักตรงใกล้เขา และก็ถูกพระทัยหญิงสาวคนหนึ่งที่ทำนาอยู่ เพราะทำงานแข็ง แม้ลูมาวิกจะสั่งให้พระอาทิตย์ส่องแสงแรงกล้าเพื่อเป็นการทดสอบความอดทนเพียงใดก็ตาม ก็ยังทำงานได้แข็งขันเช่นเดิม จึงได้เสด็จลงมาและขอแต่งงานด้วย ทั้งยังตั้งชื่อหญิงนั้นที่ชื่อเดิมว่าฟูกันเป็นกายาปอน นาคังกะบิคาของหญิงสาวก็พอใจที่จะได้เทพลูมาวิกเป็นลูกเขย เพราะนอกจากจะได้เห็นอิทธิฤทธิ์ของเทพลูมาวิกต่างๆนานาแล้ว ก็ยังแสดงว่าเทพลูมาวิกมาจากตระกูลดีเพราะพอเข้าบ้านก็ขอน้ำ

เมื่อได้แต่งงานกับหญิงสาวในโลกมนุษย์แล้ว ก็เป็นอันว่าเทพลูมาวิกได้เป็นคนในโลกมนุษย์สมใจ ได้ก่อร่างสร้างตัวเจริญมั่งคั่ง ทั้งนี้เพราะลูมาวิกมีฤทธิ์อำนาจต่างๆ กายาปอนก็ขยันขันแข็ง ความมั่งคั่งของคนทั้งสองเป็นที่ริษยาของพวกพี่เมีย และเชยของนาคังกะ ท่างพยายามหาผิดใส่ลูมาวิกอยู่เสมอ และคราวหนึ่งก็ว่าลูมาวิกว่าขี้เหนียว มีหมู่มากมายก็ไม่ฆ่ามาเลี้ยงกันบ้าง ลูมาวิกก็เลยจัดงานเลี้ยงใหญ่ และได้ไปเชิญคนในหมู่บ้านรอบๆ นั้นมาร่วม

ด้วย และได้แสดงอิทธิฤทธิ์ให้คนทั้งหลายเห็น ก็อบันดาลให้หม้อข้าวเปล่าๆ ทั้งห้าใบกลายเป็นมีข้าวขึ้นมาเต็มเองในพริบตา ส่วนหมูก็เรียกเอามาจากภูเขาจากเขาอีกอัน แต่ด้วยเหตุที่หมูมีจำนวนมาก ลูมาวิกจึงเชิญให้แขกแต่ละคนจับหมูเอาไปได้คนละตัว

คราวนี้ก็สนุกกันใหญ่ แขกต่างพากันวิ่งไล่จับหมูจนฝุ่นฟุ้งทลบแทบไม่เห็นแสงตะวัน เสียงคนหัวเราะ คนตะโกน เสียงหมูร้องเจียวจาวทั่วไปหมด ไม่ช้าเสียงค่อยๆ สงบลง เพราะแทบทุกคนต่างได้หมูไปคนละตัว ทั้งนี้ยกเว้นพวกพี่เมียและเชย ที่จับหมูไม่ได้สักตัว ลูมาวิกเห็นเช่นนั้นจึงพูดว่า

“เพราะคอยหาผิดใส่เราอยู่เรื่อยนะซี เราก็เลยทำให้พวกเจ้าจับหมูไม่ได้สักตัว”

แต่แล้วลูมาวิกก็เกิดสงสารคนเหล่านั้น จึงยอมให้จับหมูไปได้คนละตัว ต่อจากนั้นก็จัดแจงฆ่าหมูเพื่อเลี้ยงกัน ลูมาวิกสั่งให้พวกผู้ใหญ่บ้านแต่ละหมู่บ้านแบ่งเนื้อหมูนั้นแจกแขกคนละเท่าๆ กันเสียก่อน ส่วนที่เหลือก็เอาใส่หม้อ ทำกับข้าวเลี้ยงกัน และแม้จะเตรียมหม้อไว้ตั้งห้าใบ แต่หมูก็ยังล้นหม้อ หม้อจะคว่ำลงมาเมื่อใดก็ได้ ลูมาวิกจึงต้องให้คนเหล่านั้นไปหาต้นสนมายันไว้ แต่แถบนั้นไม่มีต้นไม้ต้นเล็กๆ ยืนไม่อยู่ ลูมาวิกจึงต้องไปเองถึงภูเขาศักดิ์สิทธิ์และไปเลือกได้ไม้ต้นใหญ่ที่สุด (อ่านต่อหน้า ๘๖๐)

เคยเห็น ก็ถ้าได้เห็นอย่างที่เราเห็น ๆ ก็คงจะช่วยให้หูตาสว่างได้บ้าง

ทางที่พอจะทำให้ก็คือควรจะมีหน่วยงาน หรือสถาบัน เกี่ยวข้องกับศิลปะ จิตพิมพ์เล่มเล็กๆ ราวาถูกๆ เป็นคู่มือ ขึ้นมา หรือกระทรวงศึกษาอาจจะแทรกเข้าไปในบทเรียน กรมอาชีวศึกษาก็น่าจะทำขึ้นมาได้ หนังสือน้องใหม่ใน สถาบันศิลปะต่างๆ มีหนังสือพิมพ์เหลวไหลเสียเงินหลายหมื่น

เจียออกมาพิมพ์คู่มือเล่มบางๆ ในเรื่องอย่างนี้ ก็จะมีประโยชน์อย่างยิ่ง

เราจะเริ่มต้นจากทางไหนกัน ในการเอาความกึกก้อง ออกแบบดังกล่าวก้าวให้ออกไปในวงกว้าง หรือจะเอาอย่างนี้ ถือนั่งกับพื้นดีกว่า ตกลง วันหน้าจะหาตัวอย่างมาให้ดู ว่า การนั่งกับพื้นแบบไทยเก่าๆ เข้าที่เหมือนกัน ก็ต้องพูดถึง เสื้อ หมอนข้าง แ่นะ มันก็ต้องเมื่อยหลังนิคหน่อย ♣

เทพลุมวิก - ต่อจากหน้า ๗๔

มาสองกัน จึงเอามายันหม้อไว้นกกว่ากบข้าวในหม้อจะสุก

เมื่อการเลี้ยงเสร็จสิ้นลง บรรดาผู้หญิงและเด็ก ๆ ตลอดจนพวกผู้ชายหนุ่มๆ ต่างพากันกลับบ้าน คงเหลือแต่ พวกสูงอายุที่ต้องสวดอวยชัยให้พรแก่ลุมวิกเจ้าของบ้าน เสียก่อนตามธรรมเนียม เสร็จเรียบร้อยแล้ว ลุมวิกก็ เชื้อกหม้ออีกตัวหนึ่งเป็นการยุติพิธีตามธรรมเนียม

หลังจากงานเลี้ยงใหญ่กันเขาคงวังนั้นแล้ว ลุมวิกก็ได้ สอนศิลปะการต่อสู้ ให้แก่คนในหมู่บ้านใกล้เคียงโดยรอบ นั้น ลุมวิกพาคนเหล่านั้นไปยังภูเขาคินชาวิก และ ได้ ไปต่อพวกซางกะให้มาสู้กัน อันพวกซางกะนี้เป็นที่รู้ กันว่าเป็นนักรบที่เก่งเยี่ยม ถึงจะสู้กันอย่างหนักตลอดเวลา ก็ไม่มีพวกซางกะคนใดได้รับบาดเจ็บสักคน ลุมวิก จำต้องสั่งให้คนของตนถอย แก่คนเหล่านั้นไม่ยอมฟังเสียง แล้วก็บ่นว่าเหนื่อยและหิวน้ำ พวกพี่เมียและเชยเหล่านั้น เป็นบ่นถึงกว่าใครเพื่อน จนลุมวิกโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ จึงบันดาลให้มีธารน้ำเย็นไหลออกมาจากก้อนหิน เพียงแค่ เขาปลายหอกที่มั่วเข้าไปในซอกหินเท่านั้น แล้วก็ได้คน ทั้งหมดก้มลงดื่มเอา และพี่เมียคนหนึ่งเป็นคนสุดท้ายที่จะ ได้ดื่ม ลุมวิกจึงจับหัวที่มั่วเข้าไปในซอกหินให้คิมน้ำเสียให้ สบาย เจ้าน้ำก็ได้หยุดไหล กลับไหลลงๆ ผ่านตัวชาย นั้นออกมา

ลุมวิกเมื่อได้มาอยู่อย่างคนใน โสภณมนุษย์ก็ได้สอนสิ่ง ต่างๆ ให้แก่คนแถบนั้นเพื่อให้กินที่อยู่ดีขึ้น นอกจากสอน เรื่องการสู้รบทำศึกสงครามแล้วยังมีการตกปลา ล่าสัตว์

และตีเหล็ก แล้วก็สลักหิน ทำนาข้าว ทนน้ำเข้านา สาน กระบุงตะกร้า และทอผ้า และให้สร้างอาโศกที่ประชุมขึ้น ด้วยเพื่อใช้เป็นที่พักพิงหรือที่กิน เมื่อเกิดปัญหาใดๆ ขึ้น

ยิ่งกว่านั้น ลุมวิกยังได้สั่งสอนคนทั้งหมดให้รู้ระเบียบ กฎเกณฑ์ต่างๆ อันควรปฏิบัติต่อกัน เพื่อจะได้อยู่ด้วยกัน ทำงานด้วยกันอย่างสงบสันติ ลุมวิกสอนไม่ให้ลักขโมย ไม่ให้ฉันทาว่าร้ายกัน ไม่ให้ผิดลูกผิดเมียกัน แล้วก็ไม่ให้ กินหรือดื่มมากเกินไปจนเมา สอนไม่ให้ขี้เกียจหรือโง่เขลา ในที่สุดเมื่อลุมวิกเห็นว่าตนเองได้สั่งสอนคนมาเพียงพอ แล้ว ถึงเวลาสมควรจะกลับไปยังสวรรค์แดนเกิดของตน แล้ว จึงบอกแก่กายาปอนว่า

“นี่แหละนาง ถ้าข้าไปแล้วนางจะได้หัวใหม่อีกคนหนึ่ง เป็นพ่อหม้าย เขาจะมาช่วยดูแลนางกับลูกสองคนของเรา”

“แต่ข้าไม่ยอมให้มีหัวใหม่นี้” กายาปอนแย้ง “ข้าอยู่ ได้โดยไม่ต้องการความช่วยเหลือของใคร”

“ปล่อยให้มันเป็นธุระของข้าเถอะ ข้ารู้หรือกว่าจะทำ อย่างไรให้นางกับลูกอยู่อย่างมีความสุขที่สุด” ลุมวิกพูด กายาปอนจำต้องนิ่ง

ลุมวิกก็ไปยังภูเขาคินชาวิกตามทำนองขึ้นโบหนึ่ง พอ เสร็จก็แบกกลับบ้าน และให้เมียกับลูกลงไปในอนชางใน แล้วก็นั่งฝายานสนธิ ปล่อยให้ไหลไปตามน้ำ บนหัวโลง มีไก่ตัวผู้ตัวหนึ่ง ทางท้ายโลงมีหมาตัวหนึ่งหมอนอนอยู่ น้ำ อันเขียวกรากพัดพาโลงไปจนถึงกึ่งกลางน้ำ ผู้คนท่าบลดัน ต่างพากันแปลกใจเมื่อได้ยินเสียงไก่ขัน (ต่อหน้า ๘๕)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร	สุรางค์ เปรมปรีดิ์	ผู้อำนวยการ	ที่ปรึกษาทางวิชาการ
บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ	นิลวรรณ ปิ่นทอง	บรรณาธิการ	นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.
ภาพปก	กองบรรณาธิการ		สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.
วันวิสาข พงกุลอุทัย	สุภา ลือศิริ		สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.
สมบุญ อันทระประคับ ดำยภาพ	สัท เสือแผงศรี เรือร่น ศรียาภย์		บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.
	นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกศล กระจำรังวิกัน		ม.ร.ว. สว่างค์โสม โรจนะบุรานนท์
	กองธุรการ		กนก สามเสน วิล
	นวลศรี ประภาศิริ		แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล
	ปริศา หนูนุกเกศ สมบูรณ์ สรรพอุดม		ยุบล คุรุมนงค อ.บ.
	ประทุม พัวคะนะ		สมศรี สุขุมลนันทน์
			แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์
			เสงี่ยม เผ่าทองสุข
			จำนง วังสิกุล ร.บ.

เทพลูมาวิค - ต่อจากหน้า ๑๒๐

กับเสียงหมาเห่า จึงวิ่งลงมากุที่ชายน้ำ ก็แลเห็นโถงใบหนึ่งถูกน้ำซัดมาเกยตลิ่ง คนเหล่านั้นได้ช่วยกันยกฝาโถงขึ้น แต่พยายามยกอย่างไรก็ยกไม่ออก จึงต้องทิ้งไว้ อย่างนั้น จนกระทั่งมีพ่อม้ายคนหนึ่งเดินตรงมาที่โถงนั้น และกำลังจะไปหาเครื่องมือมาดฝาโถง และถึงกับสะดุ้งย่นตะลึงจ้อง ในเมื่อได้ยินเสียงผู้หญิงร้องตะโกนออกมาจากในโถงว่า "อย่างก็เกี่ยวฝาโถงก็จะเบี้อออกเอง" และก็จริงดังนั้น พอมฝาโถงเบี้อออก กายาปอนก็ลุกขึ้น ก้าวออกมาเผชิญหน้ากับพ่อม้ายนั้น กายาปอนพูดว่า

"ลูมาวิคส่งข้ามาให้เป็นเมียเจ้า ลูมาวิคบอกว่าเจ้าจะช่วยดูแลข้ากับลูกๆ"

"ถ้าอย่างนั้นนางก็เป็นแม่หม้ายนะซี" พ่อม้ายพูดขึ้น "ข้าเองก็เป็นพ่อม้ายแล้วเราจะแต่งงานกันได้หรือไม่ นางไม่รู้หรือว่าแม่หม้ายกับพ่อม้ายแต่งงานกันไม่ได้"

"ก็รู้อยู่ละเรื่องนั้นนะ" กายาปอนตอบ "แต่ลูมาวิคบอกว่าไม่เป็นไรนี้ เราสองคนเหมาะที่จะแต่งงานกัน ลูมาวิคบอกว่านับแต่บัดนี้ต่อไปแม่หม้ายกับพ่อม้ายจะแต่งงานกันได้"

"ถ้าลูมาวิคบอกอย่างนั้น ทุกอย่างก็ต้องนับว่าถูกต้อง เพราะท่านเป็นเทวกายย่อมรู้อะไรที่อะไรชั่วสำหรับเรา"

แล้วคนทั้งสองก็แต่งงานกัน เป็นอันได้เปลี่ยนประเพณีดั้งเดิมไปเพราะเทพลูมาวิคนั้นเกี่ยว ❀

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร	มารับที่สำนักงาน	ไปรษณีย์ภายใน	ไปรษณีย์ต่างประเทศ
๑ เดือน (๑๑ เล่มหนังสือ)	๕๕.๐๐ บาท	๖๐.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)	๑๐๐.๐๐ บาท	๑๒๐.๐๐ บาท	๑๕๖.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๘๐.๐๐ บาท	๒๒๐.๐๐ บาท	๓๕๒.๐๐ บาท
โปรดคึกคักสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๙ อาคารศรีทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๘๑๕๑๖๖ ธนาคารหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท			

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานมหานิทาน

ลูกสาวปาล์มน้ำมัน (นิทานในยี่สิบเจ็ดวันออก)

นิทานอันใดย่อมแสดงให้เห็นความเป็นอยู่ของคนดินนั้น เมืองอาฟริกาจะอุดมไปด้วยปาล์มน้ำมัน ปาล์มน้ำมันจึงได้เข้ามาอยู่ในนิทานพื้นถิ่นของเขา และเท่าที่เคยเล่ามา คนไม่มีลูก วอนให้เทพดาอารักษ์ ก็ได้ลูกมา การได้มานั้นได้มาในลักษณะต่างๆ ได้มาเป็นสัตว์ เช่นงู กบมี ได้มาจากพืชเช่นลูกท้อ (อย่าง เรื่อง โมโมทาโรของญี่ปุ่น) กบมี จาก หัก กบมี แต่เรื่องนี้ได้จากปาล์มน้ำมัน ดังที่ครุฑ อารันธเลาไว้ในเทพนิยายอาฟริกา เรื่องเล่าว่า

ในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่งใกล้กับลำธาร ยังมีหญิงผู้หนึ่งตั้งถิ่นฐานบ้านเรือนอยู่ หญิงนี้เป็นหม้ายมีฐานะค่อนข้างจะมั่งคั่ง เพราะมีต้นปาล์มน้ำมันปลูกอยู่เป็นอันมาก ทั้งนางทั้งคนใช้ช่วยกันเก็บลูกมันมาบีบเป็นน้ำมันแล้วใส่หม้อดินเก็บไว้ในบ้าน รोजนกว่าราคาน้ำมันปาล์มขึ้นเมื่อไร จึงจะนำไปขายเมื่อนั้น ทำให้ได้เงินได้ทองมากมาย แต่ถึงแม้ว่าหญิงนั้นจะมีเงินมากมายสักเพียงไหน ก็หาได้มีความสุขอย่างคนทั้งหลายไม่ ทั้งนี้เพราะหญิงหม้ายผู้นี้ไม่มีลูก

คอนเย็นๆ ขณะที่ชาวบ้านออกมาวิ่งนอกกระท่อมคุยกันหัวเราะกัน พวกคนหนุ่มคนสาวพากันเต้นรำกันอย่างสนุกสนานตามเสียงกลอง ท่ามกลางแสงจันทร์ หญิงหม้ายก็ได้แต่นั่งถอนใจอยู่ตามลำพัง ราพึงว่า "อนิจจาข้าช่างอยากได้ลูกสักคน ยิ่งถ้าเป็นลูกสาว ก็คงได้มานั่งข้างๆ แม่มาคุยกับแม่ แล้วก็จะได้ช่วยทำงานบ้านที่คนใช้ทำไม่ไหว ไม่มีเวลาทำ ครั้นข้าตายลง ลูกสาวข้าคงจะคุยถึงข้ากับเพื่อนๆ ของข้า ชื่อของข้าก็จะกึกก้องไปคนอยู่ไกลออกไป ไม่มีใครลืม"

เช้าวันหนึ่ง หญิงนั้นจัดแจงนำน้ำมันไปขายที่ตลาด แต่

ยังคงเหลือไว้ที่บ้านอีก ๔-๕ หม้อ แต่หญิงนั้นจะแปลกใจสักเพียงไรถ้าได้รู้ว่า พวกคนบึกประทุแล้ว เกิดอะไรขึ้นในบ้าน ปรากฏว่ามีเสียงก๊อกลั่นๆ ดังมาจากหม้อน้ำมันใบใหญ่ที่สุด ไม่ช้าก็มีน้ำมันขึ้นๆ สีส้มไหลออกมาจากหม้อนั้น แต่ที่น่าแปลกที่สุดก็คือ แทนที่น้ำมันจะมานองอยู่กับพื้นอย่างน้ำมันธรรมดา กลับตั้งตัวขึ้นเป็นลำสูง แล้วก็ค่อยๆ กลายเป็นหญิงสาวสวยผิวสีทองอมน้ำตาล หญิงสาวนี้เหยียดแขนออกแล้วมองไปรอบๆ แล้วก็ร้องเพลงไปทางหม้อน้ำมันหม้ออื่นๆ ที่อยู่ตรงแทบเท้าของคน เพลงนั้นมีว่า

"น้ำมันปาล์มไหล น้ำมันปาล์มไหล เมื่ออยากได้พิน มาจุไฟ ใครจะเป็นผู้ไป

ใครจะไปตักน้ำ ใครจะตำข้าว ใครจะกวาดพื้น มาเถอะ แม่สาวทั้งสี่"

ขณะที่หญิงสาวนั้นร้องเพลง น้ำมันปาล์มก็ไหลออกมาจากหม้ออีกสี่หม้อ แล้วน้ำมันจากหม้อเหล่านั้นก็ค่อยๆ กลายเป็นหญิงสาวสี่คน หญิงทั้งสี่มาแวดล้อมหญิงสาวคนแรก แล้วจึงถามกันว่า

"จะให้เราทำอะไร มานูบา เราจะไปไหนกันละ"

มานูบาก็ร้องเพลงอีก แล้วก็ชี้ไปที่หญิงสาวแต่ละคน มอบหมายงานให้ทำ มานูบาร้องเพลงว่า (ต่อหน้า ๑๑๑)

ข้อบกพร่องจีนจาม - ต่อจากหน้า ๘๘

คือคนผู้ชาย nu³ ren² (หนิวเหริน)
คือคนผู้หญิง ภาษาจีนเบกก็มีลักษณะ
เดียวกันนี้คือ มีคำไป กับ ไม่ ลงท้าย
คำแสดงเพศหญิงชาย คือ ไป แสดง
เพศชาย และ ไม่ แสดงเพศหญิง เช่น
หมดไป (ราชา) หมดไม่ (ราชินี)
หรือบางทีลง ไม่ เปลี่ยนเพศจากชาย
ให้เป็นหญิงก็มี เช่น พู (ลูกชาย) เป็น
พูไม่ (ลูกสาว) การลงท้ายคำด้วย
หญิง ชาย สาว หนุ่ม หรือ ผู้ เมีย ใน
แบบคำประสมของไทยเราก็ดังเป็น
ทำนองเดียวกัน

ยังมีการลงท้ายคำเพื่อแสดงพหู
พจน์อีกด้วย ในภาษาแต้จิ๋วลง น ท้าย
บุรุษสรรพนาม แสดงว่าเป็นพหูพจน์
ไม่ได้คือเป็นคำสุภาพทั้งในภาษากลาง
ที่กล่าวข้างต้น คือ อี้ (ฉัน) เมื่อ
ลง น เป็น อี้วน หมายถึงเรา และ
ลือ (ท่าน เธอ) เมื่อพูดถึงท่าน

ทั้งหลายกลับใช้ นั้น (รูปหนึ่งของ
ภาษากลางแล้วลง น ข้างท้าย) ภาษา
กวางตุ้งใช้ เต๋ย ลงท้าย คือ จอ (ฉัน)
จอเต๋ย (เรา) เหนย (ท่าน เธอ)
เหนยเต๋ย (ท่านทั้งหลาย) เกย
(เรา) และ เกยเต๋ย (เราทั้งหลาย)
ทั้ง น และ เต๋ย (ออกเสียงเป็น คียก็
มี) ไม่มีความหมาย หรือคำ men²
(เหมิน) ที่ใช้แสดงพหูพจน์ในภาษา
จีนกลาง โดยเฉพาะบุรุษสรรพนาม
คือ หว่อ (ฉัน) หว่อเหมิน (เรา)
หนี่ (ท่าน) หนี่เหมิน (ท่านทั้งหลาย)
ทัว (เขา) ทัวเหมิน (เขาทั้งหลาย)
ก็ไม่มี ความหมาย ส่วนคำ pei⁴ (เป้)
หรือ ch'ai¹ (ไช้ ออกเสียงเป็น chai²
(ไจ) ก็มี) ที่ใช้ลงท้ายบุรุษสรรพนาม
แสดงพหูพจน์มีความหมาย แต่ความ
หมายนั้นเกี่ยวข้องกับความหมายที่เป็น
พหูพจน์ก็มี ไม่เกี่ยวก็มี คือ pei⁴ หมายถึง

ว่า ชั่วอายุ แต่ ch'ai¹ หมายถึง พวก
หรือ ชัน หรือ chia¹ (จฺยา) หมายถึงบ้าน
ครอบครัว ก็ใช้แสดงพหูพจน์ได้ ใช้
wo³ pei⁴ หรือ wu² pei⁴ (หว่อ เป้
หรือ หวู เป้) คือ เรา หรือ wo³ ch'ai¹
กับ wu² ch'ai¹ (หว่อ ไช้ กับ หวู ไช้)
หมายอย่างเดียวกัน ภาษาจีนเบกมีคำ
โละ ลงท้ายคำแสดงพหูพจน์เช่นเดียว
กัน คือ จะ (ฉัน) จะโละ (เรา)
เกยะ (ท่าน เธอ) เกยะโละ (ท่าน
ทั้งหลาย) และ โละ (เรา) โละโละ
(เราทั้งหลาย) ภาษาไทยมีคำ เรา
เท่านั้นที่บอกว่าเป็นพหูพจน์ นอก
นั้นต้องหาคำอื่นมาประกอบ

ด้วยลักษณะดังกล่าวนี้ที่ทำให้
นักภาษาศาสตร์คิดว่า ภาษาจีน ธิเบต
และไทย ไม่ใช่ภาษาคำโดดที่มีคำ
พยางค์เดียว

ลูกสาวปาล์มน้ำมัน - ต่อจากหน้า ๘๘

"น้ำมันปาล์มไหล น้ำมันปาล์มไหล แม้อยากได้พื้น
มาจุคไฟ เจ้าจะไปไหน

เจ้าไปตักน้ำ เจ้าไปค้าข้าว เจ้าไปกวาดพื้น ทำไป
เถอะ เจ้าทั้งสี่"

หญิงสาวทั้งสี่เบียดประคองออกไปนอกบ้าน แล้วก็จัดแจง
ทำงานบ้านทุกสิ่งทุกอย่าง อย่างที่ลูกสาวจะทำให้แม่ของตน
คนหนึ่งเข้าไปในป่า แล้วก็ไปหอบเอาฟืนมาเติมหอบ เอา
มากองไว้นอกประตูบ้าน เกรียมพร้อมสำหรับหญิงหม้าย
หยิบใช้ใส่ไฟ ส่วนอีกคนหนึ่งไปหยิบสากกับครกที่วางอยู่
ในบริเวณนั้น เอาข้าวใส่ครกแล้วก็ตำไว้สำหรับให้หญิงหม้าย
หุงกิน หญิงคนที่สามกวาดพื้นทั้งในบ้านและนอกบ้าน

จนเรียบร้อย และหญิงคนที่สี่ก็เอาหม้อไปต้ก้นน้ำจนเต็มหมก
แล้วก็เอามาวางไว้ในที่ร่ม ไปหาลูกน้ำเต้าแห่งมาไว้บนปาก
หม้อข้างฝา เพื่อกันแมลงลง

ตลอดเวลานี้ มานูบายนัยมเฝ้าหญิงทั้งสี่ทำงาน พอ
งานเสร็จเรียบร้อย มานูบาก็พาหญิงทุกคนกลับเข้าไปใน
บ้าน หญิงแต่ละคนต่างไปยืนข้างหม้อของตนและขณะที่
มานูบาร้องว่า "ลาก่อน น้องๆพบกันใหม่พรุ่งนี้" หญิงสาว
เหล่านั้นก็ดูเหมือนจะละลายกลายเป็นน้ำมันปาล์มไหลกลับ
เข้าไปในหม้อดังเดิม

มานูบามองไปรอบๆ ก็จนแน่ใจแล้วว่าทุกอย่าง
เรียบร้อย มานูบาก็คืนร่างเป็นน้ำมันปาล์มไหลกลับคืน →

เข้าไปในหม้อใบใหญ่นั้นกึ่งเต็มเช่นเดียวกัน

ตอนเย็นวันนั้น หญิงหม้ายกับคนใช้พากันกลับมาจากตลาด ก่อยุฯ เดินมาช้าๆ เพราะเหน็ดเหนื่อยด้วยต้องเดินมาไกล หญิงหม้ายหยุดอยู่ตรงประตูคุกของพี่ด้วยความแปลกใจว่า “เอ๊ะ ใครกัน ใครไปเอาพื้นมากองไว้ให้ฉันนะ” ทันใดนั้นคนใช้ก็ร้องออกมาว่า “หม้อน้ำก็เต็มหมกทุกหม้อเลย ไม่รู้ใครไปคักเอามาไว้ให้”

“พื้นก็กวาดเสียเรียบร้อย เกลี้ยงเกลสา” หญิงหม้ายพูดต่อ “ข้าวสำหรับจะหุงกินเย็นนี้ก็ทำไว้เสร็จแล้ว กูช่างน่าแปลกใจเสียจริงสำหรับเรา ที่กลับมาเหนื่อยๆ แค่ว่าใครนะที่มาทำงานหนักอย่างนี้แทนเรา ขณะที่เราไปตลาด”

พวกชาวบ้านเองก็พากันแปลกใจงุนงงไปด้วย ไม่มีใครเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะว่าต่างก็ออกจากบ้านไปทั้งวัน บ้างก็ไปพรวนดินในไร่ในนา บ้างก็ไปเที่ยวตลาด คนเหล่านั้นพูดว่า

“กูฯยังกับว่านางมีลูกสาวมาทำให้ แต่เราก็คืออยู่ว่านางเป็นหม้าย ลูกเขาก็ไม่มีสักคน แล้วใครเล่าจะมาทำให้”

วันรุ่งขึ้น ก็เกิดเหตุอย่างเดียวกันนี้อีก หญิงหม้ายกับคนใช้ออกจากบ้านเข้าไปในสวนปาล์ม เก็บลูกปาล์มมาทำน้ำมัน พอคนทั้งสองออกจากบ้านไปแล้ว มานูบาก็ออกมาจากหม้อน้ำมันของคน แล้วก็ร้องเพลงเรียกหญิงสาวทั้งสี่ให้ออกมาทำงานอย่างเมื่อวานนี้อีก พองานเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็กลับมาเข้าน้ำมันของคนเช่นเดิม ฉะนั้นเมื่อหญิงหม้ายกับคนใช้กลับเข้าบ้าน ก็ได้เห็นทุกอย่างเรียบร้อย หญิงหม้ายอุทานออกมาอย่างท้อใจว่า

“กูฯ เป็นเหมือนอย่างเมื่อวานนี้อีกแล้ว ใครหนาส่งมาทำงานให้เรา เวลาเราไม่อยู่ กูไม่ผึกกับว่าขำมีลูกสาวที่เดียว เออ ข้างอวยากรุเสียจริงว่าใครมาทำให้ให้ข้า”

เมื่อถามเพื่อนบ้าน เพื่อนบ้านก็ตอบว่าไม่เห็นใคร ไม่ไถ่ยืนเสียงด้วยซ้ำไป ตกเย็นวันนั้น ขณะที่หญิงนั้นนั่งพักผ่อนอยู่นอกประตูบ้านตามลำพัง ก็ได้ยินเสียงกรอบแกรบข้างตัว ก็ลงมองดู ก็ได้เห็นจิ้งจกตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งมันกระดกหัวแล้วพูดเบาๆ ว่า

“ข้ารู้ละว่าใครเป็นคนทำงานนี้ให้ หาคะไรมาให้ข้ากินก่อนซี ข้าจะไต่บอกให้”

“เออ ข้าจะให้เจ้ากินให้เยอะแยะทีเดียว ถ้าบอกให้ข้ารู้” หญิงนั้นตอบ

“ทีละ” จิ้งจกพูด “แต่ต้องให้ข้ากินก่อนนะ เหมันกับน้ำมันกับเกลือมาวนกกันเข้า แล้วใส่จานวางไว้ตรงมุมกระถอยนั้น”

หญิงหม้ายก็ทำตามนั้น จิ้งจกจึงแข็งแรงไปยังจานอาหารกินอาหารในจานจนหมดแล้วกลับมาบอกหญิงหม้ายว่า “พรุ่งนี้เช้า จักแจ้งให้คนใช้ไปทำธุระอะไรเสีย กวเองก็แกล้งทำเป็นไปตลาด ออกจากบ้านก็แกล้งมีคูประทุให้กัฯๆ หลังจากนั้นจึงค่อยๆ ย่องกลับมาบ้านใหม่ ซ่อนตัวให้มิดชิด แล้วก็รู้เองว่าใครเป็นผู้มาช่วยทำงานให้ ถ้าไฉๆ บางทีอาจจะจับตัวได้เสียด้วยซ้ำ”

วันรุ่งขึ้น หญิงหม้ายก็ทำตามที่จิ้งจกบอก ก็จึงแจ้งให้คนใช้ไปทำธุระข้างนอกก่อน ส่วนตนเองบอกชาวบ้านไว้ว่าจะไปตลาด ครั้นหมู่บ้านสงบคนก็แล้ว เพราะไม่มีใครอยู่ในหมู่บ้านเลย หญิงนั้นก็จึงแจ้งมีคูประทุบ้านแล้วก็เดินออกจากบ้าน แต่ไม่ช้าก็ค่อยๆ ย่องกลับมาใหม่ พยายามเปิดประตูอย่างเบาที่สุด ไม่ให้ไถ่ยืนเสียงเลย แล้วก็ไปซ่อนอยู่หลังกองฟืนที่ไถ่ยืนเอามาไว้ในบ้านด้วยเจตนาให้โดยเฉพา

ตอนแรกยังไม่มื่ออะไรเกิดขึ้นจนหญิงหม้ายคิดว่าไถ่ยืนจิ้งจกตัวนั้นหลอกเอาเสียแล้ว แต่ไม่ช้าก็ไถ่ยืนเสียงก็อึกแกกดังมาจากหม้อน้ำมันใบใหญ่ที่สุด ต่อจากนั้นน้ำมันก็ไหลออกมา หญิงหม้ายแทบจะแผ่นดินลุกขึ้น เพราะคิดว่าหม้อเกิดรั่ว น้ำมันจะรั่วไหลออกมาเสียเปล่าๆ แค่นี้ไถ่ยืนไถ่ยืนน้ำมันที่ไหลออกมานั้น กลับกลายเป็นหญิงสาวสวย เห็นแล้วหญิงหม้ายแทบจะอุทานออกมาด้วยความตื่นตะลึงประหลาดใจ แม้กระนั้นก็ยังนั่งตะลึงตัวแข็ง คาบึกกว้างแทบจะไม่กะพริบ

หญิงหม้ายได้เห็นมานูบา สาวผิวสีทองอมน้ำตาลเหยียดแขนออกแล้วมองไปรอบๆ ปากก็ร้องเพลงอย่างที่เคยร้อง และหญิงหม้ายยังตื่นตะลึงยิ่งขึ้นไปอีก เมื่อเห็นผู้หญิง→

ออกมาจากน้ำมันปาล์มอีกทั้ง ๔ คน ถึงกับต้องเอามืออุดปากไม่ให้มีเสียงอุทานอะไรออกมา หญิงหม้ายเผ่ากูหญิงสาวเหล่านั้นทำงานกัน พองานเสร็จต่างกลับเข้ามาในบ้าน หญิงหม้ายจึงทักสนใจจะจับหญิงสาวเหล่านั้นไว้ให้ได้ อย่างน้อยก็สักคนหนึ่ง จะได้เอาไว้เป็นลูกสาวของตน แต่กว่าจะตกลงใจ ก็ไม่ทันการเสียเลย หญิงสาวทั้งสี่กลายเป็นน้ำมันไหลคื่นเข้าไปในหม้อเสียมหมกแล้ว เหลือแต่มานูบาที่ยืนเผ่ากูคนเหล่านั้นอยู่แต่ผู้เดียว หญิงหม้ายจึงวิ่งออกมาจากที่ซ่อน คว่ำแขนมานูบาไว้ แล้วร้องว่า

“อย่า อย่ากลับคื่นเป็นน้ำมันปาล์มอีกเลย อยู่กับแม่เป็นลูกสาวแม่เสียเถอะ”

“ปล่อยข้าไป ปล่อยข้าไป” มานูบาร้องพลางกันพลาง พยายามมาโกล้งหม้อของคว่ำที่สุด “แม่ไม่ปล่อย” หญิงหม้ายร้องตอบ “แม่อยากได้ลูกสาวมาตลอดชีวิตของแม่ทีเดียว มาเถียวนี้แม่ได้มากคนหนึ่งแล้ว”

มานูบาขึ้นไปร้องไป แต่ไม่มีประโยชน์ เพราะหญิงหม้ายไม่ยอมปล่อย มานูบาจึงปล่อยให้เลยตามเลย แต่ได้ข้อสัญญาว่า “ถ้าจะให้ข้าอยู่ด้วยฐานะลูกสาวแล้ว ต้องอย่าให้ข้าไปช่วยทำกับข้าวหรือเข้าโกล้งไฟเป็นอันขาด ถ้าเป็นอย่างนั้นไฟจะทำให้ตัวข้าละลาย กลายเป็นน้ำมันปาล์มไป”

หญิงหม้ายรีบตกลงรับคำโดยทันที จึงเป็นอันว่านับแต่นั้นไป มานูบาได้อยู่กับหญิงหม้ายในฐานะลูกสาว และได้ช่วยทำการงานทุกอย่างที่ลูกสาวพึงจะทำให้แม่

หญิงหม้ายอธิบายให้คนใช้ฟังว่า บัดนี้มานูบาได้มาเป็นลูกสาวของตนแล้ว และมีข้อห้ามสำหรับมานูบาว่าจะเข้าไปโกล้งไฟไม่ได้ ถ้าเข้าโกล้งไฟเมื่อไรเป็นกายเมื่อนั้น ถังนั้นนางคนใช้จึงต้องมีหน้าที่ตักไฟเอง และหุงอาหารให้นายกับมานูบา กิน ส่วนมานูบาก็มีหน้าที่กวาดบ้าน ตักน้ำ หาฟืน แต่ว่าหญิงหม้ายกำลังคื่นคั่นที่โกล้งสาวตมใจ จึงพยายามมอบหมายงานให้นางคนใช้ทำให้มากที่สุด ส่วนมานูบาให้ทำงานแค่น้อยเพราะเป็นลูกสาวนาย เหตุนี้จึงทำให้นางคนใช้คริษยาคริษใจไม่ได้ เพราะ

เห็นว่ามานูบาก็ไม่ได้ดีไปกว่าคนสักเท่าไร ควรจะแบ่งเบาราชการของตนไปบ้าง

อยู่มาวันหนึ่ง หญิงหม้ายต้องไปนา ปล่อยมานูบาไว้กับคนใช้ ก่อนจากบ้านได้สั่งคนใช้ว่า “เตรียมหุงหาไว้ให้พร้อมนะ ในระหว่างที่ข้าไม่อยู่นี้ และจำไว้ว่าอย่าให้มานูบาเข้าไปโกล้งไฟเป็นอันขาด” นางคนใช้ก็รับคำและเตรียมตัวจะไปทำกับข้าว แต่ว่าวันนั้นนางคนใช้อารมณ์เสียทั้งวัน ครั้นถึงคราวจะต้องทำงาน ก็คอบนไม่ไค้ว่า

“ทำไมเราถึงต้องทำงานทั้งวัน ๆ ในเมื่อมานูบานั่งสบาย ไม่เห็นจะเชื่อเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าหากมานูบาเข้าไปอยู่โกล้งไฟ แม่คามใจเสียจนเสียเด็ก เลยเอาเรื่องนี้เป็นข้ออ้าง ลูกสาวจะได้ไม่ต้องทำกับข้าว”

ขณะนั้นไฟอ่อนลงไปมาก นางคนใช้จึงเรียกมานูบาว่า “มานูบา มานีซี มาช่วยเป่าไฟให้หน่อย ไม่อย่างนั้นกับข้าวไม่เสร็จทันกินมือเย็นนี่ละ”

“อะไรกัน ไม่ได้หรอก” มานูบาร้องห้ามเสียงหลง “แม่มอบคั่งก็ครั้งก็หนแล้วว่าข้าเข้าไปโกล้งไฟไม่ได้ ถ้าเข้าโกล้งเมื่อไรเป็นกายเมื่อนั้น ไม่รู้หรอกหรือ”

“เหลวไหล” นางคนใช้ทวาด พลางคว่ำแขนมานูบาลากเอาตัวเข้าไปโกล้ง ๆ ไฟ “กับข้าวนี้ก็ทำให้ตัวกิน แม่ตัวกิน จะมาช่วยกันหน่อยไม่ได้หรือ อย่าขี้เกียจนักเลย ไฟจะดับมีดับแหล่อยู่แล้ว”

มานูบาร้องขอให้นางคนใช้ปล่อย เมื่อนางคนใช้ไม่ปล่อย ก็คื่นจะให้หลุดจากการเกาะกุม แต่ไม่มีประโยชน์ นางคนใช้กลับผลักตัวมานูบาเข้าไปโกล้ง ๆ ไฟ และบังคับให้มานูบาก้มตัวลงไปเป่าฟืนในเตาให้ลุกเป็นเปลว

“นั่นแหละ ทำอย่างนั้นแหละ” นางคนใช้พูดพลางหัวเราะพลาง ขณะเดินไปหยิบฟืนจากกองมาเพิ่มอีก “ข้าบอกแล้วไงละ ว่าไฟจะไม่ทำอะไรหรอก”

แต่พอนางคนใช้หันหลังมาเท่านั้นแหละ เสียงหัวเราะก็หายไปเป็นปลิดทิ้ง กลับส่งเสียงร้องกรีกๆ ออกมาแทนที่ เพราะปรากฏว่าร่างของมานูบาค่อย ๆ ละลายลงไป กลายเป็นน้ำมันปาล์มไหลนองไปทั่วพื้น (อ่านต่อหน้า ๙๓)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร	สุรางค์ เปรมปรีดิ์	ผู้อำนวยการ	ที่ปรึกษาทางวิชาการ	
บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ	นิลวรรณ ปิ่นทอง	บรรณาธิการ	นันทกา สุประภาคนันท์ อ.บ.ร.ม.	
ภาพปก	กองบรรณาธิการ		สุภัทรา สิงหลกะ อ.บ.	
จรงค์ หลิวฉัย			สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.	
อนันต์ โสธาประเสริฐ ถ่ายภาพ	สภา ลือศิริ		บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.	
			ม.ร.ว. สอนงค์โสเม โรจนะบุรานนท์	
	สัท เสือผลงศรี	เชื้อชื่น ศรียากัย	กนก สามเสน วิล	
			แพทย์หญิงอรรพณ คุณวิศาล	
	นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสม กระแจ้งรัตน์		ยุบล คุรุสมงคล อ.บ.	
			สมศรี สุขุมลนันทน์	
	กองธุรการ		แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์	
			เสงี่ยม เผ่าทองสุข	
	นวลศรี ประภาศิริ	ปรีดา หนูนภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม	จำนง วังสีกุล อ.บ.	
	ประทุม พัวคะมะ			

ลูกสาวปาล์มน้ำมัน—ต่อจากหน้า ๑๒๐

นางคนใช้รีบกลับไปที่บ้านบุหาหมายจะอุกตัวออกมาให้พ้นไฟ แต่เข้าไปเสียแล้วร่างมานุบาหายไปไหนพริบตาหนึ่งนางคนใช้ตกใจกลัวตัวสั่นเมื่อรู้ว่าตนได้ทำอะไรลงไป จึงรีบวิ่งหนีออกไปให้พ้นหมู่บ้าน แล้วก็ไม่กลับมาอีกเลย

ในขณะนั้นหญิงหม้ายกำลังทำงานง่วนอยู่ในนา แต่ก็รู้สึกสังหรณ์ว่าจะต้องเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นทางบ้าน คิดแล้วอดเป็นทุกข์ไม่ได้ ถึงกับต้องผลงงานรีบเก็บข้าวของลงกระจกกลับบ้าน แต่ขณะที่จะออกจากที่นั้นก็ได้อีนกตัวหนึ่งบินตกลงจากท้องฟ้าลงมาเกาะที่ขอบกระจก แล้วก็ร้องเพลงขึ้นว่า

“น้ำมันนองพื้น แม่ของมานุบา แม่ของมานุบา
ลูกสาวไม่มีมา แม่ของมานุบา แม่ของมานุบา นี่เฝ้าทางเข้า
ชุ่มด้วยน้ำมัน”

หญิงหม้ายคุกเข่าลงแล้ว ก็เห็นว่าชุ่มด้วยน้ำมัน ปาล์มจริงอย่างนั้น หญิงหม้ายนึกถึงมานุบาลูกสาว แล้วก็ร้องไห้โฮออกมา ฉวยกระจกไต่บันไดวิ่งกลับบ้าน แต่แล้วก็วิ่งอย่างหวั่นวิตก เพราะในบ้านไม่มีร่องรอยของมานุบาเลย มีแต่น้ำมันนองพื้นอยู่ข้างๆ กองไฟที่กำลังจะมอดดับเท่านั้นมาน้ำมันปาล์มในหม้อก็ไม่มีที่จะกลายร่างเป็นหญิงสาวอีก หญิงหม้ายก็เลยต้องอยู่คนเดียวเรื่อยมาจนถึงวันสุดท้ายแห่งชีวิต ❀

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร		มารับที่สำนักงาน	ไปรษณีย์ภายใน	ไปรษณีย์ต่างประเทศ
๑ เดือน	(๑๑ เล่มหนังสือ)	๕๕.๐๐ บาท	๖๓.๐๐ บาท	๑๐๓.๐๐ บาท
๖ เดือน	(๖๖ เล่มหนังสือ)	๓๐๐.๐๐ บาท	๓๒๐.๐๐ บาท	๕๖๖.๐๐ บาท
๑๒ เดือน	(๑๒๖ เล่มหนังสือ)	๕๕๐.๐๐ บาท	๖๒๐.๐๐ บาท	๙๖๖.๐๐ บาท

โปรดติดต่อกับสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารกสิกรไทย ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๔๔๓๖
 หมายเหตุดังต่อไปนี้ ระเบียบจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด. เป็นผู้รับ
 เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคาฉบับละ ๑.๐๐ บาท

บรรจบ พันธุเมธา เล่า

นิทานนานาชาติ

แมวแสนกล (นิทานกรีก)

ชาวยุโรปลงนิยมแมว จึงมีนิทานสรรเสริญความฉลาดเจ้าปัญญาของแมวอยู่หลายดินด้วยกัน คงเช่นแมวสวมบัค ของฝรั่งเศสที่สามารถปราบยักษ์ได้เพราะไปล่อหลอกให้ยักษ์จำแลงร่างเป็นหนู ยักษ์โง่กว่าอยากอวดเก่งยอมทำตาม แมวตัวที่สวมบัคนั้นก็เลยจับหนูกินเสีย แต่แมวในเรื่องนี้ออกจะ เจ้ากตัญญูและใช้ความแสนกลลึกลับออกอย่างอื่นต่าง ๆ นานาจนกิจการทั้งหลายสำเร็จลงด้วยดีคืออย่างไม่น่า เชื่อ ดังที่เล่าไว้ในนิทานชาวนบ้านของยุโรป ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีพระราชากับมเหสีซึ่งมีโอรสสามองค์ อยู่มาไม่ช้าไม่นานมเหสีองค์นั้นก็ประชวรและสิ้นพระชนม์ลง เมื่อสิ้นพระราชินี ทรมณ์สมบัติของพระราชาก็สิ้นไปด้วย อย่างน่าแปลก พระราชาทรงทุกข์ระทมยิ่งนัก ในที่สุดก็ ประชวร พระอาการมีแต่ทรงกับทรุด วันหนึ่งพระราช ปรคให้โอรสทั้งสามเข้าเฝ้าทูลว่า

“นี่แน่ละลูกๆ พ่อรู้ว่าพ่อกำลังจะตาย พ่อจึงเรียก ลูก มาบอกให้รู้เสียและสิ่งที่พ่อลูกๆ ก็รู้อยู่แล้วว่าเราอยากจนลง ไม่ได้ร่ำรวยเหมือนแต่ก่อน ทรมณ์สมบัติทั้งของส่วนตัว ของบ้านเมืองพินาศหมดไม่มีเหลือ พ่อไม่มีอะไรเหลือไว้ ให้ลูกเลยนอกจากสายทองเส้นนี้กับแมว แต่ก็มีเงื่อนไขว่า ถ้าใครได้สายทอง คนนั้นจะได้รับแค่คำสาปแช่งของพ่อ แต่ถ้าใครได้แมวก็จะได้รับพรจากพ่อ”

ครั้นแล้วก็ทรงหันไปตามโอรสองค์ใหญ่ว่า “ลูกอยาก ได้อะไร”

“สายทองพะยะค่ะ ดิฉันจะได้คำสาปแช่งของพ่อก็ไม่ เป็นไร” โอรสองค์ใหญ่ตรัสตอบ

โอรสองค์กลางก็ทรงปรารภรณาสายทองเช่นเดียวกัน เหลือเจ้าชายองค์สุดท้ายไม่มีทางเลือกจำต้องรับแมวตัวนั้น ไป แต่ก็ได้รับพรจากพระราช าช ไม่ช้าพระราชาก็

สิ้นพระชนม์และเมื่อเสร็จเรื่องพระศพแล้ว โอรสทั้งสามก็ แยกย้ายกันไป

โอรสองค์ใหญ่กับองค์กลางนั้นไม่ต้องพูดถึง เพราะ เมื่อขายทองแล้วก็ใช้เงินตามสบาย ไม่นานเท่าไรเงินก็หมด จึงต้องเผชิญโชคไปตามยถากรรม ส่วนโอรสองค์เล็กนั้น ได้แมวคอยหาอาหารมาถวายพอประทังชีวิตอยู่ได้ แมวไป เทียวล่ากระต่ายบ้างนกบ้าง ถ้าวันใดล่าสัตว์ไม่ได้ก็ไปเที่ยว ค่อมๆมองๆ ใครเศษของขโมยปลาเขาบ้าง เนยบ้าง หนมบ้าง บ้างมาถวายเจ้าชาย ชีวิตของเจ้าชายองค์นี้จึงสุขสบายตาม ควร เพราะกรีกมีภาษิตว่า “ใครที่ได้พรพ่อแม่อาจได้ทุกข์ ใด” เจ้าชายดำเนินชีวิตเช่นนี้มาได้ราวปีเศษ ก็ปรากฏว่า วันหนึ่งแมวขนเอาอะไรที่อะไรมาถวายมากมาย จน เจ้าชายแปลกพระทัย ครั้นตามขึ้นว่า

“ทำไมไปหาอะไรมามากมายนักละ แมวเอ๋ย แล้วใคร จะกินเข้าไปหมด”

“ข้าพระองค์จะไม่อยู่สักสองสามวัน” แมวทูล “ถึงได้ ไปหาอาหารมาเตรียมไว้ให้มากกว่าธรรมดาสักหน่อย”

พอได้ยินว่าแมวจะไม่อยู่ เจ้าชายออกเสิร์ฟพระทัยและ เป็นทุกข์ไม่ได้ เพราะไม่รู้ว่าจะดูแลเองอย่างไร แต่ แมวก็มีได้สนใจ คงออกเดินทางไป (อ่านต่อหน้า ๙๕)

เอามกแดงมาทั้งรังก็แดงไปทั้งตัว เธออีกพอๆ กัน กว่า
จะรู้กลเม็ดได้เล่นเอาเหงื่อตก พวกหล่อนกลัวที่สุดคือ 'จับ
เปลือย' ยังไม่ทันตั้งคำตามเลย ทุกสิ่งทุกอย่างพรุ้งพรุ้ง
ออกมาหมด

สรุปได้ความว่าก่อนที่พวกเขาจะมาเป็น ผ.ก.ค.นั้น มา
จากรู้เท่าไม่ถึงการณ์ อยากเป็นใหญ่เป็นโต อยากมีที่ดิน
เป็นของตัวเอง ถูกข่มเหง กับแค้นใจในสังคม ความเหลื่อม
ล้ำ บางคนยอมมอบตัวเองแก่ทางการเลย เพราะต้องหลบ
ซ่อนอยู่ในป่าลำบากยากแค้นเหลือแสน นอนกลางคืน
กลางทรายไม่มีอะไรจะกิน เมื่อยังเป็นราษฎรเต็มขั้นว่าไม่
มีอะไรจะกินแล้วก็มีข้าวเหนียวจิ้มกับปลาร้า แค่นี้พอมา

เป็น ผ.ก.ค.กลับซำร้ายหนักเข้าไปอีก ตามว่าหัวหน้าเป็น
ใคร ทุกคนจะตอบว่าไม่รู้จักไม่เคยเห็นหน้า พวกเขาเป็น
ชั้นลูกจอกปลายแถว

ถึงอย่างไรก็ตาม ผมจะเหนื่อยแสนเหนื่อย หัวแสนหัว
กลัวคอ ผมยังโชคที่อยู่ที่ได้เข้าเฝ้าสมเด็จพระบรมราช
ชนนีที่ทรงพระมหากรุณาธิคุณยิ่งใหญ่ เสด็จมาแจกของ
ณ ค่ายที่ผมอยู่ ทำให้ผมปลาบปล้มเป็นล้านพัน จะรอน้อม
ชีวิตนี้ถวายเป็นราชพลี

ค่ายเดิมผมอยู่ค่ายพระเจ้าตากสิน จังหวัดตาก บัดนี้
กลับเข้ากองบัญชาการ ท.ช.ค.แล้ว

ข้อบกพร่องจีนฉาน - ต่อจากหน้า ๑๑

คำบางคำที่มีส่วนของคำคล้ายกันแต่
ออกเสียงต่างกัน เมื่อมีความหมายต่าง
กันไปอาจจะมีส่วนสัมพันธ์กัน แสดง
ว่าเคยเป็นคำเดียวกันที่มีเสียงควบกล้ำ
ที่พยัญชนะต้น แล้วภายหลังมาแยก
เสียงแยกความหมาย ดังคำ

lan² (หลาน) ครามหรือสีคราม
ข้างกันกับคำ kam ในภาษาจีน
โบราณ (ปัจจุบันออกเสียง chien'
(เจียน) แปลว่าควบคู่ ควบคู่)
คำกึ่งเดิมอาจเป็น klam แล้วมาแยก
kam กับ lan² (จีนกลางออกเสียง ม
ไม่ได้ กลายเป็น น ไป) เรื่องนี้ทำให้
เห็นว่าคำ คราม ของเราอาจเป็นคำที่มี
ที่มาอย่างเดียวกัน ต่างกันแค่เราใช้ ร
แทน ล คำจาม ในภาษาไทยลาวหรือ

หอม ในภาษาไทยใหญ่ที่แปลว่าคราม
อาจเป็นคำที่กลายมา

คำ ko' หรือ ke' (เก้อะ) ที่แปล
ว่าคนละ ก็มีตัวเขียนที่มีส่วนคล้ายกับ
คำ liao' หรือ lüeh' (เลี้ยวหรือ
เลว) ที่แปลว่า ประมาณ เล็กน้อย
ทั่วไป คำนี้เดิมก็น่าจะเป็นคำ
kliao' หรือ klüeh' (เกลี้ยวหรือ
เกลว) คำ คนละ ของไทยแต่เดิมน่า
จะเป็นคำ คละ อย่างที่เขียนในพจนาน
ุกรมของบริกส์ ถ้าเทียบตามคำ
ข้างกัน แต่มาลากให้เป็น คน เพื่อให้
แปลออกในภายหลัง ที่จริงในภาษาไทย
อ่ายตอนและฟ้าแก่ใช้เพียง ละ เช่น
ละก็ละกัน คือแต่ละคน ละก็
ละหว่าน คือคนละชาม (คนหนึ่ง

ชามหนึ่ง) ส่วนภาษาไทยใหญ่ใช้ เย
เช่น เย่ก็เย่กัน คือแต่ละคนเช่น
เดียวกัน คำ เก้อะ ของจีน ละ ของ
ไทยดินดังกล้ากับ เย ของไทยใหญ่
คนละ ของไทย หรือ เร เร ของธิเบต
จึงน่าจะมีส่วนสัมพันธ์กัน ไม่ทางใดก็
ทางหนึ่ง

เรื่องนี้พอจะนำมาพิจารณาคำอื่น
ได้อีกคือคำเซ้า ของเรา ภาษา
ไทยใหญ่ใช้ เซ้า ภาษาพม่าเก่าๆก่อน
ใช้ เค้า หมายถึงทั้ง สัน เซ้า และ
ข่ม ภาษาจีนใช้ yao² (เหยา) ได้
ทั้งสัน เซ้า โบก หรือโกว อย่างไรก็ดี
yao² ling² (เหยาหลิง) คือสันกระดิ่ง
เค้า หรือเซ้า อาจผสมกับ เหยา เป็น
เซ้า ก็เป็นได้ ♣

แนวสนกล - ต่อจากหน้า ๒๔

กึ่งที่กึ่งใจไว้ ขณะที่แอมมาเห็นโก่นาเข้าฝูงหนึ่ง โก่นา
เหล่านั้นทักแอมว่า

"สัตว์ลึกลับ แอม ไปไหนนะ"

"จะไปจัดการเรื่องแก่งงานให้เจ้าชาย อยากคุยไหมล่ะ"

แอมชวน "อยากคุยก็ตามเรามาสิ"

โก่นาก็พากันตามแอมไป มากองทางก็ได้พบกระต่าย
เข้าอีกฝูงหนึ่ง กระต่ายก็ทักขึ้นว่า "สัตว์ลึกลับ แอม จะไป
ไหนกันนะ โก่นาก็ไปกับเขาด้วยเป็นฝูงที่เดียว"

แมวก็ตอบเช่นเดียวกัน แล้วก็ชวนกระต่าย กระต่ายก็
ยินดีร่วมคณะไปด้วย เดินทางต่อมาได้พบนกพิราบเจ้าอีก
ฝูงหนึ่ง เมื่อต่างชักชวนนกพิราบก็ยินดีมากกับแมวและ
สัตว์อื่นๆ แมวเดินทางมาถึงพระราชวังแห่งหนึ่ง จึงไป
เกาะประตู ยามเฝ้าประตูได้ยินเสียง ก็ออกมาเปิดถามว่า
“มาเกาะประตูทำไม”

“เจ้าชายเจ้านายเราส่งเรานำสาธิตถวาย
พระราชินี”

เมื่อยามนำความไปทูลพระราชินี พระราชินีโปรดให้
เปิดประตูรับชวนของแมวที่ประกอบด้วยฝูงกระต่าย ไก่
กับนกพิราบ แมวทูลพระราชินีว่า

“ข้าแต่พระราชินี เจ้าชายเจ้านายของข้าพระองค์นำ
ไก่นา กระต่าย นกพิราบเหล่านี้มาถวายพระองค์เป็น
เครื่องบรรณาการพะย่ะค่ะ”

เมื่อนำเครื่องบรรณาการมากมายเช่นนั้นมาถวาย แมว
ก็เลยได้รับเกียรติอย่างสูงจนากแรกบ้านแรกเมือง ได้กิน
อาหารอย่างคึกคัก ครั้นอิ่มเรียบร้อยแล้ว แมวก็ตูล
พระราชินีว่า

“เจ้าชายส่งข้าพระองค์มาเพื่อทูลถามผู้ซื้อเจ้าหญิง
พระธิดาพะย่ะค่ะ”

พระราชินีทรงปลื้มพระทัยที่มีเจ้าชายผู้มั่งคั่งมา
ผู้ซื้อเจ้าหญิง ทั้งๆที่ยังไม่รู้เรื่องหรือรู้จักเจ้าชายก็พอ
แมวก็ตูลบริบทอันแสนสมรสเลยก็เกี้ยว เมื่อทุกอย่าง
เรียบร้อยแล้ว แมวก็ตูลเดินทางกลับบ้าน พอเข้า
บ้านก็เห็นเจ้าชายกันแสงอยู่ เพราะแมวไปเสียหลายวัน
ทั้งเจ้าชายไว้อาลัย แมวก็ตูลว่า

“ไม่ต้องกันแสงพะย่ะค่ะ ข้าพระองค์ไปขอพระธิดา
พระราชธิดาองค์หนึ่งให้แล้ว”

เจ้าชายฟังแล้วก็กลับกริ้วแมวเป็นพินเป็นไฟ แต่แมว
ไม่สนใจ เชื่อแน่ว่าตนเองทำถูกแล้ว ดังนั้นทั้งนายทั้งบ่าวก็
ออกเดินทาง เดิน เดินกันมาถึงธารน้ำแห่งหนึ่งระหว่าง→

รู้สึกเยาว์กว่าวัย !
เพิ่มความกระชุ่มกระชวย
รับประทาน

รอยัล เยลลี่ (ตำรับยาจีน
โบราณ) ร่วมกับไวตามินรวม

และ แร่ธาตุ
ผลิตโดย มี.คิ-เยอรมันนี
วันละ 1-2 แคปซูล
ราคา แคปซูลละ 1.50 บาท

ช่องเขา แมวออกคำสั่งว่า “ประทับตรงนั้นแหละเจ้าชาย
เคียวข้าพระองค์จะกลับมา” แล้วแมวก็นอกจากที่นั้นตรง
ไปยังวังพระราช เมื่อขอเจ้าเฝ้าพระราชได้แล้ว และ
พระราชาก็ติดตามถึงเจ้าบ่าว แมวก็นั่งดูว่า

“อย่าถามเลยพะย่ะค่ะ เกิดเรื่องระหว่างมากกลางทาง
เจ้าชายเลยยังเสด็จมาไม่ถึง” เมื่อพระราชาทรงขยับจะถาม
ต่อไป แมวก็นั่งเล่าเสียก่อนว่า “นั่นที่เจ้าชายประทับมันไม่
ไหวเลย วิ่ง ๆ มาสะบัดเจ้าชายตกลงไปในลำธารเสียแล้ว
เสื้อผ้าฉีกขาด รองเท้าหลุดหายไป ยังกิที่หัวไม้แตก
ข้าพระองค์ก็ก็จะกลับไปเอาเสื้อผารองเท้าชุดใหม่ทีวิ่งก็ไกล
เกินไป จึงก็กลืนใจมาเฝ้าพระองค์ ทูลให้ทรงทราบเสียก่อน”

พระราชาก็โปรดให้มหาดเล็กจ้ดเสื้อผ้าอย่างดีที่สุด
ส่งไปถวายเจ้าชาย เครื่องทรงเหล่านั้นที่เมื่อนำไปถวาย
ก็ได้ทำให้เจ้าชายเป็นเจ้าบ่าวที่สง่างาม ถึงกับทำให้ทุกคน
มองอย่างตะลึงเมื่อเจ้าชายเสด็จไปถึงวังพระราช เป็นอันว่า
เจ้าบ่าวผู้เฝ้าพิธีเสกสมรสกับธิดาพระราชามีศักดิ์ศรีสมกับ
ธิดาพระราชาทูกประการ

เมื่อพิธีเสกสมรสผ่านไปไ้ราว ๑๔ วัน แมวก็นั่งดู
พระราชาวา

“ข้าแก่พระราช บัดนี้พิธีเสกสมรสก็ได้เสร็จสิ้นลง
แล้ว สมบัติของพระองค์เราก็ได้เห็นกันแล้ว ต่อไปนี้เรา
จะได้ไปเห็นสมบัติอันเป็นทรัพย์สินมรดกของเจ้าบ่าวกันบ้าง
ละ”

ได้ยินแมวพูดเช่นนั้น เจ้าชายถึงกับนิ่งอึ้ง จ้องมองดู
แมวเหมิ่ง แมวเชิญพระราชากับคนของพระราชารวม ๑๒
คน พร้อมด้วยกองทัพให้ติดตามไปดู และตกลงกันว่าจะ
ออกเดินทางในเช้าวันรุ่งขึ้น คนเหล่านั้นซึ่งมีแมวนำ
ขบวน เมื่อมาตามทางแมวได้พบโคบาลที่มีวัวอยู่ใน
ครอบครองถึง ๓๐๐ ตัว แมวพุกกับนายโคบาลว่า

“สวัสดิ์ นายโคบาล” นายโคบาลก็ทักตอบ แมวจึง
พุกต่อไปว่า

“รู้ไหมว่าข้ามาทำไม เห็นกองทัพที่กำลังตามหลังข้า

มาไหมละ นั่นละเขาจะมาจับตัวท่านละ เพราะเกิดมีคนไป
แจ้งความเท็จว่าท่านขโมยวัว เขาจะมาชักใช้ไล่ตามท่าน
ว่าวัวที่อยู่ในครอบครองของท่านนั้นเป็นวัวของใครแน่
ท่านต้องบอกนะว่าวัวเหล่านั้นเป็นของท่านลอร์ดยอนันต์แห่ง
มัตโครไชวบลัทธิ”

นายโคบาลชอบใจแมวเลยยกใหญ่ แมวเดินทาง
ต่อไปไปพบนายเมฆบาลคนเลี้ยงแกะ มีแกะฝูงใหญ่อยู่ใน
ความครอบครอง แมวก็นั่งกับนายเมฆบาลเช่นเดียวกัน
นายเมฆบาลจึงก็ถามทราบความแมวด้วยความสำคัญในบุญคุณ
อย่างใหญ่หลวง แมวเดินทางไปจนถึงวังแห่งหนึ่งใหญ่โต
โอฬารมาก แมวไปเคาะประตูก็ปรากฏมีมังกร ๔๐ ตัวออก
มาถามว่า “มาทำไม”

“มาเตือนพวกเจ้านะซี ว่ามีกองทัพใหญ่กำลังยกมาจะ
มาพิฆาตเช่นฆ่าพวกเจ้า เพราะฉะนั้นจงรีบหนีไปเสีย
ปล่อยเอาไว้ตัวเดียวก็พอ ไว้ช่วยช่วยหนีหนีๆ ข้าจะดูแล
เขาเอง เร็ว รีบไปให้พ้นเถียวนะ”

มังกรก็รีบถลาถลาหนีไป เหลืออยู่เพียงตัวเดียวไว้
ช่วยแมวหนีตัวของ พอยกเสร็จก็พอกองทัพพอกมาถึงแต่
ยังอยู่นอกประตูวัง มังกรก็ไล่ถลาถลาลงตามแมวว่า “จะ
ให้ข้าอยู่ที่ไหนละ” แมวก็นั่งว่า “ไว้ ไว้ น่าสงสารจริง
เร็ว เข้าไปซ่อนในเคาอบนั้นแหละ” พอมังกรเข้าไปซุกตัวอยู่
ในนั้นแล้ว แมวก็นั่งหาทางไม่โยนเข้าไปในเคาและเผามังกร
เสียเลย

ระหว่างมาตามทางพระราชาทรงชักใช้ไล่ตามนาย
โคบาลกับนายเมฆบาล พอยกทราบว่า เป็นของท่าน
ลอร์ดยอนันต์แห่งมัตโครไชวบลัทธิตามที่แมวอุปโลกน์ให้
เจ้าชายเป็น ก็ทรงมีคตินี้ที่มีเขมมั่งคั่ง ครั้นเสด็จมาถึงวัง
ของมังกร แมวก็นั่งเชิญเสด็จเข้าไปข้างใน แมวทูลเชิญ
พระราชให้เสวยพระกระยาหารอันเป็นของมังกรเหล่านั้น
นั่นเอง ซึ่งล้วนแล้วไปด้วยเนื้อสัตว์บ้างที่ล่ามาได้ เหล่าก็มี
มากมายพอจะเลี้ยงกันได้จนเมามาย ถึงเวลานอนต่างก็ไป
นอนบนเตียงอันอ่อนนุ่มของมังกร (อ่านต่อหน้า ๑๒๒)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ณ สุขุมงคดวาร
คล้ายวันประสูติ ๕ กรกฎาคม ๒๕๑๑
พระชนมายุครบ ๑๑ พระชันษาบริบูรณ์
หนังสือพิมพ์สตรีสาร ขอถวายพระพร
เพื่อทรงพระเกษมสำราญยิ่ง

ภาพโดยพระมหากรุณาธิคุณ สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ โปรดเกล้าฯ พระราชทาน หนังสือพิมพ์สตรีสาร

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

นิลวรรณ ปิ่นทอง

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

สัทธ เสือผดุงศรี

เชื้อชื่น ศรียาภ

นิตยา วงศ์เทืองธรรม โกลุม กระจำรังสรรค์

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปรีดา หนูหนัก

สมบัติ สรรพอุดม

ประทุม พัวคะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ อ.บ.ร.บ.

สุภัทรา สิงหลกะ อ.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสเม โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิส

แพทย์หญิงอรรพณ คุณวิศาล

ยุบศ ครุสมงคผล อ.บ.

สมศรี สุขุมลันนท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล อ.บ.

แนวแผนกล - ต่อจากหน้า ๑๒๐

เจ้าของวังนั่นอีก ตกกลางคืนผิมนักที่ถูกละในเคาไฟ
ก็ปรากฏว่าร้องออกมาว่า

“แล้วจะให้ข้าเป็นอะไรอีก”

“โฮ โฮ เจ้าตัวผู้ยาก นี่แน่ข้าจะบอกอะไรให้ เจ้า
ก็กลายร่างให้เป็นถึงเงินถึงทองเสียซี”

เช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อบรรดาแขกตื่นนอน ก็มึนงงกัน
แล้ว แมวก็บอกว่า

“ที่นี้พวกท่านจะได้เห็นทรัพย์สินสมบัติของเจ้าชายเสียที”

แมวกุ๊กแล้วก็เปิดเคาออก ถึงไม้โบนึงก็กลิ้งออกมา

ทหารคนหนึ่งเอาขวานฟันให้แตกออก ถึงไม้โบนึงก็แตก
ออกเป็นสองซีก โอโฮ อะไรกันนั้น เหยียญเงินเหยียญทอง
กระจายออกมาเต็มห้อง แรกทุกคนต่างมองตากันด้วยความ
ตื่นเต็นงงันที่เห็นทรัพย์สินสมบัติมากมายเช่นนั้น แม้แต่
เจ้าชายในนามของลอร์ดก็ยั้งนึกเองก็ตะลึงเมื่อเห็นเช่นนั้น

แนวเพียงแสดงให้ใครๆได้เห็นทรัพย์สินสมบัติของเจ้าชาย
จนเป็นที่พอใจของแขกแล้ว ทุกคนรวมทั้งเจ้าชายก็กลับไป
ยังบ้านเมือง เป็นอันว่าชีวิตของเจ้าชายผู้เป็นเจ้าของแนว
ได้รับความสุขสบายเพราะความเจ้าปัญญาของแนวแผนกล
ตัวนี้เอง ♣

อัตราใหม่ เริ่ม ๗ กรกฎาคม ๒๕๑๗

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

รายปีที่สำนักงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๑ เดือน (๑๑ เล่มหนังสือ)

๑๐.๐๐ บาท

๑๐.๐๐ บาท

๑๑๕.๐๐ บาท

๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)

๖๐.๐๐ บาท

๖๕.๐๐ บาท

๖๖๐.๐๐ บาท

๑๒ เดือน (๑๒๖ เล่มหนังสือ)

๑๒๐.๐๐ บาท

๑๒๐.๐๐ บาท

๑๒๕.๐๐ บาท

โปรดติดต่อสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารกรีกเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๔๔๑๒๖
ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

27/14 14 ค.ศ. 17

บรรจบ พันธุมธาดา เล่า

นิทานนานาชาติ

โมฮัมเมตผู้กล้า (นิทานอาหรับ)

ตามคติของชาวอาหรับเชื่อเรื่องผิชนิตหนึ่งที่มีอำนาจจําแลงร่างให้เป็นอะไรก็ได้ และถ้าใครมีอำนาจเหนือก็ยอมเป็นทาสใช้ให้ทำอะไรก็ได้ ผิชนิตนี้เรียกกัน เรื่องของโมฮัมเมตที่ปีเตอร์ลุม เล่าไว้ในเทพนิยายชายฝั่งบาร์บารี (อาฟริกาเหนือ) ก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับผิชนิตดังกล่าวนี้ด้วย เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีหัวหน้าพวกอาหรับเผ่าหนึ่ง ซึ่งตายตั้งแต่กรรยายังตั้งกรรยอยู่ เมื่อลูกเกิดมา หญิงหม้ายนั้นตั้งชื่อลูกว่า โมฮัมเมต คนจึงพากันเรียกเด็กน้อยนั้นว่า โมฮัมเมตลูกแม่หม้าย และเมื่อเด็กนั้นเติบโตขึ้นก็โตกลาย เป็นเด็กที่แข็งแรงและกล้าหาญไม่ผิดกับสิงโต ครั้น โมฮัมเมตโตพอจะออกเดินทางแต่ลำพังได้แล้ว ก็ตามแม่ ออกเดินทางไปเผชิญโชค โมฮัมเมตขี่ม้าข้ามทะเลทรายไป ถึง ๑๔ วัน ย่างเช้าวันที่ ๑๕ จึงได้พบชายคนหนึ่งขี่ม้าสวนทางมา ชายนั้นหยุดพักกายและถามชื่อเสีย โมฮัมเมตตอบว่า

“ข้าคือโมฮัมเมตลูกแม่หม้าย ข้าเดินทางมาแสวงหา โชคลาภ แต่เดินทางมาถึง ๑๔ วันแล้วยังไม่เจอะคนเลยสักคน เจอะแต่ภูเขากับนกเท่านั้น”

“ข้าก็อยากได้เขา” ชายนั้นแนะนำตัวเอง “ถ้าอย่างนั้น เรามาร่วมทางกันเถอะ แต่ก่อนอื่นเรามาสาบานเป็นพี่เป็นน้องกันดีกว่า มากินเกลือสาบานกันเสียก่อน แล้วจะอยากไปไหนก็ไปกัน”

ขณะที่คนทั้งสองกำลังพูดกันอยู่นี้ พอดีมีชายอีกคนหนึ่งขี่ม้ามาถึงที่นั่น เมื่อถามไถ่เรื่องราวได้แล้ว และคนทั้งสองถามชื่อเสียของชายนั้น ชายนั้นตอบว่า

“ข้าก็อยากจะทำเขือก แต่ก็อยากจะเดินทางไปจนสุดโลกเลยเพราะเบื่อชีวิตเดิมทีแล้ว แต่จะเล่าอะไรให้ฟังอย่างหนึ่งนะคือระหว่างมาตามทางข้าได้เห็นปราสาทแห่งหนึ่งตั้งอยู่

กลางทะเลทรายลึก ข้าแล่นข้ามหัตถ์จรรยเพราะไม่ใช่ผิมีมนุษย์แน่ และก็คงไม่มีคนไหนเคยอยู่มาก่อนด้วย ข้าอยากรู้จักเลยนั่งคอยอยู่นอกปราสาทถึง ๒๐ วัน แต่ก็ไม่เห็นใครอย่าว่าแต่คนเลยแม้ผีสักตัวหนึ่งก็ไม่ให้เห็น”

“เฮ้! ถ้าอย่างนั้นก็แล้ว” โมฮัมเมตร้องออกมา “มาเถอะ มาสาบานเป็นพี่เป็นน้องกับเรา แล้วเราสามคนจะได้ไปทีปราสาทนั้น ไปดูว่ามีใครอยู่ที่นั่นบ้าง”

คนทั้งสามเดินทางมาหลายคอกหลายวัน ข้ามทะเลทรายที่บางแห่งมีทั้งทรายทั้งหินทั้งกรวด จนสุดท้ายก็ได้มาถึงปราสาทใหญ่หลังหนึ่งตั้งตระหง่านอยู่บนเนินหินใหญ่ เต็มเหนือสิ่งก่อสร้างใดๆในเมืองนั้น ทางเข้าปราสาทนั้นมีทางเกียเป็นช่องทางแคบๆนอกนั้นล้วนเป็นหินคั้งชันไม่มีใครปีนได้ สหายทั้งสามนั่งคอยเฝ้าอยู่นอกประตูปราสาทเพื่อจะดูว่าใครเข้าใครออกบ้าง แต่ก็คอยอยู่สามวันสามคืนก็ไม่เห็นมีใครเข้าใครออก หรือแม้แต่สิ่งมีชีวิตใดๆก็ไม่เห็นเลย โมฮัมเมตทนคอยมา ๓ วันแล้วชักกระลပ်กระส่าย จึงพูดขึ้นว่า

“คงไม่มีใครอยู่ในปราสาทแน่ ข้ารับรองได้ เราเข้าไปข้างในกันเถอะ จะได้รู้ว่าข้างในมีอะไรบ้าง”

แต่สหายร่วมสาบานทั้งสองหาได้กล้าเสี่ยงโมฮัมเมตไม่ จึงได้แย้งขึ้นว่า “อาจจะมีพวกมนุษย์กินคนอยู่ข้างในก็ได้ เกียได้กินเราเสียนะซี” คนหนึ่งพูด อีกคนหนึ่งก็เสริมขึ้นว่า “อาจจะมีสิ่งใดอยู่ในนั้นก็ได้อ” (อ่านต่อหน้า ๑๐๕)

รายงานนิทรรศการและหนังสือ - ต่อจากหน้า ๑๒

ในขณะกระเวนไปพบปะกับประชาชน เตรียมตัวเพื่อ
การเลือกตั้งทั่วไปที่จะมีขึ้นเมื่อประกาศใช้รัฐธรรมนูญ
ฉบับใหม่

มรดกกรมหลายรายในวงการผู้ประกอบวิชาชีพทาง
ยกระกับสติปัญญาประชาชนนี้เป็นที่น่าเสียดายมาก และ
เป็นการสิ้นสุดไปก่อนวาระอันสมควร ♣

โรงหนังภูธร - ต่อจากหน้า

อาเจ้นเขียวเขียวพัน เผอิญจังหวะนี้มีผู้ใหญ่มีชื่อเสียงใน
อำเภอผ่านมา เจ้าของหนังก็จะกุดักจอกออกมาขอมือไหว
เชื้อเชิญแกมกระยั้นกระยอให้เข้ากุหนังที่จะฉายคืนนี้ ฝ่าย
คุณนายที่เฝ้านามมากก็กิริยาสะกิดถาม ทำสีหน้าให้รู้ว่า
เขาเชิญให้ดูฟรีแล้วจะมีวีรกรรมอยู่ทำไม ความจริงท่าน
ผู้ใหญ่นั้นก็อยากดูเหมือนกัน เพราะหนังเรื่องนี้เขาสื่อกัน
ว่าสนุกนักหนา

แต่พอเหลือบมองเข้าไปในโรงก็แทบตะอิก รีบหันมา
กระซิบกับศรีภริยาว่า “ไม่ไหวแน่ แล้วค่อยอธิบาย”

แล้วก็หันมายิ้มตามแบบฉบับผู้ใหญ่ที่มีอารมณณ์ดี
ทั้งหลายพร้อมกับบอกว่า “ขอบใจมาก วันนี้ไม่ว่าง มีธุระ
ต้องรีบไป” หรือไปตรวจอะไรก็ว่าไป เสริ้งแล้วก็รีบเดิน
ออกจากบริเวณนั้นให้เร็วที่สุด

ทุ้มหนังก็แล้ว สองทุ้มก็แล้ว คนที่ซื้อตั๋วไว้ก็ยังยืนคอย
ว่าเมื่อไรหนังจะเข้าโรงสักที เป็นที่รู้กันทั่วว่าถ้าหนังจะเริ่ม
ฉาย เพลงมาร์ชของทัพบกจะดังขึ้นเป็นสัญญาณ ดังนั้นแหละ
ผู้ที่ยืนรออยู่หน้าโรงก็จะกรูกันเข้าไป ตัวใครตัวมัน ประตูที่
เปิดไว้กว้างแต่แรกก็จะต้องแคบไปแล้ว ม้านั่งตัวหนึ่งนั่งกันได้
หลายคน คงอยู่บนพื้นดินนั้น ไม่ใช่ที่ลาดหรือมีบันได ไม่ต้อง

ระวังมากับๆ เดิน ใครเข้าก่อนก็ได้ที่นั่งเหมาะแก่สายตา คน
เข้าทีหลังถ้าไม่ยอมเข้าไปนั่งแถวหน้าจอก็คง ไปยืนอยู่ข้าง
หลังนั่น

ถ้าหนังเรื่องดีๆ มาว่าสนุก คิดประกาศไว้ตามร้านกาแฟ
ตามตลาดนัดช่วงหน้าเป็นเดือน คนก็มาดูกันมาก ถึงกับเหมาถ
มาแต่ตำบลไกลๆ ตอนนี้เป็นโอกาสดีของเจ้าของหนังที่จะขาย
ตั๋วให้ได้มากที่สุด เก้าอี้หมดแล้วก็ไม่เป็นไร ขายไปเรื่อยๆ จน
กว่าคนซื้อจะหยุดซื้อไปเอง ไม่มีเลขที่นั่ง ไม่มีเก้าอี้เสริม ใคร
อยากดูก็ขึ้น ถ้าเมื่อยขึ้นมาก็นั่งของๆ หักก่อน หายเมื่อยค่อยลุก
ขึ้นดูต่อไป

ระหว่างหนังฉาย อาจมีเสียงพอกพองใจ เสียงหัวเราะ
เสียงบ่นแสดงความโกรธ หรือเสียงเป่าปากเมื่อเวลาไฟฟ้าเกิด
ดับ หรือหนังขาด ค้างลอคออกมาจากนอกพร้อมๆ กัน ผู้อยู่ใกล้
บริเวณนั้นก็ไม่ควรตกใจไปเปล่าๆ

เมื่อถึงเวลาภาพยนตร์เลิก คนก็รีบเบียดเสียดเหยียดกัน
ออกมาทางประตู ซึ่งทั้งโรงมีอยู่ประตูเดียว ถึงก่อนนี้ท่าน
คงแปลกใจว่าเมื่อเวลาซื้อตั๋วแล้วทำไมยังยืนรออยู่หน้าโรง
ไม่รีบเข้าไปจองที่นั่งเสียก่อน และเวลาหนังเลิกทำไมจึง
ต้องรีบไหลกันออกมาราวกับสายน้ำคอนท่านบพัง ท่านคง
หายสงสัยเมื่อได้ไปเห็นฝารอบทั้งสี่ด้านของโรงหนังกันด้วย
สังกะสี รวมทั้งหลังคาที่มุงด้วยสังกะสีเช่นกัน ♣

โมฮัมเมตผู้กล้า - ต่อจากหน้า ๓๓

“เลวโหดนะ” โมฮัมเมตให้ “ก็ตลอดเวลาสามวัน
ที่เราเคยอยู่หน้าประตูนั้นนะ เราเคยได้ยินเสียงดังโศกเศร้า
บ้างไหมล่ะ แล้วมนุษย์กันคนนะ ถ้ามีจริงก็คงต้องเข้าออก
ไปหาอะไรกินบ้างละ เอาละจะเข้าเข้าไปคนเดียวก่อน
ก็ได้”

พูดแล้วโมฮัมเมตก็จกแจงผูกม้าไว้นอกกำแพง ชักดาบ
ออกมาถือไว้แล้วเดินเข้าประตูปราสาท ผ่านประตูที่หนึ่ง
ประตูที่สอง แล้วก็ประตูที่สาม ทุกประตูไม่ได้ติดกุญแจ
หรือล็อกตอนเลย โมฮัมเมตจึงเดินผ่านเข้าไปได้อย่างสบาย

จนถึงกลางปราสาท ห้องทุกห้องในปราสาทนั้นประทับ
ประดาหรรษา มีพรมนุ่ม มีตะเกียงสวยงาม มีตุ้มตักเสลา
เมื่อเปิดตู้ออกก็แลเห็นมีเงินมีทองมีไข่มุกอยู่เต็ม โมฮัมเมต
จึงเดินข้ามสนามไปยังห้องอีกคานหนึ่ง ก็แลเห็นมีอาหาร
ในห้องนั้นมากพอที่คนสามคนจะกินไป ได้ตลอดทั้งอาทิตย์
แต่ก็ไม่แลเห็นคน ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงผู้ชายเด็กผู้ใหญ่
โมฮัมเมตจึงกลับออกมาบอกเพื่อนทั้งสองและชวนให้เข้าไป
ข้างในด้วยกัน คนทั้งสองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างแล้วก็อึ้งกันคา
กัใจไม่ได้ ทั้งสามคนช่วยกันมองหาข้าวปลาอาหารกินกัน→

จนอ้อมหน้าสำราญฤทัยแล้ว ก็ไปทอดกายนอนเหยียดยาวบนที่นอนอันอ่อนนุ่ม ชอบคุณพระอัลลฮ์เจ้าที่กลั่นกาลให้คนได้มาพบโชคกลางอย่างนี้ แล้วก็หลับไป

วันรุ่งขึ้นคนทั้งสามก็ตกลงกันว่าจะจับฉลากทุกวัน ใครได้ฉลากจะต้องอยู่ทำกับข้าวในวันนั้น ส่วนคนอื่นอีกสองคนออกไปล่าหาเลี้ยงชีพในทะเลทราย และวันแรกนักโทษเขาเป็นคนที่ได้ฉลาก ต้องอยู่โยงทำกับข้าว พอเพื่อนทั้งสองออกไปพันสายตา นักโทษเขาก็เฝ้ากริ้วทำกับข้าวเกรียมไว้สำหรับมือกลางวันนั้น ทันใดนั้นก็ได้ยินผู้หญิงแก่คนหนึ่ง หน้าที่เขาเทียมเกวียน นัยน์ตาคุน โผล่เข้ามาจากทางไหนไม่ปรากฏ หญิงนั้นร้องลั่นว่า

“นั่นเจ้าทำอะไรอยู่ละ นี่มันปราสาทของข้านะ ของที่เจ้าเอามาหลอกกินนั่นก็เป็นอาหารของข้าไม่ใช่หรือ”

นักโทษเขาโคกไปฉวยคาน แต่ยังไม่มีทันจะชักออก นางแม่มกเฒ่านั้นก็โผล่เข้ามาถึงตัวเสียก่อน แล้วกระซอกคานมาจากมือของนักโทษเขาเอาฟางลงไปที่นักโทษเขา หวักข้าวบ้ายขาวจนนักโทษเขาพริกตาเขียวแล้วก็หายตัวไปปล่อยให้แก่นักโทษนอนสลบไสลอยู่บนพื้นนั่นเอง

ครั้นถึงเวลาที่เพื่อนทั้งสองคนกลับจากล่าสัตว์ นักโทษเขาก็พอรู้สึกตัวฟื้นคืนสติขึ้นมา เขามือถือลูกตุ้มแล้วก็ออกใจไม่ได้ที่ไม่มีกระดูกส่วนไหนแตกหัก แต่นักโทษเขารู้สึกว่าถ้าเขาบอกเพื่อน ไปถามความจริงเพื่อนคงหัวเราะเยาะคนแน่ ที่ทำอย่างไรวางใจไปเสียทำย่ายแก่ปล่อยให้เขาทำร้ายเขาจนบอบช้ำเช่นนั้น ก็ถึงนั้นแล้วนักโทษเขาก็ตัดสินใจว่าจะเก็บเรื่องไว้ไม่พูดเล่าอะไรให้เพื่อนฟังเลย แล้วจะคอยคุกอยู่ไปว่าจะเกิดอะไรขึ้นอีกในวันรุ่งขึ้น นักโทษเขาพูดกับเพื่อนว่า

“เสียใจเหลือเกินนะ ที่ทำกับข้าวไม่เสร็จ เพราะพอเพื่อนทั้งสองให้หลังไปแล้ว ข้าก็ปั่นหลังคาขึ้นไปชมวิว แล้วเหยียบพลาดเลยตกลงมาพริกตาเขียว ปวดเจ็บไปทั่วทั้งตัว”

เพื่อนทั้งสองพากันเห็นอกเห็นใจจึงปลอบโยนไม่ให้เป็นทุกข์เป็นร้อนไป แล้วก็ไปช่วยกันค้นหาอาหารเย็น

เช้าวันรุ่งขึ้นก็จับฉลากกันอย่างวันก่อนอีก คราวนี้คนทำเชือกเป็นผู้ได้ฉลาก จึงต้องอยู่โยงทำกับข้าว หญิงแก่ก็มาปรากฏร่างขึ้นอีก และยังไม่ทันจะฉวยคานมาถือไว้ หญิงนั้นก็แย่งคานไปได้ เอามาฟางลงไปที่คานตัวของคนทำเชือกจนได้รับปากเก็บ ข้าวชอกไปทั่วตัว แล้วคนทำเชือกก็ไม่ยอมบอกความจริงแก่เพื่อนเช่นเคยอีก เพราะเกรงว่าเพื่อนจะหัวเราะเยาะเอา ได้แต่คิดว่าจะคอยคุงูว่าเมื่อถึงคราวของไมฮัมเมคในวันรุ่งขึ้นจะเกิดอะไรขึ้น

ไมฮัมเมคแน่ใจว่าคนทั้งสองพูดไม่จริง แต่ก็กะเนไม่ดูว่าเกิดอะไรขึ้น จึงเตรียมพร้อมอยู่ทุกขณะไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม ฉะนั้นเมื่อหญิงแก่โผล่พรวดมาถึงตัวขณะที่ไมฮัมเมคอยู่ในกรัว จึงปรากฏว่าไมฮัมเมคชักคานออกมาได้ทันที่วงที่ ไมฮัมเมคถามหญิงนั้นว่า

“มาทำอะไรอยู่ที่นี้ หา”

พูดแล้วไมฮัมเมคก็เหวี่ยงคานไปพันคอหญิงนั้น ฆาตกรรมเกิดไป แต่แล้วไมฮัมเมคก็ต้องตกตะลึง เมื่อเห็นห้วยายแก่นั่นกลิ้งกลิ้งๆ ไปตามพื้นปราสาทข้ามสนามแห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง จนกระทั่งในที่สุดกลิ้งตกลงไปในบ่อน้ำที่อยู่ท้ายปราสาท ไมฮัมเมคพยายามวิ่งตามห้วยายแก่นั่นไป เมื่อเห็นกลิ้งตกลงไปในบ่อ ก็เลยนั่งเฝ้าอยู่ข้างบ่อนั่นเอง จนกระทั่งเพื่อนทั้งสองกลับมาจากล่าสัตว์ คนทั้งสองเห็นรอยเลือดไหลเป็นทางไปเช่นนั้นก็ตกใจกลัวว่าหญิงแก่นั่นคงฆ่าเพื่อนของตนตายเสียแล้ว จึงเกิดถามรอยเลือดไปจนถึงบ่อน้ำ และก็ได้เห็นไมฮัมเมคนั่งเฝ้าอยู่ที่ปากบ่อนั่น ไมฮัมเมคตำหนิเพื่อนทั้งสองว่า

“พวกเจ้าช่างโง่เสียจริง ทำไมไม่ตกห้วยายแก่นั่นอย่างที่เขาทำเมื่อครั้ง” แล้วเสริมต่อไปว่า “ที่นั่นหาเชือกมาให้ข้าเส้นหนึ่ง ข้าจะไต่ลงไปบ่อน้ำจะคุงูว่ากันบ่อมีอะไร”

คนทำเชือกก็ส่งเชือกเส้นหนึ่งให้ เชือกเส้นนั้นทั้งยาวทั้งเหนียว ไมฮัมเมคก็ไต่เชือกเส้นนั้นลงไปในบ่อที่มีกลิ่นเหม็นจนกระทั่งถึงก้นบ่อ ก็ปรากฏว่าสว่างจ้า ไมฮัมเมคแลเห็นมีสวนอยู่ที่นี่ แม้จะไม่มีเดือนไม่มีตะวันก็ปรากฏว่าที่นั่นสว่างเหมือนกลางวัน (อ่านต่อหน้า ๑๒๒)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

คณินัย ธรรมเที่ยง

วิชา ขัณฑาพิทยุทธ ฉายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดี

นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

สัทธ เสือเผดงศรี เรือร่น ศรียาภัก

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม ไกลสม กระจำรังรัตน์

พรสุข กระจำรังรัตน์

กองธุรการ

ปริกา หนูนภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวตะมะ

วัชรินทร์ เชี่ยวพิทยาการ

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ธ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ธ.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภ โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล

ยุบล คุรุสมงคล อ.บ.

สมศรี สุกมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง วัลลภกุล ธ.บ.

โมฮัมเมดผู้กล้า—ต่อจากหน้า ๑๒๐

ในสวนนั้นมีบ้านเหมือนๆกันอยู่สามหลัง โมฮัมเมดผู้กล้า
ไม่ได้รู้สึกหวาดหวั่นภัยอันตรายใดๆ มือกุมดาบไว้แน่น
แล้วเดินอย่างองอาจหาญไปยังบ้านหลังหนึ่ง และเมื่อเปิด
ประตูเข้าไปก็ตะลึงงัน เมื่อได้เห็นหญิงสาวนางหนึ่งนอน
เหยียดยาวอยู่บนเก้าอี้ ผู้หญิงนั้นสวยอย่างที่ไม่เคย
เห็นมาก่อน และยังไมทันคิดว่าจะทำอะไรต่อไป โมฮัมเมด
ก็ต้องสะดุ้งจนสะดุ้งตัวเมื่อได้ยินหญิงสาวนั้นเรียกชื่อคนว่า
“โอ โมฮัมเมดลูกแม่หม้าย ไม่ควรมาที่นี่เลย เมื่อชีวิตเสีย
แล้วหรือ ถึงได้รบกวนหาที่ตาย”

เมื่อโมฮัมเมดถามถึงเหตุผล หญิงนั้นก็เล่าให้ฟังว่าตน
มีพี่น้องรวมกัน ๓ สาว ตนเป็นน้องสุดท้อง ที่ต้องมาอยู่ถึง
ใต้บาดาลอย่างนี้ ก็เพราะถูกผีอินน่านำมาขังไว้ และเจ้าผีอิน
นี้สาบานว่าจะฆ่าทุกคนไม่ว่าใครที่ได้พยายามมาช่วยเหลือ
พวกตนพากลับไปยังดินแดนบนพื้นพิภพอีกครึ่งหนึ่ง ได้ยิน
เพียงเท่านั้น โมฮัมเมดก็ร้องออกมาว่า

“แม้แต่ยายแม่มดแก่นั่น ข้ายังมั่นคอมันเสียได้ แล้ว
ทำไมกับเจ้าผีอิน ถ้าพระอัลเลาะห์โปรด ข้าจะฆ่าเจ้าผีอินนี้
เสีย โหนบอกซิว่ามันอยู่ที่ไหน”

(ยังมีต่อ)

อัตราใหม่ เริ่ม ๗ กรกฎาคม ๒๕๑๗

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

มารับที่สำนักงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๑ เดือน (๑๑ เล่มหนังสือ) ๑๐.๐๐ บาท

๑๐.๐๐ บาท

๑๑.๐๐ บาท

๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ) ๖๕.๐๐ บาท

๖๕.๐๐ บาท

๖๖.๐๐ บาท

๑๒ เดือน (๑๒ เล่มหนังสือ) ๑๒๐.๐๐ บาท

๑๒๐.๐๐ บาท

๑๒๑.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ค่าส่งสำนักงาน ๑๓/๓๖-๓๙ อาคารกรีกทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๕๐๕๑๖
ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชการในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

27/15 21 ก.ค. 17

บรรจบ พันธุเมธา เล่า

นิทานนานาชาติ

โมฮัมเมตผู้กล้า นิทานอาหรับ (ต่อ)

คราวที่แล้วเล่าถึงโมฮัมเมตลูกแม่หม้าย ซึ่งออกจากบ้านมาเผชิญโชค ได้มาพบคนสองคนกลางทะเลทราย คนหนึ่งได้ชื่อเป็นนิกไต์เขา อีกคนหนึ่งเป็นคนทำเชือก

ทั้งสามได้กินโรตีกับเกลือสาบานเป็นพี่น้องกัน คนทำเชือกได้แลเห็นปราสาทหลังหนึ่งกลางทะเลทราย นั่งเฝ้าอยู่ถึง ๒๐ วันก็ไม่แลเห็นคน โมฮัมเมตจึงชวนกันไปทีปราสาทหลังนั้น แต่เฝ้าอยู่อีก ๓ วัน ๓ คืน ก็หาพบเห็นสิ่งมีชีวิตอย่างใดไม่ โมฮัมเมตชวนเพื่อนร่วมน้ำสาบานทั้งสองเข้าไปสำรวจปราสาทนั้น แต่คนทั้งสองไม่ยอมเข้าไป กลัวอันตราย โมฮัมเมตจึงเข้าไปคนเดียวก็เห็นว่ามีอาหารอยู่มากมายแต่ไม่มีผู้คน จึงเอาสิ่งเหล่านั้นมาทำอาหารกิน พอหมดแล้วก็ต้องออกไปล่าสัตว์ แต่ได้จับฉลากกัน คนได้ฉลากต้องอยู่เฝ้าทำกับข้าว ทั้งนิกไต์เขากับคนทำเชือกขณะที่อยู่ในปราสาทได้ถูกหญิงแก่มาทำร้ายเอาจนได้รับบาดเจ็บ แต่คนทั้งสองต่างก็ไม่ยอมบอกกันว่าเกิดอะไรขึ้นแก่กัน จึงได้พกธนูธนูไปทั้งตัว โมฮัมเมตสงสัยว่าต้องมีอะไรเกิดขึ้นแน่ ไม่ใช่คนทั้งสองหล่นจากหลังคาคงที่บอก แต่เมื่อยังไม่รู้แน่ ก็ได้แต่เตรียมตัวพร้อมจะนั่นเมื่อหญิงแก่เฒ่ามโหฬารพวกเข้ามาถึงตัวขณะที่โมฮัมเมตอยู่ในครัว จึงคว้าดาบได้ทันที และฟันฉับไปที่คอหญิงแก่นั้นกระเด็นไป แต่น้ำแปลกที่ห้วยายแก่กลิ้งคลุกๆ ไปตามพื้นจนถึงท้ายปราสาทที่มีบ่อน้ำ หวังนั้นก็ถึงตกลงไปในบ่อ โมฮัมเมตจึงเฝ้าอยู่ที่พักบ่อจนกระทั่งเพื่อนทั้งสองกลับมาเห็น โมฮัมเมตให้คนทำเชือก หาเชือกให้คนไถ่ลงไปในบ่อ และโมฮัมเมตก็ได้มาพบสวนที่กันบ่อนั้นบริเวณนั้นสว่างไปทั่ว แม้ว่าจะไม่มีเดือนไม่มีตะวัน โมฮัมเมตพบบ้านเหมือนๆกัน ๓ หลัง เมื่อเปิดเข้าไปใน

บ้านหลังหนึ่ง ก็ได้เห็นผู้หญิงสาวสวยนอนอยู่บนเก้าอี้ หญิงนี้รู้จักชื่อโมฮัมเมตด้วย และได้เล่าว่าคนกับพี่สาวอีก ๒ คน ถูกยีนผีร้ายจับมาขังไว้ และจะทำร้ายคนทุกคนที่จะพาคนกับพี่สาวขึ้นไปยังโลกมนุษย์กินแกนที่คนเคยอยู่มาก่อน โมฮัมเมตได้ยินเช่นนั้นก็หากลัวเกรงไม่ กลับประกาศว่าจะฆ่าผีอินนี้ให้ได้ ให้หญิงสาวพาไปพบ

หญิงสาวลงเอยอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดก็พาโมฮัมเมตไปยังห้องห้องหนึ่งซึ่งอยู่ข้างๆกันนั้น ขณะนั้นผีอินกำลังนอนหลับ โมฮัมเมตเห็นเช่นนั้นจึงลุกขึ้นว่า

“ข้าไม่ยอมฆ่าศัตรูที่กำลังหลับ แม้ว่ามันจะเป็นผีปีศาจก็ตาม”

พูดแล้วก็เอาปลายดาบสะกิดผีอิน ผีอินที่ง่วงลุกขึ้นร้องออกมาดังลั่น เมื่อเห็นผู้ปลุกให้ตื่นขึ้นเป็นมนุษย์ ก็โถมเข้าใส่ แต่โมฮัมเมตเตรียมตัวอยู่แล้ว จึงเอาดาบฟันคอผีอิน ฉับเดียวก็ขาดกระเด็นอย่างง่ายดายนั้น ครั้นเห็นผีอินสิ้นฤทธิ์ไปแล้ว หญิงสาวทั้งสามต่างส่งเสียงเจียวจ้าวแสดงความยินดีปรีดา โมฮัมเมตมองดูหญิงสาวทั้งสามแล้วก็อดนึกชมไม่ได้ว่า สวยๆกันทุกคน แต่ใจโมฮัมเมตมุ่งอยู่ที่สาวคนสุดท้ายที่ตนเสียแล้ว จึงสาบานไว้ว่าจะต้องแต่งงานกับหล่อนให้ได้ในวันหนึ่งข้างหน้า แล้วโมฮัมเมตก็กล่าวชวนหญิงสาวทั้งสามขึ้นว่า

“มาเถอะ มาไต่เชือกขึ้นขึ้นไปข้างบนทีละคน เพื่อนข้าเรากำลังคอยอยู่ปากบ่อแล้ว”

“ท่านไปก่อนสิ” หญิงทั้งสามพูด (ต่อหน้า ๑๑๑)

โมซัมเมคผู้กล้า - ต่อจากหน้า ๑๑

“ท่านจะได้ปลอดภัย แล้วก็ยังจะได้ช่วยทั้งเราขึ้นไปข้างบนด้วย ถ้าให้เราขึ้นก่อน เพื่อนของท่านอาจตกเรือและทั้งท่านไว้ข้างล่างนั้นก็ไม่ได้”

“เป็นไปไม่ได้หรอก เพื่อนของข้าเป็นเพื่อนร่วมหน้าสถาบันของข้า ได้กินโรกินเกล็ดมาด้วยกัน เราจะไม่ทิ้งข้าไว้ที่นั่นหรอก”

พวกเขาก็ส่งหญิงทั้งสามให้ไต่เชือกขึ้นไปทีละคน แต่ก่อนจะไต่เชือกขึ้นไป หญิงสาวได้ล้วงกระเป๋าส่งลูกหนักให้โมซัมเมคคนละสองลูกเป็นการแสดงความขอบคุณ พลาว่า

“ถ้าได้รับอันตรายเมื่อใด หรือเกิดจำเป็นขึ้นเมื่อใดละก็ มีลูกหนักให้แตกออก เมื่อนั้นท่านจะได้รับความช่วยเหลือ”

ทั้งนี้ก็ไต่เชือกกับคนทำเชือกต่างทะเลถึงงวงวันที่เห็นผู้หญิงสาวสวยไต่เชือกขึ้นมาทีละคนๆ เมื่อสามสาวขึ้นมาพ้นปากบ่อแล้ว คนทั้งสองก็พุกกับหญิงสาวเหล่านั้นว่า “ยังมีใครอยู่ข้างล่างอีกไหม”

“มีสิ” หญิงสาวตอบ “ก็โมซัมเมคเพื่อนร่วมหน้าสถาบันของท่านอย่างไรละ”

คนทั้งสองริษยาโมซัมเมคอยู่แล้ว เพราะโมซัมเมคกล้ากว่า ฉลาดกว่า แข็งแรงกว่าคน แล้วก็คิดเลยไปถึงว่าเป็นโอกาสดีที่จะได้เก็บผู้หญิงทั้งสามไว้เป็นสมบัติของตน ถ้าเอาไปถวายสุลต่านละก็จะได้ทรัพย์สินสมบัติไม่น้อยทีเดียว คนทั้งสองมองตากัน แล้วก็เข้าใจกัน ดังนั้นขณะที่โมซัมเมคกำลังไต่เชือกมาได้หน่อยหนึ่ง เพื่อนทรยศของเขาก็ได้ชักเชือกเสีย โมซัมเมคก็เลยตกลงไปยังกันบ่ออย่างเดิมอีก แม้หญิงสาวสามพี่น้องจะวิงวอนอย่างไรให้หย่อนเชือกลงไปอีกเส้นหนึ่ง แต่คนทั้งสองก็หาฟังไม่ ทั้งยังลากตัวหญิงสาวที่กำลังร้องไห้ฟูมฟายออกไปพ้นจากบ่อนั้นเสียด้วย

นักไต่เชือกกับคนทำเชือกรีบฉุดหญิงสาวทั้งสามมามีผ้าผูกไว้ ต่างคนต่างนำผู้หญิงนั่งไปค้ำย ส่วนผ้าของโมซัมเมคนั้นให้น้องสาวคนสุดท้ายท้องนั่งไป แต่ก็ได้ผูกม้านั้นไว้ด้วยกันเพื่อกันหญิงสาวนั้นควมรับหนีไป เดินทางมา→

เปิดสอนการปรุงอาหารแบบยุโรป

เพียงชม ทรรพนันที่ สตรีไทยคนหนึ่งที่ได้รับจาก กอร์ดอง เบล (CORDON BLEU) สถาบันที่ปรุงอาหารอร่อยที่สุดในยุโรป ขณะนี้ได้ก่อกำเนิดจากการปรุงอาหารที่อังกฤษแล้ว ได้นำวิธีการใหม่ๆ มาประยุกต์ให้เข้ากับเศรษฐกิจในปัจจุบัน และใช้ผลิตผลไทยแทนของต่างประเทศ โดยไม่ทำให้รสชาติอาหารเปลี่ยนไป

รุ่นใหม่เปิดรับสมัครแล้ว รับจำนวนจำกัด

ห้องครัวเกษยา ๖๔ ถนนสาทรใต้ กรุงเทพฯ ๕ โทร. ๔๖๖๔๒๒

ผู้อำนวยการบริหารอาหาร แบบ กอร์ดอง เบล และอาหารชาววังแท้ๆ

เชฟที่ห้องอาหารประมาตุ ถนนสีลม

หลายวันจึงได้มาถึงวังของสุลต่าน นักโทษเขาก็กับคนทำเชือกก็ได้นำหญิงสาวไปถวาย ให้สุลต่านเลือกดูว่าจะไปรักคนไหน และสุลต่านก็ได้เลือกพิศาวคนโต และได้ทรงรางวัลให้แก่คนทั้งสองเป็นทองคำหนึ่ง สมบัติที่คนทั้งสองภาคเอาไว้ ทั้งสุลต่านยังทรงแต่งตั้งเพื่อนทราบดีทั้งสองของโมฮัมเมดเป็นมหาอำมาตย์ประจำราชสำนักของพระองค์อีกด้วย

ขณะเดียวกันนี้เอง โมฮัมเมดก็กำลังเดินรุ่มร้อนอยู่กันบ่อนั่นเอง พยายามหาทางออกแต่ก็หาได้พบช่องทางอย่างใดไม่ แต่ขณะที่โมฮัมเมดซุกมือลงไปในการเป่านั้นเอง มือไปถูกลูกนัทที่หญิงสาวให้ตน เมื่อหยิบออกมาดูก็เห็นเป็นลูกนัทธรรมดาๆ นี่เอง จึงลงมือทุบ พอลูกนัทแตกโพละออก ก็ปรากฏมีหน้าหนึ่งโผล่มาให้เห็น เป็นหน้าของผิวนั่นเอง ผิวนึกเสียงหัวเราะว่า “มีอะไร ลังมาเลยนาย”

“พาเข้าไปที่ผู้หญิงทั้งสามถูกพาตัวไป” โมฮัมเมดสั่งพยายามทำเสียงเป็นปกติ ไม่ตื่นเต้นแปลกใจ และแล้วพวกเขาก็ยังไม่ทันซำดคำ โมฮัมเมดก็รู้สึกตัวเองถูกอุ้มพาเหาะข้ามทะเลทรายไป ไม่นานผิวนก็พาลงมาถึงอยู่ไว้ในเมืองแห่งหนึ่ง นอกวังสุลต่าน ผิวนึกว่า

“ผู้หญิงทั้งสามนั้นอยู่ในวังนี้แหละ” ผิวนบอกแล้วก็หายวับไป

โมฮัมเมดเดินไปเรื่อยๆ ตามถนน เห็นพลางก็พลางว่าจะทำอะไรต่อไป เพราะถ้าจะเข้าไปตามถึงผู้หญิงตามคนนั้นที่ในวัง ก็เชื่อเหลือเกินว่าคงถูกตัดหัวแน่ พอคิดถึงตอนนั้นก็พอได้เดินมาถึงร้านตัดเสื้อ และแลเห็นช่างตัดเสื้อนั่งอยู่ในร้านนั้น โมฮัมเมดจึงตรงเข้าไปทักว่า “สวัสดิ์” ช่างตัดเสื้อก็กล่าวสวัสดิ์ ตอบ แล้วถามว่า “มีธุระอะไรหรือ”

“ข้ามาหางานทำ”

“ก็กินอะไร” ช่างตัดเสื้อพูด “อยากได้ลูกมือสักคน ถ้าเจ้าอยากจะทำงานที่นี้ ก็มานอนที่นี้เสียเลย จะได้ช่วยดูแลร้าน ข้าจะให้ข้าวกินให้เหลือผ้าสวมใส่”

จึงเป็นอันโมฮัมเมดได้มาเป็นลูกมือของช่างตัดเสื้อนั้น ขณะนั้นสุลต่านก็กำลังกระเถิบงานพิธีเสกสมรส แก่เจ้าสาวทั้งเจ็ดคน วิชาสุลต่านต้องหากระโปรงให้นาง ๓ ชุด สำหรับตัวเจ้าสาวเองกับน้องสาวสองคน กระโปรงนั้นต้องไม่ใช่กรรไกรตัด และไม่ได้เย็บด้วยเข็ม สุลต่านจึงโปรดให้ช่างตัดเสื้อนั้นเข้าเฝ้า บอกเรื่องราวให้ฟังตลอด ช่างตัดเสื้อฟังแล้วอุทานออกมาว่า

“เป็นไปไม่ได้พะย่ะค่ะ โกรจะตัดเสื้อได้โดยไม่ใช้กรรไกรตัด และจะเย็บได้อย่างไรโดยไม่ใช้เข็ม”

“เป็นไปไม่ได้ก็จริงอยู่” สุลต่านทวิต “แต่ก็ต้องทำ ถ้าไม่ได้กระโปรงดังกล่าวนี้ ๓ ชุดละก็ หัวเจ้าต้องกระเด็น”

ช่างตัดเสื้อผู้เคราะห์ร้ายรู้สึกว่าสุลต่านทวิตคำไหนต้องเป็นคำนั้น และมีคนเกลี้ยหัวซำดกระเด็นเพราะคำสั่งของพระองค์อยู่เสมอ ยิ่งคิดก็ยิ่งเป็นทุกข์ถึงกับเดินร้องไห้กลับไปบ้าน โมฮัมเมดเห็นเข้าจึงร้องถามว่า

“อ้าวเกิดอะไรขึ้นละ นาย”

“ไปให้พ้น ข้าเชื่อแน่เชื่อว่าเรื่องนี้ต้องเกิดขึ้นเพราะเจ้า อะไรก็อะไรในร้านนี้ยุ่งวุ่นวายนับตั้งแต่เจ้าเข้าเฝ้าเข้ามาอยู่”

“โธ่ นายก็” โมฮัมเมดพูด “ข้าก็เปรียบเหมือนลูกของนาย เกิดเรื่องเดือดร้อนอะไรขึ้นหรือ บอกมาเถอะ ข้าจะช่วยเต็มฝีมือทีเดียว”

“โกรจะช่วยข้าได้ สุลต่านสั่งให้ข้าหากระโปรงชุดที่ไม่ได้ตัดด้วยกรรไกรกับไม่ได้เย็บด้วยเข็มไปถวายสามชุดสำหรับเจ้าสาวกับน้องสาว แล้วโกรจะไปหาได้ ถ้าข้าทำไม่ได้ข้าต้องตาย”

“ลงว่าจะต้องทำแล้ว ไม่มีอะไรจะทำไม่ได้” โมฮัมเมดกล่าวทวนคำสุลต่าน “นายกลับไปบ้านเสียเถอะ ข้าจะบิตรีบ้าน เมื่อนายมาถึงนี้พรุ่งนี้นายจะเห็นกระโปรงสามชุดนั้นรออยู่พร้อมแล้ว”

ช่างตัดเสื้อฟังแล้วไม่ค่อยเชื่อถ้อยคำของโมฮัมเมดนัก แต่ก็นับว่าอาจจะคิดทำอย่างไรก็ได้แก่เดินหน้าเข่ากลับไปบ้าน ทั้งให้โมฮัมเมดอยู่ในร้านแก้ผ้าพัน (ต่อหน้า ๑๒๒)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร
บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

ฉันทนา สุวรรณรอก

หุ่น เกษจำรัส ฉายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ
นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

สีห์ เสือเผดงศรี เรือจีน ศรียาภย์
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม ไกลสม กระจำรังค์
พรสุข กระจำรังค์

กองธุรการ

ปรีดา หนูนกภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพพุดม
ประทุม พัวทะมะ
วัชรินทร์ เชี่ยวพิทยาการ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ
นันทกา สุประภาตะนันท์ ร.บ.ร.น.
สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph.D.
น.ร.ว. สอนงค์โสภน ไรจนะบุรานนท์
กนก สามแสน วิด
แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล
อุบล ธรรมมงคล อ.บ.
สมศรี สุขมนันทน์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์
เสี่ยม เม้าทองสุข
จำนง รังสิกุล ร.บ.

โมซัมเบคผู้กล้า-ต่อจากหน้า ๑๒๐

โมซัมเบคปัดบ้านแล้วก็ตรงไปยังห้องเด็กด้านหลัง แล้วเขาอุ้มตัวออกมาลูกหนึ่ง พอบีบแตก ก็ปรากฏว่าฝังผิวน พุคเสียงหัวเราะว่า "มีอะไร ส่งมาเลย นาย"

"ข้าต้องการกระโปรง ๓ ชุด ที่ไม่ได้กั๊กด้วยกรรไกร ไม่ได้เย็บด้วยเข็ม ชุดหนึ่งสีเขียว อีกชุดหนึ่งสีฟ้า และอีกชุดหนึ่งสีชมพู ให้สวยที่สุดสำหรับหญิงสาวจากกันบังบาตาล จะสวมใส่"

"กอยเคียว" ผิวนพุด หายหน้าเข้าไปในลูกนัท เพียงจิตใจเดียวก็เอากระโปรง ๓ ชุดตามที่โมซัมเบคต้องการมาให้

เมื่อช่างตัดเสื้อมาถึงร้านในตอนเช้า โมซัมเบคก็เรียกให้เข้าไปอยู่ในห้องนั้น พอได้เห็นสิ่งที่ประสงค์ช่างตัดเสื้อก็ใจจนสุดประมาณ โคกเข้กอกโมซัมเบค พลงเผ้าถามว่าทำได้อย่างไร แต่โมซัมเบคไม่ตอบ ช่างตัดเสื้อจึงรีบนำไปถวายสุดค่า ซึ่งทรงยินดีไม่แพ้กัน ถึงกับประทานทองให้ช่างตัดเสื้อถึง ๑๐๐ แท่ง

ฝ่ายหญิงสาวทั้งสามแลเห็นกระโปรงเช่นนั้น ก็พากันว่า "นี่แสดงว่าโมซัมเบคลูกแม่หม้ายต้องอยู่ในเมืองนี้ ไม่เช่นนั้นใครจะทำอย่างนี้ได้"

(ยังมีต่อ)

อัตราใหม่ เริ่ม ๗ กรกฎาคม ๒๕๑๗

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร	มารับที่สำนักงาน	ไปรษณีย์ภายใน	ไปรษณีย์ต่างประเทศ
๑ เดือน (๑๑ เล่มหนังสือ)	๘๐.๐๐ บาท	๘๐.๐๐ บาท	๑๑๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)	๔๖๕.๐๐ บาท	๔๕๕.๐๐ บาท	๖๖๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๑๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๙๐.๐๐ บาท	๘๗๐.๐๐ บาท	๑๒๕๕.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ที่สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารศรีวิสุทธิ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๕๔๔๑๖
ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชการในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ
เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคาบรรณค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

27/12 25 11/17

บรรจบ พันธุเมธา เล่า

นิทานนานาชาติ

โมฮัมเมตผู้กล้า^๑ นิทานอาหรับ (ตอนจบ)

เรื่องที่เล่ามาแล้วเล่าถึงโมฮัมเมตที่พ่อผู้เป็นหัวหน้าเผ่าตายตั้งแต่ตนยังอยู่ในครรภ์มารดา เมื่อคลอดมาแม่ตั้งชื่อโมฮัมเมต คนเรียกว่าโมฮัมเมตลูกแม่หม้าย โมฮัมเมตลาแม่ออกไปเผชิญโชค ได้พบกับคนสองคน คนหนึ่งคือนักไต่เขา อีกคนหนึ่งเป็นคนทำเชือก ทั้งสามคนสาบานเป็นพี่น้องกัน

และเมื่อคนทำเชือกบอกว่าได้พบปราสาทกลางทะเลทรายระหว่างกลางทาง โมฮัมเมตจึงชวนเพื่อนร่วมสาบานไปที่ปราสาทนั้น ซึ่งแต่แรกไม่ปรากฏว่ามีใครอยู่หรือเป็นเจ้าของ แต่เมื่อนักไต่เขาอยู่เวรทำกับข้าว ส่วนคนอื่นไปล่าสัตว์ก็ปรากฏมีหญิงแก่หน้าเหี่ยมมาทำร้ายจนฟกช้ำ คำเชียว นักไต่เขาก็ไม่ยอมเล่าเรื่องให้ใครฟัง วันรุ่งขึ้นคนทำเชือกจึงถูกทำร้ายเช่นเดียวกัน ครั้นถึงเวรของโมฮัมเมต โมฮัมเมตเตรียมตัวพร้อม เมื่อหญิงแก่โผล่พรกมาโมฮัมเมตจึงคว้าดาบฟัน ฟันคอฉับเดียว หัวหญิงแก่ก็ขาดกระเด็น แต่หัวนั้นกลิ้งกลิ้งคลุกๆ ผ่านสนามหนึ่งไปอีกสนามหนึ่งจนถึงบ่อน้ำแล้วกลิ้งหล่นลงไปก้นบ่อ โมฮัมเมตวิ่งตามไปแล้วเลยนั่งเฝ้าที่ปากบ่อ พอเพื่อนสองคนกลับมาเห็นรอยเลือดก็รู้ว่าหญิงแก่ฆ่าเพื่อนตนตาย จึงถามรอยเลือดไปจนถึงบ่อน้ำ ก็แลเห็นโมฮัมเมตนั่งคอยอยู่ โมฮัมเมตขอให้หาเชือกมาให้คนเส้นหนึ่ง แล้วก็ไต่เชือกลงไปก้นบ่อ ที่ก้นบ่อนั้นสว่างจ้าเป็นสวนมีบ้านเหมือนๆ กัน สามหลัง โมฮัมเมตเข้าไปในบ้านหลังหนึ่งได้เห็นผู้หญิงสาวสวยพักอยู่ในนั้น หญิงสาวเล่าให้โมฮัมเมตฟังถึงเรื่องผิวนที่จับคนกับพี่สาวอีกสองคนมาขังไว้ โมฮัมเมตขอให้หญิงสาวพาไปพบผิวนและพันคอผิวนตาย แล้วให้หญิงสาวทั้งสามไต่เชือกขึ้นไปยังปากบ่อ คนจะขึ้นไปเป็นคนสุดท้าย แม้หญิงทั้งสามห้ามก็ไม่ฟัง และปรากฏว่าเพื่อนทั้งสองก็ตกทรายยกล่อ โมฮัมเมตจึงวิ่งกักตัก ก็ปล่อยเชือกเสียไม่ยอมให้โมฮัมเมต

ขึ้นไป แต่โมฮัมเมตได้ลูกนกที่หญิงสาวให้ไว้คนละสองลูก พอบินลูกนกแตกก็ปรากฏผิวนมาถามว่าจะต้องการอะไรให้ส่ง โมฮัมเมตจึงขอให้ผิวนพาไปยังที่ที่หญิงสาวทั้งสามถูกพาไป คนทั้งสองพาหญิงสาวไปถวายสุดต่าน สุดต่านโปรคพี่สาวคนโตจึงเสกสมรสด้วย โมฮัมเมตเมื่อมาถึงเมืองของสุดต่านนั้นก็ได้ไปฝึกงานเป็นลูกมือของช่างคักเลื้อยคนหนึ่ง และช่างคักเลื้อยก็เกรงกลัวว่าถูกสุดต่านสั่งให้ไปจับหากระป๋องสามชุดสำหรับเจ้าสาวกับน้องสาว เป็นกระป๋องที่ไม่ได้คักด้วยกรรไกร ไม่ได้เย็บด้วยเข็ม กามเงื่อนไซของเจ้าสาว โมฮัมเมตต้องช่วยช่างคักเลื้อยนั้นโดยอาศัยลูกนกที่หญิงสาวให้ และผิวนมาปรากฏว่าขึ้น เมื่อรู้คำสั่งอีกใจก็วิ่งไปจับหามาให้คักประสงค์ เมื่อช่างคักเลื้อยนำไปถวายสุดต่าน และสุดต่านนำไปประทานเจ้าสาว หญิงสาวพี่น้องจึงปรารภว่าคักต้องเป็นโมฮัมเมตจักหาให้เป็นแน่ ทั้งนี้หมายความว่า โมฮัมเมตมาอยู่ในเมืองนั้นแล้ว

อีกสองสามวันต่อมาถึงวันเสกสมรส ซึ่งจะมีการประลองฝีมือเป็นเกียรติแก่เจ้าสาว สุดต่านโปรคให้จักระบวนแห่หมโหพาไปยังสนามประลองฝีมือ เจ้าสาวนั่งในคานหามมีม้าบัง ส่วนสุดต่านทรงม้า มีทหารม้านักคนตรีนักเก็นร่าเข้ากระบวนแห่ด้วย ใครต่อใครในเมืองพากันมาดูแห่ มีโมฮัมเมตคนเคียวที่ไม่ยอมไป บอกแก่ช่างคักเลื้อยว่าเหนื่อย ครั้นอยู่ตามลำพังโมฮัมเมตก็เอาลูกนกที่ลูกที่ตามมาบิ

(อ่านต่อหน้า ๑๐๕)

อรุณสวัสดิ์ - ต่อจากหน้า ๑๘

และสายตาที่เห็นห่าง จะว่ายังไม่ไร เลยไล่ก้วยเสียงเอ๊ะกะโรคามนิตย อย่าอยู่ให้ฉันเห็นหน้าแกนานๆเลย....
 กตัวก็ไม่เชิง เขาอาจจะยังความ เกยชิน ไป”
 หงุดหงิดในอารมณ์ไว้ไม่ได้ “แะจะไปไหนก็ไปได้แล้ว เม่น (อ่านต่อฉบับหน้า)

ขมรมหล่อบ้านแม่เรือน - ต่อจากหน้า ๑๘

และวิเคมินไม่มีเลย

อาหารที่ให้พลังงานเพียงอย่างเดียวเช่นน้ำอัดลม น้ำหวาน ทอฟฟี่ นักโภชนาการจัดไว้ในจำพวกกาลอรีที่ว่างเปล่า หรือ empty calories เป็นอาหารที่ควรรง เพราะให้ประโยชน์ไม่คุ้มค่าเงินที่เสียไป ทั้งยังอาจทำให้เกิดนิสัยการกินที่ไม่ดีแก่เด็ก ถ้ากินระหว่างมื้อจะทำให้หมดความอยากอาหารมื้อต่อไป พลังงานที่ได้จากลูกอมนี้ไม่ได้จากอาหารอื่นที่มีประโยชน์กว่าในราคาที่เท่ากันหรือถูกกว่าด้วยซ้ำ ซึ่งได้แก่ของพื้นบ้านของเราเอง เช่น กล้วย น้ำว่าสุก ถั่วลิสงคัม หรือข้าวโพดคัม เป็นต้น

ผลก็อย่างอื่นของลูกอมที่มีต่อสุขภาพนั้นผู้เขียนยังไม่เห็น ที่เห็นชัดก็คือผลเสียต่อสุขภาพฟัน ลูกอมอาจเป็นคันเหตุให้ฟันผุได้

ในปากของคนเรามีจุลินทรีย์อยู่หลายล้านตัว จุลินทรีย์บางชนิดกินอาหารประเภทคาร์โบไฮเดรต เช่น แป้งและน้ำตาลเป็นอาหาร และจะเปลี่ยนคาร์โบไฮเดรตนี้ให้เป็นกรด ถ้าไม่แปรงฟันหรือบ้วนปากให้สะอาดอยู่เสมอ กรดก็จะกัดอยู่ตามฟัน และค่อยๆกัดเคลือบฟันให้เป็นรู ชนิดของคาร์โบไฮเดรตก็ทำให้ฟันผุได้มากน้อยต่างกัน น้ำตาล

ชนิดที่อยู่ในปากได้นานกว่า และกัดฟันได้นานกว่า ก็จะทำให้ฟันผุได้มากกว่า ข้าวยอมทำให้ฟันผุน้อยกว่าลูกอมหรือทอฟฟี่ และลูกอมชนิดที่เหนียวหนับกัดฟัน ย่อมทำให้ฟันผุง่ายกว่าลูกอมชนิดอื่นๆ

ทุกครั้งที่กินอาหาร คาร์โบไฮเดรตจะเกิดการคั่งขึ้นในปาก และจะอยู่นานถึงครึ่งชั่วโมง นอกจากกินอาหารตามมื้อแล้ว ถ้าก็ยังกินลูกอมระหว่างมื้อ จะทำให้เกิดกรดในปากบ่อยครั้งขึ้น ยิ่งทำให้ฟันผุได้มากขึ้น

คุณแม่หลายท่านคงวิตกจริตของฟันผุแล้วว่า การพาลูกหลานไปหาหมอฟันนั้นยากเย็นเพียงไร กว่าจะหว่านล้อมให้ลูกไปหาหมอฟันได้ กว่าจะยอมขึ้นนั่งเก้าอี้ กว่า จะทำฟันเสร็จ อาจถึงกับน้ำตาตกทั้งแม่และลูก

การที่ลูกฟันผุนั้นจะก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายไปซื้อลูกอม ซึ่งได้แก่พ่อแม่ที่บ้านบางส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งคือโทษการรักษาความสะอาดฟันของลูก ซึ่งพ่อแม่มักเป็นผู้กำกับเช่นกัน อย่างน้อยถ้าท่านไม่ยอมให้เงินไปซื้อลูกอม ก็นับว่าได้ชักจูงกันเหตุของฟันผุไปอย่างหนึ่ง ถ้าท่านยังใจอ่อนยอมให้เงินไปคามเสี่ยงว่าร้องกึ่งเตรียมเงินอีกส่วนหนึ่งไว้เป็นค่าทำฟันเสียแก่บักเณร

โมฮัมหมัดผู้กล้า - ต่อจากหน้า ๒๗

พอแตกออกผีนก็มาปรากฏร่าง พู่ว่า “มีอะไรลงมาเลย นาย” โมฮัมหมัดบอกผีนว่า “ข้าต้องการม้าดำ อานดำ เสื้อผ้าสีดำ ทาบดำ กริชดำ”

พริบตาเดียว ผีนกับบอกว่า “พร้อมแล้วนาย ม้าคอยอยู่ข้างนอก” โมฮัมหมัดเอาเสื้อผ้าสีดำมาแต่ง ชักดาบสีดำไว้ที่เอว มือถือกริชดำด้วย พอแต่งตัวเสร็จโมฮัมหมัดก็ →

ความไปยังสนามประลองฝีมือ เมื่อมาเข้าไปใกล้คานหา
โมซัมเมคก็คว้าเอาเจ้าสาว อุ้มมาขึ้นม้านั่งข้างหน้าคน
แล้วก็กระแทกท้องม้า ม้าตกใจเหินสูงเหนือหัวคน
แล้วก็ข้ามกำแพงเมืองออกไปยังนอกเมืองได้โดยปลอดภัย
โมซัมเมคหาที่ซ่อนหญิงสาวไว้เรียบร้อยแล้วทั้งไว้ คนเอง
กลับไปยังร้านค้าเสื้อ ทั้งม้าทั้งเสื้อผ้าและอาวุธหายวับไป
กับตา เมื่อช่างตัดเสื้อกลับมาถึงร้านจึงไม่เห็นอะไรผิดปกติ
เห็นโมซัมเมคนั่งอยู่กับพื้นเย็บเสื้ออย่างเคย

เมื่อสุดค่านถูกขโมยเจ้าสาวไปแล้ว ก็ไปรื้อหาตาม
มหาอำมาตย์ทั้งสองซึ่งก็อนึกได้เขากับคนทำเชือกเข้ามา
เผ้า สุดค่านทริสว่า “นี่เป็นธูระของเจ้าแล้ว จะให้ข้าทำ
อย่างไรก็ งานก็จักไว้พร้อมสรรพแล้ว แต่เจ้าสาวเกิด
ถูกพาไปด้วยอำนาจเวทมนตร์คาถาเสียแล้ว”

“เจ้าสาวยังมีน้องสาวอีกสองคนนี่พะย่ะค่ะ” คนทั้งสอง
ทูล “ทรงเลือกเอามาแทนคนหนึ่งก็แล้วกัน แล้วค่อย
จัดการประลองฝีมือเป็นเกียรติแก่นางและจักระบวนแท้
ในวันพรุ่งนี้”

สุดค่านทรงตกลงตามนั้น และใครๆก็พากันไปดูแล
การประลองฝีมืออย่างวันก่อนอีก ช่างตัดเสื้อก็ชวนโมซัมเมค
พร้อมกับพูดว่า “เมื่อวานนี้เจ้าไม่ไปคุณว่าเกิดอะไรขึ้น มี
เจ้าหนุ่มคนหนึ่งแต่งกำขี้ม้าเข้ามาคว้าตัวเจ้าสาวของสุดค่าน
พาเอาขึ้นม้าไปก่อนหน้าต่อตา บางทีวันนี้อาจเกิดเหตุอย่าง
เมื่อวานนี้อีก”

แต่โมซัมเมคก็ยังปฏิเสธไม่ยอมไปอยู่นั่นเอง ครั้นช่าง
ตัดเสื้อออกไปพ้นร้านแล้ว ก็เอาลูกนกมาบีบแตก และเมื่อ
ผิวนปรากฏร่าง โมซัมเมคก็ส่งให้หามาตีน้ำตาล และอาน
แวง เสื้อผ้าตีแวงมาให้ โมซัมเมคควมม้าไปยังสนาม
ประลองฝีมือ และคว้าตัวเจ้าสาวคนที่สองของสุดค่านพา
หายไปอีก ช่างตัดเสื้อรีบกลับร้านมาเล่าเหตุการณ์นี้ให้
โมซัมเมคฟัง ก็เห็นโมซัมเมคนั่งทำงานง่วนอยู่เช่นเคย

สุดค่านไปรื้อหามหาอำมาตย์ทั้งสองอีก สุดค่านก็
ทริสว่าคนทั้งสองคงทูลให้ทรงเสกสมรสกับน้องสาวสุดค่าน

แต่ถ้าเกิดเรื่องอย่างวันก่อนอีกจะทำอย่างไรกัน คนทั้งสอง
ก็ทูลให้เตรียมป้องกันไว้ให้พร้อม ดังนั้นในวันรุ่งขึ้นสุดค่าน
จึงไปรื้อหานักแม่นธนูมาเป็นองครักษ์รายล้อมคานหาของ
เจ้าสาว สุดค่านทริสว่า

“ให้คอยระวังเจ้าคนขี้ม้านั้นให้ดี ถ้ามันเข้ามาใกล้ละก็
เป็นยิ่งเลยนะ ใครยิงถูกทำให้มันหล่นจากหลังมาได้ จะได้
รางวัลอย่างงามทีเดียว”

โมซัมเมคก็ทำอย่างวันก่อน วันนี้ขอให้ผิวนำเสื้อผ้า
ชุดขาวม้าขาวและอาวุธสีขาวมาให้ และก็สามารถคว้าตัว
เจ้าสาวคนที่สามขึ้นมาควมขึ้นม้านั่งไปสูงเหนือหัวผู้คนทั้งปวง
ข้ามกำแพงเมืองออกไปได้ทั้งๆที่โมซัมเมคถูกยิงตรงแขน
เลือกไหลทรมานต้องยืมผ้าเช็ดหน้าสีขาวจากหญิงสาวมาพัน
แขนไว้

นักแม่นธนูนำความไปแจ้งแก่มหาอำมาตย์ มหา
อำมาตย์ก็ไปทูลสุดค่าน สุดค่านจึงสั่งให้ตรวจกันให้หมด
ทุกบ้าน ทุกวัน ทุกถนนว่ามีใครบ้างที่ได้รับบาดเจ็บที่
แขน ให้จับตัวมาทันที

เมื่อทหารมาถึงร้านค้าเสื้อ ก็ได้เห็นโมซัมเมคมีผ้าพัน
แขน จึงจับตัวไปและพาไปในวังเข้าเผ้าสุดค่าน สุดค่าน
ทริสถามว่า

“เจ้าหรือที่เป็นผู้ลักตัวเจ้าสาวของข้าไปหมดทั้งสาม
คน”

“ใช่พะย่ะค่ะ” โมซัมเมคตอบ “แต่ก่อนที่ข้าพระองค์
จะทูลให้ทรงทราบเหตุไฉนทำเช่นนั้น ข้าพระองค์ขอ
ทูลถามว่า มหาอำมาตย์ทั้งสองนี้มารับราชการอยู่นานแล้ว
หรือยัง”

“เพิ่งมาอยู่” สุดค่านทริส “ก็มหาอำมาตย์สองคน
นี้แหละที่นำผู้หญิงทั้งสามมาถวายข้า”

โมซัมเมคได้ฟังเช่นนั้นจึงหัน ไปยังคนทั้งสองพูดว่า
“ขอแสดงความยินดีด้วย สหายร่วมสถาบันทั้งสองของข้า
นักได้เขากับคนทำเชือก” คนทั้งสองหน้าซีด แต่ยังทำ
ปากแข็งพูดว่า “อะไรกัน (อ่านต่อหน้า ๑๒๒)”

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

นิลวรรณ ปิ่นทอง

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ อ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ อ.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุมธรา อ.บ. Ph. D.

น.ว.ว. สอนงค์โสมน ไรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล

ยุบล กรธมมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง วังสิกุล อ.บ.

ภาพปก**ปิยะมาศ โมนยะกุล**

สมบุญ จันทรประคับ ถ่ายภาพ

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

สิทธิ์ เสือแสงศรี เรือจีน ศรียากย์

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม ไกลสม กระจำรังรัตน์

พรสุข กระจำรังรัตน์

กองธุรการ

ปริศา หนูหนักดี สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวตะมะ

วัชรินทร์ เชื้อพิทยการ

โมซัมเมคผู้กล้า—ต่อจากหน้า ๑๒๐

เราไม่รู้จักเจ้า เจ้าผู้ร้าย”

“อ้อ ไม่รู้จักข้า” โมซัมเมคพูด “ทั้งๆที่เรากินไรก็กินเกลือกสาบานกันอย่างนั้นหรือ ลืมไปแล้วหรือที่ข้ากัดห้วยยายแก่ที่ทำร้ายเจ้า และข้าได้ช่วยผู้หญิงทั้งสามให้พ้นมือเจ้าผิอินโตะอย่างไร แล้วเจ้าทั้งสองก็ชักเชือก ปลออให้ข้าหล่นลงไปกับบ่อน้ำ”

เมื่อคนทั้งสองจะเดินอะไรต่อไปอีก โมซัมเมคก็เอาลูกนกที่ลูกสุดท้ายออกมา และส่งผิอินโตะโดยไม่มีใครรู้เห็นว่าเป็นไปหาผู้หญิงทั้งสามคนมาที่นี่

ครูเคื่อวทุกคนในที่นั้นก็ตึงตังถึง เมื่อปรากฏว่า

หญิงสาวทั้งสามยืนเคียงข้างโมซัมเมค โมซัมเมคพูดว่า

“ทูลสดท่านชีวานางได้ขึ้นมาจากบ่อน้ำได้อย่างไร”

หญิงสาวน้องสุดท้องจึงทูลสดท่านตั้งแต่โมซัมเมคปราบผิอินโตะ และจัดแจงให้คนกับที่สาวทั้งสองไต่เชือกขึ้นไปปากบ่อน้ำ โมซัมเมคขึ้นไปเป็นคนสุดท้าย และก็ถูกเพื่อนทรยศชักเชือกเสีย ไม่ยอมให้ขึ้นมาจากบ่อน้ำ หมายถึงให้ตายอยู่กับบ่อน้ำ

สดท่านทรงทราบความชั่วของคนทั้งสองจึงให้คนเอากวไปตัดหัวเสีย แล้วตั้งโมซัมเมคเป็นอัครมหาเสนาบดี และให้ได้แต่งงานกับหญิงสาวน้องสุดท้องที่โมซัมเมคหลงรักแต่แรกเห็น สมบัติที่โมซัมเมคตั้งใจไว้ ❀

อัตราใหม่ เริ่ม ๗ กรกฎาคม ๒๕๑๗**อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร****มารับที่สำนักงาน****ไปรษณีย์ภายใน****ไปรษณีย์ต่างประเทศ**

๑ เดือน (๑๑ เล่มหนังสือ)

๗๐.๐๐ บาท

๘๐.๐๐ บาท

๑๑๕.๐๐ บาท

๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)

๔๒๕.๐๐ บาท

๔๕๕.๐๐ บาท

๖๖๐.๐๐ บาท

๑๒ เดือน (๑๒ เล่มหนังสือ)

๘๓๐.๐๐ บาท

๘๗๐.๐๐ บาท

๑๒๕๐.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ที่สำนักงาน ๘๓/๑๖-๑๘ อาคารกริทธิเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๘๐๘๑๖
 หมายที่หรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

บรรจบ พันธเมธา เล่า

นิทานนานาชาติ

เลือก (นิทานญี่ปุ่น)

ผู้หญิงสมัยก่อนมีสิทธิเลือกคู่ได้ และมีวิธีทดลองผู้ที่จะเป็นเจ้าบ่าวด้วยวิธีต่างๆ กัน ผู้หญิงญี่ปุ่นในเรื่องนี้ดังที่ ริชาร์ด เอ็ม ดอร์สันเล่าไว้ มีวิธีทดสอบแปลกกว่าใครๆ ดังเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายหนุ่มสามคนชวนกันเดินทางไปแสวงหาโชคลาภ คนทั้งสามเดินทางผ่านทุ่งนาป่าเขามาหลายต่อหลายแห่งจนกระทั่งมาถึงตำบลแห่งหนึ่ง เมื่อเดินผ่านบ้านโจจา ซึ่งคือผู้มีอันจะกินในชนบทแห่งนั้น ต่างก็แลเห็นมีป้ายปักอยู่หน้าบ้านโจจานั้นว่า ต้องการชายหนุ่มผู้สามารถที่สุดไว้เป็นชาย คนเหล่านั้นเห็นแล้วก็กระโดดโลดเต้นด้วยความยินดี พุกกันว่า “ชาวคิสำหรับเราแล้ว รีบเข้าไปสมัครกันเถอะ”

โจจาเป็นผู้สอบถามความเป็นไปของคนทั้งสามด้วยตนเอง แต่ยังไม่ตอบไปพิจารณาไป ยิ่งกตสันใจไม่ถูกไม่รู้ว่ใครเก่งกว่าใคร เพราะดูท่าทางแข็งแรงเข้มแข็ง แสดงว่าจะต้องทำงานเก่งทุกคน ในที่สุดโจจาจึงบอกแก่คนทั้งสามว่า

“นี่แน่ะพ่อหนุ่ม เรามีนาอยู่หลายแปลง แปลงหนึ่งอยู่ทางตะวันออก แปลงหนึ่งอยู่ทางตะวันตก อีกแปลงหนึ่งอยู่ทางคันทันหน้า คนธรรมดาจะเตรียมดินในนาแต่ละแปลงนี้ต้องเสียเวลาถึง ๑๐ วันกว่าจะเสร็จ พวกท่านลองไปทำนาแต่ละแปลงนี้ดูซิ แล้วเราจะกตสันให้เอง”

ชายหนุ่มแต่ละคนฟังแล้วก็ต่างก็อกหมายมั่นปั้นมือไม่ได้ว่าอย่างไรเสียตนก็ต้องได้เป็นชายโจจาแน่นอน ดังนั้นพอรุ่งขึ้นเข้ากันทั้งสามจึงจักแรงหุงข้าวหม้อใหญ่ขนาดเลี้ยงคนได้ ๓๐ คน มือทั้งสองถือเสียมที่มีสองง่ามคล้ายส้อมออกไปขุดดินและกั้นหน้าทั้งคาทำทั้งวัน งานที่จะต้องใช้คนทั้ง ๑๐ คนจึงจะเสร็จก็เสร็จภายในวันเดียว และต่าง

ก็กลับถึงที่พักพร้อมกันทีเดียว เห็นเช่นนั้นโจจาจึงพูดว่า

“ข้าละอัครวยใจจริงที่เห็นพวกท่านทั้งสามทำงานแข่งกันเดียวเท่าเท่ากับคน ๑๐ คนเช่นนี้ แต่ว่าเก่งเสมอกันทั้งสามคน ข้าไม่รู้จักกตสันยกลูกสาวให้ใคร ถ้าเช่นนั้นข้าเห็นจะต้องขอให้พวกท่านพักอยู่ที่นี้ช่วยเราทำงานไปพลางๆ ก่อน”

คนทั้งสามก็เต็มใจและยอมรับใช้โจจาเหมือนอย่างคนุชที่เดียว เวลาล่วงไปได้สองสามวัน ชายหนุ่มทั้งสามอดคิดหวังไม่ได้ เพราะตั้งแต่เข้ามาอยู่รับใช้โจจา ยังไม่เคยเห็นหน้าลูกสาวโจจาเลย เคยแลเห็นข้างหลังไว้ๆ อยู่เพียงครั้งเดียว ทำอย่างไรจึงจะได้เห็นหน้าหญิงสาวที่คนมันหมายสัทธิ คินวันหนึ่งชายหนุ่มสองคนจึงปรึกษากันว่าจะแอบเข้าไปทางคันทันในของบ้านจะได้แอบดูหญิงสาวที่อยู่ในห้องใต้ถุน

ขณะที่ชายหนุ่มทั้งสองแอบเข้าไปจนถึงห้องหญิงสาวและแอบดูอยู่ข้างนอก ภาพที่ได้เห็นภายในห้องก็ทำให้แต่ละคนตกตะลึงตัวชา เพราะได้เห็นหญิงสาวสวมเสื้อผ้าสีขาว สยายผมรุ่มรวย กำลังงัดพื้นกระดานตรงมุมห้องคันทันหนึ่ง แล้วก็เอามือดลวงลงไปใต้พื้นห้อง หยิบเอาหีบใบเล็กๆ ขึ้นมา หีบนั้นมีรูปร่างเหมือนโลงศพ แม้จะแปลกใจและตกใจอย่างไรก็ตาม คนทั้งสามก็ยังอยากดูต่อไปว่าหญิงสาวจะทำอย่างไรกับโลงศพใบเล็กนั้น ต่างกลั้นหายใจเฝ้าดูหญิงสาวต่อไป (อ่านต่อหน้า ๑๒๐)

ข้อแนกฝรั่งจีนจาก - ต่อจากหน้า ๑๑

แปลตามศัพท์ว่ากินน้ำส้มแล้ว หมายถึง ถูกลงโทษ อาจถูกเขียนที่ คำว่า ส่วนของจีนถ้าใช้ ch'ih' ts'u' (ชิวจุชู่) แปลว่ากินน้ำส้มเช่นเดียวกัน กลับแปลว่าวิชา หึงหวง ยิ่งถ้าใช้ ta' ts'u' kang' (คำจุชู่กั้ง) ก็คือกินน้ำส้ม ยิ่งหมายถึงหึงชนาชนก

ts'u' ของจีนเสียงไปคล้ายคำ ชูร ของเขมร (ออกเสียงจู้) แต่ ชูร แปลว่า เปรี๊ยะ (ชวนให้นึกถึงน้ำส้มสายชู ชูอาจแปลว่าเปรี๊ยะ แต่ สายไม่ทราบแปลว่าอะไร) หากให้หมายความว่า น้ำส้ม ต้องใช้ ทักเขมะ (ทักแกมะห์) เขมะ ไม่ได้มีความหมายว่า เปรี๊ยะ เช่นเดียวกับภาษามอญมีคำ

กายูจซอม (เขียน ต) หมายถึง น้ำส้ม ที่ได้จากข้าวสุกหมัก ใช้กินกับพริก และปลาอย่าง ซ้อม (หรือ สักตามตัวเขียน) มิได้แปลว่าเปรี๊ยะ ทั้งที่คำนี้ออกเสียงคล้ายคำส้ม ที่แปลว่าเปรี๊ยะของเรา คำมลายูมีคำที่แปลว่า เปรี๊ยะ ออกเสียงคล้ายกันนี้ คือ asam หรือ masam (อาซ่าหรือมาซ่า) asam muka (อาซามูกา) แปลว่า หน้าเปรี๊ยะ ถ้าเทียบกับภาษาจีนกลาง คำเปรี๊ยะใช้ว่า suan' (ซัววัน) และชาวไทยใหญ่นำไปเรียกชื่ออาหารอย่างหนึ่ง ใช้ใบผักกาดทองตากแห้งมาขยี้แล้วร้อนกิน ค้างแวงจิด รสเปรี๊ยะๆ เดิมๆ ว่า ซ้อน ท้าง (ท้าง จากคำ t'ang' แปลว่า แกวจิด รูป ซ้อนท้าง จาก suan'

t'ang' ก็คือแกงเปรี๊ยะ) คำ suan' ก็ตาม ซ้อน ก็ตาม กลอกจนคายจซอม ของมอญ และ อาซ่า หรือ มาซ่า ล้วนมีเสียงคล้ายกับ ส้มของเรา จะมีส่วนสัมพันธ์กันอย่างไรหรือไม่ไม่อาจกล่าวได้

คำจีนที่มลายูนำไปใช้แน่ๆ มีหลายคำด้วยกัน คำหนึ่งได้แก่คำ tim (ติม) ว่าแปลว่าคุ่น และถึงกับแต่งคำนี้ให้เป็นคำนามตามแบบภาษามลายู คือเกิดอุปสรรคกับปัจจัยเป็น petiman (แยกได้เป็น pe-tim-an) แปลว่า หม้อคุ่น ที่จริงคำนี้ทั้งจีนกลางจีน แต่จัวออกเสียง อู ก็คือ tun' (คุ่น) แต่จัวเป็น คุ่น

เลือกคู่ - ต่อจากหน้า ๒๗

หน้ากาหญิงสาวนั้นน่าเกลียด มีรอยยิ้มแฉะ หญิงสาวเบิกทิบถึงศพเกิดออกมาจากในโลง แล้วเอามือสับแขนทั้งสองออก เสร็จแล้วก็จ้วยแขนข้างหนึ่งมาแตะกินอย่างเอร็ดอร่อย เหมือนอาหารไอศารต และดูเหมือนยังกับรู้ว่าชายหนุ่มทั้งสองมาแอบดูคน หญิงสาวนั้นก็พุดชรัชชวนขึ้นว่า

“กินบ้างไหมละ”

พูดแล้วก็หยิบแขนอีกข้างหนึ่งที่มีเลือกสคๆ หยอกอยู่ ขว้างมาทางที่กินทั้งสองแอบอยู่ คนทั้งสองตกใจแทบสิ้นสติ เลิกความกึกที่จะเป็นเรขของใจจากต่อไปแล้ว พอถึงสติได้ก็ชวนกันวิ่งหนีออกจากบ้านไปไม่เหลียวหลัง

ส่วนชายหนุ่มคนที่สาม ไม่รู้เรื่องราวเพื่อนทั้งสองของตนคบคิดกันทำอะไรเพราะขณะนั้นกำลังติดไฟอยู่ในครัว

พอได้ยินเสียงเพื่อนวิ่งหน้าคาตื่นมาและไม่พุดจว่าอะไร รีบวิ่งหนีออกจากบ้านไปทันที ชายหนุ่มคนที่สามก็ตกใจแปลกใจไม่ได้ ทั้งไม่รู้ด้วยว่าเกิดอะไรขึ้น จึงคิดว่า

“ต้องไปดูเองซิ ว่าเราวิ่งหนีอะไรมา”

คิดแล้วก็ลงเดินเข้าไปข้างในจนถึงห้องของลูกสาว ใจเขาเจ้าของบ้าน เมื่อลงแอบดูตรงที่ที่เพื่อนทั้งสองมาแอบดูเมื่อครู่ก่อน ชายหนุ่มนั้นก็แลเห็นนางบีตาจ ผมยวสยายรุ่มร่าม กำลังกินหัวเด็ก เลือกสคๆ หยอกลงมาถึงๆ พอเห็นตอนแรก ชายนั้นก็ตกใจแทบสิ้นสติอย่างคนทั้งปวง จะต้องรู้สึก แต่เมื่อพยายามระงับจิตใจไม่ให้หวาคกลัวจนเกินไป และจ้องดูให้เห็นเด่นๆ ก่อนนี้เองจึงแลเห็นว่านางบีตาจนั้น แท้ที่จริงหาได้หน้าตาน่าเกลียดน่ากลัวอย่างที่เห็นในตอนแรกไม่ (อ่านต่อหน้า ๑๒๒)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก**วันนี สัมมนา**

สมบุญ จันทรประคับ ฉายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง

บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

สัท เศรษฐศิริ

เรื้อน ศรียาภัย

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม ไกลสม กระจำรังสรรค์

พรสุข กระจำรังสรรค์

กองธุรการ

ปรีดา หนูนภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวตะมะ

วัชรินทร์ เชื้อพิทยการ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ช.บ.ร.น.

สุภัทรา สิงหลกะ ช.บ.

สุภาพ วิเศษสุวรรณ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.

บ.ร.ว. สอนงค์โสภน วิจารณ์บูรณานนท์

กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล

ยุบล คุรุสมงคล อ.บ.

สมศรี สุกมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ช.บ.

เลือกคู่ - ต่อจากหน้า ๑๒๐

ที่จริงเป็นคนธรรมดาคนหนึ่ง แต่ทำให้ใครๆ เห็นหน้าตา เป็นมีศักดิ์เพราะสวมหน้ากาก และหัวเด็กที่ก่อกวนนั้น ที่แท้ก็ชอบมโหรี ที่ทำเป็นตึกคา กูผาคๆ เหมือนเด็ก ย้อน ส่วนเลือกตักๆ นั้นก็ถือดีแตงนัอง พอรู้นั้นเช่นนั้น ทำไมคนจะกินไม่ได้ เพราะฉะนั้นยังไม่ทันที่หญิงสาวจะ รักชวนว่า 'จะกินบ้างไหมละ' ชายหนุ่มจึงชิงพูดเสียก่อน ว่า

"ขอชาเต็กนั้นให้ข้ากินสักชาซี นายผู้หญิง"

พูดแล้วก็เลื่อนประตูให้เปิดออก ยืนมือทั้งสองไปรับ ได้อินชายหนุ่มชอกกินบ้าง หญิงสาวก็พูดว่า

"ถ้อยคำอย่างนี้แหละ เป็นถ้อยคำที่ข้าอยากได้ยิน

มานานแล้ว เพิ่งจะได้ยินเดี๋ยวนี้เอง มีผู้ชายหนุ่มมาสมัคร เป็นเชยของพ่อข้านักก่อนักแล้ว แต่พอเห็นหน้าตาข้า เห็นข้าทำอย่างนี้แล้วต่างพากันตกใจกลัว เปิดหนีไปหมด ไม่มีใครกล้าพอจะอยู่ต่อไปอีกเลย มีแต่ท่านนี้แหละที่กล้า ก็ เพราะฉะนั้นท่านสมควรจะเป็นสามีของข้าได้"

พูดแล้วก็ถอยหน้าจากและเลือกผลไม้ขาวออก ทำให้ ได้เห็นหน้าตาอันงดงามของลูกสาวโจจา โจจาเองก็อด ปลตาปล้มยินดีไม่ได้ จักแจงเชิญญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง ผู้สนิทคุ้นเคย ตลอดจนคนใช้ทั้งหมดมากินเลี้ยงกันในวันที่ ประกาศเป็นวันแต่งงานของคนทั้งสอง ❀

อัตราใหม่ เริ่ม ๗ กรกฎาคม ๒๕๑๗**อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร**

ค่าบริการสำนักงาน

ประโยชน์ภายใน

ประโยชน์ต่างประเทศ

๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)

๓๐.๐๐ บาท

๘๐.๐๐ บาท

๑๑๕.๐๐ บาท

๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)

๖๕.๐๐ บาท

๑๕๕.๐๐ บาท

๒๒๐.๐๐ บาท

๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)

๑๓๐.๐๐ บาท

๒๙๐.๐๐ บาท

๔๒๕.๐๐ บาท

โปรดติดต่อสำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารกรีฑาเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๘๔๔๓๖
ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เฉลี่ย ๑.๐๐ บาท

บรรจบ พันธุเมธา เล่า

นิทานนานาชาติ

กระจงปราบลิง (นิทานอินโดนีเซีย)

เรื่องของกระจงหรือที่เราเรียกกันจิลมีหลายเรื่องด้วยกัน แต่ละเรื่องล้วนแสดงความฉลาดหลักแหลมของกันจิลที่สามารถเอาชนะสัตว์ใหญ่ขนาดช้างกับจระเข้จนเอาตัวรอดได้ ดังที่เคยเล่าไปแล้ว คราวนี้กระจงใช้ปัญญาแก้ลาลิงเจ้าเล่ห์บ้าง ดังที่มาร์กาเรต มูธ อาลี บาชาร์เล่าไว้ดังนี้

มีอยู่ก่อนหนึ่งกันจิลได้คบค้ากับลิงตัวหนึ่งจนสนิทสนมไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอ เห็นลิงที่ไหน ต้องเห็นกันจิลที่นั่น และไม่ว่าลิงทำอะไร กันจิลก็ทำอย่างนั้นด้วย คุเหมือนว่าทั้งลิงทั้งกันจิลจะไม่ยอมแยกจากกันเลย

วันหนึ่งขณะที่กันจิลกับลิงกำลังจะออกไปเที่ยวหาอาหารกิน หลังจากที่กินนอนในคอนบายแล้ว ลิงพูดขึ้นว่า “กันจิลเอ๋ย ขารู้สึกว่าชีวิตของเราทั้งสองนั้นมันช่างยากแค้นลำเค็ญเสียจริง ต้องคอยวิ่งหนีหลบหลีกให้พ้นอันตรายอยู่เสมอเที่ยวแหวะ จะกินจะอยู่ ไม่มีได้กินอย่างสบายๆ อย่างเป็นสุขเลย”

“ก็แล้วละ” กันจิลตอบ “ก็เจ้าจะไปหวังให้มันสุขสบายอย่างไรละในเมื่อไม่ว่าเราจะกินอะไร เราต้องลี้กเขากินขโมยเขากินอยู่ตลอดเวลาไม่ใช่หรือ”

“ก็จริงอยู่” ลิงรับคำ “แต่ข้าก็อยากให้เราหาทางทำมาหากินอะไรสักอย่างหนึ่ง ให้พอที่จะมีชีวิตอยู่ได้โดยไม่ต้องคอยหวั่นเกรงว่าจะมีใครคอยล่าคอยฆ่าเรา”

กันจิลนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง จึงพูดขึ้นทันใดนั้นว่า

“นี่ก็ออกแล้วที่เราควรจะทำอย่างไรดี เราต้องปลุกพืชผลของเราไว้กินเองสิ ถ้าเรากินแต่สิ่งที่เราปลุกของเราเอง คงไม่มีใครคอยตามล่าเราอีกเป็นแน่”

“เยี่ยม” ลิงอุทาน “ความคิดของเจ้าเยี่ยมจริง กันจิลถ้าอย่างนั้นมาจัดแจงลงมือปลุกเสียเถียวนี้เถอะ แต่ว่าปลุกกันอะไรก็ละ”

“ปลุกกล้วยสิ” กันจิลเสนอความคิด “ปลุกกล้วย ไทก็เร็ว”

“ก็ ดี” ลิงเห็นด้วย “แต่ว่าตกลงกันเสียก่อนนะว่า เมื่อเราปลุกกล้วยกัน ไม่ว่าจะได้พืชผลอะไรก็ต้องแบ่งเท่าๆ กันนะ”

“ตกลง” กันจิลตอบ

ดังนั้นทั้งลิงกับกันจิลต่างก็ไปหาหน่อกล้วยมาคนละหน่อ แล้วต่างปักลงไปในดินพยายามเหยียบดินให้แน่น และจริงอย่างกันจิลว่าคือกันกล้วยนี้ปลุกง่ายจริง ปลุกไม่นานเท่าไรหน่อนั้นก็กลายเป็นต้นกล้วยอวบ มีใบอ่อนๆ โผล่ออกมาน่ากิน ลิงเห็นใบอ่อนเข้าที่ไรเป็นอกอยู่ไม่ได้เลย ต้องเค็ดเอาใบกล้วยอ่อนนั้นมากินเสียหมด จนกระทั่งกล้วยที่ถึงปลุกหงอยก้อย ไม่ช้าก็เหี่ยวลงๆ แล้วก็เลยหายไปในที่สุก

ส่วนต้นกล้วยของกันจิลซิ ขึ้นงาม ไม่ช้าก็ออกปลีและปลีนั้นก็กลายเป็นหัวกล้วยที่มีลูกใหญ่น่ากินเป็นที่สุก กันจิลเห็นแล้วก็ลิงโลดถึงกับไปหาตะกร้ามารองไว้ใต้ต้น คอยเวลากลายสุก แต่ว่ากันจิลบั่นต้นไม้ไม่เป็น ถึงอย่างไรเสียก็ต้องอาศัยลิงบั่นต้นไม้ปลีกล้วยสุกๆ ลงมาให้ เพราะฉะนั้นกันจิลจึงต้องยอมแบ่งผลประโยชน์ให้ลิงครึ่งหนึ่งเท่าๆ กัน เมื่อขอให้ลิงไต่ต้นกล้วยไปปลีกล้วยสุกให้

ลิงยินดีทำให้ด้วยความเต็มใจ ฉวยตะกร้าไต่ค่อยๆ ไต่ต้นกล้วยขึ้นไปจนถึงเครือกล้วย (อ่านต่อหน้า ...๘)

- This is the word I have *longed* to hear. (คำนี้แหละที่ฉันอยากได้ยินนักหนา)
 After such a long journey, the children *longed* for home. (หลังจากที่เดินทางมานานแล้ว เด็กๆก็อยากจะกลับบ้าน)
- *blindly*: like a blind man, without reasoning. (เหมือนคนตาบอด โดยไม่ใช้เหตุผล)
 ex: *Blindly* I follow where you lead. (ฉันตามคุณไปโดยไม่ลืมหูลืมตา)
 How could you so *blindly* believe his words? (คุณช่างมองายเชื่อคำเขาได้อย่างไร)
 - *pinwheels*: เข้าใจว่าหมายถึงพวกกระรอกหมุน อย่างที่สมัยนี้เรียกกระเช้าสวรรค์
 - *I run through the mist of the wine*: I pass my time drinking. (ใช้ชีวิตไปในการดื่ม คำว่า *mist* หมายถึงหมอกบางๆ เวลาเมามัวแล้วอาจจะมัวเหมือนมีอะไรมาบัง)
 - *The wine, the night and the music*: night life (ชีวิตยามราตรี)
 - *The world once was mine*: once I was so happy as if I owned the whole world. (ครั้งหนึ่งฉันเคยมีความสุขประหนึ่งว่าเป็นเจ้าของโลกทั้งโลก)
 - *pennies*: Small money (เงินปลีก เงินจำนวนเล็กน้อย)
 - *a rainy day*: a difficult day (ยามยาก)
 - *how can I buy another you?*: you are some thing that cannot be bought or be replaced. (เธอเป็นสิ่งที่ไม้อาจซื้อหามาแทนได้)
 - *dreams are for sleeping, love is for weeping*. พังค์ก็ไม่น่ามีอะไรสัมพันธ์กัน แต่ความจริงต้องการพูดให้เกิดบรรยากาศว่า เมื่อคิดถึงความรักก็ฝันเอาได้ แต่ความหลังเรื่องรักนั้นเศร้า ♣

ศิลปะทัศน์ - ต่อจากหน้า ๔๔

ที่เดียว ใครได้อ่านเรื่องนี้แล้ว เห็นเป็นอย่างไรอยากจะลงมือหรือจะให้ร่วมมือด้วยในคืนไหน จดหมายมาได้ทั้งสี่

ว่าที่จริงงานฝีมือที่เป็นเรื่องไทยๆมาประยุกต์ใช้เวลานี้ก็มีคนทำ เป็นแค่เขาทำในรูปบริษัทค้าขาย เอาภาพไทยพวกนางฟ้า เทวดา นางรำ นี่แหละมาพิมพ์บนผ้า เอาจักรเค้นซักรวมขอบภาพทำให้นูนขึ้นมาหน่อยๆ นักท่องเที่ยวต่างชาตินิยมซื้อกันมาก ผ้านั้นเราทำสำหรับใช้เป็น

ปลอกหมอน เบาะรองนั่ง หรือภาพแขวนข้างฝา สุดแต่ละนึกประยุกต์ใช้

ถ้าให้มีการแพร่หลายเข้าไปในโรงเรียนต่างๆด้วยก็จะวิเศษ เมืองเราจะได้มีรูปแบบของความงามเพิ่มขึ้น ถึงแม้ว่าเราจะเสนอแนวให้ประลองในที่นี้ ด้วยหวังว่าจะมีคนนึกสนุกทำงานฝีมือประเภทไทยๆขึ้นมา แต่เราก็จะพยายามจัดหาภาพดังกล่าวตลอดจนวิธีการที่จะนำมาใช้ให้ปรากฏในหน้าศิลปะของเราในโอกาสต่อไปด้วย ♣

กระเจงปราบลิง - ต่อจากหน้า ๓๔

พอได้เห็นกล้วยสุกดีเหลืออร่ามอยู่ตรงหน้า ลิงก็อยู่ไม่ไหว ต้องเอื้อมมือไปปลิดมากินทีละลูกๆ ปอกกินลูกหนึ่งก็เก็บเปลือกใส่ตะกร้าไว้ทีหนึ่ง ลิงกินไปจนถึงกล้วยสุกสุดท้ายจึงได้กลับลงมายังที่ที่ก้นจึกอันคดอยู่ แล้วก็นั่ง

ตะกร้าที่มีแต่เปลือกกล้วยให้ก้นจึก พู่ว่า

"นี่ไง เอาไปซิ ส่วนแบ่งของเจ้า ส่วนของเรา เรากินหมดแล้ว"

ก้นจึกเห็นเช่นนั้นก็แค้นสุดจะแค้น แต่จะทำอย่างไร→

ก็ละ เพราะแพสลับเที่ยว ลิงก็ไต่ต้นไม้หายไปเสียแล้ว ก่อน
ไปยังแยกเขี้ยวข่มเขายะกันจิสเสียอีกด้วย

ตอนนี้ก็เจ็ดไปหาหน่อกล้วยมาปลูกไว้อีกมากมายหลาย
หน่อ และสองสามอาทิตย์ต่อมา ก็มีอยู่ต้นหนึ่งที่กำลัง
ออกเครือ กณิจถึงกับต้องคอยเฝ้าไว้เองทั้งกลางวันกลาง
คืน ด้วยกลัวว่าลิงจะมาขโมยเอาไปกินเสียอีก กณิจพิมพ์
ว่า

“ไม่มีวันอีกแล้วละเจ้าลิง เจ้าสัตว์หน้าขน เจ้าไม่มีวัน
เล่นตลกกับเราได้อีกแล้ว”

ในวันทีกล้วยเครือนั้นสุกนั่นเอง ลิงก็โผล่มาพอดี พอ
กณิจเห็นก็ตะคอกถามว่า “มาทำอะไรอยู่ที่นี่”

“ก็เห็นกล้วยของเจ้าลูกนะซี” ลิงตอบอย่างธรรมดาๆ
เหมือนกับว่าไม่เคยมีเรื่องอะไรกัน และขณะที่ลิงแหยงๆ
เครือกล้วยบนต้น ก็รู้สึกน้ำลายสอ

“กล้วยสุกกี้กล้วยของข้า” กณิจพูดซุ่มๆ “แล้วมัน
รุกระอะไรของเจ้าก๊วย”

“อ้าวก็เรากดลงกันแล้วไม่ใช่หรือ” ลิงพูดทำหน้าไม่รู้
ไม่ชี้ “เจ้าจำไม่ได้หรือที่เรากดลงกันว่า ไม่ว่าต้นไม้ต้น
ไหนออกลูก เราจะต้องแบ่งกันคนละครึ่งทั้งนั้น ข้าเห็น
กล้วยสุก ข้าก็จะมาเอาส่วนแบ่งของข้าละ”

“อ้ายซีโง่” กณิจหลุดปากออกมาอย่างยังไม่ไหว
“ก็คราวที่แล้วเจ้าเล่นตลก มากินกล้วยของข้าจนหมดกัน
แล้วยังแถมเอาเปลือกกล้วยใส่ตะกร้ามาให้ข้าเสียอีกด้วย
แล้วยังจะมาเอาอะไรอีก ข้าไม่มีวันให้เจ้าแล้วคราวนี้”

“ก็นั่นมานานมาแล้วนี่นา” ลิงออกทำท่าผิกหัว
“เจ้าพูดเหมือนว่าเจ้ายังจำเรื่องนั้นไว้อีก”

“จำซี” กณิจร้องตะโกน “ข้าต้องจำไว้ ข้าไม่เคย
ลืมเลยคราใดที่ข้ายังมีชีวิตอยู่”

“ถ้าข้าจะขอโทษละ” ลิงออกต่อไป

“ขอโทษก็ไม่ยกโทษให้” กณิจพูดเองจริงเอง
“ข้าจะไม่ยอมยกโทษให้เจ้าเลย เจ้าลิงเจ้าเล่ห์”

“ถ้าอย่างนั้นก็แปลว่าเจ้าจะไม่ยอมให้กล้วยข้าแม้แต่

ลูกเดียวหรือ” ลิงถาม

“ไม่เลย” กณิจตอบ “ลูกเดียวก็ไม่ให้”

“ก็ละ ถ้าเจ้าคิดอย่างนั้นก็ตามใจ” ลิงพูดเสียง
เศร้าๆและทำท่าจะเดินไป แต่ก่อนจะไปที่ไหนหันหน้ามาพูด
กับกณิจว่า

“ข้าหวังว่าเจ้าคงจะเรียนรู้วิธีขึ้นต้นไม้ได้แล้วละมั้ง
นับแต่คราวที่แล้ว ก็แล้ว ข้าไปละ ขอให้กินกล้วยให้อร่อย
นะกณิจ”

“เฮ้ เกียวก่อน” กณิจร้องห้าม นึกขึ้นมาได้ว่าก๊วย
ขึ้นต้นไม้ไม่เป็น ถ้าไม่ให้ลงช่วยขึ้นต้นกล้วยไปเก็บกล้วยสุก
มาให้ ทำอย่างไรจึงจะได้กินกล้วยละ คราวนี้จึงเป็นที่
ของลิงบ้างละ

“จะต้องการอะไรจากข้าอีกละ” ลิงพูดอย่างโกรธๆ
“เรียกข้ากลับมาทำไมอีก จะให้ข้ามาคอยเฝ้าขึ้นต้นไม้
และกินกล้วยของเจ้าอย่างนั้นรี”

“ไม่ใช่เพื่อน อย่าพูดอย่างนั้น เจ้าก็รู้แล้วว่าข้าขึ้น
ต้นไม้ไม่เป็น ข้าจะขอให้เจ้าขึ้นไปเก็บกล้วยสุกให้ข้าละ”

“รุกระอะไร” ลิงพูด “ข้าจะช่วยเจ้าทำไมกัน ในเมื่อ
เจ้าพูดว่าเจ้าจะไม่ให้กล้วยข้าสักลูก”

“ให้ซิหน้า” กณิจให้สัญญา “เราจะแบ่งกันคนละ
ครึ่ง”

กณิจพูดไปอย่างนั้นเอง ในใจจริงไม่อยากจะให้ลิงขึ้น
ต้นกล้วยให้เลย แต่ว่ากณิจทำเองไม่ได้ จนปัญญาเสียจริง
ในที่สุดก็ต้องออกให้ลิงช่วย กณิจพูดว่า

“ช่วยหน่อยเถอะหน้า จริงๆนะ ข้าแบ่งให้ครึ่งหนึ่ง
จริงๆ”

พูดแล้วก็ยื่นตะกร้าให้ลิง ลิงก็ทำเป็นใจอ่อน ไม่พูด
ว่าอะไรสักคำ ฉวยตะกร้าได้รับไต่ต้นกล้วยขึ้นไป และ
พอเห็นกล้วยสุกเหลืองอร่ามอยู่ตรงหน้า ลิงก็ลืมหมก
ทุกอย่าง ทั้งหน้าทั้งตาปลิกกล้วยเข้าปากทีละลูกๆอย่าง
คราวก่อนอีก

กณิจแหยงหน้าดู แลเห็นลิงทำอย่าง (ค่อนหน้า ๑๒๒)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก๑๒ สิงหาคม เฉลิมพระชนมพรรษา
สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ**ทรงพระเจริญ**ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ
ข้าพระพุทธเจ้า หนังสือพิมพ์สตรีสาร
(พระบรมฉายาลักษณ์โปรดเกล้าพระราชทาน)

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

นิลวรรณ ปิ่นทอง

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

สิทธิ์ เสือแสงศรี เชื้อชื่น ตรียาภย์

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม ไกลสม กระจำรังคัน

พรสุข กระจำรังคัน

กองธุรการ

ปริกา หนูหนักกี สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวตะมะ

วัชรินทร์ เชื้อหวีพิทยาการ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาตะนันท์ ร.บ.ร.น.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภ โรจนะบรรณานท์

กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรวรรณ คุณวิศาล

อุบล ครุสมงคล อ.บ.

สมศรี สุกมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง วังสิกุล ร.บ.

กระจงปราบถึง-ต่อจากหน้า ๑๒๐

ครั้งก่อนอีกแล้วกันจิตโกรธถึงเป็นที่สุด แต่พยายามระงับไว้ ค่อยๆคิดหาทางจัดการกับจิตใจให้สมแก่กัน ในพริบคานั้นเองด้วยปัญญาอันจิต กันจิตก็ถึงหน้าคำถึงด้วยด้อยค่า ถูกเหยียดหยามคำชั่วสุดแก่จะลรรทมมาได้ ในขณะที่

“อ้ายถึงชั่ว อ้ายสัตว์สารแล้ว เจ้าถึงจอมทะลกละ ชั่วอยู่เต็มอกกว่าเจ้าทะลกละแสนทะลกละ เจ้าถึงเจ้าเล่ห์ เห็นแก่ตัว แดมยังขี้โกงอีกด้วย”

เมื่อถึงไต่กันจิตคำชั่วเช่นนั้น ก็โกรธขึ้นมาบ้าง ไม่รู้จะทำอย่างไรให้กันจิตหยุดคำ ถึงก็ขว้างเปลือกกล้วยลงมาที่กันจิต เปลือกแล้วเปลือกเล่า แต่กันจิตก็ไม่ยอมหยุด ยัง

คงส่งเสียงตะโกนร้องคำถึงอยู่ไม่ขาดปาก ถึงก็โกรธถึงขีดสุด ขว้างเปลือกกล้วยที่ใส่ทะลกละไว้ลงมากันจิตถึงงาน ในที่สุดเปลือกกล้วยหมดไม่มีเหลือ ถึงฉวยลูกกล้วยขว้างลงมา ขว้างลงมา กันจิตก็อำปากบับไว้แล้วก็กินกล้วยนั้น กันจิตกินกล้วยไปพลาง ล้อหลอกลงไปพลาง ถึงยังแค้นใจหนักขึ้น ปลิดกล้วยขว้างกันจิตเสียจนไม่มีกล้วยเหลืออยู่บนต้นสักลูก

ตอนนี้เอง ถึงถึงมาได้คิดว่า กันจิตแก้คำคนเสียแล้ว จึงรีบไต่กันกล้วยลงมาแล้วค่อยๆเดินหายเข้าไปในป่า นับแต่วันนั้นนามิครภาพระหว่างถึงกับกันจิตก็เป็นอันสิ้นสุดลง และกันจิตก็เป็นผู้ชนะอีกตามเคย ♣

อัตราใหม่ เริ่ม ๗ กรกฎาคม ๒๕๑๗

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร		มาร์บทสำนักงาน	ไปรษณีย์ภายใน	ไปรษณีย์ต่างประเทศ
๑ เดือน	(๑๑ เล่มหนังสือ)	๗๐.๐๐ บาท	๘๐.๐๐ บาท	๑๑๘.๐๐ บาท
๖ เดือน	(๖๖ เล่มหนังสือ)	๓๖๕.๐๐ บาท	๓๘๕.๐๐ บาท	๖๖๑.๐๐ บาท
๑๒ เดือน	(๑๒๖ เล่มหนังสือ)	๖๐๐.๐๐ บาท	๖๗๐.๐๐ บาท	๙๕๕.๐๐ บาท

ไปรษณีย์สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารศรีทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๕๑๑๑๑๖
 หมายเหตหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ
 เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคาบรรทัดส่ง เฉลิมละ ๑.๐๐ บาท

บรรจบ พันธุเมธา เล่า

นิทานนานาชาติ

ไปเก็บดอกไม้ (นิทานโปรตุเกส)

เรื่องจำแลงแปลงกาย หายตัวได้ ไม่ได้มีแต่ในนิทานทางเอเชีย แม้ทางยุโรปก็มีเรื่องทำนองเดียวกัน ดังเรื่องนี้ที่แอนดรูว์ ลิง เล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีหญิงหม้ายผู้หนึ่งมีลูกสาวโตๆแล้ว ๓ คน และลูกชายที่ยังเยาว์อยู่อีกคนหนึ่ง หญิงหม้ายรักลูกสาวทั้งสามนี้ยิ่งนัก วันหนึ่งลูกสาวคนโตไปเดินเที่ยวเล่นที่ทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง ทุ่งหญ้านี้มีลำธารไหลผ่าน หญิงสาวแลเห็นดอกไม้สีชมพูช่อกุหลาบอยู่ในลำธารนั้น จึงโน้มตัวลงไปเก็บดอกไม้ แต่ยังไม่ทันที่มีมือหญิงสาวจะแตะดอกไม้ นั้น ร่างหญิงสาวก็หายวับไป เธอวิ่งขึ้นสู่ลูกสาวคนกลางของหญิงหม้ายจึงออกไปยังทุ่งหญ้านั้น เพื่อจะหาร่องรอยว่าพี่สาวของตนหายไปในไหน หายไปได้อย่างไร ขณะที่เดินไปยังทุ่งหญ้างังกล่าว ได้มีกิ่งกุหลาบมีดอกสวยงามน่ารักวางทางอยู่ หญิงสาวจึงก้มลงจะหยิบกิ่งกุหลาบนั้นไปให้พี่ แต่เมื่อเห็นกิ่งกุหลาบมีดอกสวยงามเช่นนั้นก็ออกใจไว้ไม่ไหวจึงเอื้อมมือไปจะเด็ดดอกกุหลาบ ทันใดนั้นหญิงสาวก็หายวับไป น้องสาวสุดท้องเมื่อเห็นพี่สาวทั้งสองหายไปในโดยไม่มีร่องรอยก็ออกติดตาม และก็ไปหลงกอดมะลิสีขาวกลิ่นหอมเข้า จึงหายวับไปอีกคนหนึ่ง

หญิงหม้ายจึงถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพังกับลูกชายเล็กๆนั้น หญิงหม้ายร้องไห้ทั้งวันทั้งคืนด้วยความรักความเสียสละลูกสาวทั้งสามและได้ร้องให้อยู่อย่างนั้นเป็นปี จนกระทั่งลูกชายของหญิงหม้ายได้เติบโตขึ้นเป็นชายหนุ่มร่างสูงลำต้นกินวันหนึ่งชายหนุ่มนั้นก็ได้อาสาเดินทางมาถึงสาเหตุที่ทำให้นางร้องไห้เศร้าโศก เมื่อได้ฟังมารดาเล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอดแล้ว ชายหนุ่มก็พูดขึ้นว่า

“ให้พรลูกเถอะ แม่จ๋า ลูกจะออกไปเที่ยวค้นหาพี่ทั้งสามเอง”

แมื่อก่อนญาติให้ไปและให้คิดให้พร ชายหนุ่มจึงออกเดินทางไป เดินทางไปได้หลายไมล์ก็ได้พบเด็กโตๆ ๓ คน กำลังต่อสู้ชกต่อยกัน ชายหนุ่มจึงแฉะถามไถ่เรื่องราวว่าชกต่อยกันด้วยเรื่องอะไร เด็กคนหนึ่งก็เล่าให้ฟังว่า

“เมื่อพ่อเราตาย พ่อได้มอบรองเท้าบูตให้เราคู่หนึ่ง ลูกถูกแจกดอกหนึ่ง หมวกใบหนึ่ง ของสามสิ่งนี้มีความสำคัญคือ ไม่ว่าใครใส่รองเท้านี้แล้วนีกอยาไปไหนก็ไปได้ ส่วนลูกถูกแจนนี้อีกจะใส่ประทุได้ทุกแห่งในโลกนี้ และหมวกนี้เมื่อใครสวมแล้วจะหายตัวได้ ที่นี้พี่คนโตอยากจะรวบรวมของทั้งสามสิ่งนี้ไว้เสียคนเดียว เราพี่น้องอีกสองคนน่าจะอยากให้จับสลากกันว่าใครจะได้ไว้เป็นของตัวเอง”

“โอ้ คงง่ายนักเสีย” ชายหนุ่มพูด “ทำอย่างนี้ไหมล่ะ คือเราจะขว้างหินก้อนนี้ไปให้ไกลที่สุดที่จะไกลได้ แล้วใครวิ่งไปเก็บหินก้อนนั้นได้เป็นคนแรก เป็นคนได้ของสามสิ่งนั้น”

พูดแล้วก็หยิบก้อนหินแฉะนั้นขว้างไป เด็กสามพี่น้องก็วิ่งแข่งกันไปเก็บหิน ครั้นเด็กทั้งสามหันหลังวิ่งไปแล้ว ชายหนุ่มก็จึกแจงสวมรองเท้า สวมรองเท้าว่า

“นี่แน่ะ เจ้าบูต พาเราไปที่พี่สาวคนโตเธออยู่”

เพียงครู่เดียว ชายหนุ่มก็ได้มายืนอยู่ตรงเนินเขาสูงชันหน้าประตูปราสาทอันแข็งแรง (อ่านต่อหน้า ๑๑๑)

ศิลปทัศน์ - ต่อจากหน้า ๔๓

เมื่อไรเราจะเล่น ตองนาทีกี่แล้ว ตามนาทีกี่แล้ว ห้านาทีกี่แล้ว นังเจยเป็นเบือไม่ยอมลงมือเล่นสักที กรุหนึ่งก็ถูกรุ่นโค้ง นัยว่าจบเพลงแล้ว ประกาศชื่อเพลงอื่นต่อไป คิดว่าไม่เป็นศิลปะหรือ เขาบอกว่าเพลงนั้นหรือคนตรี นั้น มันไม่ใช่ระหมัดเสียงเท่านั้นหรอก ความเจียบก็มี ส่วนเป็นคนตรี ช้องว้างระหว่างเสียงต้องมีในทุกๆ เพลง

คงมีการหยุกหยายใจ ไม่มีใครถือกล้องได้โดยไม่มีควาเมเจียบระหว่างการตี ๒ ครั้งได้ตอก และความเจียบนี้แหละสำคัญ เอมามาแต่งเป็นเพลงอย่างที่เขาเล่นบนเวทีตามที่เล่ามาข้างต้นจะได้หรือไม่

นี่ไม่ใช่ทัศนะในทางศิลปะที่มีเหตุผลแยกคาย และ พังขึ้นกระนั้นหรือ ใครกล้าเถียง ❀

ข้อแบกฝรั่งเงินจาม - ต่อจากหน้า ๑๑

ได้แก่พระภิกษุสงฆ์เจ้าต่าง คือสามเณร เจ้าสี่ตะ คือผู้ถือศีล เจ้ากุ่น หมายถึงพ่อค้า คือเจ้าของสินค้า เจ้าหม้อ คือช่างปั้นหม้อ เจ้าดำ คือเจ้าของท่า หรือคนแจวเรือ เจ้าล้อ คือเจ้าของเกวียนหรือคนขับเกวียน เจ้าหย้า ในภาษาพม่าก็คือ หมอยา และ เจ้านักแซ่ลิก คือ คนสูบบุหรี่

คำ อู๋ ก็ตาม ฮู ก็ตามและ เจ้าของไทยก็ตาม มีความหมายและลักษณะการใช้เกือบจะเหมือนกัน ฮูของพม่าอาจได้มาจาก อู๋ แต่ เจ้าของไทยเชื่อว่าคงจะไม่ได้กลายมาจาก อู๋ หรือ จู ของจีนเป็นแน่ ทั้งนี้เพราะเป็นคำดั้งเดิม เป็นที่รู้จักและใช้ทั่วไป

คำภาษาไทยใหญ่มีว่า เก้อได้เก้อเจ้า เก้อซุน คือเกวียน (เชือกสาย) ไทย เกวียนเจ้าเกวียนซุน

คำ เจ้า เราหมายถึงเวลาตอนแรกของวัน หรือเวลาที่เข้ารุ่งถึงเที่ยง หรือที่เร็วกว่าปกติในตอนเช้า แต่ในภาษาไทยใหญ่และพม่า เจ้า ออกเสียง เจ้า หมายถึง เร็วกว่าปกติในตอนเช้า เช่น ลูกเจ้า คือตื่นเช้า (หากเป็นเวลาเข้าใช้กางเหนอ-อ หรือ กางเหนอ-อ) ภาษาพม่าก็มีคำ เจ้า ออกเสียง ซอ หมายถึง เร็วกว่าปกติ เร็วกว่าปกติ หรือก่อนเวลา ซอๆ ซี้ๆ คือคนที่มึนตึ๋นตื่นเช้า ในภาษาจีนกลางมีคำ tsau³ หมายถึง ได้ทั้งเวลา

เช้าและเร็วกว่าปกติ เช่น tsau³ fan⁴ (เจ้ต่าฟ่าน) คืออาหารเช้า tsau³ wan³ (เจ้ต่าหวาน) คือเช้าค่ำ แต่ tsau³ ch'i³ (เจ้ต่าฉี) คือลุกเช้า หมายถึงตื่นเช้า และ tsau³ (เจ้ต่าเตี๋ยเออร์) หมายถึง เจ้าหน้อย ก่อนเวลาหน้อย คำนี้ถึงแต่ละภาษาจะออกเสียงต่างกัน ไปบ้างเป็นเจ้า เจ้า ซอ และเจ้ต่า ก็ยังเห็นได้ว่าน่าจะเป็นคำที่มีที่มาจากแห่งเดียวกัน ส่วนความหมายก็ต่างกัน เป็น ๒ กลุ่ม คือไทยใหญ่เหมือนกับพม่า ส่วนของเราเหมือนกับของจีน จะหมายถึงได้มาคนละทาง หรือ กางมาแยกความหมายกันเอาเองหรืออย่างไรไม่อาจกล่าวได้ ❀

ไปเกบตอกไม้ - ต่อจากหน้า ๒๗

มีเหล็กขั้ประกู มีกลอน มีโซ่ล่ามไว้แน่นหนา ชายหนุ่มควักลูกกุญแจที่ไม่ลืมจอยกมือมาคว่ำพร้อมทั้งหมวกและรองเท้า เอาออกมาไขกุญแจจนเบี๊ยกประกูได้ทีละชั้นๆ และได้เดินผ่านทางเดินผ่านห้องโถงมากมายหลายห้องเข้าไป

ข้างใน จนกระทั่งได้พบหญิงสาวสวยคนหนึ่งแต่งตัวหรูหรา ซึ่งตกตะลึง เมื่อแลเห็นคนแปลกหน้าเข้ามาจนถึงตัว หญิงสาวถามว่า

“เอ๊ะ ท่านเข้ามาถึงนี่ได้อย่างไรละ”

→

ชายหนุ่มเฝ้าดูหญิงสาวนั้นต้องเป็นพี่สาวของตน จึงบอกว่าตนเป็นน้องชาย เขามาได้โดยอาศัยของวิเศษ หญิงสาวจึงพูดแก่น้องชายว่า

“พี่ก็ใจมากนะที่ได้พบน้องวันนี้ พี่เองอยู่ที่มีความสุข ก็เสียอย่างเดียวที่สามีของพี่ถูกสาป และคำสาปนั้นจะไม่คลายหายไป จนกว่าจะได้ประหารบุรุษผู้ไม่รู้จักกาย”

พี่น้องคุยกันอยู่นาน ในที่สุดพี่สาวบอกน้องชายให้กลับไปเพราะสามีจะกลับมาแล้ว และนางเรือเหาะก็บอกว่า สามีตนไม่ชอบมีแขกมาเยี่ยมที่บ้าน แก่น้องชายก็กังวล ยืนยันว่าจะรออยู่ต่อไปอีกจนกว่าพี่จะกลับ และปลอบพี่สาวไม่ให้กลัวอะไร ตนมีหมวกวิเศษ สวมแล้วไม่มีใครเห็นตัว

คนทั้งสองคุยกันต่อไปจนเพลิน ทันใดนั้นประตูก็เปิด ผางออกทันที และมีนกตัวหนึ่งบินเข้ามา นกไม่เห็นอะไร ผิดแปลก เพราะพอได้ยินเสียงแกกที่ประตู ชายหนุ่มก็รีบเอาหมวกสวมหัว หญิงสาวโคกสลุไปนำอ่างทองใบใหญ่มา นกก็บินลงไปในอ่างน้ำ และก็ปรากฏเป็นชายหนุ่มหน้าตาองงามขึ้นมาแทนที่

ชายหนุ่มหันหน้ามาทางภรรยา ร้องว่า “เอ ชักใจว่ามีใครอยู่ในห้องนั้น” หญิงสาวตกใจ รีบบอกว่าตนอยู่ในห้องนั้นแต่คนเดียว แก่สามีไม่เชื่อกงยืนยันว่ามีใครแปลกปลอมเข้ามา ในที่สุดหญิงสาวก็ต้องสารภาพความจริง สามีจึงพูดว่า

“ถ้าเป็นน้องชายของนางจริง ๆ ทำไมต้องซ่อนเราไว้ด้วยเล่า ขำว่านางคงไม่ได้พูดความจริงซะมั้ง ถ้าอย่างนั้น ถ้าเจ้านั่นกลับมาอีกละก็ข้าเป็นต้องฆ่าตายแน่เลย”

ได้ยินเช่นนั้น ชายหนุ่มน้องเมียก็เลยถอดหมวก แล้วก้าวเข้ามาใกล้ ชายหนุ่มพี่ชายเห็นน้องเมียหน้าตาเหมือนเมียตนเช่นนั้นก็เลยเชื่อว่าเมียตนพูดจริง ทรงเข้ากอดน้องเมียด้วยความปีติยินดี แล้วก็ถอนขนออกมาส่องให้พลางพูดว่า

“เมื่อใดน้องก็อยู่ในระหว่างอันตราย เมื่อนั้นน้องจงร้องออกมาเถิดว่า “เจ้าแห่งนรก มาช่วยข้าด้วย” แล้ว

ทุกอย่างก็จะเรียบร้อยไปเอง”

ชายหนุ่มขอบคุณพี่ชายแล้วก็ลาจากไป พอออกจากปราสาท ชายหนุ่มก็ส่งร่องเท้าให้พาไปยังที่ที่จะได้พบพี่สาวคนกลาง และพริบตาเดียว ก็ได้มายืนอยู่หน้าปราสาทใหญ่ที่พี่สาวคนกลางอยู่อย่างมีความสุขกับสามี ผู้ที่รักนางอย่างจริงใจจับใจ สองคนหัวเราะร่าเริงด้วยความสุข ร้องกันจ๊วจ๊วว่า เมื่อใดชายผู้สามีจะพ้นคำสาปไม่ต้องเป็นปลาทังเป็นคนบ้างอย่างในขณะนั้น

เมื่อชายหนุ่มผู้เป็นพี่ชาย รู้ว่าชายแปลกหน้าที่มาเยี่ยมเป็นน้องเมีย ก็ต้อนรับรับส่งอย่างดีก็ใจ แล้วก็เอาเกลือปลาส่งให้เกลือหนึ่งพลงพูดว่า

“ถ้าเมื่อใดน้องมีภัยอันตรายละก็ร้องเรียกพี่นะว่า “เจ้าแห่งปลา มาช่วยข้าได้” แล้วทุกอย่างจะเรียบร้อยไปเอง”

ชายหนุ่มน้องเมียขอบคุณพี่ชายแล้วก็ลาจากไป พอออกนอกประตูปราสาท ชายหนุ่มก็ส่งร่องเท้าให้พาไปยังที่ที่จะได้พบพี่สาวคนเล็ก ร่องเท้าก็พาชายหนุ่มมายังถ้ำมืดๆ แห่งหนึ่งซึ่งต้องขึ้นบันไดเหล็กจึงจะถึงปากถ้ำ และภายในถ้ำนั้นก็ได้พบหญิงสาวพี่สาวคนเล็กของตนนั่งร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ ร่างกายก็ซูบผอมเพราะความทุกข์ระทม เมื่อได้เห็นชายแปลกหน้ามายืนอยู่ตรงหน้าตนเช่นนั้น หญิงสาวก็รีบพรวกพราดลุกขึ้น ร้องบอกว่า

“ท่านเป็นใครนะ ช่วยข้าด้วยเถิด ช่วยพาข้าออกไปจากที่อันตรายนี้ด้วย”

ชายหนุ่มจึงบอกว่าตนเป็นน้องชาย แล้วเล่าเรื่องราวพี่สาวทั้งสองคนกับสามีให้ฟัง พี่สาวคนเล็กก็ได้เล่าให้ฟังว่าตนถูกยักษ์พาตัวมา เมื่อตนกำลังล้มลงจะเก็บทองคำมณียักษ์ต้องการให้หญิงสาวแต่งงานกับตน แต่หญิงสาวไม่ยอม จึงถูกรังอยู่ที่นั่นนับเป็นปี ๆ ยักษ์จะมาอ้อนวอนหญิงสาวทุกวัน พร้อมกับนั้นก็บอกให้รู้ว่า ไม่มีหวังที่จะหลุดพ้นไปจากที่นั่นได้ ไม่ว่าวันใด เพราะตนเป็นผู้ที่ไม่รู้จักกาย จึงจะเป็นบุคคลผู้อยู่ในโลกนี้ตลอดไปไม่มีวันดับสูญ

พอได้ยินคำว่า ผู้ที่ไม่รู้จักกาย ชายหนุ่มก็นึกถึงพี่ชาย→

ทั้งสองได้ จึงได้แนะนำให้คบคดลงกับเจ้ายักษ์แก่นั้นเสียว่าจะแต่งงานด้วย แต่ต้องให้ยักษ์บอกทำอย่างไรถึงได้เป็นผู้ไม่รู้จักตาย ทันใดนั้นทุกสิ่งทุกอย่างในที่นั้นก็สิ้นสะเทือนราวกับแผ่นดินไหว หรือมีเสียงอื้ออึงเหมือนลมพายุใหญ่ และก็ปรากฏร่างยักษ์ขึ้น ยักษ์ตรงไปคุกเข่าแทบเท้าหญิงสาวพลางพูดว่า

“นางก็ยังตั้งใจเกิดเที่ยวไม่ยอมแต่งงานกับข้าอยู่อีกหรือ ถ้าอย่างนั้นนางก็จะต้องนั่งร้องไห้อยู่อย่างนั้นจนถึงวันสุดท้ายของโลก เพราะว่าข้ายังต้องการแต่งงานกับนางอยู่เสมอตลอดไป”

“ข้ายอมแต่งงานแล้ว” หญิงสาวพูด “ถ้าหากเจ้าจะบอกข้าเสียก่อนว่าทำอย่างไรถึงไม่รู้จักตาย”

ยักษ์แก่นั้นหัวเราะว่า “ฮา ฮา ฮา นี่นางกำลังคิดว่านางจะฆ่าข้าได้ละมัง ถ้าอยากจะทำข้าต้องทำอย่างนี้สิ คือต้องไปหาหีบเหล็กใบที่อยู่ที่กันทะเลมา ในหีบเหล็กนั้นจะมีนกเขาเผือกอยู่ตัวหนึ่ง แล้วก็ต้องไปหาไข่นกเขาเผือกมาให้ได้ เอมาน่าอยู่กับหัวข้านั้นแหละถึงจะทำให้ข้าตายได้”

พูดแล้วก็หัวเราะด้วยความมั่นใจว่า คงไม่มีใครสามารถลงไปกันทะเลได้ ถึงจะทำได้ก็คงหาหีบเหล็กไม่พบ หรือพบแล้วก็คงเปิดไม่ออก ต่อจากนั้นยักษ์ก็พูดอีกว่า

“ทีนี้นางต้องแต่งงานกับข้าละ เพราะนางรู้ความลับของข้าแล้ว”

หญิงสาวก็ขอร้องวิงวอนว่า ขอเลื่อนการแต่งงานไปอีกสามวัน ยักษ์ก็ยินยอมให้แล้วก็จากไปด้วยความรวดเร็วยินดีในชัยชนะ

เมื่อยักษ์นั้นไปพ้นจากที่นั้นแล้ว ชายหนุ่มก็ถอนหมวกออก แล้วบอกพี่สาวว่า

“พี่อย่าเสียใจไปนะ น้องหวังว่าพี่จะท้องได้เป็นอิสระภายใน ๓ วันนี่แหละ”

พูดแล้วก็ออกมานอกถ้ำ บอกรองเท้าบู๊ตให้พาไปหิรายทะเล เมื่อถึงชายทะเลชายหนุ่มก็ควักเอาเกลือปลาออกมาถือไว้แล้วร้องออกมาว่า

“ช่วยข้าด้วยเถอะ เจ้าแห่งปลา”

ไม่ช้าเจ้าแห่งปลาที่เร่ยนกลางของชายหนุ่มนั้นก็ว่ายตรงมาหา ตามว่าจะให้ช่วยเรื่องอะไร ชายหนุ่มก็บอกให้รู้ว่าการหีบเหล็กใบที่มีนกเขาเผือกอยู่ในนั้น ซึ่งขณะนี้อยู่ที่กันทะเล เจ้าแห่งปลาจึงบ่าวหมู่ปลาทั้งหลายให้มาชุมนุมในที่นั้น ปลาที่มาดังสุดคือปลาซาร์คินตัวน้อยที่ขอโทษขอโพยว่ามาช้า เพราะเกิดเหตุหัวไปกระแทกเข้ากับหีบเหล็กที่กันทะเล

ไถ่ยื่นเช่นนั้นเจ้าแห่งปลาจึงส่งปลาตัวที่ใหญ่ที่สุดแข็งแรงที่สุดให้ไปนำหีบเหล็กใบที่ปลาซาร์คินนั้นซ่อนมาให้ได้ ให้ปลาซาร์คินเป็นผู้นำทางไป ปลาเหล่านั้นไปไม่นานก็กลับมามีหีบเหล็กใบนั้นบรรทุกมาบนหลัง แล้วปลาก็ค่อยๆ วางหีบใบนั้นลงก่อนหน้าเจ้าปลาและชายหนุ่มน้องเมีย

ต่อจากนั้นชายหนุ่มก็ควักกุญแจออกมา พูดว่า

“กุญแจเอ๋ย ช่วยไขหีบใบนี้ให้ทีเถอะ”

ลูกกุญแจก็จิกแรงทำให้กุญแจที่หีบนั้นเปิดออก และถึงแม้จะเกรียมตัวคอบจับนุกเขาอยู่แล้ว เมื่อหีบเปิดออกนกเขาเผือกก็ยังบินปรี๊ดไปจากหีบเหล็กนั้นจนได้ แล้วใครจะไปถามทัน ชายหนุ่มถึงแก่ใจหาย เมื่อนึกถึงว่าโอกาสที่จะกำจัดยักษ์แก่นั้นหลุดมือไปเสียแล้ว แต่ทันใดนั้นก็นึกขึ้นมาได้ว่ายังมีชนนกพิเศษอยู่ จึงเหาะออกมาถือไว้พลางร้องว่า

“ช่วยข้าด้วยเถอะ เจ้าแห่งนก”

พูดซาค่า ก็ได้ยินเสียงกระพือปีกฟึบฟับ เจ้าแห่งนกมาเกาะอยู่ที่บ่าชายหนุ่มตามว่าจะให้ช่วยเรื่องอะไร ชายหนุ่มน้องเมียจึงเล่าเรื่องให้พี่ชายฟัง เจ้าแห่งนกจึงบ่าวหมู่นกทั้งหลายให้มาชุมนุม ณ ที่นั้น ท้องฟ้าขณะนั้นมีลมพัดด้วยนกชนิดต่าง ๆ ขนาดต่าง ๆ สีต่าง ๆ บินมาชุมนุมกันตามคำสั่งเจ้าแห่งนก นกตัวที่มาท้ายสุดก่อนก็เอาเผือกที่ขอร้องในการมาล่าช้า เหตุไฉนว่าเพื่อนเก่ามาเยี่ยมจำต้องหาอาหารให้กิน เจ้าแห่งนกจึงให้นกที่รู้วาระนกเขาเผือกอยู่ที่ไหนพาชายหนุ่มไป เมื่อไปถึงก็ได้เห็น (อ่านต่อหน้า ๑๒๒)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

ศิวพร บุญเกียรติ

หุ่น เกษจำรัส

ถ่ายภาพ

สุรางค์ เปรมบริดี

นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

สัทธ์ เลือแผงศรี เรือจีน ศรียาภัย
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสม กระแจ้งรัตน์
พรสุข กระแจ้งรัตน์

กองธุรกิจ

ปรีดา หนูนกกัก สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวกะมะ

วชิรินทร์ เชื้อพิทยการ

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ห้ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ อ.บ.ว.น

สภิตรา สิงหลกะ อ.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.

น.ร.ว. สอนงค์โสภ ไรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิธ

แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิภาค

ยุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมลันนท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล อ.บ.

ไปเก็บดอกไม้ - ต่อจากหน้า ๑๒๐

มีไชนกเขาอยู่ไปหนึ่งในวันนั้น และไชนกเขาจะทำลาย
คำสาปของยักษ์ให้กลายเป็นคนและเดินไปได้ ชายหนุ่มจึงรีบ
เอาไชนกเขาใส่กระเป๋าสีเสื้อ แล้วกลับมาหาพี่สาวคนเล็กที่ถ้ำ
แห่งนั้น

พี่สาวคนเล็กกำลังคอยน้องชายอย่างใจจดใจจ่อ เพราะ
ขณะนั้นเป็นวันที่สามอันเป็นวันที่ยักษ์แก่กำหนดแต่งงานไว้
ชายหนุ่มรีบสวมหมวกก่อนเข้าไปในถ้ำ เพื่อยักษ์จะได้ไม่
แลเห็นตัว ถ้าหากว่ายักษ์บังเอิญอยู่ในที่นั้นด้วย และ
ชายหนุ่มก็ได้เห็นยักษ์นั้นกำลังขู่เชิญหญิงสาวให้รักษาคำ
มั่นสัญญา ให้อยอมแต่งงานกับคนเสียเถยวันนั้น

หญิงสาวบังเอิญเหลือบเห็นอาณัติสัญญาจากน้องชาย

หญิงสาวจึงทำเป็นยินยอม และให้อยักษ์นอนหนุนคอกัน ซึ่ง
ยักษ์ก็รีบทำตามด้วยความปีติยินดี ชายหนุ่มยืนอยู่หลัง
พี่สาวจึงส่งไชนกเขาเผือกให้พี่สาว พี่สาวรับมาแล้วก็ค่อยไช้
กับหัวอันน่าเกลียดของยักษ์นั้น ยักษ์ตะลึงพรหมวาท ซึ่งทำให้
แผ่นดินสั่นสะเทือนเหมือนจะถล่ม แล้วก็ล้มลงจากใจกาย
เท่านั้นเองคำสาปทั้งหลายก็กลายเป็นหมอก พี่เขยคนใหญ่
กับคนกลางก็ได้กลายเป็นคนปกติกลับมาเป็นคน
หญิงหม้ายผู้เป็นมารดาที่ใจหาที่เปรียบมิได้ทีละคนหายไป
หลายปีได้สามปี ส่วนลูกสาวสุดท้องก็รู้ว่ารักพี่สาวเพราะได้
สมบัติของยักษ์ที่เก็บสะสมไว้ในถ้ำนั้นเป็นสมบัติของตน ♣

อัตราใหม่ เริ่ม ๗ กรกฎาคม ๒๕๑๗

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบริการสำนักงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๑ เดือน (๑๑ เล่มหนังสือ)	๓๐.๐๐ บาท	๔๐.๐๐ บาท	๑๑๔.๐๐ บาท
๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)	๑๖๕.๐๐ บาท	๑๘๕.๐๐ บาท	๖๖๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๑๒๖ เล่มหนังสือ)	๓๐๐.๐๐ บาท	๓๒๐.๐๐ บาท	๑๒๕๐.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ค่าส่งสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารศรีทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๕๐๕๓๖
ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชการในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

บรรจบ พันธุเมธา เล่า

นิทานนานาชาติ

นกกะจอกเจ้าปัญญา (นิทานคองโกอาฟริกา)

อินโดเนเซียยกย่องกันจิลหรือกระจวงว่าเก่ง เจ้าปัญญา สามารถเอาชนะสัตว์ใหญ่ๆ เช่น ช้าง และ เสือ ได้ แต่ชาวอาฟริกา ยกย่องนกกะจอกว่าเจ้าปัญญา ถึงจะตัวเล็กแค่นี้ก็ยังมีความสามารถเอาชนะช้างกับกระเข้ได้ ดังที่แคเรลีน อาร์นีออต เล่าไว้ในเทพนิยายอาฟริกัน ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีนกกะจอกตัวหนึ่งทำรังอยู่บนต้นมะขาม ที่มีใบคอกเป็นพุ่มหนา เช้าวันหนึ่งขณะที่นางนกตัวนี้กำลัง นั่งกกไข่อยู่ในรัง บ่าทั้งบ่าข้างเจี๊ยบ เจี๊ยบเสียจนนางนก แทบจะผลอยหลับไป ขณะที่นางนกกำลังหลับหงออยู่ นั้น ก็ ก้องสะกิดกึกก้องใจขึ้น เพราะมีเสียงฝีเท้าย่างไปมาถึงสวนสาบ สวนสาบตรงมาทางมะขามต้นนั้น ยังไม่ทันที่นางนกจะ ขยับตัวนั่งกกไข่ให้ทะมัดทะแมงขึ้น นางนกก็รู้สึกตัวทัน มะขามไหว รังของนกสั่น และไข่ในรังกระทบกันก๊ง กริก กริก

“เจ้าข้างนี่เอง” นางนกแผกเสียงทวาดแหวออกมาด้วยความไม่พอใจที่กำลังของนกจะทำให้ “หนอยแน่ะ มา รังแกกันอีกแล้วนะ เมื่อสามวันก่อนนี่ก็ทำเป็นวิ่งมารน กันมะขามนี้จนไข่ของข้ากระทบกัน แล้วอย่างนี้ไข่ของข้า จะฟักเป็นแก้วได้อย่างไรหา เจ้าข้าง”

ข้างฟังแล้วก็หัวเราะ เหาะวงลงแล้วพูดว่า

“ไร ยังไม่ได้แตะท้องกันมะขามของเจ้าอีกหนอย มั่นใจหนักเสียเท่านั้น เชื้อเถอะไม่มีใครเขามาคอยสังเกต หรือคนนอกจากเจ้า”

“ข้าเบื่อความเกะกะของเจ้าเต็มทีแล้ว” นางนกน้อย พุด “ถ้าพุงนี้เจ้าขึ้นเดินหรือวิ่งมารนกันมะขามของข้า อีกละก็ ข้าเป็นเอาเถวลยเห็นขวยมุกเจ้าไว้เสียเลย ไม่ ให้เจ้าขยับเขยื้อนไปพ้นจากที่นี่ได้ก็เสียละ”

ก่อนนี้ข้างยังหัวเราะก๊องก๊ากว่าเก่า ร้องลั่นว่า “มุกว่า

เจ้านะหรือจะมามุกข้า โอ๊ย ข้างจริง ไม่เคยได้ยินอะไรเช่น เท่านั้นเลย”

พูดแล้วก็เดินออกจากที่นั่นตรงเข้าไปในป่า เกิดพลาง แกว่งวงระคนไม้ในป่าเรื่อยไปพลางอย่างอารมณ์ดี

ข้างนางนกก็กลับไปนั่งกกไข่ต่อไปใหม่ ทุกแห่งใน ป่ากลับเจี๊ยบสงบอย่างเดิมอีก แต่ว่ากะวันเช้าสูงขึ้นๆ อากาศก็ร้อนอบอ้าวขึ้น จนนางนกรู้สึกคอแห้งกระหายน้ำ คิดว่าต้องหาน้ำดื่มให้ ไ้ ไม่เช่นนั้นเห็นจะเป็นลมแน่ๆ ดังนั้นจึงผละจากไข่บินตรงไปยังคลองริมแม่น้ำที่มีกอหญ้า เล็กๆ อยู่ชุกน้ำพอดี ตามธรรมชาตินางนกจะโผล่มา ยัง กอหญ้านั้น แล้วก็ก้มลงจิบน้ำในแม่น้ำได้โดยสะดวก แต่ วันนี้นางนกกะจอกทำเช่นนั้นไม่ได้เสียแล้ว เพราะเกิดมี จระเข้ตัวใหญ่มากอนฝั่งแก่งอยู่ตรงนั้นพอดี นางนกเห็น เช่นนั้นก็แผกเสียงออกมาอย่างเกือกรุ่นว่า

“แหม เจ้ากระเข้ นี่เป็นหนที่สามแล้วนะในอาทิตย์นี้ ที่เจ้ามานอนขวางทางทำให้ข้ากินน้ำไม่ได้ เจ้าจะให้ นกกะจอกตัวนี้ทำอย่างไร ข้าไปก้มกินน้ำจากกลางแม่น้ำสิก็ อย่างนั้นนี่ ถ้าไม่มีที่ให้ข้าเหยียบข้าจะก้มกินน้ำได้อย่างไร เจ้าเคยคิดบ้างไหม เจ้ากระเข้”

จระเข้ฮ้าปากอันแสนจะกว้างออก ส่งเสียงหัวเราะเยาะ นางนก พลาดพูดว่า

“แม่น้ำนั้นมันเป็นของข้าเท่ากับเป็นของเจ้า แล้วมัน เรื่องอะไรที่ข้าจะหลีกทางให้เจ้า” (อ่านต่อหน้า ๑๑๔)

เจ้าพระยาหน้าบ้านฉัน - ต่อจากหน้า ๙

บางทีก็เห็นชักกันชักงอเหมือนไส้เดือนโคนน้ำร้อนสาก เออ...อ่อนช้อย นิ่มนวลแบบไทยๆ ลมเสียแล้วหรือ ตอน ชากลับคำๆ ซึ่ เสียวแทนผู้ปกครองจริงๆ ไฟสลัวๆ เต้นกัน คลึงเคล้ากัน สัมผัสกัน

ส่วนเรือควั่นสีขาวจะชักไขว้เป็นพิเศษด้วยพานักท่องเที่ยวทั้งไทยและเทศไปเที่ยวที่ที่เขาต้องการ แทบทุกลำจะแวะกลางทางที่วัดไผ่ล้อม อ. สามโคก

จ. ปทุมธานี เพื่อชมนกปากห่าง แต่เดี๋ยวนี้คงจะไม่มี มันบินไปที่อื่นเสียแล้ว

เออ เจ้าพระยาหน้าบ้านฉัน รู้สึกสทรีนดี้ ขอให้เป็นอย่างนั้นตลอดไปเถิด อย่าให้เหมือนแม่กลองเลย ก็เป็นน้ำเน่า ถ้าถึงสภาพนั้น ฉันทงเศร้าใจไม่สร้างแน่ ขอรับรอง ช่วยกันๆๆ อย่าให้เจ้าพระยาเน่าหมกเลย สงสารท่าน สงสารพวกเรากันด้วยกัน! ♣

เงาเรวู - ต่อจากหน้า ๒๐

เราเสียเงินให้การกุศลนับจำนวนแสนแล้วนะ

“คุณน้า” สไบทองพิมพ์เสียงแผ่วเบา “ทุกคน ดำเนินการเหมือนกันหมดไหมคะ”

“ไม่ต่างกันนักหรอก เราวมกลุ่มกันก่อตั้งสมาคม ให้สิ่งซึ่งเป็นของเรา กับสาธารณประโยชน์ ดำเนินงานเป็นสาธารณกุศล เราไม่ใช่คนมั่งมีที่ไร้ค่าหรือเอาเปรียบ สังคมซึ่งกำลังอดอยากและพิการ สิ่งตอบแทนวิบวามก็คุ้มค่าน่าใช้รี ก็ถ้าเราจะนั่งเฉยๆ เก็บเงินแสนเหล่านั้นไว้สำหรับตัวเองละ สังคมที่ยืนมือมาอยู่กับเราไม่ได้จริงไหม เพราะเราไม่ได้โกงกิน หรือขูดรีดจากสังคมพิการนั้นนี่นะ จะเอาอย่างไรกับเรานี้ละ”

“คุณน้าจะเป็นนายกสมาคม” สไบทองกล่าวเปรียบเปรย

“ยังหรอก คุณหญิงผกายมาศยังดำรงตำแหน่งอยู่ ท่านเสียสละเงินทองส่วนตัว และเป็นมันสมองของสมาคม ท่านไม่ได้หยุคหนึ่งเลย แม้จะได้ตำแหน่งอันมีเกียรติ และสืบทอดวิบวามแล้วก็ตาม” ทำที่ผู้พุดกุ่มิใจนัก

“สังคมปัจจุบันเป็นหนี้ท่านพวกนี้ พวกของ คุณน้า”

“ขึ้นพวก ฟังคุณน้าเกลียด บาคู”

“ขอโทษค่ะ แก่ทองเพิ่งจะเข้าใจคุณน้าวันนี้เอง”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

นกระจอกเจ้าบุญญา - ต่อจากหน้า ๑๓

“ข้าเพื่อความเห็นแก่ตัวของเจ้าเสียจริง” นางนกกพูด “ระวังตัวให้ดีเถอะ ถ้าข้ามาพุ่มนี้ยังเห็นเจ้ามานอนตรงที่ที่ข้าเคยกินน้ำแล้วละก็ ข้าจะมีเจ้าด้วยเถาว์ลยอันเหนียว แสนเหนียวนี้ให้กินไม่หลด ไปพ้นจากที่นี้ไม่ได้ก็เถียว”

จระเข้หัวเราะก้องก้องท้องแม่น้ำ ทวนถำนางนกว่า “นักร้า เจ้านะรีจะนักร้า เออแนะ ข้าช่างอยากเห็นเจ้านกกระจอยร่อยอย่างเจ้านามักข้าเสียจริง ไร่ ตัวเจ้านะโคไม่เท่าพันของข้าเพียงซีเถียว”

เมื่อนางนกเห็นจระเข้ไม่ทำท่าว่าจะขยับเขยื้อน นางนกน้อยก็จำต้องบินไปหาที่เกาะๆ ที่น้ำตื้นๆ และก็ไปไว้ที่ที่ตรงรอยแยกริมตลิ่ง พอที่น้ำขึ้นๆ ตรงนั้นได้บ้าง ได้ก็น้ำจวนเป็นที่พอใจแล้ว นางนกกก็รีบบินกลับไปยังรังของตน ไปนั่งกกไว้ที่ตื้นๆ ใหม่นกตลอดวันนั้นทั้งวัน

เช้าวันรุ่งขึ้น นางนกกก็ไต่ขึ้นเสียงข้างเคียดๆ ไปไม่ถึงสวบตาบตรงมายังต้นมะขามของกันอีก และคราวนี้ข้าเอาหัวฟุ้งชนต้นมะขาม จนรังนกสั่นสะเทือน แล้วข้างก็

แขนหน้าขึ้นคนางนง พลงหัวเราะ นางนงจึงก้มลงมา
พูดว่า

“ข้าเตือนเจ้าแล้วนะ ว่าถ้าเจ้าทำอย่างนี้อีก ข้าจะมัด
เจ้าเสีย”

“ก็เชิญซี” ข้างพูด “ข้ายังไม่เคยพบเคยเห็นนก
กระจอกจะเก่งกว่าแข็งแรงกว่าข้างไปได้ ข้าจึงได้มาอีก
โง่ละ ทั้งใจจะมากว่าเจ้าจะผูกขำข้าได้อย่างไร”

“คอยเถียวซี” นางนงพูดแล้วก็บินปรือจากกันมะขาม
ไปยังต้นไม้ใหญ่อีกคันหนึ่งใกล้ๆ กันนั้น ซึ่งมีเถาว์วัลย์ขึ้น
อยู่หนาแน่น นางนงเอปากคาบเถาว์วัลย์เส้นยาวบินกลับมาก
ที่ข้าง แล้วก็เอาปลายเถาว์วัลย์วนรอบคอข้างผูกเป็นปม
อย่างแน่นหนา

“เถียวข้าต้องไปทรมคตัง ไปกินน้ำให้เต็มอ้มเสียก่อน

จะได้มีเรียวแรงกำลัง พอข้าเรียกเจ้าละก็ เจ้าต้องลงมือถึง
เถียวนะ เจ้าข้าง แล้วทีนี้ละ เจ้าจะได้เห็นก้วยตัวของเจ้า
เองละ ว่าเจ้าจะถึงตัวเจ้าไปให้พ้นจากที่ตรงนี้ได้หรือไม่”

ข้างฟังแล้วออกหัวเราะไม่ได้ หัวร่อร่าออกมาตาม
ประสาข้างอารมณ์ดี แล้วก็ยอมยืนนิ่งๆ อยู่ตรงนั้นตามที่
นกกระจอกสั่ง

ฝ่ายนกกระจอกก็เอาปากคาบปลายเถาว์วัลย์อีกข้างหนึ่ง
บินตรงไปยังริมคตัง แล้วก็ได้เห็นจะเข็นนอนอยู่ตรงที่เกี่ยว
กับที่นางนงแลเห็นเมื่อวานนี้ มองดูไกลๆ เหมือนว่าจะเร
กำลังนอนหลับ แต่เมื่อนางนงบินเข้าไปใกล้ๆ จระเข้ก็
ลืมตาขึ้นข้างหนึ่ง พูดอย่างซีเกียจๆ ว่า

“อย่านะ อย่ามาบอกให้ข้าขยับเขยื้อนนะ ข้าไม่ไป
หรือก เจ้าไปกินน้ำโคลนอย่างเมื่อวานนี้อีกก็แล้วกัน” →

สมาคมฝรั่งเศส

เปิดรับสมัครนักเรียนตัดเสื้อรุ่นใหม่

ในวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๑๗

อำนวยการสอนโดย อาจารย์ควงควาว (เจริญชาติ) ท่านตระกูล
ซึ่งได้สำเร็จวิชาการออกแบบตัดเย็บ และงานด้านนี้โดยเฉพาะ
ได้รับการรับรองจากรัฐบาลฝรั่งเศส ทำการสอนเป็นภาษาไทยและ
ภาษาฝรั่งเศส ตลอดจนอำนวยความสะดวกแก่ผู้ที่ต้องการไปศึกษา
ต่อ ณ ประเทศฝรั่งเศส

รับนักเรียนทุกเพศทุกวัย สอนตั้งแต่เริ่มแรกจนจบหลักสูตรการตัดเย็บ เสื้อ
ผู้ใหญ่ เสื้อเด็ก และหลักการออกแบบเสื้อ ผู้ที่ไม่มีความรู้ภาษาฝรั่งเศส
มาก่อนก็สมัครเรียนได้

เปิดรับรุ่น วันอังคาร วันพฤหัสบดี เวลา ๑๗.๐๐ น. ถึง ๑๘.๐๐ น.

ชำระค่าเล่าเรียนเป็นรายเดือน

ห้องเรียนสะดวกสบาย มีเครื่องปรับอากาศ

ผู้ที่เรียนจนสำเร็จจะได้รับ DIPLOME DE HAUTE
COUTURE DE L'ALLIANCE FRANCAISE DE
BANGKOK.

เชิญขอระเบียบการและสมัครได้ทั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ที่สมาคมฝรั่งเศส เลขที่ ๒๔ ถนนสารสิน โทร. ๘๖๓๘๘๔

“ก็ที่นี่” นางนกพูด “นี่ข้าเคียนเจ้าแล้วนะ ที่นี้ละ ข้าจะมกเจ้าไว้ จนเจ้าไม่มีปัญญาลงไปในน้ำให้เย็นสบาย ได้ละ”

“เชิญ” จระเข้พูดพลางหัวเราะ “ข้าไม่เชื่อเลยว่าเจ้า จะเก่งถึงกับทำให้ข้าไปไหนไม่ได้แม้สักอิกใจเดียว”

เมื่อเห็นที่นางนกพูดไม่สำคัญอะไร จระเข้ก็เลยยอม ให้นางนกเอาปลายเถาวัลย์มาพันรอบตัว และผูกเป็นปม ไว้แน่น แล้วนางนกก็พูดว่า

“ที่นี้ฝั่งนะ เกี่ยวข้าจะแสดงให้เจ้าดูว่า ข้าจะแข็งแรง แก่ไหน กอยเกี่ยวเถื่อนะ ให้ข้าบินกลับไปทีไหนบ้าง และ ถึงปลายเถาวัลย์อีกข้างหนึ่งไว้ แล้วข้าจะกะ โทณบอกให้ เจ้าฟัง ได้ยินเสียงข้าเมื่อไรละก็ พยายามถึงตัวเจ้าไปให้ พ้นจากข้าเถียวนะ”

พูดแล้วก็บิน ไปยังที่ที่เป็น ตรงกลางเถาวัลย์ต้นนั้น และกะเบ็งจนสุดเสียงว่า “กึ่ง”

ทั้งข้างทั้งจระเข้ต่างก็ได้ยินเสียงนกกระจอกบอกให้ฟัง จึงถึงพร้อมกันอย่างเต็มกำลัง ข้างถึงไปข้างหน้า จระเข้ ถึงไปข้างหลัง ค้างฝ่ายคางพยายามจะถึงให้ตัวเองไปพ้น จากที่ที่ตนอยู่ในขณะนั้น แต่ทำอย่างไรก็ไปไม่ได้ เพราะ ทั้งข้างทั้งจระเข้ต่างก็มีเรี่ยวแรงเสมอกัน

“กึ่งซี อะไรอ่อนแออย่างนั้นละเจ้าข้าง” นกกระจอก

กะโทณบอก “กึ่ง เอ้ากึ่ง”

“กึ่งก็อยู่นี่ไง” ข้างตอบพ่นลมหายใจออกมาด้วยความ เหนื่อย “ข้าไม่เคยคิดเลยว่า เจ้าจะแข็งแรงอย่างนี้”

“ข้าก็แข็งแรงเต็มทีแล้วนา” เสียงจระเข้กะโทณออกมา บ้าง ขณะที่ตนของมันเดินไกลไปมาอยู่ตรงกลางที่เป็นโคลน นั้น “เจ้ามีมนตร์คาถาอะไรนะนางนกกระจอก ถึงได้ถึง ได้เก่งอย่างนั้น”

ตลอดเช้าวันนั้นทั้งข้างทั้งจระเข้ต่างก็เล่นชักกะเย่อกัน ต่างถึงกันไปถึงกันมาอยู่อย่างนั้น ถึงไป ก็เหนื่อยอ่อนไป ถึงกับหอบจนต้องหายใจทางปาก ต่างก็แบ่งเสมอกัน ไม่มี ใครถึงใครให้พ้นจากที่นั้นได้

ที่นี้ละ ถึงคราวที่นางนกกระจอกจะหัวเราะบ้างละ ขณะที่นางนกกะโทณขึ้นว่า

“กึ่งซี กึ่ง กึ่งให้แรงๆหน่อย” แล้วก็คอยฟังเสียง คำราม เสียงหอบของสัตว์ทั้งสอง ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียง จระเข้ร้องบอกว่า

“ไม่ไหวแล้ว ข้าถึงต่อไปไม่ไหวแล้วนางนก เจ้า แข็งแรง เก่งกว่าข้ามากนี้ ถ้าข้าจะรับปากว่า ข้าจะไม่มา เกะกะตรงที่ที่เจ้ากินน้ำอีก เจ้าจะมาแก้แค้นข้าไหม”

เกือบจะขณะเดียวกันนั้นเอง ข้างก็ร้องออกมาบ้างว่า

“ข้าเหนื่อยจัง นางนก (อ่านต่อหน้า ๑๒๗)

ทรงผมฮิตสุดในยุโรปและอเมริกา

จาก ภาพยนตร์ เรื่อง THE GREAT GATSBY

ชอยคัวยกรรไกรจิว งามโดยไม่ต้องเซท

โดย

คุณสุกสงวน คุณะนิตติสาร

สำเร็จ สดๆ ร้อนๆ จากนิวยอร์ก มาประจำทุกวันจันทร์ อังคาร พุธ ศุกร์

ตั้งแต่ ๑ ส.ค. เป็นต้นไป เวลา ๙.๐๐ - ๑๑.๐๐ น. ที่ เกษยา

๖๕ สารใต้ ปากซอยสวนพลู โทร. ๙๖๖๔๒๒, ๙๖๔๕๑๑

เฉพาะวันเสาร์ จะต้องโทร. นัดล่วงหน้า

หนังสือพิมพ์สตรีสาร
บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

ปิยะวัติ ฤกษ์สุด

สมบุญ จันทระประคับ ฉายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ
นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ
สัทธ์ เต็มแสงศรี เชื้อชื่น ศรียาภย์
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม ไกสม กระจำรังสรรค์
พรสุร กระจำรังสรรค์

กองธุรการ

ปรีดา หนูณภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวตะมะ
วัชรินทร์ เขียวพิทยการ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทภา สุประภาตะนันท์ ร.บ.ร.ม.
สัททรา สิงหลกะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.
ม.ร.ว. สอนงค์โสภ วิจารณ์บูรณานนท์
กนก สามเสน วิธ
แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล
อุบล ธรรมมงคล อ.บ.
สมศรี สุขุมลนันทน์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์
เสวียน เผ่าทองสุข
จำนง วัลลภกุล ร.บ.

นกกะจอกเจ้าปัญญา - ต่อจากหน้า ๑๒๐

เจ้าชนะแล้วละ มาแก้เชือกที่มีคอกขำออกเถอะ แล้วข้าจะสัญญาว่าจะไม่มาทำกะกะเอาหัวชนกันมะขามของเจ้าอีก"

"ตกลง" นางนกร้องเสียงกังถัน กังพอที่สัตว์ทั้งสองจะได้ยิน "ถ้าอย่างนั้นหยุดคิดเถอะวันเถอะ เทียวข้าจะไปแก้มกเจ้า"

พุกแล้วก็รีบบินปรือไปที่ริมคลอง แก้มกจะระเซ้ จระเซ้พุกออกมาก่อนจะเลื่อนตัวลงไปในน้ำว่า

"ข้าคงไม่กล้าหัวเราะเยาะเจ้าอีกแล้วนางนกกะจอกเจ้าเป็นนกที่แข็งแรงที่สุดในบ้าน"

ต่อจากนั้นนางนกกะจอกก็บินไปแก้มกให้ช้าง ช้าง

พุกว่า

"ข้าออกจะเสียใจที่ไปหัวเราะเยาะเจ้า ข้าไม่เคยคิดเลยว่าเจ้าจะแข็งแรงอย่างนี้ นางนกกะจอก"

พุกแล้ว ช้างก็เดินหายเข้าไปในป่า นางนกกก็บินกลับไปกอกไซ้ กอนนั้นไซ้ยังอุ่นอยู่ เพราะอากาศตอนกลางวันร้อนเหลือเกิน อีกไม่กี่วันต่อมา ลูกนกกะจอกน้อยๆ สี่ตัวก็โผล่ออกมาจากไซ้ แล้วก็เติบโตขึ้นมาอย่างแข็งแรงและปลอดภัย เพราะทั้งช้างทั้งจระเซ้ต่างก็รักษาสัญญา ไม่ยอมกลับมารังแกนกกะจอกอีกเลย

อัตราใหม่ เริ่ม ณ กรกฎาคม ๒๕๑๗

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร		มาวที่สำนักงาน	ไปรษณีย์ภายใน	ไปรษณีย์ต่างประเทศ
๑ เดือน	(๑๑ เล่มหนังสือ)	๓๐.๐๐ บาท	๔๐.๐๐ บาท	๑๑๔.๐๐ บาท
๖ เดือน	(๖๖ เล่มหนังสือ)	๑๖๕.๐๐ บาท	๑๕๕.๐๐ บาท	๖๖๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน	(๑๒๖ เล่มหนังสือ)	๓๓๐.๐๐ บาท	๓๑๐.๐๐ บาท	๑๓๒๐.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ที่สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารกรรณิทธิเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๘๘๔๑๓๖
 หมายที่หรือเรียกไปรษณีย์ ระบบส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ
 เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

27/21

บรรจบ พันธเมธา เล่า

นิทานนานาชาติ

หนูแสนดี (นิทานยุโรป)

หนูไม่ใช่สัตว์น่ารักนักสำหรับฝรั่ง แต่ด้วยอำนาจฟ้าเทวดาตามแบบนิยายฝรั่ง ทำให้มีหนูเข้ามาเกี่ยวข้องกับ และก็เป็นหนูแสนดีน่ารัก ดังแอนดรูว์ ลิง เล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีพระราชากับพระราชินีทรงครอบครองบ้านเมืองที่ผู้คนตั้งชื่อให้อาณาจักรอันแสนสุข ทั้งนี้เพราะทั้งสององค์ทรงรักใคร่กันเป็นที่สุด จนดูเหมือนว่าจะไม่สบายพระทัยเลยถ้าหากไม่ได้อยู่ใกล้กัน ไม่ว่าจะเสด็จล่าสัตว์ ตกปลา หรือเล่นรำ ฟังดนตรี ทั้งพระราชากับพระราชินีจะต้องเสด็จด้วยกันทุกครั้งไป ทางสนุกสนานและร่าเริง ไพร่บ้านพลเมืองก็พากันร่าเริงและดำเนินชีวิตอันผาสุกด้วยเช่นเดียวกัน อาณาจักรของพระราชากับพระราชินีนี้ จึงสมกับที่เรียกกันว่าอาณาจักรแสนสุข

แต่ยังมีบ้านเมืองที่อยู่ติดกันอีกแห่งหนึ่งซึ่งมีความเป็นอยู่ตรงข้ามกันทีเดียว กล่าวคือพระราชามีพระทัยโหดเหี้ยม พระหัตถ์จึงมั่งคั่งคุณาเกลียดคนากลัว ทั้งยังไม่เคยใช้ชีวิตอย่างสนุกสนานเบิกบานใจ มีแต่กริ้วโกรธอยู่ตลอดเวลา จนไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินพากันกลัวเกรงไปหมด ที่ร้ายยิ่งกว่านั้นก็คือ พระราชารองกันไม่โปรดผู้ใดที่มีหน้ากายั้มแอ้มแจ่มใส หากทอศพระเนตรเห็นผู้ใดเพียงแคื่อยั้มแอ้มแจ่มใส ก็จะถูกลงโทษในวินาทีนั้นทีเดียว บ้านเมืองนี้ผู้คนจึงเรียกว่าอาณาจักรน้ำตา

ครั้นเมื่อพระราชารองกันทรงทราบข่าว พระราชาแห่งอาณาจักรแสนสุขทรงมีความสุขสนุกสนาน ก็เกิดความริษยาจนทนอยู่ไม่ได้ ต้องกรีธาทัพไปรุกราน เมื่อพระราชินีแห่งอาณาจักรแสนสุขทรงทราบข่าวก็ตกพระทัยจนถึงกับกันแสงฟุ้งฟาย ทูลพระราชบิดาทรงหนีราชทัณฑ์ไปให้ไกลสุดมุมโลก แต่พระราชบิดาทรงปฏิเสธว่า

“ไม่ได้หรอก เราต้องกล้าหาญ ทายเสียดีกว่าได้ชื่อชัลดาคาขาว”

แล้วก็ทรงกรีธาทัพออกไปตั้งรับ เมื่อพระราชบิดาเสด็จกลับไปแล้ว พระราชินีก็กลับเสวยโศกและเป็นทุกข์ต่อไปอีกว่า “อนิจจา ถ้าพระราชบิดาทรงพ่ายศึกและสิ้นพระชนม์ลงเรากับลูกน้อยจะเป็นอย่างไรละ”

พระราชินีทรงเป็นทุกข์และเสวยโศกอยู่เช่นนั้นจนไม่เป็นอันเสวยและบรรทม พระราชาที่ทรงเป็นห่วงส่งข่าวมาทุกวัน แต่อยู่มาเข้าวันหนึ่ง พระราชินีทอศพระเนตรทางพระแกลเห็นม้าเร็วที่มาส่งข่าวมีท่าทางเร่งรีบและร้อนรน จึงครัดตามออกไปว่า

“มีข่าวอะไร รีบ บอกซิ ข่าวอะไร”

“เราแพ้เขาเสียแล้วพะย่ะค่ะ” ม้าเร็วตอบ “พระราชบิดาสิ้นพระชนม์ในสนามรบเสียแล้วด้วย อีกครู่เดียวข้าศึกก็จะเข้าเมืองมาแล้วพะย่ะค่ะ”

พระราชินีถึงกับทรงสิ้นสติไปเมื่อทรงทราบข่าวนี้ บรรดานางกำนัลต้องจัดการพาไปประทับบนพระที่ ช่วยกันแก้ไขกันไปพลาง ร้องไห้กันไปพลาง ทันใดนั้นก็มีเสียงกึกก้องดังกระหึ่ม คนเหล่านั้นรู้ได้ทันทีว่ากองทัพข้าศึกยกเข้าเหยียบเมืองแล้ว และไม่ช้าก็ได้ยินเสียงพระราชบิดาผู้เหี้ยมโหดก้องเอะอะบึงบึงเมื่อเหี่ยวหาพระราชินี บรรดานางกำนัลจึงนำพระธิดารองกันน้อยมาวางไว้ในอ้อมอกของพระราชินี แล้วเอาผ้าคลุมไว้มิดชิด เสร็จแล้วต่างคนต่างวิ่งหนีเอาตัวรอด ปล่อยให้พระราชินี (อ่านต่อหน้า ๑๑๘)

หนูแสนดี - ต่อจากหน้า ๓๑

บรรทมกับลูกน้อย พระทัยเกินระทิกทรงภาวนาย่าให้
ข้าศึกมาพบพระองค์เข้า แค่อีกไม่กี่อีกใจ พระราชาผู้
เหี้ยมโหดก็เสด็จมาถึงห้องบรรทม และแสดงท่าพิโรธ
โกรธกริ้วอย่างยิ่งเมื่อร้องเรียกแล้วไม่มีผู้ใดมารับ

ในที่สุด พระราชองค์นั้นก็เสด็จไปยังพระที่ เลิกผ้าคลุม
บรรทมออก และกระชากหมวกออก พระเกศาที่สยายออก
รุ่มร่าม พระราชาเอาพระเกศาพันพระหัตถ์ไว้ ๒-๓ รอบ
แล้วก็เหวี่ยงองค์พระราชินีขึ้นแบกบ่าเสด็จไปเหมือนว่า
กำลังแบกกระสอบแบ้งไม่มีผิด

ยังโชคที่ขณะนั้นพระราชินีทรงกอดพระธิดาองค์น้อย
ไว้นั่น จึงไม่เป็นอันตราย พระราชินีทรงร้องขอความ
กรุณาไปตลอดทาง แต่พระราชาลับครัดเสาะเย้ยว่า

“ร้องไปสิ ร้องไปเถอะ สนุกดี”

แล้วก็เสด็จประทับม้าพาพระราชินีกับพระธิดากลับไป
ยังบ้านเมืองของพระองค์ มาตามทางพระราชาก็ประกาศ
ว่าจะแขวนคอพระราชินีกับพระธิดาตรงคันไม้กันไถลๆนั้น
แต่ข้าราชสำนักทูลว่า “นำสงสารพระธิดาเหลือเกินพะย่ะค่ะ
ทรงไว้ชีวิตเอาไว้ก่อน ไม่ก็หรือพะย่ะค่ะ พระธิดาน่ารัก
โคธนั้นจะได้เสกสมรสกับเจ้าชายราชโอรส”

พระราชาก็ทรงเห็นด้วยจึงทรงไว้ชีวิตให้ เมื่อเสด็จถึง
บ้านเมือง ก็สั่งให้ขังพระราชินีกับพระธิดาไว้ในหอคอยห้อง
ชั้นบนสุด ซึ่งเป็นห้องเล็กนิกเดียว เกรียงไช้ไม้สอยใน
ห้องก็อึดคัก พระราชาโปรดให้คนไปเชิญนางฟ้าที่อยู่ใกล้ๆ
กับอาณาจักรของพระองค์ พระราชาทรงแสดงการระแวงอย่าง
นอนน้อมยิ่งกว่าที่เคยปฏิบัติมา แล้วก็เชิญนางฟ้าร่วมโต๊ะ
เสวย เสวยแล้วก็เชิญนางฟ้าไปเยี่ยมพระราชินี นางฟ้า
รู้สึกสลดใจเป็นอย่างยิ่งเมื่อได้เห็นความทุกข์ของพระราชินี
ถึงนั้นขณะที่นางฟ้ากำลังจุ่มพิศพระหัตถ์พระราชินี ก็ได้
กระซิบว่า

“ทำพระทัยๆไว้เถอะเพคะ ข้าพระองค์จะหาทางช่วย
เหลือพระองค์ให้ได้”

พระราชินีก็อวยสบายพระทัยขึ้น จึงครัดเบาๆขอให้
นางฟ้าเฝ้าดูพระธิดาของพระองค์ด้วย ทันใดนั้นเอง
พระราชาทรงหันมาเห็นพระราชินีกับนางฟ้ากำลังกระซิบ
กระซิบกัน จึงครัดออกมาอย่างเฉียบขาดแก่นางฟ้าว่า

“เลิกพูดหวานๆกันเสียทีเถอะ ที่ข้าเชิญท่านมาที่นี้ก็
เพื่อจะขอให้ช่วยคว้าเด็กคนนี้เมื่อโตขึ้นจะสวยไหม จะโชค
กิหรือไม่”

“สวยเพคะ” นางฟ้าทูล “ทั้งสวย ทั้งฉลาด และก็
ยังมีนิสัยใจคอดีอีกด้วย”

พระราชาก็หันมามาร่วมกับพระราชินีว่านับเป็นโชค
ดีไป ครัดแล้วก็เสด็จไป พานางฟ้ากลับไปด้วย ทั้งให้
พระราชินีทรงว่าให้อยู่กับพระธิดา พระราชินีทรงรำพึงว่า

“โคธนะจะอยากให้ลูกสาวโคธนั้นมีหน้าตาสะสวย ใน
เมื่อสวยแล้วจะต้องแต่งงานกับเจ้าชายเคียดแกระโอรสพระ
ราชานั้น แค่ว่าโคธนั้นน่าเกลียดก็ยิ่งแล้วใหญ่ เราสองคน
จะต้องถูกฆ่าตาย ทำอย่างไรถึงจะซ่อนลูกรักให้พ้น
พระราชโอรสโคธนี้ได้ ไม่ให้ได้พบได้เห็น”

วันคืนล่วงไป ทั้งพระราชินีกับพระธิดาก็ซบผอมลงๆ
เพราะผู้คุมผู้ใจเหี้ยมวันหนึ่งๆให้อาหารแก่พระราชินีกับ
พระธิดาเพียงถ้วยตมสามเม็ดกับขนมปังคำชิ้นเล็กๆขึ้นเดียว
เท่านั้น ทั้งสององค์ทรงหิวโหยแทบขาดใจอยู่ทุกเมื่อเช้าวิน
ในที่สุด ตอนเย็นวันหนึ่ง ขณะที่พระราชินีกำลังประทับอยู่
ตรงโน้บนม้าย พระราชาทรงกระหน่ำดื่มเหล้าไม่ไ้ขัง
พระองค์ไว้เปล่าๆ ใช้ให้ทำงานด้วยทั้งกลางวันกลางคืน
พระราชินีทอดพระเนตรเห็นหนูตัวเล็กๆตัวหนึ่งกลานออกมาจาก
ประตู พระองค์จึงครัดแก่หนูว่า

“หนูเอ๋ย เจ้ามาหาอะไรที่นี้ ข้ามีแต่ถ้วยตมเพียง →

สามเม็ดเท่านั้นเป็นอาหารประจำวัน ถ้าเจ้าไม่ยอมออกกาย
เจ้าก็ต้องไปหาอาหารที่อื่น”

แต่หนูไม่สนใจอะไร โต้แย้งปรุกไปปรุกมา แล้วก็
เก้นบ้าง กระโกกบ้าง หยองๆ หย้างๆ แต่ก็คุ่นำรึกจน
พระราชินีต้องประทานตัวเม็ดสุดท้ายที่จะเก็บไว้เสวยก่อน
เย็นให้ไปเป็นรางวัล พระราชินีครว้ว่า

“เฮ้ นังหนู กินเสีย ข้าไม่มีอะไรดีกว่านี้จะให้เจ้า
หรรอก แต่ถึงจะมีของน้อยนิดแก่ข้าก็เต็มใจให้เจ้า เพราะ
เจ้ามาช่วยทำให้ข้ารู้สึกเพลิดเพลิน”

ครั้นยังไม่ทันจบ พระราชินีก็ทอพระเนตรเห็นนก
กระต่ายนำกินวางอยู่บนโต๊ะ แล้วก็ยังมีผลไม้แห้งอีกทั้ง
สองจาน ทั้งที่ไม่ทรงทราบเลยว่าอาหารนั้นได้มาจากไหน
แต่ความทิวโหยทำให้เสวยอาหารนั้นอย่างเอร็ดอร่อย เสวย
พลางรำพึงไปพลางว่า “จริงเหลือเกินนะที่ข้าก็ต้องได้ผล
ก็ ไม่เคยมีเลยที่ทำได้แล้วไม่ได้อะไรตอบแทน” เมื่อเสวย
อิ่มแล้วพระราชินีก็ทรงเหลืออาหารนั้นไว้ให้หนูตัวนั้น ซึ่ง
ก็ยิ่งเก้นยิ่งกระโกกน้ำคูกยิ่งกว่าเก่า

เช้าวันรุ่งขึ้น ผู้คุมนำเม็ดตัวสามเม็ดใส่จานใหญ่
เมื่อเรอมา ยิ่งทำให้เม็ดตัวนั้นดูกระจอยร่อยยิ่งขึ้น พอผู้คุม
วางจานลงบนโต๊ะ หนูก็กระโกกขึ้นไปบนโต๊ะและกินถั่ว
หมกทั้งสามเม็ด ครั้นพระราชินีจะเสวยก็มีแต่จานว่างเปล่า
พระราชินีทรงขุ่นพระทัย ครัสต์ออกมาว่า

“หนูอะไรก็ไม่รู้ ร้ายจัง ถ้าเป็นอย่างนี้ทุกวันเรามาออก
กายหรือ”

แต่เมื่อเหลือบไปดูจานใบนั้นอีกครั้ง พระราชินีก็
แปลกพระทัยไม่ได้อะไรเห็นจานใบนั้นมีของนำกินสารพัดอย่าง
ก็เลยได้เสวยอาหารจนเต็มอิ่ม ทำให้รู้สึกสบายพระทัยยิ่ง
กว่าเคย เพราะฉะนั้นเมื่อประทับทรงในบ้นฝ้าย พระราชินี
ก็ครว้ว่า “ก่อนนี้เราควรวางวิธีนี้ให้พ้นจากที่คุมขังนี้เห็น
จะกินะ”

ขณะที่ครัสต์ออกมาขึ้น หนูตัวนั้นไม่รู้ไปหาฟางมา

จากไหน เอามานั่งเล่นอยู่ตรงมุมห้อง พระราชินีจึงนำ
ฟางของหนูมาพันเป็นเชือกและดักเข้า ดักไปพลางครว้ไป
พลางว่า

“ถ้ามีฟางมากพอ เราคงสานกะกร้าได้ เราจะได้อา
ลุดน้อยใส่กะกร้าหย่อนลงไปทางหน้าต่าง คนที่ผ่านไปมา
แลเห็นเข้าคงมีคนที่มิใช่เมกกาเอาไปอุปการะเลี้ยงดูบ้าง
หรือหนะ”

หนูไปหาฟางมามากขึ้นๆ จนกระทั่งพระราชินีทรงมี
ฟางมากพอจะสานกะกร้าได้ทั้งใบ พระราชินีทรงสาน
กะกร้าทั้งกลางวันกลางคืน แต่ก็ไม่ทรงเห็นคนหนีหรือ
เมื่อหน่ายเพราะมีหนูมาเก้นมากระโกกอยู่ใกล้ๆ กอຍให้
ความเพลิดเพลินอยู่ตลอดเวลา ถึงเวลาอาหารก็ประทานถั่ว
ทั้งสามเม็ดกับขนมปังขึ้นนิคๆนั้นให้หนูกิน แต่แล้วก็ปรากฏ
มีอาหารที่อื่นๆมาแทนที่เสมอทุกครั้งไป ในที่สุดกะกร้าใบ
นั้นก็สำเร็จลง พระราชินีทอพระเนตรออกไปทางหน้าต่าง
ก็เห็นว่าจะต้องเอาฟางมาพันเป็นเชือกอีกยาวไม่น้อย ถึงจะ
หย่อนกะกร้าจากยอดหอคอยลงมาถึงเบื้องล่างได้

ขณะนั้นพระราชินีทรงเห็นหญิงสาวคนหนึ่งยืนเท้าไม้เท้า
แล้วแหงนหน้าขึ้นมากดู พอลงพุดว่า “ข้าพระองค์รู้ดีว่า
พระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานเพียงไร ข้าอยากจะช่วย
พระองค์”

“ขอบใจเหลือเกิน” พระราชินีครว้ตอบ “ถ้าแม่เฒ่า
อยากจะช่วยเราจริงๆแล้ว เราจะหย่อนกะกร้าใส่ลูกสาวของ
เราลงไป แล้วช่วยเลี้ยงดูแทนเราด้วย เมื่อไรที่ข้าออกไป
พ้นที่นี่และมีเงินมีทอง เราจะตอบแทนแม่เฒ่าอย่างสาสม
ทีเดียว”

“ข้าพระองค์ไม่ได้หวังสินจ้างรางวัลอะไร” แม่เฒ่า
นั้นทูลตอบ “ข้าพระองค์อยากได้เพียงสิ่งเดียวเท่านั้น
พระองค์ก็ต้องทรงทราบไว้ด้วยว่า ข้าพระองค์พิถีพิถันเรื่อง
กินเป็นพิเศษ และสิ่งที่ข้าพระองค์ใฝ่ฝันอยากกินเป็นพิเศษ
เหนือสิ่งอื่นก็คือ หนูอ่อนๆตัวอ่อนๆ (อ่านต่อหน้า ๑๒๒)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก**ประทีป พันธุ์แพทย**

วิชา ขัณฑ์วิทยุหอ ฉายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

สีห์ เต็มแสงศรี

เชื้อชื่น ตรีภักย์

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม ไกลุม กระจำรังสรรค์

พรสุร กระจำรังสรรค์

กองธุรการ

ปรีดา หนูหนักดี สมบูรณ์ สวรรพอุดม

ประทุม พัวทะมะ

วัชรินทร์ เรือวิทพิทยการ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภ โรจนะบุรานนท์

กนก สามแสน วิด

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล

ยุบล คุรุมงคล อ.บ.

สมศรี สุขมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสวียม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

หนูแสนดี—ต่อจากหน้า ๑๒๐

ถ้าพระองค์ทรงมีสิ่งที่ข้าพระองค์ต้องการอยู่ในห้องนั้นแล้ว
ละก็ โยนลงมาเถอะ ข้าพระองค์สัญญาว่าจะเลี้ยงดูพระธิดา
น้อยนั้นเป็นอย่างดี เป็นการตอบแทน"

พอได้ยินแม่เฒ่าพูดเช่นนั้น พระราชินีก็หันแสงไขออก
มา ไม่อาจกระสอระอออกมาได้ หญิงชราคอยอยู่ครุ่นใหญ่
ไม่เห็นตอบว่าอะไร จึงได้ถามขึ้นว่า เกิดเรื่องอะไรขึ้น

"เกิดอะไรขึ้นนะรี" พระราชินีตรัส "มีหนูอยู่ตัวหนึ่ง
ในห้องนี้ แต่ว่าเป็นหนูที่น่ารักและซุกซนนัก ข้างหน้าเห็น
ใครฆ่าหนูตัวนี้ไม่ได้หรอก"

"อะไรกัน" หญิงชราขึ้นเสียงด้วยความโกรธ "นี่

พระองค์ทรงปรานีหนูตัวนี้ ๆ นั้นยิ่งกว่าพระธิดาของ
พระองค์เองหรือ ก็ละ ดังนั้นข้าพระองค์ไปละ พระองค์ก็
เพิกเฉยอยู่กับหนูนั้นก็แล้วกัน ข้าพระองค์ไปหาหนูที่
อื่นเอาก็ได้ จะให้มากเท่าไรก็ได้"

พูดแล้วก็เดินอย่างแข็งไป ปลดปล่อยพระราชินีทรง
ผิดหวัง และแม้อาหารเย็นวันนั้นจะดีกว่าเคย และหนูก็
กระโดดโลดเต้นอย่างสนุกสนานยิ่งกว่าวันอื่นๆ พระราชินี
ก็ไม่ได้ทรงสนพระทัย เฝ้าแต่หันแสงด้วยความผิดหวัง
(ยังมี ต่อ)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร**สมาชิกด้านิกงาน****ไปรษณีย์ภายใน****ไปรษณีย์ต่างประเทศ**

๑ เดือน (๑๑ เล่มหนังสือ)

๑๐.๐๐ บาท

๑๐.๐๐ บาท

๑๑๑.๐๐ บาท

๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)

๖๐.๐๐ บาท

๖๐.๐๐ บาท

๖๖๖.๐๐ บาท

๑๒ เดือน (๑๒ เล่มหนังสือ)

๑๒๐.๐๐ บาท

๑๒๐.๐๐ บาท

๑๒๑๒.๐๐ บาท

ไปรษณีย์กักต้งาน ๑๓/๓๖-๓๗ อาคารกรีกเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๑๑๑๑๑
ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวบรวมส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

บรรจบ พันธเมธา เล่า

นิทานนานาชาติ

หนูแสนดี นิทานยุโรป (ต่อ)

เรื่องเล่าค้างไว้ตั้งแต่ที่พระราชผู้ใจโหดจับพระราชินีกับพระธิดาของอาณาจักรแสนสุขไปขังไว้ในหอคอย และให้อาหารวันละนิดๆน้อยๆโดยให้ตัวตัววันละ ๓ เม็ด กับขนมปังดำชิ้นเล็กๆชิ้นเดียว แต่พระราชินีก็ยังผลิตเพลิน เพราะมีหนูตัวน้อยๆมาเดินมากระโดดอยู่ใกล้ๆ

และเมื่อพระราชินีให้ตัววันมีเพียง ๓ เม็ดเป็นรางวัล ก็ปรากฏมีอาหารรสเลิศมาอยู่ในจาน ทำให้ได้เสวยอาหารจนเต็มอิ่มทุกมื้อไป และก็ทำให้เกิดความคิดที่จะหนีออกไปจากที่คุมขัง หรือไม่อย่างน้อยก็หาทางให้พระธิดาออกไปอยู่ที่อื่น ค่อยมาหนุนนั้นก็ไปหาฟางมาเล่น พระราชินีจึงทรงนำผ้าพันเข้าเป็นเชือกแล้วก็สานเป็นตะกร้า หนูหาฟางมาได้มากเข้าๆ ตะกร้าใบนั้นก็สำเร็จเรียบร้อย เมื่อพระราชินีระเริงใจก็พาไปทิ้งหน้ากำแพงเพื่อจะกระชากจะฉีกผ้าพันเชือกอีกยาวเท่าไรจึงจะพอ ก็ได้พบหญิงสาวซึ่งออกไปกว่าจะช่วยแกะรอกหนูตัวนั้นคอยแทน จะเอาไปกินเป็นอาหาร พระราชินีไม่ทรงยินยอม หญิงสาวก็โกรธกลับไป พระราชินีจึงได้แต่ทรงเศร้าโศกต่อไปด้วยความผิดหวัง แม้ว่าอาหารกินวันนั้นจะดีกว่าทุกๆวัน และหนูตัวน้อยนั้นจะเห็นอย่างว่าเรงที่สุด ก็มีได้ทำให้พระราชินีคลายโศกได้

คืนวันนั้นเมื่อพระธิดาหลับสนิทแล้ว พระราชินีก็ทรงอุ้มพระธิดาลงวางในตะกร้าและเขียนข้อความลงในกระดาษเย็บติดกับเชือกพระธิดา มีความว่า “เด็กน้อยผู้รักพี่ชื้อเกลียดชัง” แล้วก็ค่อยบรรจงปักฝาคะกร้า ทนโคนนั้นหนูก็ถลันเข้ามาและไถ่กรรไกรขึ้นไปนั่งบนหมอนรองพระธิดา พระราชินีจึงกริ้วว่า

“อนิจจา เจ้าหนูน้อย ข้าช่วยชีวิตเจ้าไว้ด้วยราคาแพงเหลือเกิน แล้วนี่ข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าจะมีใครช่วยคุณและ

เลี้ยงคุณเคลือบเรื่อของข้าบ้างหรือไม่ นี่ถ้าเป็นคนอื่น เขาคงต้องยอมให้ยายแก่แสนจะกละนั้นเอาเจ้าไปกินแล้วละ แต่ข้ายอมทำเช่นนั้นไม่ได้หรอก”

และพระราชินีก็อดคิดถึงจ้องจ้อง เมื่อได้ยินเสียงหนูพูดออกมาว่า “เชื้อข้าพระองค์เถอะว่า เมศตากฤณานันท์ทำไว้ไม่เสียหลายหรอก ไม่ทำให้ต้องเสียใจภายหลังแน่นอน” และยิ่งงงเง้งขึ้นเมื่อจ้องดูหน้าหนู เห็นจมูกแหลมเล็กนั้นค่อยๆเปลี่ยนเป็นหน้าอันสวยงาม และมีมือที่หนูก็กลายเป็นมือเท้าย่างคน พริบตาเดียวตัวหนูก็ค่อยสูงขึ้นๆ เห็นเช่นนั้นพระราชินีทรงจำได้ทันทีว่า หนูตัวนั้นแท้ที่จริงหาใช่ใครอื่นไม่ นางฟ้าที่มาเยี่ยมเมื่อวันนั้นนั่นเอง นางฟ้ายิ้มเมื่อเห็นพระราชินีทรงตื่นตื่นแปลกพระทัยเช่นนั้น นางฟ้ากล่าวว่า

“ข้าพระองค์ต้องการจะพิสูจน์ว่าพระองค์เป็นเพื่อนแท้หรือไม่ เพราะพระองค์คงทรงเห็นแล้วว่า พวกเรามีทุกสิ่งทุกอย่างอุดมสมบูรณ์ ราวกับว่าเกิดก็คือเพื่อน และเพื่อนนี้แหละช่างหายากจริงๆ”

“แต่ผู้ที่น่ารักอย่างนี้ ไม่น่าจะหายากเพื่อนเลยนะ” พระราชินีทูล

“เป็นเช่นนั้นจริง ๆ เหนอะ” นางฟ้าทูล “ผู้ที่มาทำดีด้วยก็เพียงหวังประโยชน์เท่านั้น ข้าพระองค์ไม่นับเขาเป็นเพื่อนหรอก แต่ที่พระองค์ทรงรักใคร่ (อ่านคือหน้า ๑๑๔)

ข้อแบกฝรั่งจีนจาก - ต่อจากหน้า ๑๑

เป็นเสียงสระต่างๆที่จีนถิ่นอื่นมีตัวสะกด เป็นแม่กก กคและอื่นๆ) ที่เขมรใช้ โห ก็คงเพี้ยนได้มาภายหลัง คำกึ่งเดิมของ เขมรคือ สุนาบเบลา (ซุนับเพลัว) ทางเกงซันโน แปลตามศัพท์ก็หมายความว่า ร่องขา เมื่อได้คำโห มาเลย ใช้สุนาบเบลา (ที่เรามาออกเสียงตาม คำเขียนเป็นสนับเพลลา) เป็นคำบอก ชนิดของทางเกงไป ก็เรียกทางเกง ซันโนว่า โหสุนาบเบลา

ที่ภาษาอีสานใช้ สั้ง หมายถึง ทางเกง ก็น่าจะมีที่มาจากจีนเหมือนกัน ทางเกงชาลันที่เรียก สั้งเกาะ เกาะ ไม่ได้แปลว่า สั้น จึงน่าจะหมายความว่า ทางเกงครึ่งท่อนเช่นเดียวกับ ก๊วย ในคำไควก๊วย ของภาษาแต้จิ๋ว คำ ทางเกงนี้ภาษาเหนือใช้คำเดียว และ เกี่ยวก้อมหมายถึงทางเกงใน คำเดียว คงไม่ใช่คำเดียวกับ คู่ หรือไคว เพราะ เสียงไม่ใกล้เคียงกันนัก แม้จะนำเรือ

ว่าเป็นคำได้มาจากจีนก็ตาม ภาษา จีนกลางมีคำ t'ao' (เท่า) หมายถึง ผักลุมหรือห่อ t'ao' k'u' (เท่าคู่) หมายถึงผักลุมขากจากเอวลงมาถึง หน้าแข้งกับ t'ao' (เท่า) แปลว่า สายรัดเอว แต่จิวใช้ ซุนเตี้ยว และ เกี่ยวใช้เป็นลักษณะนามว่าเส้น สาย ตัว ผืน ไค้ เตี้ยว จะเป็นคำเดียวกับ t'ao' หรือ t'ao' หรือเตี้ยวหรืออย่างไร

คำจีนของเราถ้าเทียบกับคำ ch'ün' (จิวุ่น เสียงขึ้น ออกเสียง คล้ายอูว มี น สะกด) ที่หมายถึง กระโปรงผู้หญิงหรือกระโปรงในอย่าง เปกติกอ จะเห็นว่าถ้าอาศัยการออก เสียงที่เปลี่ยนอิ เป็นอี เป็นอูว คงที่ กล่าวมาแล้ว และเสียง ส ซ ที่มีวันต้น จะกลายเป็น ฉ ช อันดีเป็นเสียงใหม่ ไม่ใช่เสียงกึ่งเดิมของจีนแล้ว คำ ทั้งสองอาจเป็นคำเดียวกัน ที่เรียก กระโปรงนั้นที่จริงก็คือผ้าถุงที่สวมทับ

ทางเกง แต่ไม่ได้นั่งกลบหน้าอย่างที่เราใช้ แก่กลับจับกลบใหญ่ๆรวบจาก ข้างๆเข้าหากันรัศควัยสาวรัก ตาม แบบที่ผู้หญิงยูนนานใช้ จึงไม่แน่ว่า การนั่งซันโนเป็นแบบอย่างของผู้ไท มาก่อน ไปรเฟสเซอร์เยนอาจารย์ ภาษาจีนแห่งมหาวิทยาลัยวอชิงตัน เล่าว่าเวลาอยู่กับบ้านผู้หญิงจีน (ใน บักกิ่ง) นั่งทางเกง แต่ถ้ามีแขกมาบ้าน ผู้หญิงจะแก้ตัวให้เรียบร้อยขึ้นต้อง เอาผ้าซันสวมทับ ถ้าถือว่าซันเป็น คำเดิม และคำที่ออกเสียงใหม่เป็น ch'ün' การนั่งซันก็คงเป็นของไทย ที่แพร่ไปถึงจีน แต่ไทยก็คงรับการ นั่งทางเกงของจีนมาใช้ด้วยเพราะ ผู้หญิงยูนนานที่ยังไม่ได้แต่งงานจะ นั่งทางเกง แต่มีผ้าที่เรียกผ้าเว้นกั้ง (ผ้าเว้นทัว) คล้ายผ้ากันเปื้อนพันไว้ รอบตัว แม้พวกที่แต่งงานแล้วและ นั่งซัน ก็มีผ้าเชื่อนั้นเหมือนกัน ♣

ศิลปทัศน์ - ต่อจากหน้า ๔๓

อย่างแทบไม่เห็นสีอื่นเลย ก็เพราะมันคล้ายกับแดง ไปหมกอย่างนั้นจริงๆ

ยิ่งไปกว่านั้น มันก็ยังสามารถเขียนภาพหุ่นนิ่งหรือ สิ่งของอื่นๆจำพวกผลไม้ หัวผักกาด ที่อยู่ในห้อง ด้วยวิธีการใช้สีตามแบบอิมเพรสชันนิสต์ ซึ่งใครๆก็คิดจะออกไป เขียนเฉพาะในกลางแจ้งได้อีกด้วย

ก็นั่นอย่าเสียใจเลย ถ้าผลงานอันใดของเรา ที่ใคร เขาไม่เห็นด้วยในวันนี้ ว่าไม่ดี หรือปฏิเสธเรา บางทีมัน อาจจะก้าวหน้าเกินกว่ายุคสมัย แล้วคนรุ่นต่อไปอาจจะ ยอมรับก็ได้ ฉะนั้นทำงานไป ให้ดีที่สุดในสิ่งที่เรากำลัง ทำกว่าชีวิตจะหาไม่ ♣

หนูแสนดี - ต่อจากหน้า ๒๗

แม้แต่หนูตัวนี้นั้น พระองค์คงไม่ทรงทราบหรอกว่า เป็นประโยชน์ยิ่งใหญ่เพียงไร ข้าพระองค์ได้พิสูจน์ พระองค์อีกครั้งหนึ่งโดยจำแลงร่างเป็นผู้หญิงแก่นั่น และ

ข้าพระองค์ก็ได้รู้ชัดแล้วว่าพระองค์รักข้าจริง"

พูดแล้วนางฟ้าก็หัน ไปจุมพิตแก้มพระธิดา ๓ ครั้ง พูด ว่า

“เจ้าหญิงที่น่ารัก ข้าพระองค์ให้สัญญาว่าพระองค์จะต้องมั่งคั่งยิ่งกว่าพระบิดา และถึงแม้พระชนมายุจะยืนนานนับร้อยปี ก็จะไม่ตายเสมอ ไม่ท้องกล้วแก่กล้วเหี่ยวเฉาเลย”

พระราชินีทรงปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง ทั้งรู้สึกขอบคุณนางฟ้าเป็นล้นพ้น พระราชินีทรงขอให้นางฟ้าช่วยดูแลเจ้าหญิงเคลิเซีย และเลี้ยงดูให้เหมือนลูกสาวของตนเอง ที่เคียวแหละ นางฟ้าก็รับปากด้วยความยินดี ค่อยๆ ปัดกระร่าและหย่อนลงไปข้างล่าง ทันทีนั้นนางฟ้าก็จางแสงร่างกลายเป็นหนูตัวเก่า วิ่งปรู๊ดลงไปตามสายเชือกที่รอยกระร่าลงไป แก่นิจา พอหนูได้ลงมาถึงพื้นเชิงหอคอยก็ปรากฏว่ากระร่าเจ้าหญิงได้หายไปเสียแล้ว พอเห็นเช่นนั้นหนูก็ตกใจเป็นอย่างยิ่ง รีบไต่เชือกกลับขึ้นไปบนหอคอยใหม่ไปทูลพระราชินี พุทไปร้องไห้ไป นางฟ้าทูลว่า

“สูญสิ้นหมดแล้วเพคะ นังแกนคาไลน์ศัตรูของข้าพระองค์ได้ขโมยเจ้าหญิงพระธิดาไปเสียแล้ว นางฟ้าใจร้ายนั้นมันเกลียดข้าพระองค์ ตอนนี้ข้าพระองค์ไม่ทราบจะช่วยเอาตัวเจ้าหญิงเคลิเซียมาให้พันมือมันได้อย่างไร เพราะมันอายุมากกว่า แล้วก็เก่งกว่า มีอำนาจมากกว่าข้าพระองค์ด้วย”

ได้ยินข่าวร้ายนี้ พระราชินีทรงหวีกร้องร่ำกับพระหทัยจะแตกสลาย ขอร้องให้นางฟ้าช่วยหาพระธิดาให้ได้ ผู้คุมได้ยินเสียงร้องก็วิ่งเข้ามาดู และเมื่อแลไม่เห็นเจ้าหญิงก็นำความไปทูลพระราชินี พระราชินีพิโรธราวกับไฟไหม้ป่า เสด็จไปยังห้องของพระราชินี ทรงแสดงเรื่องราวพระราชินีก็ทูลว่า มีนางฟ้าไม่ทราบชื่อมาบินบังคับเอาตัวเจ้าหญิงไป พระราชินีได้ฟังเช่นนั้นถึงกับกระตือรือร้นมาก แผลสุรเสียงออกมาอย่างน่าฟังกล่าวว่า

“กายเสียละ ข้านอกเสมอไม่ไร้หรือว่า ถ้าเกิดเรื่องเช่นนั้นขึ้นเมื่อไรละก็เป็นต้องตายเหมือนกัน”

แล้วก็จัดแจงดูคลาภพระราชินีออกจากหอคอยเข้าไป→

รู้สึกเยาว์กว่าวัย !
เพิ่มความกระชุ่มกระชวย
รับประทาน

รอยัล เยลลี่ (ตำรับยาจีนโบราณ) ร่วมกับไวตามินรวม

และ แร่ธาตุ
ผลิตโดย มี.คิ-เยอรมันนี
วันละ 1-2 แคปซูล
ราคา แคปซูลละ 2.00 บาท

ในป่าใกล้ๆ นั้น พระราชาทรงปีนขึ้นไปบนต้นไม้ต้นหนึ่ง เพื่อจะเลือกหากิ่งเหมาะๆ เป็นที่แขวนคอพระราชินีแห่งอาณาจักรแสนสุข แต่เมื่อพระราชินีปีนสูงขึ้นไปๆ นางฟ้าก็ปรากฏตัวขึ้น และผลัดพระราชานเกลียเหล็ก ตกลงมากระแทกพื้น พระทนต์หักไป ๔ ซี่ เมื่อพระราชายามจะลุกขึ้น นางฟ้าก็พาพระราชินีประทับรดหေးไปเสียแล้ว ไปยังปราสาทอันงดงามแห่งหนึ่ง ที่ซึ่งพระราชินีจะประทับอย่างสุขสบายที่สุด ถ้าหากพระธิดาไม่ได้ถูกลักพาตัวไป และแม้นางฟ้าในร่างหนูตัวน้อยจะพยายามค้นหาอย่างสุดกำลัง ก็หาได้ร่องรอยไม่ว่านางฟ้าแคนคาโลนพาเอาพระธิดาไปซ่อนไว้ที่ไหน

เวลาล่วงไปสิบห้าปี พระราชินีค่อยบรรเทาความเศร้าโศกลงบ้าง เมื่อได้ข่าวว่าโอรสราชาผู้ใจร้ายประสงค์จะแต่งงานกับหญิงสาวผู้เลี้ยงไก่ทอง แต่หญิงสาวปฏิเสธ ทั้งๆ ที่พิธีอันหรูหราได้เตรียมไว้อย่างมโหฬาร ผู้คนอยู่ท่ามกลางวงไปทั่วไกลๆ ท่ามกลางจะเข้ามาเที่ยวงาน พระราชินีรู้สึกสนพระทัยสาวน้อยเลี้ยงไก่ทองผู้นี้ที่ไม่ปรารถนาจะเป็นราชินี หนูน้อยนางฟ้าจึงตรงไปยังฟาร์มเลี้ยงไก่ทองของหญิงสาวเพื่อจะรู้ว่าหญิงนั้นเป็นอย่างไร

นางฟ้าก็เห็นหญิงสาวนั้นนั่งอยู่บนหินก้อนใหญ่ เสื้อผ้าเก่าชาก ร่องเท้าก็ไม่ได้สวม แต่ที่เท้านั้นมีกระโปรงผ้าลูกไม้ทอดยาวทองกววยเงิน ประดับด้วยเพชรและไข่มุก กองอยู่ มีไก่ทองเดินย่ำไปย่ำมา ขณะนั้นโอรสพระราชาก็คุ่น่าเกลียดน่ารังเกียจ กำลังยืนชั่งเงินอยู่ตรงหน้าว่า ถ้าหญิงสาวไม่แต่งงานด้วยจะท้องตาย หญิงสาวก็ตอบอย่างไว้คู้ว่า

“ข้าไม่แก่ง เจ้าชายนะเหมือนพระบิดาผู้ใจร้าย ปล่อยให้ข้าไว้กับไก่ทองของข้าเถอะ ข้าอยากอยู่ห่างพระองค์ให้ไกล ที่รักยิ่งกว่าจะอยากได้ข้าของสวดยๆ งามๆ เหล่านี้”

หนูนางฟ้าจึงมองดูหญิงสาวอย่างชื่นชมเป็นที่สุด

เพราะหญิงสาวนั้นสวยสดงดงามไม่ผิดถูกไปไม่ผิด หอโอรสพระราชาก็จ้อออกจากที่นั่น หนูก็จำแลงร่างเป็นผู้หญิงชาวบ้านแก่ๆ พูดกับหญิงสาวว่า

“สวัสดิ์ แม่หนูคนสวย มีไก่ทองเยอะจังนะ”

หญิงสาวหันหน้ามา นัยน์ตาใสแจ๋วจ้องจับหญิงสาวพลาญพู่ว่า “อูซี อย่างนั้นแล้วใครๆ ยอยากให้ข้าทั้งมันไปเป็นพระราชินีผู้มีแต่ทุกข์เขานอีก”

“หนูเอ๋ย” นางฟ้าพูด “มึงถูกราชินีนี้เป็นของสวดยงามนะ แต่หนูกลับไม่รู้ราคารู้น้ำหนักของมัน”

“ข้ารู้สึกเสียจนข้าต้องปฏิเสธไม่ยอมสวมมัน” หญิงสาวตอบ “ทั้งๆ ที่ข้าไม่รู้เลยว่าใครเป็นพ่อใครเป็นแม่ ข้าไม่มีเพื่อนสักคนในโลกนี้”

“แต่หนูก็มีความคิดกับค่าความงาม ซึ่งมีค่ายิ่งกว่าอาณาจักรเสียอีก” นางฟ้าพูดพลบโธน แล้วเลียดโอกาสถามว่า “แต่หนูบอกที่ข้าหนูมาอยู่ที่ไหนได้อย่างไร แล้วเป็นอย่างไร หญิงได้ไม่มีพ่อ ไม่มีแม่ ไม่มีเพื่อน”

“ข้ามาอยู่ที่นี้ก็เพราะนางฟ้าที่ชื่อแคนคาโลนนี่ละซี” หญิงสาวตอบ “ตอนที่ข้าอยู่กับนางฟ้าใจร้ายนั้น ไม่เคยทำอะไรเลยนอกจากคำที่ว่าและทบทวน จนกระทั่งในที่สุดข้าทนไม่ไหวจึงได้หนีมา และค้นค้นไปโดยไม่รู้ว่าจะไปข้างไหน เค้นไปจนทะเลสาบไปเจอเจ้าชายร้ายกาจนั่นเข้า เจ้าชายให้ข้ามาอยู่แลฟาร์มไก่ทองที่นี่ ข้าก็ยอมรับทำด้วยความอินทิดหาว่าไม่ว่า จะต้องเจอเจ้าชายทุกวันวันแล้ววันเล่า เกียวนี่เกิดอยากจะแต่งงานกับข้า แต่ข้าเป็นไม่มีวันยอมเป็นอันขาด”

ไคอันหญิงสาวเล่าเรื่องราวเช่นนั้น นางฟ้ารู้ได้ทันทีว่าหญิงนั้นหาใช่ใครอื่นไม่นอกจากเจ้าหญิงเกล็ดเขียว แต่เพื่อให้แน่ใจ นางฟ้าจึงถามว่า

“หนูชื่ออะไร”

“ชื่อเกล็ดเขียว” หญิงสาวตอบ (อ่านต่อหน้า ๑๒๒)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

ไพบิกา กุญชร ณ อยุธยา

สมบุญ จันทรประคับ ฉายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

ลีห์ เสือแผงศรี เชื้อชื่น ศรียาภัย

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกศล กระจำรังสรรค์

พรสุธ กระจำรังสรรค์

กองธุรการ

ปริกา หนุนภักดี สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวคะมะ

วิรัตน์ เรี่ยวพิทยาการ

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์ โสม ไชยนาถบรรณรักษ์

กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล

ยุบล คุ้มมงคล อ.บ.

สมศรี สุกมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง วังสิกุล ร.บ.

หนูแสนดี—ต่อจากหน้า ๑๒๐

หญิงสาวพุกยังไม่ทันซำค่า แขนนางฟ้าก็โอบอุบรอบคอ นางฟ้าจุ้มพิกแก้มหญิงสาวอย่างกั้นเค้น ร้องออกมาว่า “เก๊ตเริ๊ย ในที่สุดข้าก็ได้พบเจ้าหญิงแล้ว ข้านี้เป็นเพื่อนเก่าของเจ้าหญิงนะ เธอแกว่าเสือนี่สวยดี คงจะดีกว่าเสือกเก่ากว่าคร่ำที่เจ้าหญิงสวมอยู่นี้เป็นแน่ที่เก๊ตเริ๊ย มาลองสวมชุดใหม่”

เก๊ตเริ๊ยก็เห็นตัวจกแจจกตอหมวกเก่าสกปรกนั้นออกแล้วสยายผมอันเป็นเงางาม ล้วงมือล้วงหน้าด้วยน้ำอันใสแจจจากลำธารน้ำไถ่ ๆ นั้นจนแก้มนั้นเป็นสีชมพูเหมือน

ดอกกุหลาบ ครั้นเมื่อสวมกระโปรงอันหรูหราประดับเพชรประดับไข่มุกที่นางฟ้าส่งให้ เก๊ตเริ๊ยก็สวย มงคุดเหมือนเจ้าหญิงที่สวยงามที่สุดในโลก นางฟ้าก็ใจ อูทานออกมาว่า

“ตอนนี้สวยอย่างที่น่าจะเป็นเช่นนั้นแล้ว เก๊ตเริ๊ย รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง”

“ข้ารู้สึกเหมือนว่าข้าได้เป็นธิดาของพระราชินียิ่งใหญ่มาก”

“ถ้าได้เป็นจริงๆจะดีใจไหม” นางฟ้าถาม

“ดีใจซี” เจ้าหญิงตอบ

“ก็ละ ถ้าเช่นนั้นบางทีพรุ่งนี้ข้าคงได้นำข่าวดีมาบอกเป็นแน่” นางฟ้าพูดแล้วก็รีบร้อนจากไป (ยังมีต่อ)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร	ค่าบริการส่ง	ประโยชน์ภายใน	ประโยชน์ต่างประเทศ
๑ เดือน (๑๑ เล่มหนังสือ)	๑๐.๐๐ บาท	๑๐.๐๐ บาท	๑๑๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)	๖๒.๕๐ บาท	๖๒.๕๐ บาท	๖๖๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๑๒๖ เล่มหนังสือ)	๑๒๐.๐๐ บาท	๑๒๐.๐๐ บาท	๑๒๕๐.๐๐ บาท

โปรดติดคูปองส่ง ๑๓/๑๖-๑๘ อาคารกรีกเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๘๔๔๐๑๖

ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เฉลี่ย ๑.๐๐ บาท

บรรจบ พันธุเมธา เล่า

นิทานนานาชาติ

หนูแสนดี นิทานยุโรป (ตอนจบ)

เรื่องกล่าวถึงพระราชผู้เหี้ยมโหด ไม่โปรดเห็นคนยิ้มแย้มแจ่มใสและมีความสุข เมื่อได้ข่าวว่าอาณาจักรข้างเคียงมีพระราชพระราชินีที่รักกัน และมีชีวิตอันผาสุกสนุกสนานก็เกิดความริษยากริธาทัพมารบ และมีชัยชนะ เมื่อประหารพระราชผู้แสนสุขแล้ว ก็มาจับพระราชินีกับพระธิดาไปขังไว้ในยอดหอคอย ให้อาหารกินวันละนิดละหน่อย เป็นถั่วต้มเพียง ๓ เม็ดกับขนมปังดำชิ้นนิดๆ เพียงชิ้นเดียว

แต่พระราชินีก็ทรงเพลิดเพลนเพราะมีหนูตัวเล็กๆ มา เตนมากกระโดดอยู่ใกล้ๆ พอพระราชินีประทานถั่วต้มให้เป็นรางวัล และหนูกินไปหมดแล้ว ก็ปรากฏมีอาหารดีๆ มาอยู่ในจานนั้นแทนที่ ทำให้พระราชินีได้อาหารดีๆ พอมิเรียวแรง มีใจนึกถึงหนทางที่จะหลบหนีไป ก็พอกินไปหาฟางมาเล่น พระราชินีจึงถักฟางนั้นเป็นเชือกแล้วเอามาสานกันเข้าเป็นตะกร้า สำหรับจะใส่เจ้าหญิงพระธิดาหย่อนลงไปข้างล่าง ผู้ใดผ่านมามีใจเอ็นดูสงสารก็จะได้นำเอาไปเลี้ยงให้พ้นเงื้อมมือพระราชผู้เหี้ยมโหดนี้ เพราะพระราชหมายมั่นปั้นมือว่า ถ้าเจ้าหญิงพระธิดาเคียบใกล้ขึ้นมาสวงามจะให้แต่งงานกับเจ้าชายผู้เป็นโอรส แต่ถ้ายกกันข้ามปรากฏว่าไม่สวงามจะต้องถูกประหารทั้งแม่ทั้งลูก แต่พอพระราชินีระแวงหน้างงไปกะว่าจะต้องไร้เชือกฟางยาวสักเท่าไร จึงจะพอหย่อนตะกร้าให้ถึงดินได้ ก็ได้เห็นหญิงชราอินท้าวไม้เท้าอยู่ เมื่อพระราชินีทรงออกปากขอให้ช่วยเลี้ยงดูเจ้าหญิงให้ หญิงชราก็ตอบรับด้วยความยินดี แต่ขอหนูเป็นรางวัลจะเอาไปกินอาหาร พระราชินีก็ไม่ยอม เพราะสงสารหนู หญิงชราโกรธจึงเดินจากที่นั่นไป พระราชินีก็ได้แต่ทรงเศร้าโศกด้วยความผิดหวัง

แม้กระนั้นก็ยังไม่วายความพยายาม พระราชินีทรงอุ้มพระธิดามาวางไว้ในตะกร้า และเขียนข้อความไว้ในกระดาษติดไว้ที่เสาพระธิดาว่า "เด็กน้อยผู้น่าสงสารนี้ชื่อ

เคล็เรีย" ขณะนั้นหนูก็กระโดดมานั่งบนหมอนพระธิดา และพูดแสดงความขอบคุณพระราชินีที่ทรงไว้ชีวิตตน และขณะที่พระราชินีกำลังตกตะลึงงัน ไม่นึกว่าหนูจะพูดได้ ทันใดนั้นหนูก็กลายเป็นร่างนางฟ้า ผู้ที่เคยมาเยี่ยมพระราชินีกับพระราชโอรสโอรสนั้น นางฟ้ารับปากว่าจะดูแลเจ้าหญิงให้ พระราชินีจึงหย่อนตะกร้าลงไปยังข้างล่าง มีหนูไต่เชือกตามลงไปด้วย แต่กว่าหนูจะไต่ลงมาถึงดิน ก็ปรากฏว่าตะกร้าพระธิดาได้หายไปแล้ว หนูจึงไต่กลับไปทูลพระราชินี นางฟ้ารู้ด้วยว่าผู้กระทำการนั้นคือนางฟ้า แคนคาโลนัคคีธของตน แต่นางฟ้ามีฤทธิ์อำนาจมากกว่าตน จึงจนปัญญา ไม่ทราบจะแก้ไขอย่างไร

พระราชินีหวัตร้องออกมาด้วยความตกใจและเสียใจเป็นที่สุด ทำให้ผู้คุมได้ยินเสียงจึงเข้ามาดู และเมื่อไม่เห็นพระธิดาก็กลับไปทูลพระราชินี พระราชินีจึงลากพระราชินีลงจากหอคอย พาเข้าไปในป่าจะประหารพระราชินี ขณะที่พระราชินีไปบนต้นไม้เพื่อจะหากิ่งไม้เหมาะๆ สำหรับแขวนคอพระราชินี นางฟ้าที่ตามมาก็ตกใจพระราชินีตกต้นไม้ลงไปกระแทกพื้นพระชนกหักไป ๔ ชั้ และยังไม้ต้นที่พระราชินีจะลุกขึ้นได้ นางฟ้าก็พาพระราชินีประทับรถเหาะไปยังปราสาทอันสวยงามแห่งหนึ่ง พระราชินีประทับที่นั่นอย่างมีความสุขเป็นสุขนัก เพราะคิดถึงพระธิดาเจ้าหญิงเคล็เรีย จนเวลาล่วงไปสิบห้าปี (อ่านต่อหน้า ๑๑๘)

เรียนอังกฤษจากเพลง - ต่อจากหน้า ๑๓

If [you're looking for somebody to accompany you, I'm not *the one*.
(ถ้าคุณกำลังหาใครไปด้วย ก็ไม่ใช่ผม)

I am not *the one* she should talk to, if it's a matter of money. (ถ้าเป็นเรื่องเงินแล้ว ฉันก็ไม่ควรจะเป็นคนที่เธอมาพูดด้วย)

- *to turn to*: to expect to depend on (หันไปหา ฟัง)

ex: You need someone *to turn to*. (เธอต้องการใครสักคนไว้หันไปหา)

A child always *turn to* its mother for comfort. (เด็กจะหันไปหาแม่ให้ปลอบโยนเสมอ)

In time of need, he had nobody to *turn to*. (ยามยาก เขาก็ไม่มีใครให้พึ่งพา)

- *to set things right*: to make things go well, to get rid of all difficulties. (ทำให้ทุกอย่างดำเนินไปด้วยดี ทำให้ความยุ่งยากหมดไป)

- *this old world*: ถ้า old ใช้ให้เกิดความรู้สึกว่าใกล้ชีวิตสนิทสนม

ex: This *old world's* turned upside down. (โลกของเราวันนี้คว่ำลง คือวุ่นวาย)

How's our good *old* friend? (เจ้าเพื่อนรักของเราเป็นอย่างไรว้าง)

Any *old* bed will do; I'm so sleepy. (เตียงอย่างไรก็ได้ ฉันง่วงจะตายแล้ว)

- *upside down*: with the upper side underneath, in disorder (กลับหัวกลับหาง ยุ่งเหยิงวุ่นวาย)

ex: How can he read, holding the book *upside down*? (เขาจะอ่านได้อย่างไร ถ้าถือหนังสือกลับหัวอย่างนั้น)

Some thieves broke into the house, and turned it *upside down*. (ขโมยเข้าบ้าน และค้นเสียยุ่งเหยิงทั้งบ้าน)

- *a loving touch*: a kind gesture. (การแสดงให้รู้สึกถึงความรักความเมตตา)

- *things go wrong*: life does not run smooth, you are unhappy (ชีวิตไม่ราบรื่น มีความทุกข์)

- *there's no love to light the way*: you find no inspiration to go on living because no one loves you. (เมื่อไม่มีความรักเป็นประทีปส่องทาง คือไม่มีกำลังใจที่จะดำเนินชีวิตต่อไปเพราะไม่มีใครรัก)

หนูแสนดี - ต่อจากหน้า ๒๗

จึงได้ข่าวว่าโอรสพระราชโอรสผู้เจียมจะแต่งงานกับหญิงสาวผู้เลี้ยงไก่รวง แต่หญิงสาวไม่ยินยอม นางฟ้าจึงไปสืบคุและก๊วได้แน่ชัดว่าคือเจ้าหญิงเคลิเธียที่นางฟ้าแค้นกาโลนลักพาไป นางฟ้าทูลบอกแก่เจ้าหญิงจนเจ้าหญิงทนไม่ได้ต้องหนีมา และก็ได้มาพบเจ้าชาย เจ้าชายให้มาเลี้ยงไก่รวงในฟาร์มหลวง ทำให้ต้องพบกันทุกวัน เจ้าชายจึงขอแต่งงานด้วย แต่เคลิเธียไม่ยอม เมื่อนางฟ้ารู้แน่เช่นนั้นก็รีบร้อนกลับไป

นางฟ้ากลับมาถึงปราสาทก็เห็นพระราชินีกำลังวุ่น

อยู่กับงานเย็บปักถักร้อย จึงทูลว่า "มาวางเค็มพันเอาเข็มทองกับปลอกน้าวก้นไหมเพคะ ว่าข่าวที่ข้าพระองค์นำมามูลนั้นจะต้องเป็นข่าวที่ดีสุดที่ทรงเคยได้ยิน"

พระราชินีได้แก่ถอนพระทัย ครัสว่า "ทั้งแต่พระราชสันพระชนม์ และลูกน้อยเคลิเธียหายไปแล้ว ข่าวทั้งหลายในโลกก็หาได้มีค่าแก่ข้าฉันสักเท่าไรเลย"

"โอ โธ อัยยัทรโสภณเจ้าไปเลยเพคะ" นางฟ้าทูล "เจ้าหญิงทรงเป็นสุคติ ข้าพระองค์ได้ไปเฝ้ามาแล้ว ไม่เคยเห็นใครงามเท่าเจ้าหญิงเลย ถ้าเจ้าหญิงทรงปรารถนา→

จะเป็นพระราชินี พรุ่งนี้ก็เป็นได้”

แต่นางฟ้าก็เล่าเรื่องถวายโดยตลอด พระราชินีทอน
แรกก็ทรงยินดีที่ได้ข่าวพระธิดา แต่แล้วก็ต้องกันแสงด้วย
ความสงสารที่พระธิดาต้องไปเลี้ยงไก่วง และยังคงต้อง
ทำงานกับเจ้าชายผู้ร้ายกาจ โอวสราชาใจเหี้ยมเสียอีก
พระราชินีจึงครัดแก่นางฟ้าว่า

“ข้าจะไม่ยอมให้ลูกสาวข้าทำงานกับเจ้าชายโอวส
ราชาใจร้ายนั้นเลย เราไปกันเถอะ ไปเอาตัวเจ้าหญิง
มาที่นี่”

ขณะเดียวกันนั่นเอง เจ้าชายผู้ร้ายกาจก็กำลังพิโรธ
โกรธกริ้วเจ้าหญิงเคลียเรีย ถึงกับร้องและคำรามออกมาถึง
ต้น จนได้ยินไปถึงพระราชินี พระราชินีครัดตามว่า

“เ็นมันเรื่องอะไรกัน เจ้าถึงได้ทำอะระบกวกัน
อย่างนี้”

“เรื่องแม่สาวเลี้ยงไก่วงนั่นแหละที่เขาไม่รักลูก”
เจ้าชายทูล

“ไม่รักเจ้านี้หรือ” พระราชินีตรัส “ก็ละจะไ้เห็น
กัน” ครั้นแล้วพระราชินีโปรดให้ทหารยามไปนำตัวเจ้าหญิง
เคลียเรียมา แล้วก็ครัดตำทับว่า “คอยคูนะ ข้าจะทำให้
นังเกิกันเปลี่ยนใจให้ไ้ไ้ในไม่ช้านี้แหละ”

ทหารยามก็ตรงไปยังฟาร์มไก่วง แต่ก็แ้ไม่เห็นใคร
นอกจากเจ้าหญิงเคลียเรียที่แ่่งตัวสวยงาม สวมมงกุฎเพชร
มอญเหมือนเจ้าหญิงผู้น่ารักจนทหารยามไม่กล้าจะพุกด้วย
เจ้าหญิงจึงครัดขึ้นก่อนอย่างสุภาพว่า

“บอกชีว่ามาตามหาใคร”

“เรามาตามหาผู้หญิงเลี้ยงไก่วงคนที่ชื่อเคลียเรีย”

“อ้อ ข้าเองนั่นแหละ” เจ้าหญิงตรัส “จะธุระอะไร
หรือ”

ได้ยินดังนั้น ทหารยามก็จึกแจงเอาเชือกมามัดมือมัด
เท้าเจ้าหญิงอย่างแน่นหนาด้วยกลัวว่าจะวิ่งหนีไป แล้วก็นำ
ตัวมาถวายพระราชินี พระราชินีทอดพระเนตรเห็นเจ้าหญิง
ก็อดแปลกพระทัยไม่ไ้ไ้ที่เจ้าหญิงงดงามเช่นนั้น และใคร
ที่ได้พบเห็นต่างพากันสลดใจแทนเจ้าหญิง มีแต่พระราชินี

ผู้ใจเหี้ยมโหดน้อยก็เคียวเท่านั้นที่มีไ้ทรงรู้สึกเช่นนั้น กลับ
หัวเราะเยาะและครัดเยาะเย้ยถากถางขึ้นว่า

“ว่าอย่างไร นางคางคกน้อย ทำไมเจ้าถึงไม่รักลูกข้า
ซึ่งทั้งสวยทั้งดีกว่าเจ้าทั้งไม่รักไ้เท่า จักแ้งรักเขาเสียไ้ยวัน
ที่ไ้ยวันนะ ไม่อย่างนั้นข้าจะเอาน้ำมนต์กินทาตัวเจ้า”

เจ้าหญิงทูลพระทัยกลัวถึงกับคุกเข่าลงอ้อนวอนว่า
“อย่าเพคะ ไ้โปรดเถิด อย่าทำอย่างนั้นแก่ข้าพระองค์เลย
ขอเวลาให้ข้าพระองค์สัก ๒-๓ วันเพื่อคิดสติใจ แล้วค่อย
จากนั้นพระองค์จะทำอย่างไรก็สุดแท้จะโปรด”

เจ้าชายช่างอยากได้พระราชินีน้ำมนต์กินทาตัวเจ้าหญิง
แต่พระราชินีไม่โปรดให้ทำเช่นนั้น จึงสั่งให้ชังคูกมิกไว้
ก่อน ในขณะเดียวกันนั่นเอง พระราชินีกับนางฟ้าก็ไ้
ประทับรถเหาะมาถึง พอทรงทราบข่าวว่าเจ้าหญิงถูกชังคูก
มิก พระราชินีก็เศร้าโศกเสียพระทัยอีก นางฟ้าต้อง
ปลอบโยนให้ทำพระทัยไ้ไว้ คนเองจะจัดการไ้

คืนวันนั้นเอง พอพระราชินีเสด็จเข้าที่บรรทม นางฟ้า
ก็จำแลงร่างเป็นหนูควนน้อยคลานเข้าไปในหมอน แล้วก็กัก
หูพระราชินี พระราชินีร้องออกมาถึงต้น แล้วก็พลิกนอน
อีกข้างหนึ่ง แต่ก็ไ้พ้น หนูคามไปแตะที่หูข้างนั้นอีก เจ็บ
ยิ่งกว่าเก่าจนพระราชินีทนไม่ไหว ร้องตะโกนออกมาว่า
“ขโมย ขโมย”

บรรดาทหารยามต่างวิ่งกรุกกันมาเพื่อจะคว้าเกิดอะไรขึ้น
แต่ก็ไ้ไม่เห็นอะไรและไ้ไม่เห็นใครด้วย ทั้งนี้เพราะหนูวิ่งหนี
ไปเสียแล้ว แต่หนูไ้ไ้หนีไปไหน กลับวิ่งเข้าไปในห้อง
เจ้าชาย และไปแตะหูเจ้าชาย ไ้ว่าจะพลิกซ้ายพลิกขวา
อย่างไร ครั้นเจ้าชายร้องเอะอะ ก็วิ่งกลับมำหึ่งพระราชินี
หนูวิ่งไปวิ่งมาอยู่อย่างนั้นจนพระราชินีแทบจะเสียดสีด้วย
ความกลัว ง่วงก็ง่วงแ่่งหลับไ้ไ้ พระราชินีจึงถลันวิ่ง
ออกจากวัง พลากร้องลั่นว่า

“ช่วยด้วย ช่วยด้วย หนูมันคามข้ามา”

เจ้าชายได้ยินเสียง ก็โอดกลุ่ขึ้นและวิ่งตามไปด้วย
ทั้งสององค์วิ่งกันไปไกลโดยไ้ไ้รู้ทิศทาง ในที่สุดก็เลย
ตกลงไปในน้ำจมหายไป (อ่านต่อหน้า ๑๒๒)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

นันทิกา ชำนาญ

พณ เกษจำรัส

ถ่ายภาพ

สุรางค์ เบรมปรีดิ์

นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

สัทธ เตชะนันทน์

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกศล กระจำรังสรรค์

พรสุทธ กระจำรังสรรค์

กองธุรการ

ปรีดา หุณนภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวคะมะ

วชิรวิทย์ เรืองพิทยการ

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทิกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.บ.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

บ.ร.ว. สอนงค์ โสม ไรชนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล

อุบล คุรุมนกคต อ.บ.

สมศรี สุขุมลันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

หนูแสนดี—ต่อจากหน้า ๑๒๐

ไม่มีผู้ใดได้ยื่นข่าวอีกเลย

นางฟ้าจึงรีบไปทูลพระราชนิ แล้วก็พากันไปยังคุกมิก ที่เจ้าหญิงถูกคุมขังอยู่ นางฟ้าใช้ไม้เท้าแตะประตูแต่ละ ประตู แตะที่ใดประตูก็เปิดออกได้โดยง่าย แต่ก็ไม่พบ เจ้าหญิง ต้องค้นหาไปจนถึงประตูที่ ๔๐ จึงได้พบเจ้าหญิง ถูกขังอยู่ที่นี่ พระราชินีทรงโถมกอดและรุมพระธิดาด้วยความรักและปิติยินดีที่ได้กลับมาพบกันอีก พระราชินีตรัสเล่าเรื่องให้เจ้าหญิงฟังแก่กัน เล่าไปหัวเราะไปบ้าง ร้องไห้ไปบ้าง เจ้าหญิงก็ทรงยินดีไม่แพ้กัน นางฟ้าทรงขอเครื่องทองอันงดงามตลอดจนเพชรนิลจินดาที่นำมาถวาย แล้วก็

ทูลทั้งสององค์ว่า

“อย่าเสียเวลาเลย ไปตรัสแก่ประชาชนเถอะ”

ประชาชนพากันงงงวยไม่รู้ว่าจะหญิงสาวผู้สวยงามและ หรรษาเป็นเลิศนี้คือใคร จนกระทั่งได้มาชุมนุมกันและได้ ฟังนางฟ้าเล่าเรื่องเจ้าหญิงเกิดเกี่ยวกับพระราชินีแห่งอาณาจักรแสนสุข นางฟ้ากล่าวว่าเจ้าหญิงจะได้ทรงครอบครอง บ้านเมืองให้เป็นสุขและสนุกสนาน ความทุกข์กับแค้นใจ ทั้งหลายจะต้องหายไปหมดสิ้น

ประชาชนพากันโห่ร้องแสดงความยินดี แล้วก็เต้นรำ กันอย่างสนุกสนาน ปากก็ร้องตะโกนว่า “พอกันทีความ ทุกข์ความเศร้า เรายาร่วงรักกันให้เต็มที่เถอะ” ❀

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

๑ เดือน	(๑๑ เดือนหนังสือ)
๖ เดือน	(๖๖ เดือนหนังสือ)
๑๒ เดือน	(๑๒๖ เดือนหนังสือ)

มาร์กที่สำนักงาน

๑๐.๐๐ บาท
๑๒.๕๐ บาท
๒๐.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ภายใน

๑๐.๐๐ บาท
๑๕.๕๐ บาท
๒๗.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๑๑.๕๐ บาท
๒๒.๐๐ บาท
๔๒.๕๐ บาท

ไปรษณีย์ที่สำนักงาน ๑๓/๑๖-๑๘ อาคารกรีฑาเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๕๕๕๑๖

ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เดือนละ ๑.๐๐ บาท

บรรจบ พันธุเมธา เล่า

นิทานนานาชาติ

๕ ปัญญาเนอสมัน นิทานอาฟริกา (ต้นชาเนย์)

สัตว์มีปัญญามีความสามารถเท่าที่เล่ามาแล้วมีมากมายหลายชนิด ทั้งกระต่าย กระรอก กระเจิง ตลอดจนเต่า แต่ใครจะมีปัญญาทั้งกตัญญูรู้คุณเท่าเนอสมันของต้นชาเนย์นี้เห็นจะไม่มี แต่ก็น่าแปลกที่เรื่องของเนอสมันดังที่แคธรลีน อาร์น็อต เล่าไว้ในเทพนิยายอาฟริกา มีเรื่องราวคล้ายเรื่องแมวแสนกลของกรีกที่อุปโลกน์เจ้าชายผู้ยากไร้ให้เป็นลอร์ดยัณนัตสิไปสู่ขอพระธิดาพระราชินี เรื่องของเนอสมันมีดังนี้

ไกลออกไป ณ เกาะแห่งหนึ่งใกล้กับชายฝั่งอาฟริกา ยังมีชายคนหนึ่งแสนจะยากจนเชื่องช้า ทั้งยังไร้พ่อแม่ พี่น้อง เพื่อนฝูง มีก็แค่เนอสมันที่เลี้ยงไว้ตัวเดียวเท่านั้นที่เป็นเพื่อนคู่ใจ ไปไหนไปด้วยกัน ทุกๆเช้าชายผู้นี้ที่ชื่อ ชัมคานีจะเรียกเนอสมันให้ออกไปเที่ยวหาอาหารด้วยกัน บางวันโชคก็ไปเจอหมีหูแดงใจดีมีน้ำเต้าใส่อาหารทูน่าไปคลาก ชัมคานีก็วิ่งเข้าไปขอ ผู้หญิงนั้นก็แบ่งอาหารให้ ชัมคานีก็เอาอาหารที่ไปขอมาได้แบ่งกันกินกับเนอสมัน แต่ก็รู้ว่าจะขอได้เช่นนี้เสมอไป เมื่อใดที่ขอใครเขาไม่ได้ ชัมคานีก็ต้องพึงผลหมากรากไม้ในป่า แม้ว่าผลไม้เหล่านั้นที่ไหนจะอืดเหมือนข้าวเหมือนแป้ง เพราะฉะนั้นทั้งชัมคานีทั้งเนอสมันจึงผอมลงๆ และต่างก็หิวโหยอยู่เสมอ บ้านช่องก็ไม่มีอยู่ ค่าลงก็ต้องไปนอนในถ้ำหรือในคุแห่งๆ เวลานอนก็ต้องนอนชกเข้าด้วยกันทั้งคนทั้งสัตว์ ทั้งนี้เพราะชัมคานีนั้นผ้าห่มสักผืนก็ไม่มี

เย็นวันหนึ่ง ขณะที่ชัมคานีกับเนอสมันนั่งอยู่ด้วยกันที่ใต้ต้นไม้ใหญ่แห่งหนึ่งบนพื้นดินอันแห้งแล้งในป่านั้น ชัมคานีได้พูดกับเนอสมันว่า “เพื่อนเอ๋ย ชำนั้นจะช่างเป็นเพื่อนที่ยากไร้ของเจ้าเสียจริง ตลอดวันทั้งวันเข้าไปเที่ยวหาของกินมาแบ่งกัน ก็ไปใต้ข้าวโพดมากำเคี้ยวกับกล้วยหอมอีก ๓ ลูก ทางที่ดีเจ้าควรจะไปอยู่ร่วมกับพวก

เนอสมันของเจ้า เจ้าจะได้ไม่อด อย่างน้อยก็ยังพอหาหญ้า เล็มกินได้ทุกวัน”

เนอสมันหันหน้ามามองชัมคานี นัยน์ตาสีน้ำตาลโตนเป็นประกายโตแจ่มนั้นจึงจับอยู่ที่หน้าชัมคานี ทันใดนั้นเนอสมันก็พุดออกมาว่า

“อย่าไปโทษตัวเองเลย นาย ถึงข้าจะหิวโหยยิ่งงิ ข้าก็ยังอยากอยู่กับนายยิ่งกว่าจะกลับไปเข้าฝูงเนอสมัน”

ชัมคานีเบิกตาโพลงด้วยความประหลาดใจ เพราะไม่เคยได้ยินเนอสมันพูด และไม่เคยคิดเลยว่า เนอสมันจะพูดได้ แต่แล้วชัมคานีก็คิดว่าทุกคนจะฝากไปเพราะความหิวจนถึงกับคิดว่าเนอสมันจะพุดออกมา ดิถกดังนั้นแล้วจึงเอื้อมมือไปกอดหัวเนอสมันไว้ แล้วพุดว่า

“ความหิวนี้คงทำให้คุณได้ยินอะไรแปลกๆนะ เมื่อข้าคิดไปว่าเจ้าพูดกับข้า”

“ก็พูดจริงๆนี่ซี นาย” เนอสมันพุด “ข้าพูดกะนายว่า ข้าอยากอยู่กับนายยิ่งกว่าจะกลับไปเข้าฝูงสมันด้วยกัน แม้ว่าอยู่ที่นี้ข้าจะอดอยากหิวโหยก็ตาม”

ชัมคานีถึงกับตะลึงงัน เพราะทั้งแต่เลี้ยงเนอสมันมาก็ทั้งหลายปีแล้ว ยังไม่เคยคิดว่าเนอสมันที่ตนเลี้ยงจะประหลาดมหัศจรรย์ถึงขนาดพุดได้

“นายก็กับข้าเสมอมา” (อ่านต่อหน้า ๑๑๘)

ด้วยกันทั้งคู่ ไม่มีเวลามาคุยแลดู
ถึงห้าหกคน

คุณอีกเฟ็งจะตามภาสอย่าง
แปลกใจว่า

“เม่นละ ยังไม่กลับเระ เอ๊ะ
ตกแห่งทำไมตอนนั้นถึงไม่ต้องรีบ
กลับบ้าน เลิกคุยนมแม่แล้วเระ”

คุณอีกหัวเราะชอบใจ ถ้าเป็น
ก่อนนี้ ภาสคงจะอายจนหน้าแดงแล้ว
ก็คงจะโกรธ แต่เดี๋ยวนี้เขากลับเฉยๆ
ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเพราะอะไร

เขาไม่ตอบคุณอีก แต่บอกว่า
“เดี๋ยวผมจะไปคุยหนึ่งกับพวกนี้”

แยกออกมาจากคอฟฟี่ช็อปแล้ว
ภาสเขากลุ่มกับเพื่อนๆ ของคุณอีก
นายบ๊อง เจียวจ้าวอยู่หน้าโรงหนังพัก
หนึ่ง แล้วจึงพากันเข้าไปข้างในโรง

ระหว่างที่เพื่อน ๆ เอะอะเฮฮา
ส่งเสียงอุทานเสียงหัวเราะในระหว่าง
หนังฉาย ภาสเฝ้าแต่คิดว่า เลิกจาก
คุณหนึ่งแล้ว เขาจะไปไหนดี...ไปไหน
ก็หนอ

เพื่อนๆ แยกกันกลับไปหมดแล้ว
หลังจากออกมานอกโรงภาพยนตร์
เหลือภาสยืนอยู่กับผู้คนเพียงไม่กี่คน
หน้าโรง

แล้วเขาก็นึกขึ้นมาได้ว่าจะไป
ไหนดี

ที่นั่นเขามีสิทธิ์จะไปได้เพียงแค่นี้
เงินเท่านั้น แล้วเงินเดือนเดือนละ

สามร้อยจากพ่อแม่ของเขา ภาสก็เฟ็ง
จะได้รับมาเมื่อวานนี้เอง...พอถมเถไป

เขาไม่ยกเก้อเงินเหมือนอรวรที่
แล้ว เมื่อเข้าไปเลือกพนักงานอาบ

อบนวดที่โต๊ะแกระเรีย

‘น้อง’ จำเขาได้ หล่อนก็อกทีใจ
ทักเขาว่า

“แหม...น้องนึกว่าจะไม่กล้ามา
เหยียบที่นี่อีกเสียแล้ว เป็นยังไงบางกะ
รูปหล่อ วันนี้เพื่อนหน้าตาตลกๆ
คนนั้นมาด้วยหรือเปล่า”

“เปล่า ผมมาคนเดียว”

ภาสปล่อยให้หล่อนปฏิบัติหน้าที่
ของหล่อน

ไม่เก้อไม่เขินจนหน้าแดงแล้วแถม
อีกเหมือนครั้งก่อน แต่เกิดความรู้สึก
และอารมณ์พิลึก

ตัวของเขาร้อนฉ่ำทั้งๆ ที่กำลัง
แช่อยู่ในน้ำ หูอ้อยนักยินเสียงหัวเราะ
กึกกักๆ ของแม่สาวน้อย ‘น้อง’ เพียง
แว่วๆ... (อ่านต่อฉบับหน้า)

บัญชาเนอสมัน - ต่อจากหน้า ๒๗

เนอสมันพูดต่อไป “ตอนนั้นถึงคราวแล้วที่ข้าจะต้องตอบแทน
บุญคุณนายบ๊องละ พรุ่งนี้ข้าจะไปจากนายไปหาอาหาร
ของข้ากินเอง นายจะได้เก็บอาหารส่วนที่จะแบ่งให้ข้า
เอาไว้กินเอง เผื่อบางทีนายจะได้ฉ้อฉลขึ้นมาบ้าง แล้วก็
หัวน้อยลง”

ฮัมคานีชอบใจเนอสมันแล้วก็ยิ้มกับตัวเองเมื่อนึกถึงคำ
เนอสมันว่า “เผื่อนายจะฉ้อฉลขึ้นมาบ้าง” บ้านเมืองนี้มี
อาหารไม่เหลือเพื่อนัก มีใครสักกี่คนที่ยวที่ฉ้อฉล

เขารุ่งขึ้น พอตะวันขึ้น เนอสมันก็มาลาฮัมคานี
และพูดว่า “พอตะวันตกดินแล้ว ข้าจะมานายครบวันนะ
ตอนค่ำวันนี้ ใครจะรู้ ข้าอาจจะหาอาหารดีๆ มาเผื่อนาย
ก็ได้” พูดแล้วก็กระโดดแล้วหายเข้าไปในป่า

ไม่ช้าเนอสมันก็ได้ไปพบที่โล่งเขาแห่งหนึ่งมีหญ้า
เขียวสด เนอสมันก็เลยได้กินอิ่มหมีนมอิ่ม แล้วก็นอนพัก
แถมขณะที่นอนอย่างเกียจคร้านอยู่นั่นเอง คืน
ของเนอสมันก็ไปทะลุหญ้าเข้า และก็ได้เห็นอะไรวาววับ→

ข่าวสำคัญสำหรับคุณพยาบาล

คุณพยาบาลหญิงที่สนใจในงานพยาบาลพิเศษ และพูดภาษาอังกฤษได้บ้าง โดยเฉพาะ
คุณพยาบาลหญิงที่ทำงานในต่างประเทศมาแล้ว หรือกำลังเตรียมตัวไปต่างประเทศ ทางเรา
มีงานที่คุณอาจสนใจ โปรดโทรมาคุยกับเราที่ โทร. ๓๖๓๔๓ หรือเขียน จ.ม. มาที่
ตู้ ป.ณ. ๓๔๖ กรุงเทพฯ

อยู่ในกิน นีเอสมันจึงเอามุกกุนกินนั้น และก็ไ้เห็นสิ่งที่ วาววับนั้นอย่างชัดแจ้ง จึงอุทานออกมาว่า

“เพชร เพชรนี่เอง เอี เพชรนั้นมันไม่ใช่ของกินของเรา แค่มันเป็นของมีค่าสำหรับคนเรา เออ เราจะทำยังไงกับ มันกินะ ถ้าเอาไปให้นาย นายเอาไปขายในตลาด คนที่ เห็นเสื้อผ้าเก่าๆของนายเข้คงนึกว่านายไปขโมยของใคร เขามาแน่ แล้วเขาก็จะมาจับเอาไปเจ้าถูก เราก็จะต้องเสีย เพื่อนไป อย่าเลย หาวิธีอื่นให้ดีกว่านั้นดีกว่า”

นีเอสมันนอนนิ่งๆอยู่ครู่หนึ่ง จึงจัดแจงอมเพชรไว้ ในปาก พลังกระโตกชักขึ้น วิ่งแผ่นไปทางเมืองใหญ่ที่อยู่ คนละฟากน้ำทางออกไปหน่อย คนในบ้านในเมืองนั้น พากันมายืนอยู่ตรงประตูบ้าน ของคน แล้วก็จ้องมองดู นีเอสมันที่วิ่งไปตามถนนอย่างประหลาดใจ ทั้งนี้เพราะ ปรากฏว่านีเอสมันพูดภาษาคน ร้องออกมาว่า

“หลีกไป หลีกไป ข้านีเอสมันวิเศษ จะพบกับสุดค่าน สักหน่อย”

ยามที่ประจวบเหมาะจะจับนีเอสมันไว้ แต่แล้วก็ต้อง กระทั่งเมื่อนีเอสมันพูดว่า “ข้าจะขอเผ้าสุดค่าน ข้ามีข่าวมา จากเจ้านายของข้า” จึงยินยอมให้เข้าไปโดยดี

ขณะนั้นสุดค่านกำลังประทับอยู่ที่สนามก้านหนึ่ง เมื่อ ไ้ยินเสียงเอะอะที่ประจวบ และทรงทราบเรื่องราวแล้ว ก็ อนุญาตให้นีเอสมันเข้ามาเผ้าไ้ และครัสไ้ถามถึงเจ้านาย ของนีเอสมัน นีเอสมันก็ขยับเข้ามาใกล้ ก้มหัวและย่อขา หน้าลงในท่าคารวะ แล้วทูลว่า

“เจ้านายของข้าพระองค์คือสุดค่านคะรายพะยะคะ ไ้ปรกให้ข้าพระองค์นำของเล็กน้อยนี้มาถวายพระองค์”

พูดแล้วก็ค่อยๆกายเพชรที่อมไว้ข้างแก้มออกมา และ วางไว้แทบพระบาทของสุดค่าน สุดค่านทรงก้มลงดู พอ ทอดพระเนตรเห็นเพชรเม้คั่นแล้วสุดค่านก็อุทานว่า “เพชร เพชรวิเศษอะไรอย่างนั้น ทำไมเจ้านายของเจ้าจึง ส่งของมีค่ามาหาศาลอย่างนี้มาให้ข้า”

“เจ้านายของข้าพระองค์ไ้ยินว่า พระธิดาของ พระองค์ทรงโหมงามนักหนา” นีเอสมันทูล “จึงไ้ส่งเพชร

เม้คั่นมาถวายเป็นของหมั้นชั้นแรกก่อน ถ้าพระองค์ไม่ทรง ชักชองก็จะได้ส่งมาถวายอีกเมื่อคอนเสกสมรสแล้ว”

“สุดค่านคะรายเจ้านายของเจ้านั้นจะเป็นใคร” สุดค่าน ครัสถาม “อยู่ไกลไหม”

“ต้องเกินทางไป ๓ วันพะยะคะจึงจะถึง” นีเอสมันทูล ทอบ “ถ้าพระองค์ไม่ทรงชักชองละก็ ข้าพระองค์จะกลั้มา เผ้าพร้อมกับเจ้านายของข้าพระองค์ภายใน ๗ วัน”

สุดค่าน ทรงพลิกเพชรเม้คั่นกลับไปกลับ มา ใน พระหัตถ์ ปรกายเพชรวาววับไม่ผิดแสงอาทิตย์ที่เป็น ปรกายอยู่ในท้องทะเล สุดค่านไม่เคยเห็นเพชรเม้คัจะ สวยงามจับตาเท่าเพชรเม้คั่น ฉะนั้นผู้ที่ป็นเจ้าของและส่ง มาถวายพระองค์นั้นคงจะต้องเป็นผู้มีงั่งและป็นบุคคล สำคัญไม่น้อย เมื่อทรงไ้รู้ครวญไ้แล้ว ก็ครัสว่า

“ตกลง เจ้ากลับไปบอกเจ้านายของเจ้าไ้เลยว่าเราไม่ ชักชอง และพร้อมจะคอนรับสุดค่านคะรายภายใน ๗ วัน และจะจัดงานเลี้ยงฉลองสมรสเตรียมไว้ด้วย”

ไ้ความเช่นนั้นแล้ว นีเอสมันก็วิ่งออกจากเมือง ข้ามน้ำตรงเข้าไปในป่าและรีบ ไปยังชายป่าที่ขั้ค่านกำลัง คอยอยู่ไ้ทันไ้ พอเห็นนีเอสมัน ขั้ค่านก็รีบถามขึ้นว่า

“ไ้อะไรมากินไหม”

“ไ้ของอื่นที่ไ้ดีกว่าของกินอีก” นีเอสมันทอบ “ถ้า นายทำตามที่ข้าบอกละก็ รับรองว่าภายใน ๗ วันนั้นนาย จะ ไ้ไ้แก่งานกับผู้หญิงสวยที่สุดในแผ่นดินทีเดียว”

ขั้ค่านก็รีบปากว่าจะทำตามที่นีเอสมันบอก ทั้งคน ทั้งสัตว์ก็อดกินผลหมากรากไม้อยู่ในบ้านนั้นเป็นเวลาถึง ๖ วัน พอเช้าวันไ้ที่เจ้ค่นนีเอสมันก็ปลุกขั้ค่านและพูดว่า “ค่านเอะนาย จำไว้ด้วยว่าสิ่งที่ (อ่านค่อหน้า ๑๒๒)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

พิมพ์รวม ไรจนกสถิต

สมบุญ จันทรประคับ อำนวยการ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง

บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

สัท เลื่อนผลงศรี เชื้อชื่น ศรียาภย

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม ไกลสม กระจำรังรัตน์

พรสุธ กระจำรังรัตน์

กองธุรการ

ปริกา หนูหนักก็ สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวกะมะ

วัชรินทร์ เรียวพิทยาการ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ ไรจนบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพณ คุณวิศาล

ยุบล คุรุสมงคล อ.บ.

สมศรี สุกมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสวียน เผ่าทองสุข

จำนง วังสิกุล ร.บ.

ปัญหาเนื้อสมัน-ต่อจากหน้า ๑๒๐

ข้าจะบอกนายวันถึงแม้จะไม่น่าฟัง ก็ขอให้รู้เถาะว่าข้ารักนายเป็นอย่างยิ่งที่เกี่ยวนะ”

“เถาะนะ ไม่เป็นไรหรอก” ชัมคานีพูด “ข้าจะทำตามที่เขาบอกทุกอย่างเลย ถ้าหากว่าทำแล้ว ข้าจะได้แต่งงานกับธิดาสุดท่าน”

“ถ้าอย่างนั้นตามข้ามา” เนื้อสมันพูด พลางเดินนำ ชัมคานีลัดกำแพงมายังแม่น้ำ พอถึงชายน้ำ เนื้อสมันก็บอก ชัมคานีว่า “นายต้องคอยอยู่ตรงนี้ก่อน ทว่าข้าจะทองขึ้นเราไปยังเมืองบนภูเขานั่นก่อน แต่ก่อนจะไปข้าจะทองทำอะไอย่างหนึ่งแก่นาย มันออกจะทารุณอยู่สักหน่อย แต่ก็

จะเป็นผลให้นายได้รับความสุขต่อไปข้างหน้า คือข้าจะทองทุกคืนนายจนนายฟักข้าวคำเดียวไปทั่วทั้งหลังทีเดียว”

ชัมคานีทำท่าจะชักขึ้น แต่ก็มานึกขึ้นได้ว่า รับปากกับเนื้อสมันไว้แล้วว่าจะยอมทำทุกอย่างตามที่เนื้อสมันบอก จึงถอดเสื้อผ้าที่เก่าซากกระรุ่งกระริ่งที่สวมอยู่นั้นออก แล้วก็หันหลังให้เนื้อสมันเอาไม้เรียวหวดไปหวดมา จนกระทั่งหลังของชัมคานีเป็นแนวข้าวทั่วไปหมด เสร็จแล้วเนื้อสมันก็ส่งว่า

“เฮ้! ลงไปแช่ในแม่น้ำ แอบอยู่ตรงหลังก้อนหินนี้แหละ คอยระวังอย่าให้ใครมาเห็นเจ้าก่อนข้ากลับมาละ ข้าไปก่อนละนะ” (ยังมีต่อ)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

มารับที่สำนักงาน

ไปรษณียากรใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๑ เดือน (๑๑ เดือนหนังสือ)

๑๐.๐๐ บาท

๑๐.๐๐ บาท

๑๑๕.๐๐ บาท

๖ เดือน (๖๖ เดือนหนังสือ)

๖๕.๐๐ บาท

๑๕๕.๐๐ บาท

๖๖๐.๐๐ บาท

๑๒ เดือน (๑๒ เดือนหนังสือ)

๑๓๐.๐๐ บาท

๑๖๐.๐๐ บาท

๑๒๕.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ที่สำนักงาน ๑๓/๑๖-๓๔ อาคารศรีทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๑๑๑๖

ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบบส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชการในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคาบรรณาค่าส่ง เดือนละ ๑.๐๐ บาท

บรรจบ พันธเมธา เล่า

นิทานนานาชาติ

๕ ปัญญาเนอสมัน นิทานอาฟริกา ดันชาเนีย (ตอนจบ)

คราวที่แล้วเล่าถึงชายยากไร้ ไม่มีพ่อแม่พี่น้องเพื่อนฝูงมีแต่เนอสมันตัวเดียวเท่านั้นที่เป็นเพื่อน ไปไหนด้วยกัน นอนด้วยกัน แต่ว่าบ้านเมืองนั้นอาหารอยู่ข้างจะขาดแคลน ทั้งชายหนุ่มผู้ซื้ออัมคานีกับเนอสมันจึงไม่ค่อยมีอาหารพออิ่มท้อง ต้องอดอยากหิวโหยอยู่เสมอ

จนกระทั่งอัมคานีบอกเนอสมันให้ไปเข้าฝูงของตนจะได้มีอาหารกิน อย่างน้อยก็ยังมิหิวกัน เนอสมันก็เกิดทุกข์ บอกอัมคานีว่าคนรักอัมคานี ถึงอย่างไรก็ไม่ยอมไป แต่ในวันนั้นจะจะไปชั่วคราว ถ้าๆ จึงจะกลับมาขอให้อัมคานีคอยตนอยู่ที่นั่น อัมคานีก็ยินยอม หวังว่าเนอสมันจะไปหาอะไรดีๆ มาให้กิน ฝ่ายเนอสมันวิ่งเข้าไปในป่าไปหาหญ้ากินจนอิ่ม แล้วก็นอนพัก แต่ขณะนั้นเองมันก็ไปกระกูดขึ้น และไปแลเห็นเพชรเม็ดหนึ่งส่องแสงประกายวิบอยู่ในดินนั้น เนอสมันก็รู้ว่าเพชรเป็นของมีค่าของคนกรันจะเอามาให้อัมคานี ก็เกรงอัมคานีจะถูกสงสัยว่าไปลักขโมยของเขามาหากำนำไปขายในตลาด ก็คิดไปคิดมา เนอสมันก็เลยขอมเพชรเม็ดนั้นไว้แล้วก็ข้ามน้ำวิ่งตรงไปยังวังสุดท้าย เมื่อได้เข้าเฝ้าสุดท้ายก็ถวายเพชรเม็ดนั้นลงแทบพระบาทสุดท้าย ทูลสุดท้ายว่า เจ้านายของคนให้น้ำเพชรเม็ดนั้นมาถวาย เมื่อสุดท้ายถามว่า เจ้านายของเนอสมันเป็นใคร เนอสมันก็ตอบว่า เป็นสุดท้ายชื่อคระยา มีบ้านเมืองอยู่ห่างไปขนาดเดินทาง ๓ วัน จึงจะถึง ที่น้ำเพชรมาถวายก็เพราะทราบว่ายสุดท้ายมีโรคหาย จึงนำของมาหมั้นไว้วันหนึ่งก่อน หากสุดท้ายทรงตกลง ก็จะมีของอื่นๆ ที่มีค่ามหาศาลมาถวายอีกเมื่อได้แต่งงานกับธิดาสุดท้ายแล้ว ด้วยความงามของเพชรเม็ดนั้นทำให้สุดท้ายยอมตกลง เนอสมันจึงนึกว่าจะพาเจ้านายของตนมาภายใน ๘ วัน แล้ว

ก็รีบกลับไปบอกอัมคานีให้อัมคานีซ่อนตัวอยู่ในป่าตลอดทั้งวัน วันรุ่งขึ้นจึงพาอัมคานีเดินทางไปจนถึงแม่น้ำ ก่อนข้ามแม่น้ำ เนอสมันก็ให้อัมคานีถอดเสื้อผ้าออก เอาไม้หวดที่หลังของอัมคานี จนเป็นแนวพ่ก้ำคำเขียว แล้วให้แช่ในแม่น้ำแอบหลังก้อนหินไม่ให้ใครแลเห็น จนกว่าคนจะกลับมา แล้วเนอสมันก็วิ่งตรงไปยังเขาสูงหนึ่ง ซึ่งเป็นที่ตั้งบ้านเมืองสุดท้าย

เมื่อเนอสมันมาถึงวังสุดท้าย ก็ได้เห็นผู้คนกำลังอดทน ทอดแหวน กล่าวคือบรรดาคนหาเหล็กต่างกระตือรือร้นสถานที่พวกวิเสทก็กระตือรือร้นอาหารที่จะจัดเลี้ยงฉลองการแต่งงานในตอนกลางคืนวันนั้น สนามทุกสนามก็กวาดเสียเกลี้ยงเกลตา ทหารก็พากันฝึกเตรียมตัวไว้ในงานครั้งใหญ่มโหฬารนี้ เนอสมันจึงกะโกนเสียงดังลั่นว่า

“สุดท้ายพระเจ้าข้า สุดท้ายประทับที่ไหน” พูดกลางก็เอาหัวคนคนเหล่านั้น แหวกทางผ่าคนเหล่านั้นไป แล้วก็ร้องกะโกนต่อไปว่า “เกิดเหตุร้ายขึ้นแล้ว ข้าต้องเข้าไปทูลสุดท้ายให้ได้เดี๋ยวนี้ทีเดียว”

ขณะนั้นสุดท้ายกำลังประทับที่พระแท่น กรันไดยินเสียงเนอสมัน ก็ส่งสุรเสียงถามว่า

“เกิดอะไรขึ้น เจ้านายของเจ้าอยู่ที่ไหน ไหนเจ้าบอกว่าเจ้าจะพาเจ้านายของเจ้ามาวันนี้ อย่างไรก็ตาม” (อ่านต่อหน้า ๑๑๕)

บัญชาเนือสมัน- ต่อจากหน้า ๒๗

“เจ้านายของข้าพระองค์เดินทางมาในบ่ากับข้า-
พระองค์” เนือสมันทูล “เกิดไปเจอพวกโจรพะย่ะคะ
มันจึงเอาม้าของเจ้านายข้าพระองค์ไป ข้าของมีราคา
ทั้งหลายที่จะนำมาถวายพระองค์ แม้กระทั่งเสื้อผ้าเครื่อง
ทรงมันก็ถลกเอาไปด้วย ก่อนนี้ทัวเปลือยล่อนจ้อนทีเดียว
พะย่ะคะ เจ้านายของข้าพระองค์ก็เลยเสด็จมาไม่ได้ ส่วน
ข้าพระองค์ก็เลยถลกหลบหนีมาได้ จึงได้รับมาทูลพระองค์
ขอประทานเครื่องทรง เพื่อว่าเจ้านายของข้าพระองค์จะ
ได้มาเฝ้าพระองค์อย่างสมเกียรติ”

สุดท้ายทรงพิศหวังทั้งยังไม่สบายพระทัยที่เจ้าบ่าวมา
อันเป็นไปเช่นนั้น จึงโปรดให้มหาดเล็กไปนำเครื่องทรง
อย่างดีที่สุดของพระองค์มา แล้วก็โปรดให้ทหารไปนำม้าคำ
ตัวงามที่สุดมาตัวหนึ่งด้วย ให้นำไปถวายสุดท้ายกระชาย
ผู้ที่ถูกโจรปล้นเครื่องทรงไปกลางทาง แต่เนือสมันรีบทูล
ขึ้นว่า

“ขอโปรดเกล้าพะย่ะคะ ขอให้ข้าพระองค์นำเครื่อง
ทรงกับม้าไปถวายเจ้าชายเองเถิด เจ้าชายจะได้ไม่รู้สึก
อับอายที่ถูกทูลที่ฟักข้าคำเรียว แล้วก็ยังไม่มีเสื้อผ้าเสื้ออีก
พระองค์ทรงคอยดูเถิดว่า เมื่อข้าพระองค์นำเครื่องทรงกับ
ม้าไปถวายแล้ว เจ้านายของข้าพระองค์จะส่งางามสมเป็น
เชยของพระองค์หรือไม่”

“ก็อยู่” สุดท้ายทูล “แต่ว่าเราจะนำเสื้อผ้ากับม้า
ไปได้อย่างไรละ”

“เอาห่อเครื่องทรงผูกหลังข้าพระองค์ไป” เนือสมันทูล
แล้วหันมาบอกมหาดเล็กให้เอาบังเหียนม้าใส่ปากคนไว้ด้วย
จะได้พาไปถวายสุดท้ายกระชาย

คนเหล่านั้นก็ทำตาม ไม่ช้าเนือสมันก็วิ่งกลับไปยัง
ชายน้ำตรงที่ซั่มคานีเห็นน้ำแอบอยู่หลังก้อนหิน พอถึง
เนือสมันก็ร้องบอกซั่มคานีว่า “นี่ไงละนาย เสื้อผ้ากับม้า

เอ้า รีบอาบน้ำอาบท่าเข้า แล้วสวมเสื้อผ้าเครื่องแต่งตัว
เหล่านี้เสีย”

ซั่มคานีตื่นเต้นเป็นที่สุด เพราะไม่เคยเห็นของสวยๆ
งามๆ เช่นนี้มาก่อน เมื่อสวมเสื้อผ้าแต่งตัวเรียบร้อยแล้ว
เนือสมันก็อุทานออกมาว่า

“โอโฮ คุณสมเป็นสุดท้ายจริงๆ เลยนาย ข้าเสียใจจริงที่
ทำให้นายต้องบาคเจ็บ แต่ถ้าไม่ทำเช่นนั้นจะคุณไม่สมจริง
ทีหลังพวกบ่าวไพร่ที่จะต้องมาช่วยถลกเสื้อใส่เสื้อไม่เห็น
รอยแผลจะโทษกันไปว่านายพูดไม่จริง”

แล้วเนือสมันก็อธิบายให้ซั่มคานีฟังว่า ขณะนี้สุดท้าย
ก็อย่างไร “สุดท้ายก็ว่านายนะมั่งคั่งนะ แล้วก็อย่าลืม
นะว่า ก่อนนี้นายไม่ได้ซื้อซั่มคานีแล้ว นายเป็นสุดท้าย
ชื่อสุดท้ายกระชาย บ้านเมืองของนายนั้นอยู่ไกลโพ้นคง
เดินทาง ๓ วันจึงจะถึง”

ซั่มคานีฟังเรื่องสุดท้ายที่เนือสมันอุปโลกนขึ้นแล้วก็ถึง
กับหัวเราะก๊ากออกมา รีบซักแจงขึ้นมามีค่าปลอกที่สุดท้าย
ส่งมาให้ ซั่มคานีเนือสมันเข้าไปในเมือง พอมาถึงถนนที่
ตรงสู่ตัวเมืองและวังของสุดท้าย ผู้คนก็พากันวิ่งออกจาก
บ้านมาดู และตั้งเสียงไชโยให้ร้องต้อนรับซั่มคานีด้วยความ
ชื่นชมยินดี เมื่อถึงประตูวัง ทหารก็ยืนระวังทรงยกมือทำ
ความเคารพขณะที่ม้าของซั่มคานีผ่านไป สุดท้ายประทับ
คอยอยู่ที่ลานสำหรับจัดงานพิธี ทรงยิ้มอย่างพอพระทัย
เมื่อทอดพระเนตรเห็นเจ้าบ่าวของพระธิดา ซั่มคานีลงจาก
หลังม้า ไปทำการการวะสุดท้ายอย่างสุภาพนอบน้อม
สุดท้ายทูลทูลเรียกพระธิดาออกมาทำความรู้จักกับเจ้าบ่าว
และซั่มคานีก็รู้สึกว่าเขาสาวของคนเป็นผู้หญิงสวยที่สุดเท่า
ที่เคยเห็น ซั่มคานีหันไปสลับหัวเนือสมัน กระซิบว่า
“ขอบใจมากนะเพื่อนยาก เจ้าได้ช่วยเราอย่างวิเศษ
เยี่ยม ช่างใจที่ได้ทำตามที่เจ้าบอกให้ทำ”

จึงเป็นอันว่างานพิธีเสกสมรสได้ดำเนินไปด้วยดี งานเลี้ยงก็มีอยู่ถึง ๕ วัน ในระหว่างงานเลี้ยงฉลองนั้น ชัมคานีออกใจคอไม่สบายไม่ได้ ไม่รู้ว่าเมื่อเสร็จพิธีลงแล้ว และจะต้องพาเจ้าสาวกลับบ้านกลับเมือง ก็ยังนึกไม่ออกว่าจะพาไปที่ไหน แต่ก็สังเกตว่าเนื้อสมันหายตัวไปจึงเชื่อมั่นว่าเนื้อสมันคงต้องไปจัดการให้จนเรียบร้อย และก็จริงทั้งนั้น เพราะเมื่อเนื้อสมันเห็นนายของคนที่ได้แต่งงานเป็นหลักเป็นฐานเรียบร้อยแล้ว ก็รีบออกจากเมืองนั้น วิ่งลงจากภูเขา ลงไปยังที่ราบ เดินทางมาได้สองวันสองคืน ไม่ได้พักได้ผ่อน จนกระทั่งมาถึงหุบเขาแห่งหนึ่งตรงเชิงเขา ในหุบเขานั้นมีบ้านเล็กๆ มากมายล้อมรอบบ้านใหญ่หุรหุราหลังหนึ่ง เนื้อสมันวิ่งผ่านบ้านเล็กๆ เหล่านั้น ครบไปยังบ้านหลังใหญ่ บ้านหลังนั้นเงียบเชียบ ไม่มีผู้คนเดินไปมาอยู่รอบๆ นอก เพราะฉะนั้นเมื่อเนื้อสมันไปเคาะประตูและเรียกถามว่า “มีใครอยู่ที่นั่นบ้างนะ” ตามอยู่ทั้งหลายครั้ง จึงได้มีเสียง ประตูลั่นเอี๊ยบ มีผู้หญิงแก่คนหนึ่งโผล่หน้าออกมา ตะคอกถามว่า

“ธุระอะไร มาเคาะประตูทำไม ไม่กลัวอย่างที่เรากล่าวบ้างหรือหรือ”

“ใครเป็นเจ้าของบ้านนี้กับบ้านรอบๆ นั้น” เนื้อสมันถาม

“นี่คงเป็นคนแปลกหน้าละซี ถึงได้ถามอย่างนี้” หญิงแก่นั้นพูด “บ้านนี้กับบ้านรอบๆ นั้นเป็นของงูหัวหัว ถ้าได้ยินเสียงเจ้าเข้าละก็ เป็นคองฆ่าเจ้าตายเป็นแน่ ทางที่คองควรหนีไปเสียก่อนเถอะ ยังมีเวลาพอ”

“ข้าไม่กลัวหรอก ข้าจะเข้าไป” เนื้อสมันตอบ “ข้าจะเข้าไปคอยเฝ้ากลับมา”

พูดแล้วก็ถลันเข้าไปข้างใน แล้วมีประตูเสีย บ้านนั้นมีทรัพย์สมบัติมากมาย มีพรหมสวย มีเครื่องประดับห้องเครื่องใช้ทั้งด้วยทองคำ ล้วนเป็นทองเป็นเงินทั้งนั้น และยังมีปาวไพรทั้งเป็นโหลๆ เดินไปเดินมา ทำการงานอย่าง

ก็ออกตั้งใจ แต่ก็มิหนำซ้ำกลัวๆ มีท่าทางไม่สู้จะสบายใจนัก เนื้อสมันพูดกับหญิงแก่ว่า

“ไปที่อื่นเสียเถอะ ยาย เกี้ยวงูกลับมา ข้าจะรับหน้าเอง”

ทันใดนั้นก็มิเสียงลมพายุพัดซัดอย่างมาข้างนอก มีเสียงสวบสวบมาตามทางเดินแล้วก็มีเสียงร้องคะโกนขึ้นว่า “เปิดประตูหน่อย ยาย ข้ามาแล้ว งูหัวหัว”

เนื้อสมันฉวยดาบข้างฝามาถือไว้ และค่อยๆ เปิดประตูออกช้าๆ กรันประตูเปิดกว้างพอที่ตัวจะเข้ามาได้ และงูโผล่หัวแรกเข้ามา เนื้อสมันก็เอาดาบฟันฉับไปที่คอของงู หัวแรกกระเด็นไป หัวที่สองก็โผล่เข้ามาอีก เนื้อสมันก็ฟันฉับลงไปอีก เนื้อสมันจัดการฟันหัวงูกระเด็นไปที่ละหัวๆ จนกระทั่งครบ ๕ หัว หอหัวที่ห้าหลุดจากคอของงูก็มีเสียงกรอกกงสนั่นมาจากปากงู คนในบ้านทุกคนวิ่งกรูกันมาที่ประตู และโผล่ออกไปดูนอกประตูก็เห็นร่างงูนอนคันทรรากๆ อยู่ กวักเดียวก็เงียบ ร่างนั้นนิ่งไม่ไหวติง ทั้งคนใช้ทั้งหญิงแก่นั้นร้องออกมาว่า

“โฮโย ในที่สุดเราก็ได้เป็นอิสระ เราขอออกให้ท่านผู้กล้าหาญเป็นนายเรา เราจะฟังคำสั่งของท่าน”

“เราไม่ใช่ นายของพวกเจ้าหรอก” เนื้อสมันตอบ “สุดค่านะรายท่าทางหาก สุดค่านจะเสด็จมาที่นี่กับเจ้าสาว พวกเจ้ารับใช้พระองค์ให้ดีๆ ก็แล้วกัน เกี้ยวบ้านนี้กับบ้านรอบๆ นี้ก็นับว่าเป็นของพระองค์หมดแล้ว” พูดแล้วเนื้อสมันก็สั่งให้คนใช้ช่วยกันรวบรวมข้าวของเงินทองในบ้านห่อเข้าด้วยกัน ผูกเข้ากับหลังคน แล้วก็บอกว่าจะกลับมากับสุดค่านในไม่ช้านี้แหละ ว่าแล้วก็แผ่นแผ่นเข้าป่า เดินทางมาหาชัมคานีนายของตน

ขณะนั้นนกเขาเฝ้าวันที่ห้าแล้ว และงานเลี้ยงฉลองก็ใกล้จะสิ้นสุดลงแล้ว ชัมคานีเริ่มกระสับกระส่าย ฝ่ายเจ้าสาวก็เฝ้าแต่ถามว่า บ้านเมืองอยู่ที่ไหน บ้านช่องมีลักษณะเป็นอย่างไร ชัมคานีก็ตอบส่งๆ ไป (อ่านต่อหน้า ๑๒๒)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก**อรอนงค์ ปทุมลักษณ์**

สมบุญ จันทระประคับ

ถ่ายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

นิลวรรณ ปิ่นทอง

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

สัทธ์ เสือเผดถศรี เรือจีน ศรียาภ
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกศล กระจำรังวิทย์

พรสุข กระจำรังวิทย์

กองธุรการ

ปริศา หนูนภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวตะมะ

วัชรินทร์ เชื้อหว้าพิทยาการ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ธ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ธ.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

น.ร.ว. สอนงค์โสภ ไรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรรพวรรณ คุณวิศาล

ยุบล คุรุสมกุล อ.บ.

สมศรี สุขมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง วัชสิกุล ธ.บ.

ปัญญาเนื้อสมัน-ต่อจากหน้า ๑๒๐

ท้ายที่สุดเลยบอกให้คอยๆไปก็แล้วกัน พุคแล้วก็ออกเป็น
ทุกขว้างจะเกิดอะไรขึ้นแก่เนื้อสมันบ้างหรือเปล่าไม่รู้ จึง
ได้ยังไม่กลับมา แต่ขณะที่คอกอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงกับ
กระแทกพื้น ขณะที่เนื้อสมันแผ่นแผ่นเข้ามาในสวน

เนื้อสมันรีบรายงานว่ “บ้านเรียบร้อยแล้ว คนรับใช้
ก็คอยอยู่พร้อม ชำนำของมาถวายสุดท่านตามคำสั่งของ
นายด้วย เราต้องรีบออกเดินทางกลับบ้านพรุ่งนี้เช้าะนาย”

พุคแล้วเนื้อสมันก็วางห่อของลงแทบเท้าซั่มคานี ซั่มคานี
ก็นำของไปถวายสุดท่านพลางทูลว่า “นี่เป็นค่าสินสอก
จำนวนที่เหลือ ข้าพระองค์ขอพาเจ้าสาวเดินทางกลับบ้าน

กลับเมืองพรุ่งนี้ละพะยะค่ะ”

“ไปเป็นสุระเถอะ” สุดท่านทูลให้ศีลให้พร “พ่อก็ใจ
ได้เจ้ามาเป็นลูกเขย”

วันรุ่งขึ้น ซั่มคานีกับเจ้าสาวขี่ม้าคำคนละตัว เหยะย่าง
ตามเนื้อสมันไปยังบ้านที่ยึดมาได้จากงูห้าหัว คนทั้งสอง
ขี่ม้ามา ๒ คืนจึงถึงบ้าน บรรดาคนใช้พากันมายืนต้อนรับ
อยู่หน้าบ้าน ภายในบ้านก็มีของมีค่าตกแต่งไว้สวยงาม

ซั่มคานีกับเมียได้อยู่ด้วยกันอย่างผาสุกจนมีลูกชาย
แข็งแรงถึงหกคน ส่วนเนื้อสมันก็กลับเข้าป่าไปอยู่กับฝูง
เนื้อสมันของตน สักวันบ้างหลายพากันนับถือและเชื่อฟัง
จึงได้เลือกเนื้อสมันเป็นราชาของพวกเขาคนสืบต่อไป ♣

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

มารับที่สำนักงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๑ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๗๐.๐๐ บาท	๘๐.๐๐ บาท	๑๑๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)	๑๒๕.๐๐ บาท	๑๔๕.๐๐ บาท	๒๒๕.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๑๒๖ เล่มหนังสือ)	๒๓๐.๐๐ บาท	๒๗๐.๐๐ บาท	๔๒๕.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ค่าสำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารทริทเท ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๘๘๕๑๖
ธนาคารหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ
เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

บรรจบ พันธเมธา เล่า

นิทานนานาชาติ

โบสถ์พันหลัง (นิทานอินโดนีเซีย)

เรื่องตำนานสถานที่ว่าเหตุใดจึงเรียกชื่อเช่นนั้น เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น มีอยู่ไม่น้อยในถิ่นอินโดนีเซีย บางเรื่องก็คล้ายๆกัน ดังเรื่องนี้กับเรื่องภูเขาศักดิ์สิทธิ์ที่มีชื่อภูเขาต่างๆตามชื่อบุคคลในเรื่อง และมีการโองการพนันทำนองเดียวกัน ต่างกันก็แต่วิธีการเท่านั้น มาร์กาเรต มูธ อาลี บาซาห์ เล่าเรื่องนี้ไว้ในนิทานพื้นเมืองอินโดนีเซีย ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งในกาลก่อนโพ้นอาณาจักรชาวชื่อปรัมบนัน มีราชาประมุขปกครองอยู่ ราชาองค์นี้มีธิดาองค์หนึ่ง คือเจ้าหญิงโลโร ยงมวัง ยังไม่ได้เสกสมรส อาจเป็นเพราะราชาประมุขมีใจโหดเหี้ยมกร้าว ปกครองบ้านเมืองด้วยความเหี้ยมเกรียมมาเป็นเวลานานไม่มีผู้ใดกล้าแย้งขัด แต่ในที่สุดเมื่อได้สู้รบกับราชาแห่งบึงมิงอย่างดุเดือด ก็ได้พ่ายแพ้สิ้นพระชนม์ในที่รบ การที่ราชาบึงมิงทรงมีชัยชนะแก่ราชาประมุขครั้งนี้เป็นเพราะมีอำมาตย์ผู้สามารถชื่อบันควัต บันควัตนอกจากจะสามารถช่วยฝีมือของตนเองแล้วยังมีอาวุธวิเศษ ซึ่งบันควัตตั้งชื่อไว้ว่า บันคุง และด้วยชื่ออาวุธวิเศษนี้เองทำให้ใครๆพากันเรียกบันควัตว่า บันคุง บันควัต ไปค้วย

เมื่อราชาบึงมิงทรงปราบราชาประมุขบึงกาลงได้แล้ว ก็โปรดให้บันคุง บันควัตครองอาณาจักรปรัมบนันสืบต่อไป และบันคุง บันควัตก็เกิดความปรารถนาจะได้แต่งงานกับเจ้าหญิงโลโร ยงมวัง ธิดาของราชาประมุขเก่า แต่หญิงคนใดจะอยากแต่งงานกับชายผู้ประหารบิดาของตน เจ้าหญิงโลโร ยงมวังก็เช่นเดียวกัน แต่ก็มีทางเลือกน้อยเหลือเกิน เพราะถึงจะปฏิเสธไป ก็ไม่เห็นทางว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร แต่ถ้าจะทรงยินยอมโดยดี ก็เป็นการผินพระทัย ในที่สุดเจ้าหญิงก็ทรงหารือกับอำมาตย์ผู้ใหญ่

และอำมาตย์ผู้นั้นก็ให้คำแนะนำว่า “เจ้าหญิงควรจะรับข้อเสนอของบันคุง บันควัต แต่ควรจะต้องเงื่อนไขที่บันคุง บันควัตไม่อาจจะทำให้สำเร็จได้”

เงื่อนไขนั้นก็คือ บันคุง บันควัตจะต้องสร้างโบสถ์พันหลังกับสระน้ำขนาดลึกสองสระให้เสร็จภายในคืนเดียว เมื่อบันคุงได้ยินเงื่อนไขเช่นนี้ก็รู้สึกขบขันไม่ได้ แต่เมื่อเป็นความประสงค์ของเจ้าหญิง บันคุงก็จำต้องยอมทำตาม ยังโชคดีที่บันคุงมีผู้ช่วยสำคัญอยู่ถึงสองคน คนหนึ่งคือบิดาของตนเองชื่อ คะมรัมัย คะมรัมัยมีคนที่สามารถทำสิ่งที่เหนืออำนาจมนุษย์ทั้งกองทัพบก ผู้ช่วยอีกคนหนึ่งก็คือราชาแห่งบึงมิง บุคคลทั้งสองเต็มใจจะช่วยเหลือบันคุง ให้สร้างโบสถ์พันหลังกับสระน้ำเสร็จในคืนเดียว

ครั้นตกลงนัดวันกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ตกเย็นวันนั้น คะมรัมัยก็เกณฑ์คนทั้งกองทัพของตนมาลงมือสร้างโบสถ์ร่วมกับบันคุง บันควัต และช่างนำมัทศวรรย์ที่คนเหล่านั้นลงมือทำเพียงครึ่งคืน โบสถ์ที่กำหนดก็เสร็จไปถึง ๔๐๐ หลัง

เจ้าหญิงโลโร ยงมวังได้ส่งคนเฝ้าดูการทำงานของบันคุง บันควัตตลอดเวลา จนกระทั่งถึงตี ๔ คนของเจ้าหญิงก็เห็นว่าการสร้างโบสถ์เสร็จไปถึง ๔๔๔ หลังแล้ว และสระน้ำทั้งสองสระก็เกือบจะเสร็จ (อ่านต่อหน้า ๑๒๐)

ข้อแบกฝรั่งจันทน์ - ต่อจากหน้า ๑๑

เสียง จ เป็นเสียงใหม่ เสียงเดิมควร คำใหม่ ส่วน ชี ของไทย หรือ เกีย ของ กลางที่แปลว่าไหมหรือแพร ก็น่าจะ
เป็น ก หรือ ข คำ เขา ของเราอาจ แต่จัวควรเป็นคำเก่ากว่า หรือแม้คำ เป็นคำเดียวกับ ไปของพม่าที่หมายถึง
เป็นคำเดียวกันและเป็นคำเก่ากว่า อย่าง ชี ของเขมร (ออกเสียงจ๊ะ) ก็ถือได้ คำไหม ไปกอง จึงหมายความว่าผ้าไหม
คำ ชี (เขียน จี) ที่พม่าหมายถึง ชี ว่าเป็นคำใหม่เช่นเดียวกัน คำนี้มีเสียงคล้ายคำ ไป ในคำ ผ้ายับ
และเงินกลางใช้ $ch'i^2$ (ฉี) ก็คงเป็น คำ po^2 (ปัวหรือไป) ของจีน ของเรา ♣

รายงานนิตรภาษาและหนังสือ - ต่อจากหน้า ๑๒

ว่ากันถึงเรื่องศกศึกษา ก็ได้แก่ผู้ชายไทยเท่านั้น ผู้หญิง ไม่ได้ศกศึกษา นานที่ผู้หญิงจะอุทธรณ์กันบ้าง แต่เรื่อง ของศกศึกษานี้เป็นเพียงประกาศแต่งตั้ง หาได้มีผู้ใคร่ของ นานเท่านั้นเท่านั้น ท่านกล่าวว่า บรรพบุรุษของท่าน สองคนได้รับพระราชทานศกศึกษามีนาคนละ ๑๐,๐๐๐ ไร่ แต่เมื่อสิ้นชีวิตกลับต้องหาเงินใช้หนี้ เพราะที่จริงนั้น ไม่ได้มีนาเลยแม้แต่ไร่เดียว ที่จริงสภาพที่นาจะสร้าง อนุสาวรีย์ให้แก่ท่านเสียด้วยซ้ำ ซึ่งเป็นเรื่องเกิดขึ้น ในรัชกาลที่ ๔ เมื่อสามีขายอ่าแก่เงิน เธอจึงไปถวายฎีกา ต่อในหลวง แต่ก็ไม่สามารถจะหาข้อกำหนดคลองโทษจาก กฎหมายในเวลานั้นได้ ในหลวงจึงตรัสว่า “ทำอย่างนี้ เหมือนผู้หญิงเป็นกวาง ผู้ชายเป็นคน ให้เลิกเสีย”

ความเดือดร้อนของมวลชนเวลานี้ ไม่ใช่มาจาก วรรณคดี แต่มาจากระบบข้าราชการที่ทุจริตต่อหน้าที่เป็น ชั้นเป็นเชิงสกลันและสืบสายกันมา การเรียนวรรณคดีที่คื คือการเรียนนอกโรงเรียน มิฉะนั้น การเข้าไม่ถึงจะทำให้ เสียเรื่องหมด เพราะสิ่งที่มีอยู่ในวรรณคดีนั้นซับซ้อน ต้อง อ่านให้มาก ท่องให้มาก ตามให้มาก จึงจะแตกฉาน .

นายกิเรก กุลศิริสวัสดิ์ กล่าวสรุปว่า วรรณคดีเป็น พื้นฐานและโครงร่างของสังคมทั้งด้านภาษาและวัฒนธรรม วรรณคดีไทยก็เป็นมรดกของคนไทยทั้งชาติซึ่งสร้างสมกัน มาหลายร้อยปี ที่เหลือรอดมานี้ก็เป็นเพียงส่วนน้อยเท่านั้น หน้าที่ของคนไทยจึงต้องรักษามรดกนี้ไว้

โบสถ์พันหลัง - ต่อจากหน้า ๒๗

บริบูรณ์อยู่แล้ว เห็นเช่นนั้น จึงรีบกลับไปทูลเจ้าหญิง ทั้ง เจ้าหญิงทั้งอำมาตย์และผู้คนที่วังพากันรื้อใจ วุ่นวายใจ รู้ที่ว่าถ้าเงื่อนไขสำเร็จลง เจ้าหญิงก็จะต้องแต่งงานกับ คนที่ลำบากของเจ้าหญิง แล้วจะทำอย่างไรกัน

กึกอยู่ครู่ใหญ่ อำมาตย์ของเจ้าหญิงก็ได้ความกึก อย่างหนึ่ง จึงรีบไปยังหมู่บ้านใกล้เคียงถึง ๗ หมู่บ้าน ด้วยกัน จัดแจงปลุกสาว ๆ ในหมู่บ้านเหล่านั้นให้ลุกขึ้นเอา

ธากมากำข้าวประเดียนันท์ทีเดียว นอกจากนั้นก็ยังไม่พา ออกไม้หอมมาไว้รอบๆสาว ๆ ผู้กำข้าวแต่ละคนอีกด้วย

ฝ่ายคนของกะมรมย์กับของบันดุง บันดะวัต ก็ถึงหน้า กังกาทำงานของคนต่อไป บ้างก็ออก บ้างก็สลัก หมายถึง จะให้งานเสร็จทันเวลา ความคร่ำเคร่งอยู่กับงานทำให้ไม่ ไถ่ฮินเสียงอะไร เสียงกำข้าวตึกๆในคอนแรกๆก็ไม่ได้ยิน แต่แล้วไม่ช้าคนหนึ่งก็เกิดไถ่ฮินเสียงกำข้าว (ต่อหน้า ๑๒๒)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก**กรรมการบริหาร**

อนันต์ โยธาทะเสริฐ ดำเนินการ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

นิลวรรณ ปิ่นทอง

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

สัท เกื้อผลงศรี

เชื้อชื่น ศรียาภย์

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกศล กระจำวรัตน์

พรสุข กระจำวรัตน์

กองธุรการ

ปริกา หนูหนักดี สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวทะมะ

วัชรินทร์ เชื้อวาทิตการ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ช.บ.ร.บ.

สุภัทรา สิงหลกะ ช.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภ โรจนะบุรานนท์

กนก สามแสน วิด

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล

ยุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมสนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสวียม เผ่าทองสุข

จาง รังสิกุล ช.บ.

โบสถ์พันหลัง - ต่อจากหน้า ๑๒๐

ต่อจากนั้นอีกคนหนึ่งก็ไต่บันไดแล้วก็ค่อยๆ ไปอีกคนหนึ่งๆ ในที่สุด คนทั้งหมดก็เลยพากันรวมมือลงครู่หนึ่งไปฟังเสียง คำว่า เสียงคำซำซำก็ดังขึ้นๆ ดังๆ ดังๆ ดังๆ พร้อมกับ นั้นก็ถลันออกไปก็โผล่มาห่มฟัง ทั้งสองประการนี้เป็น เครื่องหมายแสดงว่ารุ่งสาง เข้าแล้ว งานก็เป็นอันยุติลง

ไม่นานก่อนหน้านั้น บันฑู บันฑูวสยังคุมงานอยู่อย่าง เบิกบานใจ เชื่อได้แน่นอนว่าอย่างไรเสีย คนก็ต้องเป็นต่อ เพราะโบสถ์อันมหัศจรรย์ตรงหน้านั้น บันฑู บันฑูวสนับได้ รวมทั้งหมดถึง ๔๔๔ หลังแล้ว แต่ในพริบตาเดียวนั้นเอง บันฑู บันฑูวสก็ไต่รู้ถึงความตื่นหวงของคน โบสถ์อีก

เพียงหลังเดียวไม่มีทางสร้างได้สำเร็จเพราะรุ่งสางเสียแล้ว บันฑู บันฑูวสเกิดความเคืองแค้นสุดจะกล่าว ถึงกับ สถาปนาหญิงสาวชาวปริมมณีนันท์ทุกคน จึงกล่าวกันว่า นับแต่วันนั้นมาไม่มีผู้หญิงที่นั่น ได้แต่งงานก่อนรุ่นๆ กว่าที่จะแต่งงานเลยวัยรุ่นสาวไปแล้ว

ต่อจากนั้นก็หันมาสถาปนาเจ้าหญิงโลโร ยงมวังให้กลายเป็นหินไป จนกระทั่งทุกวันนี้ เจ้าหญิงก็กลายมาเป็นรูปปั้น อยู่ในโบสถ์หลังใหญ่ที่เรียกกันว่า โบสถ์โลโรยงมวัง และ ถึงแม้ว่าโบสถ์ทั้งกลุ่มนี้ที่คนของบันฑู บันฑูวสทำหากไป หลังหนึ่ง คนก็ยังเรียกโบสถ์ทั้งหมดกันว่า "โบสถ์พันหลัง"

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

นารับที่สำนักงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๑ เดือน (๑๑ เล่มหนังสือ)

๗๐.๐๐ บาท

๘๐.๐๐ บาท

๑๑๕.๐๐ บาท

๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)

๔๒๕.๐๐ บาท

๔๕๕.๐๐ บาท

๖๒๕.๐๐ บาท

๑๒ เดือน (๑๒ เล่มหนังสือ)

๘๓๐.๐๐ บาท

๘๗๐.๐๐ บาท

๑,๒๕๕.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ที่สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารศรีทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๘๐๔๓๖

ธนาคารหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชการในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เฉลี่ยละ ๑.๐๐ บาท

บรรจบ พันธุเมธา เล่า

นิทานนานาชาติ

เรื่อ ๕ (นิยายมลายู)

เรื่องนี้เป็นเรื่องเล่าสู่กันฟังในมลายู คงเกิดขึ้นเมื่อไม่นานนัก เมื่อครั้งอังกฤษปกครองมลายูนี้เอง และเรื่องนี้รู้กันไปทั่ว ก็เพราะบันทึกของนายมาร์ติน อลลิเคย์

มาร์ติน อลลิเคย์เป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง เห็นจะเทียบได้กับนายอำเภอ ปกครองดูแลดินแดนอันเปลี่ยวห่างไกลอยู่ชายฝั่งช่องแคบมะละกา ตรงแถบชายทะเลนั้นเป็นที่น้ำเค็มและเสียโดยมาก แต่ก็มีต้นไม้ยืนต้นร่มเย็นอยู่ทั่วไปในโคลนนั้นและมีแม่น้ำหลายสายไหลผ่านไปสู่อ่าว แต่ก็มีที่ที่เป็นหาดทรายสีขาวอยู่ตรงนั้นบ้างตรงนั้นบ้าง พอทำให้คลายความไม่น่าดูของตำบลไปได้ไม่น้อย

ผู้คนในตำบลล้วนเป็นชาวประมง ปลูกบ้านอยู่ตามชายน้ำ ชีวิตของคนเหล่านั้นดูเรียบง่าย เพราะไม่เคยมีเรือใหญ่ๆ ใดๆ มาเทียบชายฝั่งเลย บางทีมีเรือกลไฟที่แล่นขึ้นล่องผ่านช่องแคบมะละกา ผ่านชายฝั่งตำบลไป แต่ก็ไม่เคยเข้าใกล้ฝั่ง จะไกลอย่างมากก็เพียงแค่เห็นเสากระโดงหรือแสงไฟริบหรี่ในความมืดเท่านั้น

อลลิเคย์อยู่ที่ตำบลหลายต่อหลายเดือน ได้เคยเดินบุกลุยโคลนบ้าง นั่งเรือบ้างไปตามหมู่บ้านต่างๆ เพื่อสำรวจตรวจตราดินแดนที่อยู่ในปกครองของตน จนกระทั่งรู้จักแผ่นดินชายฝั่งนั้นเป็นอย่างดี แล้วก็เลิกรักและพอใจที่จะอยู่อย่างสันโดษ ณ ที่ที่โซซัดซอกหล่นให้ต้องมาอยู่ จนลืมโลกภายนอกเสียสิ้น และดูเหมือนรัฐบาลก็จะลืมเขาเสียเลยด้วย มีแต่คนในตำบลที่รักใคร่มาร์ติน อลลิเคย์ อลลิเคย์ก็ชอบคนเหล่านั้น

และรู้สึกผาสุกที่สุดที่ได้ไปค้างคืนตามหมู่บ้านชาวประมงชายทะเลนั้น และการไปค้างคืนตามชายทะเลนี้เองที่ได้มีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้นจนทำให้ทั้งตัวเขาเองกับทั้งตำบลนั้นหมดความสงบสุขไปทีเดียว

มาร์ตินเล่าไว้ในบันทึกประจำวันว่า วันหนึ่งตนเองกับชาวประมงไปหาปลากันตลอดคืน ครั้นเมื่อเห็นว่าได้มาไกลบ้านมากแล้ว จะกลับก็ไม่มีที่ จึงตกลงใจขึ้นฝั่งตรงปากแม่น้ำบานัทเพื่อพักผ่อนและหุงหาอาหารกิน เรือที่มีปลารบรทุกอยู่เต็มค่ออยู่แล่นเข้าไปในแม่น้ำ คนเรือแจวเรือไปอย่างอ่อนอกอ่อนใจ มาร์ตินเองก็หนาวสั่นเข้าไปถึงกระดูกด้วยลมเย็นใกล้รุ่ง เมื่อมองดูชาวประมงบางคนที่นั่งชบกับแจวเป็นเงาสลัวๆ ในความมืด มาร์ตินอดรู้สึกไม่ได้ว่าแถบนี้แปลกและดูลึกลับ มาร์ตินไม่เคยมาแถบนี้มาก่อน แต่ถึงจะมากี่หลายครั้งต่อมาก็ไม่เคยล้มความรู้สึกหวาดๆ เมื่อมาครั้งแรกนี้ เพราะสถานที่แห่งนี้ดูช่างลึกลับเหมือนดังจะซ่อนอะไรไว้เบื้องหลัง

เมื่อขึ้นฝั่งได้ คนเหล่านั้นก็รีบไปจัดแจงสร้างกระท่อมที่พัก แล้วก็หุงหาอาหารกิน อื่นหนึ่งสำราญแล้วก็นอนหลับกันเป็นตา มาร์ตินมาตื่นเอาตอนบ่ายมากแล้ว รีบไปจัดแจงอาบน้ำในแม่น้ำนั้น แล้วก็ฉวยบันไดเดินเข้าไปในป่า ปลอบให้คนอันจัดแจงเตรียมอาหารมอดเข้กัน มาร์ตินเดินมาได้ไม่นาน (อ่านต่อหน้า ๑๑๔)

เรื่อผี - ต่อจากหน้า ๑๕

ก็มาถึงที่โล่งแห่งหนึ่งท่ามกลางดงไม้อันหนาทึบ ไม่
แลเห็นสิ่งมีชีวิตอื่นใด นอกจากนกสีสวยบินโฉบจาก
ต้นไม้ต้นนี้ไปต้นโน้น ทุกแห่งเงียบสงบอย่างที่มีมาร์ติน
ไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อนและใครๆก็คงไม่เคยได้มาที่
ก่อนหน้านั้นด้วย ในขณะที่มาร์ตินคิดอะไรต่ออะไรเพลิน
อยู่นั้น สายตาก็ไปเหลือบเห็นสิ่งแปลกตาซ่อนอยู่ใต้
พุ่มไม้รอบๆบริเวณที่เขาซ่อนอยู่นั้น พุ่มไม้นั้นถึงจะหนาทึบ
อย่างไร มาร์ตินก็ยังแลเห็นได้ว่าข้างใต้พุ่มไม้มีสิ่งก่อสร้าง
ทำด้วยดิน เป็นสิ่งที่คนสร้างขึ้นด้วย และแต่เดิมคงจะ
เป็นสี่เหลี่ยม แสดงว่าคงจะเคยเป็นบ่อน้ำประการ ใคร
หนอที่สร้างเอาไว้ แล้วเหตุใดเขาจึงทิ้งมันไปเสีย ปล่อยให้
ให้ร้างอยู่อย่างนี้ ยิ่งคิดก็ยิ่งสงสัย แล้วก็ยิ่งอยากรู้ ใจก็
หวนไปถึงอดีต มาร์ตินคิดถึงย้อนหลังไปๆ จนดูเหมือนจะ
ได้แลเห็นโลกในอดีตนั้นแจ่มแจ้ง กว่าที่จะหาตัวเองกลับ
มาสู่โลกปัจจุบัน ไปยังที่ที่คนของคนคอยอยู่ก็ออกจะ
ยากไม่น้อยทีเดียว

นับแต่นั้นมามาร์ตินก็ได้พยายามสอบถามผู้คนที่อยู่
หมู่บ้านใกล้เคียงกับสถานที่ที่เป็นกำแพงของบ่อน้ำร้างนั้น
แต่ไม่ค่อยมีใครคอยอยากพูดถึง มาร์ตินเองก็ไม่มีเหตุ
ผล มาร์ตินกลับไปบ่อน้ำนั้นอีกหลายต่อหลายครั้ง แต่
ทุกครั้งก็ไปก็ไม่มีใครคอยอยากไปด้วย มาร์ตินพยายาม
ชักชวนให้คนอื่นไปตั้งบ้านเรือนอยู่ที่ตรงนั้น ตรงปากน้ำ
บานที่ที่เรียกกวาลาบานที่นั้น ถึงมาร์ตินจะพูดอย่างไว้ว่า
กวาลาบานที่นั้นสวยงามดี มีปลาในน้ำอุดมสมบูรณ์ แม่น้ำ
ก็ใสแจ๋ว ทดินก็ดี ไม่มีตรงไหนมีน้ำและๆอยู่เลย
แต่ก็ไม่มีใครฟัง แล้วก็ไม่มีใครคิดจะไปอยู่ที่นั่นด้วย
เมื่อเห็นว่าคนในตำบลที่ตนปกครองไม่ยอมไปตั้ง
บ้านเรือนอยู่เช่นนั้นแล้ว มาร์ตินก็เขียนหนังสือถึง
รัฐบาลว่ากวาลาบานที่นี้เป็นที่ที่เหมาะสมจะอพยพคนตำบลนั้น
ที่ไม่มีที่ทำการเข้าไปตั้งบ้านเรือนอยู่ มาร์ตินเขียนหนังสือ
ไปหลายฉบับ รัฐบาลจึงตกลงให้อพยพคนจากตรงกัน
๑๐ ครอบครัวด้วยกันให้มาตั้งบ้านเรือนอยู่ที่กวาลาบานที่
แต่กว่าคนเหล่านั้นจะมาถึงก็อีกตั้งหลายเดือนต่อมา ใน

ระหว่างนั้นมาร์ตินได้ไปที่บ่อน้ำร้างอีกหลายหน ไปที่นั้น
ถึงจะไม่ได้ทำอะไร มาร์ตินก็ยังรู้สึกคิดใจและเกิดความ
รู้สึกอยากเห็นแสงจันทร์สาดส่องบ่อน้ำนั้น แต่ถึง
อย่างไรมาร์ตินก็ไม่มีโอกาสได้เห็น เพราะคนที่ไปด้วย
ไม่ยอมค้างคืนที่นั่น มาร์ตินช่างอยากให้คนหมากรากไม้
ที่นั่นพูดได้ จะได้บอกเล่าเรื่องลึกลับว่าเกิดอะไรขึ้น
จนถึงได้ละทิ้งถิ่นที่อยู่อันสวยงามและอุดมสมบูรณ์ไป
คงต้องถูกบีบบังคับให้ไปอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ใครหรือ
อะไรละที่ผลักไสเขาเหล่านั้นให้ทิ้งถิ่นไป คิดไปค้นไป
มาร์ตินยังมุ่งมั่นจะต้องค้นหาความจริงให้จนได้

ในที่สุดวันที่มาร์ตินรอคอยพวกตรังกานูอพยพมาก็
ได้มาถึง คนทั้งหมดมาเรือของรัฐบาลที่มาส่งไว้ที่ปาก
น้ำปูโล ห่างจากปากน้ำบานที่ไปราว ๑๒ ไมล์ มาร์ติน
ได้จัดแจงหาเรือได้จำนวนหนึ่งส่งไปรับคนเหล่านั้น
พร้อมด้วยข้าวของที่จำเป็นมาสร้างบ้านอยู่ มาร์ตินไม่ยอม
ให้คนทั้งหมดอยู่ที่กวาลาปูโลนานเกินไป เกรงว่าคนที่
นั้นจะพูดห้ามปรามไม่ให้คนจากตรังกานูไปอยู่ แต่ก็คิด
ที่ไม่มีใครพูดอะไร คงเป็นเพราะเห็นเป็นคนต่างถิ่นจึงไม่
รู้สึกเคียดแค้นแทน แต่สำหรับมาร์ตินคนเหล่านั้นพา
กันท้วงใจ เกรงจะเป็นอันตราย ดังนั้นตอนกลางคืน
ก่อนจะออกเดินทางไปที่กวาลาปูโลก็ได้ส่งพ่อหมอเผ่า
มัตยาชินมาพูดจา มัตยาชินเป็นหมอผีรู้เวทมนตร์คาถา
ต่างๆจึงได้พยายามพูดหว่านล้อมต่างๆนานา แต่มาร์ติน
ก็ยังไม่เปลี่ยนความตั้งใจ ในที่สุดมัตยาชินถึงกับยอม
วาทะกับพี่น้องให้อ้อนวอนไปบ้างขู่เข็ญไปบ้าง มาร์
ตินไม่เข้าใจเลยว่าทำไมมัตยาชินถึงได้ทักขรอนัก แต่
ก็ได้ตอบว่า ถ้ามัตยาชินเป็นห่วงเขานักก็ไปด้วยกัน
พ่อหมอเผ่าจึงเลื่อยหน้อยในตอนแรก แต่ตอนท้ายก็
ยอมไปโดยมีเงื่อนไขว่าถ้าตนอยากกลับเมื่อไรเป็นกบ
ได้ มาร์ตินก็ยอมรับเงื่อนไขนั้น ดังนั้นเมื่อมาร์ตินนำ
ขบวนเรือของชาวตรังกานูไปยังกวาลาบานที่ จึงได้มี
มัตยาชินนั่งไปในเรือของมาร์ตินด้วย มัตยาชินเนื้อตัว
สั่นด้วยความกลัว ปากก็พิมพ์คาถาอยู่ตลอดเวลา เพื่อ

ขับไล่ให้พ้นไป

เมื่อขบวนเรือแล่นตามากันไปในแม่น้ำนั้นเป็นเวลา บ่ายมากแล้ว พระอาทิตย์กำลังจะตก ตะวันยอแสงสาด แสงสีแดงฉานจับน้ำในแม่น้ำ ทำให้มาร์ตินเห็นว่า กวาลาบันที่ขามนั้นสวยยิ่งกว่าเคย ไม่ช้าอากาศก็สลับลง จึงเป็นอันปลุกกระท่อมหักที่ยังไม่ได้ต้อนนอนในเรือไป พลาทกอน เช้าวันรุ่งขึ้นจึงได้จัดแจงปลุกที่พักกัน คน ตรังกานูสันทัดในงานด้านนี้ เพียงสองวันทุกอย่างก็ร่วม ไปมากพอ มาร์ตินเลยไปหัวเราะเยาะมัตยาชินที่กลัว ไม่เข้าเรื่อง มัตยาชินก็เถียงว่า

“เรายังไม่ได้ขึ้นไปอยู่บนกล่นน้ำ เรายู่แต่ใน เรือของเรา เรื่อย่าเพิ่งไปดื่อกดีใจเลย”

“ก็เราทำงานอยู่บนบกตลอดทั้งวันนี่นา” มาร์ติน แย้ง

“แต่ตอนกลางคืนเรายู่ในเรือนะ แต่ได้โปรดเกิด รีบออกจากที่นั่นไปเดี๋ยวนี้เถอะ ไปประเดี๋ยวนี้แหละ”

“เหลวไหลนี่” มาร์ตินพูด มัตยาชินก็เลยไม่พูด อะไรอีก

ในวันที่สามมาร์ตินก็เข้าไปกับชาวตรังกานูเหล่านั้น เพื่อไปตัดไม้และก็ต้องเข้าไปใกล้บ่อมร้างนั้นเพื่อโค่น ต้นไม้มาทำเสา ในขณะที่คนเหล่านั้นกำลังฟันต้นไม้ได้ ต้นไม้ต้นที่กำหนดว่าจะโค่น ทุกคนก็ได้เห็นสิ่งแปลก เข้าโดยไม่นึกฝัน สิ่งนั้นคือห้วกะโหลกคน ๓ หัววาง เรียงกันเป็นแถวอยู่บนพื้น พอเห็นเข้าคนเหล่านั้นพากัน ถอยห่าง ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้ มาร์ตินเข้าไปพิจารณา ดูก็เห็นเป็นกะโหลกเด็กกับผู้หญิงและผู้ชาย ขณะที่จ้อง มองอยู่นั้น มาร์ตินมีความรู้สึกเหมือนว่าจะกะโหลกเหล่านั้น กำลังคอยตนอยู่ มาร์ตินจึงเห็นว่าไม่สมควรให้ห้วกะโหลกนั้นทั้งตากแดดตากฝนอยู่เช่นนั้นต่อไปอีก จึง ได้จัดแจงชุดหลุมฝังห้วกะโหลกทั้งสาม เสร็จเรียบร้อย แล้วก็ยังไม่ยอขึ้นอีกนานด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่าคนเหล่านั้นเป็นใคร เหตุใดจึงมาตายอยู่ที่ตรงนั้น

คืนวันนั้น มาร์ตินฝันขึ้นมาแต่ยังไม่สว่าง เมื่อ นอนอยู่ครู่หนึ่งก็นึกขึ้นได้ว่าตนเองอยากเห็นนกหัวว่า

บ่อมร้างในแสงจันทร์จะสวยเพียงไหน คิดเช่นนั้นแล้ว ก็รีบสวมรองเท้าขึ้นมาบนฝั่ง แล้วก็เดินตรงไปยังบ่อม ร้าง เดินไม่นานก็ถึงที่หมาย มาร์ตินได้ยืนเสียวอะไรอยู่ ข้างหลัง หันไปดูก็เห็นหมาตัวเล็กๆที่ตนนำมาด้วยนั่นเอง ที่เดินตามมาติดๆ แต่ทันใดนั้นเองหมาตัวนั้นก็กรางออกมา ด้วยความกลัว แล้วก็วิ่งห่างจากกลับไปทีไรอย่างไม่มี คิดชีวิตชีว่า มาร์ตินเลยไปดูรอบๆคิดว่าจะเกิดหมา ของตนเข้าให้แล้ว แต่ก็ไม่เห็นอะไรขยับเขยื้อนอยู่ใน พุ่มไม้ แม้กระนั้นมาร์ตินก็ค่อยๆก้าวไปข้างหน้า กลัวจะมีสัตว์ร้ายมาข่มขู่ซ่อนอยู่ แต่ทันใดนั้นมาร์ตินก็ขึ้นชะงัก ตัวแข็ง เพราะปรากฏว่าตรงหลุมที่ตนขุดและฝังห้วกะโหลกไว้เมื่อตอนเย็นนี้ ขณะนั้นห้วกะโหลกทั้งสามนั้น ได้กลับขึ้นมาอยู่บนพื้นดินใหม่ วางเรียงแถวกันอย่างที่ มาร์ตินแลเห็นในตอนแรก

มาร์ตินยืนนิ่ง ตกใจเสียจนขยับเขยื้อนไม่ได้ ความ คิดก็สับสนว่าใครเป็นคนขุดห้วกะโหลกทั้งสามขึ้นมา จะว่าพวกตรังกานู มาร์ตินก็เห็นเองแล้วว่าอย่าว่าจะ และต้องเลย เข้าใกล้ก็ยังไม่วางใจแล้ว จะเป็นสัตว์บ้า ไร สัตว์เหล่านั้นคงไม่สนใจห้วกะโหลกที่ทั้งอยู่แรมปี หรือ บังคืดก็ยิ่งกลัว ทั้งความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวของ สถานที่นั้น ยังทำให้มาร์ตินกลัวจับขั้วหัวใจ อยากจะวิ่ง ไปให้พ้นที่นั้นอย่างหมาของตัว แต่ก้าวขาไม่ออก มาร์- ดินยืนอยู่ที่นั่นนานเท่าไรก็ไม่รู้ และกลับมาที่เรือได้ อย่างไรก็ไม่รู้ จ่าอะไรหลังจากนั้นไม่ได้จินตนิเวศ

เมื่อมาร์ตินได้สติตื่นขึ้นมาแล้ว สว่างจ้าแล้ว มี ความรู้สึกว่าการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อก่อนสางนั้นเลื่อนๆ รางๆเหมือนฝัน คิดแล้วไม่อยากจะเชื่อว่าห้วกะโหลกนั้น จะขึ้นมาอยู่บนดินได้จริงๆ มาร์ตินจึงกลับไปบ่อมร้าง อีก และมันก็ยังอยู่บนดินอย่างที่เคยเห็นตอนก่อนสาง แม้ ว่าขณะนั้นจะเป็นเวลากลางวัน มาร์ตินก็ยังกลัวถึงกับ หनावะตั้น

มาถึงตอนนั้นมาร์ตินค่อยเข้าใจว่า เหตุใดมัตยาชิน ถึงได้กลิ้งกิ้งกิ้งหวา คงเป็นเพราะแถบที่ตนเป็นทัพ หลอนนั่นเอง มาร์ตินอยากจะเลิกกลัวความคิดที่จะสร้าง→

หมู่บ้านที่ตรงนั้นเสียเหลือเกิน แต่ไม่มีทางทำอะไรได้ เพราะรัฐบาลได้ขอมริบแผนการแล้ว เงินทองก็เสียไปมากแล้ว ฉะนั้นก็ต้องดำเนินต่อไป ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

บ้านของชาวตรังกานูที่อพยพมาเสร็จลงในวันนั้น ผู้คนจึงได้ขนย้ายข้าวของจากเรือนมา ทุกคนช่วยกัน อย่างกุลูกอของเด็กทั้งผู้ใหญ่ผู้หญิงผู้ชาย ดังนั้นพอตก บ่ายๆ การขนย้ายก็เสร็จ นับเป็นครั้งแรกในรอบสี่ร้อย ปีที่ได้มีผู้คนมาตั้งบ้านเรือนอยู่ที่กัวลาบานที่อีกครั้งหนึ่ง มารัตินยืนอยู่ตรงชายหาด มองดูดวงอาทิตย์ที่กลิ้งต่ำลงด้วยหัวใจอันหนักอึ้ง รู้สึกสังหรณ์ว่าจะต้องมีเรื่องเกิดขึ้น ทันใดนั้นพ่อบมอเผ่ามัตยาชินก็ได้กลานมาอยู่ข้างๆ พู่ว่า

“ข้าเห็นได้ว่านายรู้สึกสังหรณ์ว่าจะมีเรื่องร้ายเกิดขึ้น ข้าเฝ้าดูนายอยู่ตลอดทั้งวัน เมื่อคืนนายหายไปไหนนะ แต่ทั้งข้าหน้อยเถอะ รีบออกจากที่นี่ไปเสียประเดี๋ยวนี้แหละ ไปเสียตั้งแต่ยังมีเวลาพอ มาลงเรือข้าเถอะ เร็วเข้า”

“พวกตรังกานูนี้เล่า” มารัตินถาม

“ปล่อยเขาเถอะ เราเอาไปไหนไม่ได้หรอก เดี่ยวรัฐบาลจะโกรธเคืองเรา ปล่อยเขาไว้ที่นั่นแหละ เป็นความประสงค์ของพระอัลล่าห์เจ้าอย่างนั้น ว่าแต่นายเถอะ รีบไปกับข้าเถอะนะ ยังมีเวลาพออยู่”

“ถ้าพ่อบมออยากไปก็ไปเถอะ” มารัตินพูดทั้งๆ ที่ในใจจริงตนเองก็อยากไป แต่ไม่กล้าไปเพราะรู้สึกอายแก่ใจ ในที่สุดจึงพูดขึ้นอีกว่า “ไปซิ ไปเถอะ”

“เร็วเข้า ยังมีเวลา” บมอเผ่าพูดละล้าละลัก บีบแขนมารัตินไว้แน่น แล้วก็ร้องออกมาลั่น พลองซัมมือไปข้างหน้า “ดู คุณนั่นนะ”

มือพ่อบมอเผ่าที่ชี้ไปยังเกาะใหญ่ทางทิศใต้ในชั้นระริก มารัตินมองตามมือไปก็แลเห็นสิ่งหนึ่ง ซึ่งทำให้หัวใจแทบหยุดเต้น สิ่งนั้นคือเรือรูปร่างแปลก แล่นอ้อมเกาะตัดตรงมายังกัวลาบานที่ ที่หัวเรือก็ตาม ท้ายเรือก็ตาม ดูเหมือนเป็นบ่อมใหญ่ ใบเรือก็ใหญ่แปลก

เหมือนนั้นมีธงปลิวสะบัดอยู่ ลมทะเลตอนเย็นค่อยแรงขึ้นๆ และพัดออกจากฝั่ง แต่เรือแปลกพิลึกกลันกลับแล่นทวนลมตรงมายังกัวลาบานที่ “อะไรนั่น” มารัตินร้องถามเสียงแหบเครือ พ่อบมอเผ่ามัตยาชินตัวสั่นยังกัโใบไม้ไหว ได้แต่ท่องคาถา เอยนามพระอัลล่าห์อยู่ตลอดเวลา ในที่สุดก็ได้กระซิบขึ้นว่า “เร็วเข้านาย ยังมีเวลา พระอัลล่าห์ช่วย มาเถะนาย”

“เรือนั้นมันเรืออะไรกัน” มารัตินถาม “คงจะเป็นเรือสำเภาอะไรสักอย่างหนึ่ง” มารัตินพูดไปอย่างนั้นเอง ทั้งที่รู้ว่าเรือสำเภาที่มาจากจีน ไม่เคยมีรูปร่างอย่างนี้เลย แล้วก็ไม่มีเรือสำเภาลำใดที่แล่นทวนลมมาอย่างนี้ได้ และมารัตินก็รู้ว่า นี่แหละคือเรือของพวกเขา สเปนหรือโปรตุเกสในสมัยศตวรรษที่ ๑๕-๑๗ อย่างที่เคยเห็นในรูปภาพ อะไรกันนี้ เขาฝันไปหรืออย่างไร

บมอเผ่ามัตยาชินปล่อยมือที่บีบแขนมารัตินไว้ ถอยห่างออกมาพาลางกระซิบว่า

“นี่แหละเรือผีละ ข้าเคยได้ยินว่าพวกผีดำบลที่นั่นใช้เรือรูปร่างอย่างนี้ ถ้านายไม่ไป ข้าก็เห็นจะต้องลานายไปคนเดียวแหละ เพราะถึงอย่างไรคนก็ไปสู้ผีไม่ได้”

พูดแล้วก็ชักดาบสั้นขึ้นดั่งจากฝักมาขีดเขียนเป็นรูปอย่างหนึ่ง แล้วบอกมารัตินว่า

“คุณเฒ่านาย ข้าเขียนรูปขงกุล ฟาติมะไว้ไว้ให้ผีเห็นจะต้องกลัว ไม่กล้ามากล้ากราย เวลาที่นายตกอยู่ในระหว่างอันตราย คงจะช่วยป้องกันได้บ้าง เอลข้าต้องไปแล้ว ถ้าเห็นว่าสู้ไม่ได้ ถอยเสียดีกว่า”

ต่อจากนั้นมัตยาชินก็ก้าวลงไปบนเรือ แล้วก็วิ่งแจวอ้าวๆ ไปในความมืด มารัตินยืนดูอยู่จนมัตยาชินหายไปในความมืด ขณะนั้นมารัตินเกิดความรู้สึกว่าตัวเองอยู่โดดเดี่ยวอ้างว้าง แลเห็นแต่เรือผู้รูปร่างประหลาดนั้น ยังคงแล่นตรงใกล้เข้ามาๆ ทว่าทุกแห่งเงียบสงัด เสียเสียที่มารัตินได้ยิน ก็คือเสียงหอนโหยหวนของหมตัวเล็กนั้นเท่านั้น (อ่านต่อหน้า ๑๕๒)

บรรจบ พันธเมธา เล่า

นิทานนานาชาติ

นางนกเขา (นิทานอเมริกัน)

เรื่องผู้หญิงถูกลักเสี้ยว ลักเครื่องแต่งตัวแสดงกำเนิดของตน ทำนองเดียวกับนางมโนห์รา มีเล่ากันหลายต่อหลายถิ่น ของจีนก็มี ของญี่ปุ่นก็มีเป็นนางจากดวงจันทร์ ของมลายูเป็นนางเงือกที่เรียก อักันตุงของอเมริกาแถบชายฝั่งบาร์บาร์ก็มีเล่าเช่นเดียวกัน ดังที่ปีเตอร์ลัมเล่าไว้ในเทพนิยายจากชายฝั่งบาร์บาร์

เมื่อนานมาแล้วยังมีปราชญ์ผู้หนึ่งซึ่งรู้เขารู้เราใน
กัมภีร์กูรานจนได้เป็นครูสอน เป้าที่เคาะพอกข์ของ
ของประชาชนอย่างยิ่ง ปราชญ์ผู้นั้นชื่ออาห์เหม็ดบินอับดุล
ลา คือ อาห์เหม็ดลูกชายของอับดุลลา มีตำแหน่งเป็น
ตะเลิบ แสดงว่าเป็นคนฉลาดรอบรู้

อาเหม็ดเป็นคนกินง่ายอยู่ง่าย ไม่หลงไหลไปกับสิ่ง
 เขี้ยววนต่างๆ อาเหม็ดไม่ดื่มเหล้าไม่สูบบุหรี่ ไม่ยุ่งเกี่ยว
 กับผู้หญิง ที่อยู่ก็อยู่ในเต็นท์ที่ถั่งจะอยู่พอสบายแต่ก็ไม่
 ได้ตกแต่งหรูหรา อาหารก็ปรุงง่ายๆ ไม่มีเฟ้อสัตว์อย่าง
 หมูสุกมีผู้เคร่งศาสนาพึงปฏิบัติ แต่แม้กระนั้นอาเหม็ด
 ก็เป็นคนใจกว้าง ผ้าใบปิดหน้าเต็นท์จะฉลบบนรับแขก
 ตลอดเวลา แล้วก็กินอาหารด้วยกันไม่ว่าจะเป็นอาหาร
 ชนิดใด และไม่ว่าแขกนั้นจะเป็นเพื่อนหรือคนแปลกหน้า

วันหนึ่งอาหเม็ดได้ตัดสินใจออกเดินทางไปเคารพที่
ฝังศพของนักบุญผู้หนึ่งซึ่งอยู่ห่างบ้านไปมาขนาดต้อง
เดินทางถึง ๒ วัน อาหเม็ดจัดแจงเอาลูกอินทผลัมแห้ง
บรรจุถุง กับเงินนิดหน่อยแล้วก็ออกเดินทางแต่ตรู่ เดิน
ไปได้ไม่กี่ไกลก็ได้พบเพื่อนคนหนึ่ง อาหเม็ดทักว่า

“สวัสดี ชัชชนัน ออกมาทำไมนะแต่เช้าตรู่”

“จะไปธุระในเมือง” อีกฝ่ายหนึ่งตอบ “แล้ว
อาหเม็ดล่ะ”

“ข้าจะไปเคารพศพของท่านสดอ้า!” อาหเม็ด

ตอบ

“โอโฮ ไปไกลมากนั้ พระอัฐลาหังค์คุมครองด้วย
เถอะ” เพื่อนอาหเม็คอทานพลางให้พร

“ด้วยความคุ้มครองของพระอัลลาห์ ข้าคงจะถึง
ท่านพรุ่งนี้” อาหมัดตอบ

“ขอพระเจ้าคุ้มครอง ไปตามทางละก็ระวังนะ”
 อีซุซันเตือนขึ้น “เพราะจะต้องข้ามแม่น้ำแล้วก็แม่น้ำ
 นั้นก็กว้างกว่านั้นจะมีฝัชนมารบกวนอยู่บ่อยๆ”

“พระคัมภีร์ของข้า ฝืนคงไม่มาทำร้ายข้าหรอก”

“ถ้าเช่นนั้นก็ต้องขอพระอัลลาห์ได้โปรดคุ้มครอง
ให้ไปโดยตลอดปลอดภัย”

“สำหรับเพื่อนด้วยเช่นเดียวกัน”

แล้วคนทั้งสองก็แยกทางกันไป และอาเหม็ดก็
เดินทางต่อไป เดินไปถึงที่ท้องคัมภีร์กูรานเรื่อยไป ดังนั้น
จึงไม่เคียดรอนเลยว่าจะถูกฝืนรบกวน และอาเหม็ดก็
รูควาผยขนนมหตถงราย พวกผยขนนที่เป็นผยร่ายมกจะไป
เที่ยวหลอกคนอยู่ตามป่าช้าตามภูเขอันเปลี่ยว คนเดิน
ทางคนใดผ่านมาเป็นกระโดดขึ้นหลังบังคับให้แบกตนไป
จนกระทั่งรุ่งสาง พวกผยร่ายนัองที่ททำให้เกิดภาพ
ลวงตาขึ้นกลางทะเลทราย (อ่านต่อหน้า ๑๑๕)

นางนกเขา - ต่อจากหน้า ๒๗

ทำให้คนเดินทางแลเห็นเป็นน้ำเป็นเต็นท์เป็นต้นปาล์ม
แล้วก็ตะเกียกตะกายจะไปให้ถึงที่นั่น จนกระทั่งหมดสติ
ไปเพราะความกระหายน้ำ บางทีฝ้ายนั้นก็จะทำให้ลมพัด
กลบหนทางที่เดินมาให้หายไปหมด เหลือवलหลังกลับไป
จะไม่เห็นพวกที่มาด้วยกัน และที่เกิดพายุทะเลทราย
ขึ้นในทะเลทรายอันอ่าวว่างนั้น ก็ว่าเป็นฝีมือของฝ้าย
พวกร้ายๆ ทั้งสิ้น บางทีก็ทำให้ม้าเสีย ไปต่อไป
ไม่ได้ แพะแกะก็ตกใจตาย แต่ฝ้ายพวกดีๆ บางทีจะ
ช่วยป้องกันสัตว์เลื้อยให้พ้นจากสัตว์ร้าย ถ้าแตกฝูง
ก็ช่วยไล่ต้อนให้รวมฝูงกันแล้วก็นำกลับบ้าน ฝ้าย
อาจจะเป็นผู้นำ เป็นนก หรือเป็นเนื้อสมันไปเที่ยว
หลอกล่อนอยู่ตามแม่น้ำบ้างทะเลทรายบ้างตามภูเขาบ้าง
บางทีก็เนรมิตเป็นวังอันหรูหรา ตกแต่งอย่างสวยงาม
มีคนรับใช้มากมาย ซึ่งล้วนแต่สิ่งทีสร้างขึ้นด้วยกลมายา
ทั้งสิ้น ถึงแม้ฝ้ายเหล่านี้จะกินจะดื่มจะนอนอย่างคน แต่
ก็หาใช้คนไม่ จะว่าเป็นเทวดานางฟ้าก็ไม่ใช่ ใครๆ ก็
ไม่รู้ว่ฝ้ายเกิดมาจากอะไร แต่ถ้าพูดตามความเชื่อของ
คนโดยมากที่เชื่อว่าคนสร้างขึ้นมาจากดิน เทวดานางฟ้า
สร้างขึ้นมาจากแสงสว่าง ถ้าเช่นนั้นฝ้ายก็ต้องเกิดมา
จากไฟที่ไม่มีควัน

แต่ไม่ว่าจะเป็นฝ้ายที่ดทรร้าย ตะเลียบอาหเม็ดก็
ไม่สนใจ ไม่กลัว ในเมื่อเชื่อมั่นว่าอย่างไรเสียพระ
อัลลาห์คงจะต้องคุ้มครองป้องกัน คิดดังนั้นแล้วก็
เดินทางเรื่อยไป ข้ามหุบเขาแห่งหนึ่งไปอีกแห่งหนึ่ง
เลียบไปตามเชิงเขา จนกระทั่งมาถึงแม่น้ำ ขณะนั้น
พระอาทิตย์กำลังจะตกอยู่แล้ว อาหเม็ดจึงลงไปอาบน้ำ
ในแม่น้ำก่อนสวดมนต์ตอนเย็น อาบน้ำเสร็จแล้วก็
หันหน้าไปทางตะวันออกทางเมืองเมกกะ สวดมนต์
เสร็จแล้วก็กินลูกอินทผลัม แล้วก็เอนหลังในผ้าใกล้ๆ
กันนั้น แล้วก็หลับสนิทไม่มีฝันร้ายหรือฝันใดๆ มา
รบกวนเลย

เช้าขึ้นตะเลียบอาหเม็ดตนนั้นก็ตรงไปยังแม่น้ำเพื่อ
ชำระร่างกายอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้อาหเม็ดได้เห็นสิ่ง

แปลกตา จนถึงกับตกตะลึงจ้องจ้องแต่ยังไม่ถึงฝั่งน้ำ
แล้วก็เลยเพลिनคอยู่ตรงนั้นเอง ภาพที่อาหเม็ดเห็นก็คือ
หญิงสาวสวยที่สุดเท่าที่อาหเม็ดเคยเห็นมา กำลังอาบน้ำ
อยู่ในแม่น้ำนั้น แลเห็นผมดำลึบสยายอยู่เต็มไหล่ ผิว
ดูเป็นสีทองอยู่ในแสงแดดยามตะวันตก อาหเม็ดค่อยๆ
ขยับไปทีละมิดๆ แล้วก็ไปซ่อนอยู่หลังพุ่มไม้ ทันใดนั้น
อาหเม็ดก็ก้มลงดูเท้าของตน แลเห็นสิ่งหนึ่งกองอยู่
เมื่อหยิบขึ้นดู ก็เห็นเป็นเสื้อคลุมสีขาวนุ่มมีลักษณะ
เหมือนปักกับขนของนกเขา อาหเม็ดยื่นกำลังนั้นไว้
ไม่กระดุกกระดิก จนกระทั่งหญิงในน้ำอาบน้ำเสร็จก็ขึ้น
ตลิ่งขึ้นมามองหาเสื้อคลุมขนนกเขา แต่ก็หาเห็นเสื้อไม่
กลับแลเห็นอาหเม็ดกำลังถุกถ้อย หญิงสาวจึงร้องขอ
ขึ้นว่า

“ท่านผู้แปลกหน้า ขอเสื้อข้าเถอะ ถ้าไม่มีเสื้อ
ข้าอยู่ไม่ได้ ข้าต้องตาย”

“ไม่ได้หรอก นางฝ้ายแสนสวย” อาหเม็ดตอบ
ถึงแม้อาหเม็ดจะพยายามหลีกเลี่ยงไม่ให้เจอเจอฝ้าย
หรือฝ้ายใดๆ แต่กระนั้นก็ยังรู้ได้ว่าใครเป็นฝ้ายใครไม่ใช่
“ข้าจะเก็บเอาไว้เป็นที่ระลึกถึงนาง”

ได้ยินเช่นนั้น หญิงสาวก็ร้องให้ อ้อนวอนต่อไป
ว่า “ได้โปรดเถิดท่าน ขอเสื้อข้าเถอะ ถ้าไม่มีเสื้อ
ขนนกแล้ว ข้าก็บินไม่ได้ แล้วข้าจะกลับไปหาพี่น้อง
ของข้าที่อยู่บนฟ้าได้อย่างไร ข้าคงไม่มีวันได้เห็นบ้าน
อีกต่อไป โปรดคืนเสื้อให้ข้าเถอะ แล้วจะให้ข้าทำอะไร
ข้าสัญญาว่าจะทำให้ทุกอย่างที่เคียว”

“ข้าจะให้ขนนกเขาแก่นาง” อาหเม็ดพูด “ถ้า
นางสัญญาว่าจะพบกับข้าที่นอกตอนเช้าตรู่อะไรในอีก
๑๕ วันข้างหน้า แล้วสัญญาว่าจะทำตามทีข้าขอร้อง
ทุกอย่าง”

“ตกลง เพียงแต่ขอเสื้อขนนกคืนให้ข้าเท่านั้น
แหละ”

เมื่อได้เสื้อแล้ว นางก็เอามาคลุมไหล่ แล้วก็หายไป
ในพริบตา มองดูไม่เห็นอะไรเลยนอกจากนกเขาสีขาว→

ห้องบินผ่านหัวไปทางปากน้ำ อาเหม็ดคอยเฝ้าอยู่ริมคลอง
กรุหนึ่งและก็ได้รับรางวัลโดยได้เห็นนกเขาฝูงหนึ่งราว
๑-๒ ตัว บินวนเวียนอยู่เหนือหัว บินพลากระพือปีก
ไปพลาไป บางทีก็ลอยอยู่นิ่งๆ เหมือนดังว่าจะพินิจ
พิจารณาดูอาเหม็ดอย่างถถ้วน อาเหม็ดเองก็แน่ใจว่า
หญิงสาวที่เป็นผีอินประเภทหนึ่งและที่ตนค้นเจอให้ก้อยู่
ในฝูงนกเขาฝูงนี้ด้วย

ต่อจากนั้น ตะเลียบอาเหม็ดก็เดินทางต่อไปจนกระทั่ง
ถึงที่ฝั่งศพของนักบุญซิดีอาลีในตอนบ่ายวันนั้นเอง ที่
ฝั่งศพของท่านเหล่านั้นจะมีกำแพงสูง ๔ ด้านแต่ไม่มี
หลังคา เพราะนักบุญทั้งหลายไม่ต้องการเช่นนั้น ท่าน
เหล่านั้นอยากจะได้สายฝน อยากเห็นนกเห็นท้องฟ้ามาก
กว่า ที่ฝั่งศพโดยมากอยู่ในสวนโอลิฟ และก็มีสุเหร่า
อยู่ใกล้ๆ อาเหม็ดไปทำการสักการะและสวดมนตร์ แล้ว
ก็พักอยู่ในหมู่บ้านใกล้ๆ นั้นเกือบ ๒ อาทิตย์ แต่กลับ
กลับไปให้ทันเวลานัดตอนรุ่งสางที่ริมแม่น้ำนั้น และ
ไม่ต้องคอยนานก็ได้มีนกเขาตัวหนึ่ง มาบินวนๆ อยู่
เหนือหัวแล้วก็ได้ลงมาที่พื้นดินใกล้ๆ ตัวอาเหม็ด ถอด
เสื้อขนนกออก พูดว่า

“เข้ามาแล้วความสัญญา ท่านจะต้องการอะไรจากข้า
อีก”

“ข้าอยากได้นางเป็นเมีย” อาเหม็ดพูด

“อะไรกัน” หญิงสาวถาม “สาธิตาท่านห้ามผู้ชาย
ได้เมียเป็นผีอิน แล้วท่านไม่ใช่ผู้ชายธรรมดา ท่าน
เป็นถึงตะเลียบเป็นครูเป็นนักปราชญ์ ท่านไม่เคยคิดถึง
เรื่องนบียงหรืออย่างไร”

“กิดซี” อาเหม็ดตอบ “กิดมาตลอดทั้ง ๑๕ วัน
ทีเดียว แต่ข้าเห็นแจ่มแจ้งว่าความงามของนางเป็น
ความงามของนางฟ้า หากไซ้ของผีอินที่ถลอกกำเนิดจากไฟ
ที่ไม่มีควันไม่ และผีอินที่ใดๆ พระอัลล่าห์ก็ยังพูดถึง
ว่าเป็นพวกที่อยู่ในถ้อยในคำเป็นอันดี ถ้วนนับเข้าเป็น
พวกนางฟ้าเทวดาด้วยซ้ำไป”

“ก็อาจเป็นได้” หญิงสาวพูด พลังถอนใจ “แต่
คนของข้าเป็นผู้ที่อยู่บนฟ้ากับที่แม่น้ำ บ้านของข้าก็อยู่
ในเมฆ ข้าคงจะนำความสุขมาให้มนุษย์เดินดินอย่าง

ท่านไม่ได้หรอก”

“แต่ข้าก็คงหาความสุขไม่ได้ถ้าไม่มีนาง แต่อย่างไร
ก็ตาม นางต้องรักษาสัญญาแล้วมากับข้า” อาเหม็ดพูด
พลาพลาเสื้อขนนกของหญิงสาวมาหนีบไว้ แล้วหันออก
เดินกลับบ้าน หญิงสาวจำต้องตามมาด้วย และอาเหม็ด
ก็พาหญิงสาวไปยังเต็นท์ของตน และจัดแจงแต่งงาน
ในงานแต่งงานบรรดาเพื่อนฝูงและเพื่อนบ้านต่างพากัน
เดินเต็นท์ได้เห็นหน้าเจ้าสาวแวบหนึ่งว่าสวยไม่น้อยทีเดียว
ใครๆ ต่างก็อยากรู้ว่าหญิงสาวมาจากไหน แต่ห้ามใคร
คาดคิดเลย ว่า หญิงสาวนี้แท้ที่จริงคือผีอิน อาเหม็ดเอง
ก็ไม่ยอมบอกใคร ส่วนเสื้อขนนกนั้นได้หาที่ซ่อนไว้เป็น
อย่างดี จะทำลายเสื้อก็เกรงจะเป็นอันตรายเป็นแก่เจ้าของ
แต่ที่ซ่อนไว้ก็อดกลัวไม่ได้ว่า ถ้านางพบเข้าเองจะสวมใส่
และบินหนีไปเสีย

เดือนปีผ่านไป อาเหม็ดกับเมียผีอินอยู่ด้วยกันอย่าง
มีความสุข จนมีลูกชายถึงสองคน แต่ละคนเติบโตขึ้น
มาสวยงามและเฉลียวฉลาดเป็นพิเศษ เป็นที่อิจฉา
ริษยาของเพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียงทั่วไป อาเหม็ดได้
ละเส้นที่มาปลูกบ้านอยู่และบ้านก็เปิดประตูต้อนรับ
เพื่อนบ้านเพื่อนฝูงและแขกแปลกหน้าเช่นเคย ฝ่ายภรรยา
ที่เป็นผีอินนกเขาแม้จะรักอาเหม็ดรักลูกสักปานใดก็ยัง
อดคิดถึงบ้านคิดถึงท้องฟ้า แม่น้ำและพื้นท้องของตนไม่
ได้ แต่ก็ได้พยายามซ่อนไม่ให้สามีและลูกได้รู้ได้เห็น
ว่าตนคิดถึงบ้าน อาเหม็ดเองจึงคิดว่านางคงจะลืมบ้าน
ลืมความเป็นอยู่ดั้งเดิมได้หมดสิ้นแล้ว หากได้นึกไปถึง
ไม่ว่าผีอินเป็นพวกอิสระ จะพอใจมีชีวิตอย่างมนุษย์ได้
อย่างไร

อยู่มาวันหนึ่งลูกชายทั้งสองของอาเหม็ดได้ไปเล่น
กันที่มุมห้อง ตรงที่ที่พ่อสั่งห้ามนกเขาไม่ให้เข้าไปและ
ก็ปรากฏว่าเด็กทั้งสองนั้นไปเห็นขนนกกองอยู่ พอหยิบ
ขึ้นมาด้วยความอยากรู้ ก็เห็นเป็นเสื้อขนนกสีขาวเหมือน
ขนนกเขา เห็นเช่นนั้นจึงวิ่งเอาไปอวดแม่ด้วยความ
ตื่นเต้น ตามแม่ว่าเป็นเสื้ออะไรมิได้ทำไ้ พอเห็นเสื้อ
ขนนก นางผีอินนกเขาก็ตกตะลึงไม่รู้จะตอบว่าอะไร
ได้แค่จูบลูกอย่างทะนุถนอม (อ่านต่อหน้า ๑๖๒)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง

บรรณาธิการ

ภาพปก

สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าสิรินธร
เทพรัตนสุภา และสมเด็จพระเจ้าลูก
เธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์
ขณะทรงรับไทยในการเดินวิ่ง พระ
ฉายาลักษณ์ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
พระราชทานหนังสือพิมพ์สตรีสาร

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

สัท เสือแผลงกริ

เชื้อชื่น ศรียากย์

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกศล กระจำรังคัน

กองธุรการ

ปริกา หนูหนักกี สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวตะมะ

วัชรินทร์ เรียวพิทยาการ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ อ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ อ.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสม โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพวรรณ คุณวิศาล

ยุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุขมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล อ.บ.

นางนงเขา - ต่อจากหน้า ๑๒๐

แล้วก็ให้ออกไปข้างนอก สัญญาว่าจะบอกให้ภายหลัง
เมื่อกลับเข้ามาแล้ว

เมื่ออยู่ลำพัง นางชื่นชังใจ มือถือเสื้อขนนกไว้
เหมือนดั่งว่าไม่อาจจะทิ้งลูกทิ้งสัวไปได้ แต่แล้ว
ท้องฟ้าสครามเบื้องบน พวกฟ้าๆ น้อยๆ ของนางบินว่อน
วนเวียนอยู่บนฟ้าตรงประตูสวรรค์ อย่างไม่ได้สนใจกับ
เวลา หรือชีวิตอันยืนยาว เสียงปีกนกที่กระพืออยู่บนฟ้า
เสียงน้ำในแม่น้ำต่างพากันเรียกร้องให้นางกลับไป ไป
เล่นน้ำด้วยกันไปบินโฉบเฉี่ยวไปมาด้วยกัน ในที่สุดนาง
ก็ตัดสินใจเอาเสื้อขนนกขึ้นคลุมตัว แล้วก็บินหายกลับไป
ครั้นอาหมัดกลับมาเห็นเสื้อขนนกหายไปก็รู้ได้ทันที

ว่าเกิดอะไรขึ้น จึงได้เล่าให้ลูกฟังว่า แม่ของเด็กทั้งสอง
นั้นเป็นผีบิน ที่บ้านอยู่ในท้องฟ้า และบัดนี้นางได้จาก
ลูกจากสัวกลับไปยังบ้านเกิดเสียแล้วเพื่อไปอยู่รวมพื
รวมน้องที่นั่น เด็กทั้งสองได้แต่ร้องไห้คิดถึงแม่

ผีบินไม่ได้กลับมาอีกเลย แต่นานๆ ที่เมื่ออาหมัด
อยู่ตามลำพังก็จะนึกเขาสัวมาบินวนเวียนอยู่เหนือหัว
เหมือนดั่งจะกล่าวคำอำลาและขอยกย และเมื่ออยู่หลายต่อ
หลายครั้งที่เด็กทั้งสองกำลังเล่นกันหาได้สังเกต
ไม่ว่ามีนกเขาสัวบินมาที่เหนือหัวเด็ก ทำท่าเหมือนดั่ง
จะกางปีกแต่ต้องเนื้อตัวเด็กทั้งสองแต่ไม่กล้า กลัว
จะถูกจับตัวได้ จะต้องมาอยู่ในกลุ่มมนุษย์อย่างครั้ง
ที่แล้วอีก ♣

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

มาวรับที่สำนักงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๓๐.๐๐ บาท	๔๐.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๖๕.๐๐ บาท	๘๕.๐๐ บาท	๑๑๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๓๐.๐๐ บาท	๑๗๐.๐๐ บาท	๒๒๕.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ที่สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารศรีทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๘๑๕๑๖

ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

บรรจบ พันธเมธา เล่า

นิทานนานาชาติ

เจ้าหนังกู (นิทานพื้นแผ่นดิน)

เรื่องเจ้าเงาะหรือพระสังข์คงจะเป็นนิทานของชาวอารยันมาก่อน ถึงแม้พื้นแผ่นดินจะอยู่ห่างไกลจากทางภาคตะวันออกไม่น้อย ก็ยังมีเรื่องคล้ายคลึงกันดังที่ปรากฏในนิยายชาวบ้านยุโรป ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีเด็กขอลานคนหนึ่งได้เข้าไปของานพระท่า พระกรับไว้แต่พูดว่า “เราจะรับเจ้าไว้ทำงาน แต่เพราะเจ้ายังเล็กนัก เจ้าจะต้องรับใช้เราไปจนตลอดชีวิตของเราโดยไม่มีเงินเดือน ตกลงไหม”

เด็กนั้นก็ยินยอม พระเลียงคุดเด็กนั้นเหมือนลูกก็จริง แต่ก็เข้มงวดจนเด็กนั้นก็คอยอยู่เสมอว่า “ถ้าพระตายลงเมื่อไรละก็ เราเป็นไปพันพันพันทีเดียว”

แล้วในที่สุดพระก็ตายลง เด็กนั้นซึ่งขณะนั้นโตเป็นหนุ่มแล้วไม่ได้อะไรเลย จึงฉวยได้เสื้อหนึ่งออกจากที่ปักเงินมั่งตรงไปในเมือง ขณะที่ได้เดินไปตามถนนก็ได้มีรถเทียมม้ามีชายคนหนึ่งนั่งอยู่แล่นผ่านไป คนขับรถร้องตะโกนลั่นเมื่อเห็นเด็กนั้นใช้เสื้อหวดชายม้าขาวตลอดทาง “หยุดที่ หยุดหวดเสื้อเสียที่ ม้าข้าคืนหมด”

“ก็ข้าจะหวดของข้าแล้วจะเป็นไรไปเล่า” เด็กหนุ่มนั้นร้องตอบ

ต่อมาไม่ช้า คนขับรถนั้นก็ร้องบอกให้หยุดหวดเสื้ออีก และเด็กหนุ่มนั้นก็ร้องตอบไปอีก จนกระทั่งหมดที่ตาม คนที่นั่งในรถจึงร้องชวนกันว่า

“ไม่อย่าขึ้นรถไปด้วยกันหรือ”

เด็กหนุ่มรีบขึ้นไปนั่งด้วยความเต็มใจ ทันใดนั้นรถก็ไถหนะฮันขึ้นไปในอากาศอย่างรวดเร็วกระพริบตาหันจนหัวลูกชนยังกับหลอดทองเหลือง ครั้นถึงที่หมาย รถ

ชะลอลงจอด ชายที่นั่งมาในรถจึงแนะนำตัวเองว่าตัวนี้คือพี่ชาย พี่ชายถามขึ้นว่า

“กลัวไหม”

“ไม่กลัวสักนิด” ชายหนุ่มตอบ “สนุกดีเสียอีก”

“ถ้าอย่างนั้นอยากมาเป็นสมุนของข้าไหมละ” พี่ชายถาม และชายหนุ่มก็ตอบตกลงทันที พี่ชายจึงพาเข้าไปในปราสาท และมอบหมายหน้าที่ให้เลี้ยงสัตว์

วันหนึ่งก่อนที่พี่ชายจะออกจากปราสาทไป ก็ได้สั่งชายหนุ่มให้คอยคูลูก ๒ ใบที่ติดอยู่บนเตาไฟ ให้ไฟลุกโชนอยู่ตลอดเวลา แต่ห้ามเปิดหม้อคว่ำมีอะไรในนั้น ก็ให้ไปจัดแจงเอาเนื้อไปให้ม้า เอาฟางไปให้คน พอพี่ชายออกจากปราสาทไป ชายหนุ่มก็อดใจไว้ไม่ไหว ต้องแอบเปิดหม้อใบเล็กดู และก็แลเห็นพระที่ตนเคยรับใช้อยู่ในหม้อนั้น ชายหนุ่มเห็นเช่นนั้นจึงรีบใส่ฟันเข้าไปให้ไฟลุกโชนขึ้น แล้วร้องบอกพระว่า “หอนตัวให้จมลงไปอีกหน่อย ให้น้ำท่วมตัว” ทั้งนี้เพราะรู้ว่าพี่ชายพอใจเช่นนั้น

ในวันรุ่งขึ้น ชายหนุ่มก็แอบคูลูกอีกใบหนึ่งเห็นในนั้นมีทองคัมอยู่ ชายหนุ่มจึงจัดแจงเอาแขนจุ่มลงไปจนถึงข้อศอก พอทองคัมแขนขึ้นมา ก็เอาแขนมาขึงไปที่ผม ใช้ผมเช็ดทองออกจนหมด ต่อจากนั้นก็ไปเลี้ยงคุดสัตว์ตามคำสั่ง ก็ได้ไปเห็นเสื้อหนังหมวกพี่ชายเอี๊ยะหนังกูเอาไว้ทั้งตัว มีหัวมีหูมีจมูกครบ (อ่านต่อหน้า ๑๑๘)

ความรักทำให้ใจกว้าง—ต่อจากหน้า ๑๗

เขาก็ยังเป็นเขาคเดิม ทำงานหрок แต่เปลี่ยนบ่อย บางทีก็ว่างเป็นปี แต่เมื่ออดหัวใจของเขาน่ารักจริงๆ เธอหาความสุขจากความรักที่มีอารมณ์ขันของเขา จากความใจดี มีเมตตาของเขา จากความสุภาพซื่อใจของเขา และถึงอาจจะมีปัญหาจากความไม่ได้เรื่องได้ราวของเขา แต่เธอไม่เคยแสดงให้ใครเห็น ไม่เคยบ่นให้ใครฟัง ไม่เคยขมวดคิ้วว่าหน้าเขาใจดำไม่ช่วยเธอทำมาหากิน หากกลับสงสาร เห็นใจ และคอยช่วยหางานใหม่ที่ถูกต้องใจเขาให้เสียด้วย

สุภาพสตรีทั้งสองที่ผมเอ่ยถึงนั้น เป็นผู้ที่อยู่ในฐานะที่จะเลือกใครก็ได้ และมีผู้เสนอหน้ามาให้เลือกนับ

ไม่ถ้วนคน ไม่ใช่ไม่มีใครจะเลือกถึงได้ต้องเลือกคนที่บกพร่องเห็นปานนั้น ใครว่าความรักทำให้ตาบอดผมต้องขอเถียงแน่ โดยเฉพาะในกรณีของคุณสุภาพสตรีคุณ ถ้าว่าความรักทำให้ใจกว้าง ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง และอดทนทะนุถนอ

ไม่มีใครจะได้อย่างสมบูรณ์แบบหрокในโลกนี้หรือโลกไหนก็ตาม ถ้ารักจะมีคู่ชม ก็ต้องรักความดีและทนความไม่ดีของเขาได้ ถ้าอยากจะรักแต่ความดีอย่างเดียว ก็อย่ารักใครเลย มิเช่นนั้นรับรองจะต้องผิดหวัง

แต่ความผิดหวังคือ 'เครื่องเทศ' ของชีวิต ชีวิตที่ขาดเครื่องเทศจะไม่รสชาติเกินไปหрокหรือ? ❀

เจ้าหนั้หมู — ต่อจากหน้า ๒๗

ทุกส่วนที่หมูนี ครั้นถึงเวลาเอาอาหารไปให้คนกับม้า ชายหนุ่มก็เอาเนื้อไปให้คน เอาหญ้าไปให้ม้า ม้าเห็นเช่นนั้นจึงพูดขึ้นว่า

“ท่านทำสลับกันหมด ไม่เป็นไปตามคำสั่ง เดียวฝักรายกลับมา มันต้องฆ่าท่านเสียเป็นแน่ รีบไปจากที่นี่ด้วยกันเถอะ”

“ไปซิ” ชายหนุ่มตอบรับอย่างยินดี

“ก่อนไปไปเอาดาบออกจากกำแพงเสียก่อน” ม้าสั่ง

“แต่ว่ามันหนักจังเลย ท่านไม่มีแรงดึงมันออกจากที่หрок แต่ที่กำแพงนั้นมีกระดิกน้ำแขวนอยู่ใบหนึ่ง ดึงเสีย ๑ อีกแล้วลองมาปลดดาบออก ดาบจะเบาเหมือนขนนกทีเดียว แล้วหยิบหอกของนั่นไปด้วย ในหอกมีหินก้อนหนึ่ง มีชันหนึ่งกับน้ำมันหนึ่ง และที่กำแพงนั่นเองจะมีเครื่องทรงดวงดาว เครื่องทรงดวงจันทร์ เครื่องทรงดวงตะวันแขวนอยู่ด้วย เอาไปให้หมดนะรวมทั้งเสื้อหนังหมูด้วย”

ชายหนุ่มก็ทำตามที่มาสั่งทุกประการ เมื่อได้ของครบทุกอย่างแล้ว ก็รีบปล่อยม้าออกมาจากคอก แล้วก็ออกเดินทางอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่ม้าจะพาไปได้ ฝักรายได้สอนม้าให้วิ่งได้ทุกที่ทั้งยังเหาะได้เสียอีกด้วย

เมื่อฝักรายกลับมาถึงปราสาท ก็รู้ได้ทันทีว่าทั้งม้าทั้งคนได้พากันหนีไปหมดแล้ว จึงได้รับติดตามไปในทันที มาคาดไว้แล้วอย่างไรเสียฝักรายก็ต้องตามมาแน่ เมื่อเดินทางกันมาได้ไกลพอควร ม้าก็พูดขึ้นว่า

“หันไปดูซิ เห็นอะไรบ้าง”

“ดูเหมือนจะมีนกตัวเล็กๆ บินตามเรามา”

ต่อมาครู่ใหญ่ๆ ม้าให้ชายหนุ่มหันไปดูอีก คราวนี้ชายหนุ่มเห็นเรือใบใหญ่แล่นตามมา “นั่นละฝักรายตามมาละ” ม้าพูดพลางสั่งว่า “เอาไม้ชันนั้นขว้างลงไป”

ชายหนุ่มก็ทำตาม ในพริบตานั้นก็ปรากฏเป็นน้ำไม้→

ใหญ่สุดขึ้น เป็นป่าทึบจนฝรัายตามเข้ามาไม่ได้ ต้องย้อนกลับไปเอาขวานเพื่อจะถางทาง ครั้นถางทางพอผ่านไปได้แล้ว ก็กลับไปปราสาทเอาขวานไปเก็บ หมาจึงจอกตัวหนึ่งก็เสนอจะเฝ้าไว้ให้ฝรัายก็ไม่ยอม ต้องกลับไปปราสาทเอง พอกลับมา ม้าก็พาชายหนุ่มไปไกลไม่น้อยแล้ว แต่กระนั้นม้ามักสั่งให้ชายหนุ่มหันไปดู ก็แลเห็นนกตัวเล็กๆ บินตามมา ครู่ใหญ่ๆ ก็ให้ชายหนุ่มหันไปดู คราวนั้นแลเห็นเป็นปราสาทใหญ่ตามมา ม้าจึงพูดว่า

“นั่นละฝรัายละ ขว้างหินในท่อนันลงไปเร็ว”

ชายหนุ่มก็ขว้างหินก้อนนั้นลงไปตามที่ม้าสั่ง และหินก็กลายเป็นภูเขาใหญ่ในทวีปตานัน ซึ่งฝรัายข้ามมาไม่ได้ ต้องย้อนกลับไปปราสาท ไปเอาเครื่องมือมาเจาะภูเขาให้เป็นอุโมงค์ เมื่อกลับไปปราสาทเอาเครื่องมือไปเก็บ ม้าก็ไปไกลมากแล้ว แต่เมื่อมาให้ชายหนุ่มหันไปดู ชายหนุ่มก็เห็นเป็นนกกระจอกบินตามมา ครู่ใหญ่ๆ หันไปดูอีก ก็แลเห็นเป็นโบสถ์ใหญ่โถ่หลังมา ม้าจึงพูดว่า

“นั่นละฝรัายละ จัดแจงทงหม้อน้ำใบนั้นลงไปเร็ว”

ชายหนุ่มก็ทำตาม น้ำในหม้อน้ำก็กลายเป็นมหาสมุทรใหญ่ที่ฝรัายไม่อาจข้ามไปได้ หมาจึงจอกตัวนั้นก็วิ่งมาบอกว่า

“ดื่มน้ำเข้าซิ ดื่มให้น้ำแห้งเลย”

ฝรัายก็ทำตาม แต่น้ำก็ไหลออกไปทางข้างหลัง หมาจึงจอกจึงพูดขึ้นว่าจะอุดรูที่น้ำไหลออกมาทางนั้นให้ แต่ฝรัายทนไม่ไหวต้องปล่อยน้ำออกมาจนน้ำเต็มมหาสมุทรอย่างเดิม ฝรัายก็เลยจมน้ำตาย

ม้าก็เลยพาชายหนุ่มไปยังพระราชวังของราชาในแคว้นนั้น ชายหนุ่มพาม้าไปซ่อนไว้ในคอกบนเขา ม้าพูดว่า “ไปเฝ้าพระราชอาเถาะ ไปของานท่านทำ แล้วจะได้หาอาหารมาเลี้ยงข้า”

ชายหนุ่มก็ไปเฝ้าพระราชอา เอาเสื้อหนังมามากลุม

ตัว เมื่อได้เข้าเฝ้าก็ของานทำ พระราชาโปรดให้ไปหาคนทำสวน เพื่อคนสวนจะหางานให้ทำได้ โดยเฉพาะขนขะ ในที่สุดชายหนุ่มก็ได้งานขนขะ ขณะทำงานก็กลมตัวด้วยเสื้อหนังหมู ใครๆ ก็เลยเรียกเสียว่า เจ้าหนังหมู แต่พอตกเย็นก็จะเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวมาแต่งตัวสวยงาม ทรงเครื่องดวงดามาเดินละอยู่ใต้หน้าต่างห้องบรรทม เจ้าหญิงองค์สุดท้าย ไม่มีใครแลเห็นชายหนุ่ม นอกจากเจ้าหญิง ตกเย็นวันที่สองก็ทรงเครื่องดวงจันทร์ วันที่สามทรงเครื่องดวงตะวัน เดินดูฉายไปมาในที่แห่งเดียวกัน

เจ้าหญิงก็ให้คนรักเจ้าหนังหมูถึงกับยอมให้เจ้าหนังหมูเข้าไปสมสู่ด้วย จนเจ้าหญิงทรงครรภ์ เมื่อพระราชาทรงทราบเข้า ก็พิโรธเป็นพันเป็นไฟถึงกับขับพระธิดากับเจ้าหนังหมูให้ไปอยู่ที่เขานาคคือโรงอาบน้ำ แต่เจ้าหนังหมูก็ตกแต่งโรงอาบน้ำนั้นสวยงาม งามเสียยิ่งกว่าห้องใดๆ ในพระราชวัง และเจ้าหนังหมูก็ลงไปทำงานขนขะอยู่อย่างเดิม

ต่อมาได้เกิดศึกขึ้น บรรดาชายหนุ่มที่มาติดพันเจ้าหญิงองค์อื่นๆ ก็ได้อาสาออกศึก เจ้าหนังหมูก็ไปอาสาบ้าง และได้ขอประทานม้าจะไปออกศึก พระราชาตรัสว่า

“เจ้าหนังหมูจะไปทำอะไรได้ในสนามรบ”

แต่ก็ยังประทานม้าให้ และเจ้าหนังหมูขอล่วงหน้าไปก่อนเพราะยังขี่ม้าไม่ค่อยเป็น พอมาถึงบึงโคลนแห่งหนึ่ง เจ้าหนังหมูก็ควมม้าลงไปโน้น เมื่อกองทัพอตามมา เจ้าหนังหมูก็บอกม้าให้ขึ้นมาจากหล่ม ม้าก็พยศโขกดีดอยู่อย่างนั้นไม่ยอมขึ้นมา พระราชาเสด็จมาถึงจึงตรัสว่า “ถ้าเจ้ายังคงทำอยู่อย่างนี้จริงนี้ จนกระทั่งข้ากลับมาแล้วละก็ ข้าเป็นขี้เจ้าทั้งเสียทันที”

ชายหนุ่มแกล้งทำเป็นไม่ได้ยิน ยังคงส่งเสียงคุยอยู่ต่อไป ครั้นกองทัพผ่านไปแล้ว ชายหนุ่มก็ขึ้นไปบนเขาไปหาม้า และเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว (ต่อหน้า ๑๖๒)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

นิลวรรณ ปิ่นทอง

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ภาพปก**แสงระวี มณีใส**

สมบุญ จันทระคัน ฉายภาพ

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

สัท เลือแสงศรี เรือชน ศรียาภัย
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกศล กระจำรังสรรค์**กองธุรการ**

ปริดา หนูนภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวทะมะ

วัชรินทร์ เขียวพิทยการ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ธ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ธ.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โตม โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรวรรณ - คุณวิศาล

ยุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ธ.บ.

เจ้าหนังกูม - ต่อจากหน้า ๑๒๐

กลายเป็นทรงเครื่องดวงดาว เจ้าหนังกูมก็ขึ้นหลังม้า
เหาะไปยังที่ที่พระราชประทับ พระราชาทรงพ่ายศึก
อย่างไม่เป็นท่า เหลือคนเพียงไม่กี่คน ชายหนุ่มขี่ม้า
เหาะมาลงตรงหน้าพระราชา พลางพูดว่า

“ข้าจะช่วยอะไรพระองค์ได้บ้างพะย่ะค่ะ”

“ช่วยได้ซิ ท่านต้องช่วยได้แน่นอน” พระราชา
ตรัส

ชายหนุ่มจึงเอาดาบแกว่งไปทางขวาแบบทักษิณาวุธ
ทหารของพระราชาก็ฟันกันขึ้นหนาได้หมด พอแกว่ง
ไปทางซ้ายแบบอุตราวุธ ทหารข้าศึกก็ล้มตายหมด
พระราชาก็ตรัสว่า

“ท่านเทพดา ท่านประสงค์รางวัลสิ่งใดบ้าง”

“พระธำมรงค์กับผ้าขับพระพักตร์ของพระองค์
พะย่ะค่ะ”

พระราชาก็ประทานให้ เจ้าหนังกูมก็ขี่ม้าเหาะกลับ
ไปยังยอดเขาตอดเครื่องทรงดวงดาวออก เอาผ้าขับออก
เรียบร้อยแล้ว ก็ลงมายังบึงโคลนนั่นอีกทีหนึ่ง ดูผ้าตัว
นั้นให้ไปให้พันหล่ม เมื่อพระราชาก็ขี่ม้ามาเห็นเข้า
ก็จะยิงเจ้าหนังกูมเสียให้ได้ บรรดานายทัพนายกองได้
ขอร้องเอาไว้ ทูลว่า “พระองค์จะไปยิงคนอย่างนั้นทำไม
ในเมื่อมีเทพดาเสด็จมาช่วยถึงอย่างนั้นแล้ว” พระราชาก็
เลยงดไม่ยิงเจ้าหนังกูม

(ยังมี ต่อ)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

มารับที่สำนักงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)

๗๐.๐๐ บาท

๘๐.๐๐ บาท

๑๑๕.๐๐ บาท

๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)

๑๒๕.๐๐ บาท

๑๔๕.๐๐ บาท

๒๒๐.๐๐ บาท

๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)

๒๓๐.๐๐ บาท

๒๗๐.๐๐ บาท

๔๒๕.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ที่สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารกรีกเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๘๑๕๐๓๖

ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เฉพาะภาคพิเศษ ดังทางไปรษณีย์ ราคาารวมค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

บรรจบ พันธุเมธา เล่า

นิทานนานาชาติ

เจ้าหนังกูญู นิทานพื้นแผ่นดิน (ตอนจบ)

เรื่องเล่าถึงชายหนุ่มคนหนึ่งที่ได้บังเอิญมาเป็นบ่าวของผีร้าย และไม่ยอมทำตามคำสั่งของนาย ผีร้ายใช้ให้เอาเนื้อให้มัน เอาหญ้าให้คนกิน แต่ชายหนุ่มนั้นกลับเอาหญ้าให้มัน เอาเนื้อให้คน มันเห็นเช่นนั้น ก็บอกว่าจะถูกผีร้ายฆ่าตาย จึงชวนให้หนีไปด้วยกัน

ก่อนไปให้เอาของวิเศษไปด้วย มีเสื้อหนังกูญู ตามวิเศษกับห่อของมีก้อนหิน ไม่กับหมอน้ำ แล้วก็มีเครื่องทรงดวงดาว ดวงจันทร์ และดวงตะวัน เมื่อมาพาหะมาได้ไกลโข ผีร้ายก็จำแลงร่างเป็นนกบ้าง เป็นเรือใบลำใหญ่บ้าง มักสั่งชายหนุ่มให้เอาไม้ในห่อทิ้งลงไป ไม่กลายเป็นไม้ใหญ่ที่ผีร้ายบุกเข้าไปไม่ได้ ต้องไปเอาขวานที่ปราสาทมาลงทาง รางจนเป็นช่องทางผ่านไปได้แล้ว ก็ย้อนกลับไปปราสาทเอาขวานไปเก็บ กว่า จะตามไปได้ มันก็เหาะไปไกลมากแล้ว ผีร้ายก็จำแลงร่างเป็นนก แล้วก็ไปปราสาทตามมา มักสั่งให้ชายหนุ่มเอาก้อนหินในห่อขว้างไป หินก็กลายเป็นภูเขา ผีร้ายก็กลับไปเอาเครื่องมือมาเจาะอุโมงค์ แล้วก็ต้องเอากลับไปเก็บจึงจะตามต่อไป ในคราวนี้จำแลงเป็นนกกระจอก กับโบสถ์ใหญ่ตามมา มันก็ให้ชายหนุ่มเอาหมอน้ำทิ้งลงไป กลายเป็นมหาสมุทรมาขวางหน้า ผีร้ายไม่มีทางข้ามไปได้ในที่สุดเลยจมน้ำตาย

มันให้ชายหนุ่มไปของานพระราชทานและก็ได้เป็นคนชนะ ชนะทำงานได้สวมเสื้อหนังกูญูจนคนเรียกเจ้าหนังกูญู แต่พอตกค่ำก็ขึ้นไปบนเขา เอาเครื่องทรงดวงดาวมาแต่งแล้วมากราบไปมาให้เจ้าหญิงพระธิดาแลเห็น พระธิดาก็โปรดจนยอมเกี่ยวข้องกับตัวจนทรง

กรรกี พระราชาพิโรธก็ขับให้ไปอยู่โรงอาบน้ำ แต่เจ้าหนังกูญูก็ตกแต่งโรงอาบน้ำนั้นเสียสวยงาม เมื่อเกิดมีศึกมาตีเมือง เจ้าหนังกูญูก็อาสาออกศึก แต่แล้วทำเป็นขี้เมาไม่เป็น มันไปติดหล่มอยู่ พระราชาพิโรธคิดว่าถ้ากลับมาจะเห็นศึกหล่มอยู่อย่างนั้นจะยิ่งทั้งเสีย พอกองทัพผ่านไป เจ้าหนังกูญูก็ขึ้นไปบนเขา ไปทรงเครื่องดวงดาวขึ้นมาเหาะลงมาจากยอดเขา มาถามพระราชว่าจะให้ช่วยอะไร พระราชากำลังห่วยศึกจึงยินดีขอให้เจ้าหนังกูญู ซึ่งพระราชาทรงคิดว่าเป็นเทพยดาช่วย เจ้าหนังกูญูเอาดาบแก้วไปทางขวา ทหารพระราชาก็ฟัน เมื่อแก้วทางซ้าย ทหารข้าศึกก็ล้มตายหมด แล้วก็แอบกลับมาขีเมาติดหล่มต่อไปใหม่ พระราชาเสด็จกลับมาก็จะยิ่ง แต่นายทัพนายกองขอร้องไว้พระราชาจึงได้ทรงงดไว้ไม่ยิง

ต่อมาไม่นานก็เกิดศึกขึ้นอีก เจ้าหนังกูญูก็ไปอาสา และขอมาพระราช พระราชาตรัสว่า “เจ้าจะไปทำอะไรได้ในการศึก เจ้าหนังกูญู เจ้าแค่จะขีเมาลงไปนั่งโคลนเท่านั้น”

“ก็มันตัวนั้นมันเป็นมันขึ้นเลวมันทะเยอทะเยอแล้วจะไปทำอะไรได้ ขอพระ ทานมาที่ดึกว่านอนหลับจะได้ทะเยอทะเยอ” (อ่านต่อหน้า ๑๖๐)

เจ้าหนังกู - ต่อจากหน้า ๒๗

พระราชาก็ประทานให้ พร้อมทั้งประทานดาบอย่างดีเพื่อควรให้ถือเล่มหนึ่ง และเจ้าหนังกูก็ขอล้วงหน้าไปก่อนอย่างเคย เพราะขี้เมาไม่ค่อยเป็น และมักถึงไปในบึงโคลนอย่างครั้งที่แล้ว ครั้นพระราชานำทัพมาถึงเจ้าหนังกูก็ร้องบอกมาให้ขึ้นมาจากหล่ม มักดีดีใหญ่ เจ้าหนังกูก็ร้องบอกมาว่า “หยุดเสียทีซี เรากำลังจะไปรบนะ”

พระราชาก็โรยธรรสออกมาว่า “ถ้าข้ากลับมายังเห็นเจ้าติดหล่มอยู่อย่างนี้ ข้าเป็นขิงเจ้านั่นที่ทรงหนีแหละ” เจ้าหนังกูก็ทำเป็นไม่ได้ยิน คงกระตุนน้ำให้ขึ้นจากหล่ม จนพระราชาสั่งผ่านไปแล้ว จึงรีบไปหาน้ำวิเศษบนเขา แล้วก็แต่งตัวใหม่ กรวณทรงเครื่องดวงจันทร์ แล้วขี้เมาเหาะมาลงตรงที่พระราชานั่งอยู่ พระราชาทรงพ่ายศีกอย่างหนักอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเจ้าหนังกูมาช่วยก็ทรงยินดี เจ้าหนังกูก็แกลงดาบไปทางขวาทำให้ทหารพระราชารับชีวิตขึ้นมาใหม่ แล้วก็แกลงดาบไปทางซ้ายทำให้ทหารข้าศึกตายเรียบ และเจ้าหนังกูก็ได้ขอประทานรางวัล กรวณทูลขอพระมาลา พระราชาก็ประทานให้

เจ้าหนังกูก็กลับไปยังภูเข่า เปลี่ยนเครื่องแต่งตัว แล้วก็กลับมาที่หล่มนั้นอีก เมื่อพระราชาสั่งจกกลับผ่าน มาเห็นเข้าก็ขยับจะยิง แต่นายทัพนายกองห้ามไว้ ไม่ช้าไม่นาน ก็เกิดศึกขึ้นอีกเป็นครั้งที่ ๓ เจ้าหนังกูก็ไปอาสาและขอประทานม้าขึ้นดี แต่แรกพระราชาก็จะไม่ประทาน เกรงจะไปทำมาตถ์หล่มอีกเป็นครั้งที่ ๓ แต่เมื่อเจ้าหนังกูอ้างว่ามานั้นเป็นมัจฉาแล้ว พระราชาจึงโปรดประทานทั้งม้าทั้งดาบอย่างดีที่สุด แต่เจ้าหนังกูก็ขอล้วงหน้าไปก่อนก็ไปตกหล่มอีกจนได้ พระราชาก็ทรงคลาดโทษไว้อีก เจ้าหนังกูก็ขึ้นเขาไปเปลี่ยนเครื่อง

แต่งตัวเป็นทรงเครื่องดวงตะวัน แล้วขี้เมาเหาะมาช่วยพระราชาก็ทำให้ทหารข้าศึกตาย แต่ทหารพระราชารับชีวิตมาได้หมด แล้วขอประทานพระแสงดาบ พระราชาก็ประทานให้เป็นรางวัลเช่นเคย เจ้าหนังกูก็กลับไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว และมาทำเป็นติดหล่มอย่างตอนแรก และพระราชาก็เมื่อเสด็จกลับมาก็อยากจะยิงเสียเหลือเกิน ดีแต่ใครๆห้ามเอาไว้

ในที่สุดก็มีการทำสัญญาสงบศึก พระราชาก็เตรียมจัดพิธีเสกสมรสพระธิดาองค์ใหญ่ ๒ องค์ กับนายพล ๒ คน เมื่อจัดพิธีเสร็จเรียบร้อยแล้ว พระราชาก็โปรดให้นางกำนัลไปตามเจ้าหนังกูกับเมียมา นางกำนัลไปเกาะประตูโรงอาบน้ำที่เจ้าหนังกูอยู่ แต่เมียเจ้าหนังกูร้องบอกว่า “เข้ามาไม่ได้หรอก ผัวฉันนอนหลับ”

นางกำนัลจึงแอบดูที่ประตูญแจ และได้แลเห็นเครื่องทรงดวงดาว ดวงจันทร์กับดวงตะวันแขวนอยู่ที่กำแพงด้านหลัง ที่กลางห้องมีโต๊ะทองตั้งอยู่ บนโต๊ะมีพระธำมรงค์ ผ้าซับพระพักตร์ พระมาลากับพระแสงของพระราชาก็เห็นเช่นนั้นจึงวิ่งกลับไปทูลพระราชาก็ทั้งเสริมว่า “ไม่ว่าห้องใดในวังไม่มีเมียที่จะสวຍเท่าโรงอาบน้ำที่อยู่ของเจ้าหนังกู” พระราชาจึงโปรดให้มหาดเล็กไปหาน้ำผึ้งมาเติมเต็มมรดกคันที่สวຍที่สุด แล้วพระองค์ทรงขับรถไปรับสองคนผัวเมียด้วยองค์เอง และใครๆอดตกใจไม่ได้ เมื่อเห็นเจ้าหนังกูเดินหน้านำรถมีเจ้าหญิงแต่งองค์สวຍที่สุดตามหลังมา เมื่อคนทั้งสองก้าวเข้าไปข้างใน เจ้าหนังกูก็เอามุกหมกมวดขี้เถ่าบนหน้าห้อง แล้วก็ยังทำอะไรบ้าๆอีกหลายอย่าง พระราชาก็ไม่กล้าตรัสว่าอะไร ครู่หนึ่งต่อมาเจ้าหนังกูก็หายไป ไม่มีใครทันได้สังเกต

เจ้าหนังกูไปหาน้ำของตน (อ่านต่อหน้า ๑๖๖)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก**กรรณิกา กระแจะเจิม**

พน เกษจำรัส

ถ่ายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

สัทธ เตชะมงคล

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสุม กระจำรังสรรค์

กองธุรการ

ปริภา หนูนุกัถิ สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวตะมะ

วัชรินทร์ เชื้อวพิทยาการ

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสโม ไรชนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรวรรณ คุณวิศาล

ยุบล คุรุมงคล อ.บ.

สมศรี สุกมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เลี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

เจ้าหนั้หมู - ต่อจากหน้า ๑๒๐

แล้วก็ทรงเครื่องดวงตะวัน มาพูดขึ้นว่า

“ข้าหลั้ข้าณะ เราจะไปกินเลี้ยงพระราชาด้วยกัน
เสร็จแล้วตัดคอข้าณะ เอามือถือหัวข้าไว้ เลือดจะหยด
ติดมือท่าน เอาเลือดสาตลงไปในทะเลสาบข้างตำหนัก
แล้วตัวท่านเข้าไปในตำหนักนั้นชั่วครู่หนึ่ง พอกลับ
ออกมาท่านจะพบชายหนุ่มคนหนึ่ง ชายคนนั้นคือตัว
ข้าละ”

เจ้าหนั้หมูทำตามที่มีาสั่งทุกประการ คือเมื่อข้มา
ไปถึงกลางสนามในวัง ก็ลงจากหลังม้า แล้วก็หันคอมา
นับ แล้วก็เอามือรองเลือดสาตลงไปในทะเลสาบเสร็จ

แล้วก็เข้าไปในตำหนัก ที่นั้นไม่จำต้องใช้แสงสว่าง
อย่างใดเลย เพราะทุกแห่งสว่างจ้าด้วยเครื่องทรงดวง
ตะวันของเจ้าหนั้หมู เวลาผ่านไปครู่ใหญ่ๆเจ้าหนั้หมู
จึงออกไปที่สนาม ก็ปรากฏว่ามีชายหนุ่มคนหนึ่งมา
ทักทาย และแนะนำตัวเองว่า

“ข้าคือม้าตัวที่ท่านประหารเมื่อครู่นี้ ท่านทำให้ข้า
ได้กลายมาเป็นคนดังเดิม ข้าเป็นโอรสพระราชานะ”

แล้วคนที่สองก็เดินเข้าไปข้างใน ใครจะมาขึ้นดี
ปรีดาเท่าพระราชาเห็นจะไม่มี ในเมื่อทรงได้พบโอรส
อีกครั้งหนึ่ง เจ้าหนั้หมูจึงได้อาณาจักรครั้งหนึ่งเป็น
รางวัล ❀

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

มารับที่สำนักงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๓ เดือน	(๑๓ เล่มหนังสือ)	๗๐.๐๐ บาท	๘๐.๐๐ บาท	๑๑๔.๐๐ บาท
๖ เดือน	(๒๖ เล่มหนังสือ)	๑๒๕.๐๐ บาท	๑๔๕.๐๐ บาท	๒๒๕.๐๐ บาท
๑๒ เดือน	(๕๒ เล่มหนังสือ)	๒๓๐.๐๐ บาท	๒๗๐.๐๐ บาท	๔๒๕.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ที่สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารศรีวิเทศ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๕๔๓๖

ธนาคารหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ราคารวมค่าส่ง เล่มละ ๑.๐๐ บาท

Jazz Club Low e 25/7

บรรจบ พันธเมธา เล่า

นิทานนานาชาติ

สร้างโลก (นิทานชาวเขาฟิลิปปินส์)

คติเรื่องสร้างโลกมนุษย์ของชนเผ่าหนึ่งก็เป็นอย่างหนึ่ง ต่างคนต่างเชื่อและต่างคนต่างเล่าไม่เหมือนกัน ดังชาวเขาของฟิลิปปินส์เผ่าหนึ่งก็เล่าอย่างหนึ่ง ดังนี้

ชนชาวเขาเผ่าอูฟีเขาถือว่าเทพมกโนงันเป็นเทพยิ่งใหญ่ที่สุด เป็นผู้สร้างโลกและสร้างที่อยู่สำหรับคนตาย ซึ่งแบ่งเป็นแดน ๆ ไป ที่สำคัญที่สุดคือแดนลาฆุดกับดาซา แดนลาฆุดเป็นที่สำหรับคนตายด้วยโรคไข้ คนเหล่านี้เป็นที่โปรดปรานที่สุดของเทพมกโนงัน ส่วนแดนดาซาเป็นที่สำหรับคนที่ไม่ได้ตายตามปกติธรรมดา คนที่อยู่ในแดนนี้จะไม่มีความสุขจนกว่าการตายจะได้รับการแก้แค้นจากบรรดาญาติเสียก่อน

เมื่อเทพมกโนงันสร้างโลกขึ้นมาแล้ว ก็ได้กำหนดอูฆันขึ้นเป็นตัวแทน อูฆันจึงนับได้ว่าเป็นผู้ชายคนแรกของโลก เทพมกโนงันยกโลกทั้งโลกให้อูฆันครอบครอง แต่แม้กระนั้นอูฆันก็ยังไม่มีความสุข เพราะเหงา เมื่อเห็นเช่นนั้น เทพมกโนงันจึงได้สร้างบุษันขึ้นมาเป็นคู่หูคนแรกของโลก เทพมกโนงันตรัสแก่อูฆันว่า

“รับคู่หูคนกันไป แล้วไปอยู่ด้วยกันให้มีความสุข”

คนทั้งสองอยู่ด้วยกันมาเป็นเวลาหลายปีมีความสุขและสงบ จนกระทั่งต่อมาเกิดมีต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งแปลกแตกต่างจากต้นอื่นๆ เทพมกโนงันทรงเตือนคนทั้งสองแต่เริ่มแรกว่า “อย่าไปกินลูกมันเข้าเถียวนะ เพราะมันมีเรื่องร้าย มักจะทำให้ไม่มีความสุข”

แต่คำเตือนของเทพมกโนงันยังทำให้บุษันอยากลองชิม ทั้งเพราะต้นไม้ต้นนี้สวยและลูกของมันดูน่ากิน ถึงแม้จะพยายามปลุกตัวไปให้พ้นอย่างไรก็ยังอดใจไว้ไม่ได้ ครั้นแล้วครั้งเล่าที่เท้าพาร่างไปยังต้นไม้

แลเห็นลูกของมันก็ทำให้น้ำลายสอ ในที่สุดเมื่อบุษันอดใจไว้ไม่ได้ก็ต่อไป วันหนึ่งจึงเดินตรงไปยังต้นไม้ที่ปลูกลูกมาดกหนึ่ง แล้วก็กัดเสี้ยวชิมเขียว พอรู้สึกรู้ว่าอร่อยแล้วก็ชอบมากจนอยากให้อูฆันได้กินด้วย ดังนั้นจึงเดินไปหาอูฆัน พยายามพูดว่า

“ลองกินนี้หน่อยซี อูฆัน”

“นั่นไม่ใช่ผลไม้ที่เทพมกโนงันห้ามเราไม่ให้กินหรอกหรือ” อูฆันถาม

“ใช่ อร่อยด้วย” บุษันตอบ “รสอร่อยกว่าผลไม้ใดๆ ที่ข้าเคยกินมา”

“แต่เทพมกโนงันจะตรัสว่าอย่างไรละ” อูฆันถามอย่างเกรงๆ

“ก็ไม่ต้องมารู้ซี” บุษันพูด

“ถึงอย่างไรท่านก็ต้องรู้” อูฆันพูด “ที่ท่านเป็นเทพดาท่านมีทางรู้ได้เสมอละ”

“อ้าว ถ้าท่านรู้ได้อย่างนั้น ทำไมท่านไม่ลองโทษข้าเสียละ ตอนที่ข้าปลิดลูกนี้มาจากต้นนะ”

“ก็เหมือนกันนะแหละ ที่นางปลิดผลไม้มา แล้วก็ยกกินเข้าไปอีกนั่นละ ผิดทั้งนั้น” อูฆันคำหนิ “นางไม่ควรขัดคำสั่งเทพมกโนงันเลย”

“ก็ไม่ว่า” บุษันค้าน “ข้าก็ไม่เห็นว่าท่านจะมาห้ามเราทำไมไม่ให้กิน ท่านจะเก็บเอาไว้กินของท่านเองละมัง ถึงอย่างไรท่านก็คงกินไม่หมดหรอก มีออกคังมากมาย” (อ่านต่อหน้า ๑๖๕)

ทำไม? - ต่อจากหน้า ๓๐

หล่อนเคยมองดูรูปภาพบุรุษผู้
หลายครั้งหลายหน ด้วยความรู้สึก
ต่างๆ แต่ไม่เคยคิด หรือหวังเอาไว
เลยแม้แต่สักน้อยนิดว่าจะได้พบกับ
เขา ถึงขนาดเผชิญหน้ากันเช่นนั้น

หล่อนอยากลองรู้ถึงความรู้สึก
นึกคิดของเขาให้แจ่มกระจ่างกว่านี้
เท่าที่พูดคุยกัน หล่อนรู้สึกว่ามีอะไร
บางอย่างที่แสนไทยชนเรือนเอาไว้

เขาแสดงว่าเขาเลื่อมใสศรัทธา
การปกครองของฝ่ายเหนือ ซึ่ง
'พวกเขา' ในครั้งกระโน้นเป็นผู้
มีส่วนนำมันมาให้แก่ฝ่ายเหนือ
แต่บางทีก็ดูเหมือนว่า เขามี
ความรู้สึกบางอย่างเป็นปฏิกิริยากับ
มันอยู่

เขาช่างเป็น 'ฝ่ายเหนือ' ที่
เข้าใจยากสำหรับหล่อนเสีย
กระไร ไม่เหมือนดังคนอื่นๆ ที่มา
กับเขา

อย่างเลขานุการ นายบุญฟู
อย่างบุคคลในคณะคนอื่นๆ คน
เหล่านั้นเข้าใจง่ายสำหรับบัวงาม
เพียงแค่พูดคุยกันเพียงไม่กี่คำ

แต่ที่ว่า หล่อนไม่เข้าใจพวกนั้น
เลยสักคนเดียว

แต่สำหรับแสนไท ซึ่งบัวงาม
เคยตั้งข้อสงสัยว่าเขาเอาไว้เสียด้วย
ซ้ำไป หล่อนถามตัวเองว่าเพราะ
อะไรหล่อนถึงได้เข้าใจเขา และ
รู้สึกว่าเขาแตกต่างจากคนอื่นๆ

จะว่าเพราะเป็นญาติก็ไม่เชิงนัก
เพราะที่จริงโดยสายโลหิตแล้ว
หล่อนกับเขาไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้อง
กันเลย

ถ้าเช่นนั้นเพราะอะไร

บัวงามตอบตัวเองไม่ได้

หล่อนเผลอนั่งคิดเพลินขณะที่
เรือวิ่งเลาะเข้าไปในลำคลองไกล
เข้าไปทุกที แดดเหลืองอ่อนลนแสง

ไปนานแล้ว เวลากำลังจะชิงพลบ

หล่อนทำมือบอกแสนไทว่าควร
จะกลับได้แล้ว พอลึกกับที่เรือวิ่งมา
ถึงคลองแยกเข้าคลองเล็กๆ เป็น
ทางน้ำสามแพร่งดูน้ำไหลวนเชี่ยว
น้ำกลัว เพราะน้ำกำลังขึ้นเต็มที่

เรืออีกลำหนึ่งวิ่งตัดออกมาจาก
ลำคลองแยกอย่างรวดเร็วในขณะที่
เรือโดยสารของหล่อนและแสนไท
พุ่งหัวจะผ่านลำคลองนั้นไป

บัวงามยังไม่ทันจะรู้ว่าอะไร
เป็นอะไร ตัวหล่อนก็กระเทือน
กระดอนขึ้น พร้อมกับเสียงดัง
เปรี้ยงสนั่นระคนกับเสียงเอะอะ
แว่วๆ

ตัวของหล่อนจมดิ่งลงไปใต้น้ำ
เหมือนมีอะไรดึงดูดลงไป บัวงาม
พยายามโผล่ขึ้นมาขึ้น หล่อนกำลัง
จะขาดใจตาย

(อ่านต่อฉบับหน้า)

สร้างโลก - ต่อจากหน้า ๓๔

ในที่สุดอู๋ฉันทนาการเชิญชวนและเหตุผลของบุ๋น
ไม่ได้ จึงพูดว่า
“ที่นางพูดอาจจะถูกกะมัง ไหนเอามาลองกินหน่อย
ก็จะดี”

บุ๋นก็ส่งให้ อู๋ฉันทนรับไปกัดลูกหนึ่งแล้วก็อีก
ลูกหนึ่ง กินลูกแล้วลูกเล่า นัยน์ตาสดใสด้วยความพึง

พอใจ

ไม่มีเหตุอะไรเกิดแก่กันทั้งสองในทันทีนั้นหรอก
แต่เหตุการณ์ค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไป คนทั้งสองค่อยๆ เบื่อกัน
แล้วก็อยู่กันอย่างไม่มีความสุข ต่อจากนั้นก็เริ่มทะเลาะ
กัน ทั้งนี้เพราะตัวผีร้ายเข้าไปสิงอยู่ในชีวิตคนทั้งสอง
เสียแล้ว

(อ่านต่อหน้า ๑๒๒)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

นิลวรรณ ปิ่นทอง

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ภาพปก

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

สัท เศรษฐกิจกริช เรือจีน ศรียาภย
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกศล กระจำรังสรรค์

กองธุรการ

ปริกา หนูนวลภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวทะมะ

วัชรินทร์ เชื้อวพิทยาการ

แอนนา แบล็ค จันทรทัม

พน เกษจำรัส

ถ่ายภาพ

ที่ปรึกษาหาวิทยาลัยการ

นันทกา สุประภาคนันท์ อ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ อ.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล

ยุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุกุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จาง รังสิกุล อ.บ.

สร้างโลก - ต่อจากหน้า ๑๒๐

อู๋ฉันทกับบุษมีมีลูกด้วยกันหลายคน แต่ละคนล้วน
เกะกะไม่อยู่ในระเบียบวินัย คือตั้งไม่เชื่อฟังคำพ่อแม่
ทำให้พ่อแม่ลำบากยิ่งยากไม่น้อยเลย อีกหลายปีต่อมา
อู๋ฉันทก็เลยตายลงด้วยความทุกข์โศกใหญ่หลวงเกี่ยวกับ
ลูก ทั้งบุษมีให้ดูแลลูกดูแลบ้านแต่ลำพังผู้เดียว

ข้างฝ่ายชาวเขาเผ่าอู๋บาลอยนับถือเทพกษานี่อัน
ว่าเป็นเทพสูงสุด ที่อยู่ของเทพกษานี่อันคือดวงอาทิตย์
แต่ก็ลงมาเยี่ยมมนุษย์โลกบ่อยๆ เป็นครั้งเป็นคราว ลงมา
โลกมนุษย์คราวไรก็มักจะมาประทับอยู่บนยอดเขาปูลก

เทพกษานี่อันทรงเห็นโลกมนุษย์ขึ้นเป็นที่แสนจะ
เปล่าเปลี่ยว เพราะไม่มีมนุษย์อยู่เลย ดังนั้นจึงสร้างผู้หญิง

ขึ้นคนหนึ่ง และตั้งว่าหญิงนั้นกับลูกๆ ตลอดจนลูกของ
ลูกของลูกจะต้องอยู่บนเขาตลอดไป และเพื่อให้หญิงนั้น
พอใจไม่ต้องการอะไรอีก เทพกษานี่อันจึงให้หมีป่าเป็น
อาหาร แต่ไม่ช้าก็รู้ว่าการไล่จับหมีป่ามันไม่ใช่ทำได้ง่ายๆ
โดยเฉพาะตอนที่กำลังหิว

ด้วยเหตุนี้เทพกษานี่อันจึงต้องสร้างผู้ชายขึ้นมาช่วย
ผู้ชายตัวใหญ่กว่าแข็งแรงกว่า ทั้งยังวิ่งได้เร็วกว่า
จึงจับหมีได้โดยง่าย ชายคนสร้างบ้านให้ผู้หญิง สร้าง
คอกหมู เพื่อผู้หญิงจะได้มีหมักไว้ตลอดเวลา จะกิน
เมื่อไรก็จับเอาได้โดยง่ายไม่ต้องไปไล่จับ ทั้งหญิงและ
ชายนั้นนับเป็นคนคู่แรกของโลก และคนชาวเขาทุกวันนี้
ล้วนเป็นลูกหลานของคนทั้งสองนี้ทั้งสิน ♣

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

มารับที่สำนักงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)

๗๐.๐๐ บาท

๘๐.๐๐ บาท

๑๑๕.๐๐ บาท

๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)

๑๒๕.๐๐ บาท

๑๔๕.๐๐ บาท

๒๒๕.๐๐ บาท

๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)

๒๓๐.๐๐ บาท

๒๗๐.๐๐ บาท

๔๒๕.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ที่สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารกรีกทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๘๔๑๐๓๖

ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

การบอกรับเฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ๓ เดือน ๑๒ บาท ๖ เดือน ๒๓ บาท ๑๒ เดือน ๔๕ บาท

บรรจบ พันธเมธา เล่า

นิทานนานาชาติ

๑
๒
๓
๔
๕
๖
๗
๘
๙
๑๐
๑๑
๑๒
๑๓
๑๔
๑๕
๑๖
๑๗
๑๘
๑๙
๒๐
๒๑
๒๒
๒๓
๒๔
๒๕
๒๖
๒๗
๒๘
๒๙
๓๐
๓๑
๓๒
๓๓
๓๔
๓๕
๓๖
๓๗
๓๘
๓๙
๔๐
๔๑
๔๒
๔๓
๔๔
๔๕
๔๖
๔๗
๔๘
๔๙
๕๐
๕๑
๕๒
๕๓
๕๔
๕๕
๕๖
๕๗
๕๘
๕๙
๖๐
๖๑
๖๒
๖๓
๖๔
๖๕
๖๖
๖๗
๖๘
๖๙
๗๐
๗๑
๗๒
๗๓
๗๔
๗๕
๗๖
๗๗
๗๘
๗๙
๘๐
๘๑
๘๒
๘๓
๘๔
๘๕
๘๖
๘๗
๘๘
๘๙
๙๐
๙๑
๙๒
๙๓
๙๔
๙๕
๙๖
๙๗
๙๘
๙๙
๑๐๐

๑๒ (นิทานอินโดนีเซีย)

เรื่องของกระงหรือที่เรียกกันจิตร ในภาษาอินโดนีเซีย ซึ่งจะเล่าสักเรื่องราวที่กลั่นแกล้งกันแต่เป็นเรื่องราวฉลาดหลักแหลมของกันจิตรทั้งนั้น ถึงแม้กันจิตรจะเป็นสัตว์ขนาดเล็ก แต่ก็สามารถเอาชนะสัตว์ใหญ่ๆได้ ทั้งช้าง เสือ และจระเข้ และสัตว์ที่เป็นคู่รักคู่แค้นกันมากคือลิง ทั้งนี้เพราะแต่เดิมลิงกับกันจิตรรักกัน แต่เมื่อเกิดไม่ซื่อต่อกัน ทั้งลิงกับกันจิตรจึงต้องตีจากกัน จนเกิดเหตุอย่างหนึ่ง สหายทั้งสองจึงกลับมาพบกันอีก ดังที่มารีการเรต มุร อาลี บาชาร์เล่าไว้ ดังนี้

ยังมีชาวมาคนหนึ่งเรียกกันว่าปะตานีตั้งบ้านเรือนอยู่ชายป่า ฉะนั้นบรรดาพืชผักในสวนจึงมักไม่รอดพ้นมือสัตว์ป่าทั้งหลายไปได้ ปะตานีมองดูสวนผักของตนแล้วอดโมโหและเสียใจไม่ได้ ในที่สุดเมื่อโมโหหนักขึ้นๆ ปะตานีก็ไปจัดแจงหาไม้ หาลวด หาค้อน และตะปู มาทำกับดักสัตว์เหล่านั้น ปะตานีทำอยู่ไม่นานก็เสร็จ เรียบร้อยเป็นที่พึงพอใจ คราวนี้ละ ขอให้มากันเถอะ จะได้โดนดักบ้างละ

ในคืนวันนั้นเอง เมื่อกันจิตรมาที่สวนผักและไร่ของปะตานีเพื่อหาอาหารเข็นอันได้แก่ ใบบัวเทศกับผักเขียวต่างๆกิน ทันใดนั้นก็เกิดเสียหลัก ตื่นเหยงเข้าไปในกับดัก ปะตานีตกใจ กันจิตรพยายามดิ้นอย่างสุดแรงเกิด แต่ดิ้นอย่างไรก็ไม่หลุด เข้าตัววันรุ่งขึ้นปะตานีได้ย่องมาดูกับดัก เห็นมีกันจิตรมาติดกับดักใจเหลือเกิน จัดแจงอุ้มกันจิตรตัวน้อยกลับไปบ้าน แล้วใส่กรงไถ่ขังไว้ใกล้ๆ โรงนา ครั้นตกตอนเย็นกันจิตรก็ได้ยินปะตานีคุยกับมะตานีถึงเรื่องจะฆ่าตน เอาเนื้อมาเลี้ยงแขกในงานแต่งงาน ลูกสาวที่จะต้องจัดถึงสองวันสองคืน ได้ยินดังนั้นกันจิตรก็หนาวสั่น

เช้าวันรุ่งขึ้นอีกวันหนึ่ง ปะตานีก็ไปหาไม้เทศหัวกลมใหญ่กับผักสดๆ ทั้งเขียวทั้งสดที่สุดเท่าที่จะหาได้มาใส่

ไว้ในกรง แต่กันจิตรไม่ยอมแตะต้องเลย เพราะรู้อยู่แล้วว่า ปะตานีต้องการจะขุ่นตนให้อ้วนก่อนจะเอาไปฆ่าลงหม้อแกง เวลาผ่านไปอีกวันหนึ่งกับกันหนึ่ง ถึงแม้ว่ากันจิตรจะพยายามคิด คิดหาทางให้หลุดพ้นที่ขุ่นขังอย่างไรก็ตาม ความคิดสติปัญญาอันเฉลียวฉลาดก็หาได้ช่วยหาทางให้เป็นผลไม่ ท้ายที่สุดกันจิตรก็รำพึงขึ้นอย่างสิ้นหวังว่า “ต้องคิดหาทางให้ได้ในคืนวันนี้ ไม่อย่างนั้นจะต้องกลายเป็นกันจิตรย่างไปแน่ในงานเลี้ยงแต่งงานสองสามวันนี่”

กันจิตรไม่ยอมกิน ไม่ยอมนอน แม้ว่าเวลาจะล่วงเข้าไปเกือบเที่ยงคืนแล้วก็ตาม ทุกแห่งเงียบสงัด ทันใดนั้น กันจิตรก็ได้ยินเสียงหนึ่งซึ่งทำให้หัวใจเต้นโลด ทั้งนี้เพราะกันจิตรรู้ว่าเสียงนั้นหาใช่เสียงของใครอื่นไม่ เสียงของลิง สหายเก่าที่ตีจากกันไปนั่นเอง เสียงนั้นแสดงว่าลิงเข้ามาในสวนของปะตานี และเข้ามาใกล้บ้านของปะตานีด้วย ลิงคงจะมาเพื่อหาอะไรกิน กันจิตรจึงส่งเสียงทักออกไปว่า

“จู้ จู้ ลิงเพื่อนรัก มานี่หน่อยซิ ที่นี้มีของกินเยอะแยะที่เคี้ยว มาซิ มาเอาไป”

ลิงค่อยๆ ย่องเข้าไปใกล้กรงไถ่ พอแลเห็นว่าใครอยู่ในกรงนั้น ลิงก็อดแปลกใจ (อ่านต่อหน้า ๑๒๐)

เสียว - ต่อจากหน้า ๓๔

แถมเขายะเย่ไม่ได้ เพราะถึงยังไม่เคยล้มว่าถูกกันจิล
ลวงล่ออย่างไรบ้าง เมื่อกันจิลร้องทัก ลิงจึงร้องทักตอบ
ไปว่า

“เอ๊ะ นั่นใครนะ ไม่ใช่กันจิลหรือหรือ อ้าวแล้ว
โง่งไปถูกคนเขาจับขังเข้าได้เล่า แล้วนี่เจ้าพวกสัตว์อื่นๆ
เขาจะมีหัวเราะเขายะให้หรือหรือ ถ้าข้าจะไปเล่าให้เขา
ฟังว่ากันจิลผู้ฉลาด กันจิลผู้หลักแหลม กันจิลผู้ฉลาด
แถมโง่งถูกคนเขาจับขังกรง ว่าแต่จะไปโง่งมาโง่งนะ
ถึงได้มาติดกรงขังอยู่อย่างนี้ สติปัญญาความฉลาด
หลักแหลมของเจ้าไปไหนเสียหมด เกิดอะไรขึ้นนะ”

กันจิลตอบเหมือนดังว่าไม่ได้รู้สึกอะไรกับถ้อยคำ
เยาะๆของลิง “ข้าคิดว่าตัวเจ้าเองคงไม่รู้หรือว่าเจ้า
กำลังพูดเรื่องอะไร ฟรุ้งฟริ้งจะเป็นวันเลี้ยงฉลองแต่งงาน
ลูกสาวปะตานีที่เจ้าจัดเป็นงานใหญ่มหัศจรรย์ มองดูที่
เฉลียงซี เขาเพิ่งตกแต่งเสร็จเตรียมไว้สำหรับงาน
แต่งงาน เมื่อเช้าพวกญาติพี่น้องเขาก็กินมาเต็ม
มาช่วยกันทำกับข้าวเลี้ยงแขก ข้ามาพักที่นี้ตั้งสองวัน
แล้วในฐานะแขก เขาเลี้ยงข้าล้วนแต่ของกินดีๆมากมาย
หลายอย่าง จนข้าเอือมไม่ย่อยแล้วของกินอื่นๆอีกต่อไป
มองดูซิหัวมันเทศเอ๋ย ไบมันเทศเอ๋ย โอ้ยล้วนของ
อร่อยๆทั้งนั้น แต่ข้าไม่นึกอยากกินเลย”

ลิงฟังแล้ว ไม่ค่อยจะเชื่อนัก เตรียมจะพูดจา
เยาะเย้ยถากถางต่อไป แต่เมื่อเหลือบไปเห็นกองมันเทศ
ในกรงเข้า ลิงก็ชักลั้งเลใจ พูดขึ้นว่า

“ถ้าเจ้าว่าเจ้าเป็นแขกของปะตานีจริงๆ ทำไมเจ้า
ถึงไม่ได้นอนในบ้านเขาล่ะกันจิล ทำไมต้องมานอนใน
กรงไก่ออย่างนี้เล่า”

“ข้าต้องการอย่างนั้นเอง” กันจิลรีบตอบ “และ
ปะตานีก็เข้าใจว่าข้าคงไม่เป็นสุขจนกว่าจะเข้าไป
นอนในบ้านร่วมกับคนเขากับครอบครัวของเขา”

ลิงก็ยังไม่ยอมเชื่ออยู่นั่นเอง พูดต่อไปว่า “อ้าว

ถ้าอย่างนั้นทำไมเขาใส่กลอนกรงไว้ข้างนอกเล่า เขาทำ
อย่างนั้นมันดูเหมือนว่าเขาไม่อยากให้เจ้าออกมานี้นะ”

“มันเป็นความประสงค์ของข้าเอง” กันจิลตอบ “ข้า
ต้องการให้เขาใส่กลอนให้ เพราะข้าไม่มีมือ ใส่กลอน
เองไม่ได้ ถ้าไม่ใส่กลอนไว้ละก็ เจ้าพวกสัตว์อื่นๆก็คง
ได้เข้ามาทวงข้าแน่ๆเลย แต่นั่นมันก็ตลกแล้ว เจ้าไป
เสียเถอะ พูดกันมานานแล้ว ข้าชักง่วงนอน จะนอน
เอาแรงไว้สำหรับงานใหญ่ฟรุ้ง”

กันจิลทำง่วงเงยเอาที่หน้าความหามันเทศหัวอบ
มาแตะกิน แล้วก็ล้มตัวลงนอนแกล้งทำเป็นหลับ

ลิงเฝ้าดูกันจิลทุกระยะ และก็เห็นมันเทศหัวอบๆ
กองอยู่บนพื้นดิน เห็นเช่นนั้นแล้วทนต่อไปอีกไม่ไหว
จึงเรียกกันจิลขึ้นว่า

“กันจิล โยนมันมาให้ข้าหัวหนึ่งซิ ข้าหัว”

“เอ๊ะ ยังไม่ไปหรือหรือ” กันจิลพูดพลางหา
“เออซิ เอ๊ ก็ถ้าเจ้าอยากกินจริงๆทำไมไม่เข้ามาข้างใน
ล่ะ ประตูก็เปิดเป็น ถอดกลอนเป็นไม่ใช่หรือ”

ลิงได้ยินแล้วจึงลงเปิดดู กันจิลก็เลยแกล้งทำ
บิดขี้เกียจแล้วพูดขึ้นว่า “กินเถอะ กินให้เต็มที่เท่าที่จะ
กินได้ก็แล้วกัน แล้วอย่าให้เจ้าตัวอื่นๆเข้ามานะ ข้าจะ
ออกไปสูดอากาศข้างนอกเสียหน่อย” ลิงไม่ได้ตอบว่า
อะไรเพราะไม่ได้ยิน ด้วยว่ากำลังเพลินกับมันเทศ
กองนั้นจนไม่ได้ยินไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น ครั้นกินไปจน
หมดกอง จนไม่มีร่องรอยของหัวมันเทศ หรือไบมันเทศ
เหลือให้เห็น ลิงก็หลับ หลับสนิทไปจนเช้าตรู่จึงได้
ตื่นขึ้นเพราะเสียงเอะอะเอ็ดตะโรของปะตานี ปะตานี
กำลังถามมะดานีว่า เธอมีดที่จะใช้ฆ่ากันจิลไปไว้ที่ไหน
เสียงปะตานีพูดว่า “ข้าอยากจะทำแต่จริงๆจะได้ทำให้
เสร็จก่อนเวลา”

ถึงตอนนั้นเอง ลิงถึงได้รู้ว่าถูกกันจิลหลอกให้หลงกล
อีกแล้ว จะหนีไปไหนก็ไม่มีทาง (อ่านต่อหน้า ๑๒๒)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

พิมพ์ตา สุภาพร

สมบุญ จันทรประคับ ถ่ายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

ลือ เลือแผงศรี เชื้อชื่น ศรียาภย์
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม ไกลุม กระจำวรัตน์

กองธุรการ

ปริกา หนูณภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวกะมะ

วัชรินทร์ เรียวพิทยการ

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ธ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ธ.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. ส่องค์โสม โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศาล

ยุบล กรธมมงคล อ.บ.

สมศรี สุกุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เล้งี่ยม เผ่าทองสุข

จ่านร วัลลภธ ธ.บ.

เสี้ยว - ต่อจากหน้า ๑๒๐

เพราะป๊ะตานีมาขึ้นอยู่ตรงหน้ากรงเสียแล้ว ลิงตกใจ
ไม่กล้ากระดุกกระดิก ทั้งยังกลืนหายใจทำตัวแข็ง เพื่อ
ให้ป๊ะตานีตายใจ จะได้คิดว่าตนตายแล้ว และเมื่อเข้าไป
ดูใกล้ ๆ ป๊ะตานีก็เห็นชัดว่าแผนของตนล้มเหลวหมด
ป๊ะตานีร้องลั่นว่า “ข้าจะเอาเนื้อลิงไปเลี้ยงแขกได้
อย่างไร แล้วเจ้าลิงนี้มันก็ตายแล้วด้วย”

ต่อจากนั้นป๊ะตานีก็จัดการลากขาหลังของลิงออกไป
นอกกรง แล้วก็ลากไปทิ้งไกลพอควร พอลิงรู้ว่าตัวพ้น
อันตรายปลอดภัยแล้วก็ออกวิ่ง เผล่นขึ้นไปบนต้นเงาะสูง
ลิบล้อตัวหนึ่ง อีกหลายวันต่อมา ขณะที่ลิงยังตรองไม่ตก
ว่าจะทำอะไรดีจะไปไหนดี ก็บังเอิญไปแลเห็นตากกลม

ใสแจ๋วของก้นจิลเข้า ก้นจิลส่งเสียงทักอย่างว่าเรียวว่า

“สวัสดี ลิง ไครละที่จะได้เป็นผู้หัวเราะ เจ้าหรือ
ข้า”

“ข้าไม่อยากพูดกับเจ้าแล้ว เจ้านั่นหักหลังข้า ข้า
เกือบจะตายก็เพราะเจ้านั่นแหละ”

“ก็เป็นการผิดของใครเล่า” ก้นจิลพูด “ของข้า
หรือ ไม่มีใครบอกให้เจ้าเข้าไปอยู่ในกรงไก่ตักหน้อย
ความตะกละของเจ้าเองต่างหากที่ทำให้เจ้าเกือบตายนะ”

ลิงนิ่ง ไม่รู้จะตอบว่าอะไร เพราะความจริงเป็น
เช่นนั้น ถ้าไม่ตะกละอย่างก้นจิลว่า คงไม่กินมันเทศจน
หมดกองจนหลับอยู่ในกรงนั้นหรอก ลิงทำเสียงขู่อย่าง
ไม่พอใจแล้วก็โดดขึ้นต้นไม้หายไป

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

มารับที่สำนักงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ) ๓๐.๐๐ บาท

๘๐.๐๐ บาท

๑๑๕.๐๐ บาท

๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ) ๖๒.๕๐ บาท

๑๕๕.๐๐ บาท

๒๒๕.๐๐ บาท

๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ) ๑๒๐.๐๐ บาท

๒๓๐.๐๐ บาท

๔๒๕.๐๐ บาท

ไปรษณีย์นอกสำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารศรีทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๘๑๕๓๖

ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

การบอกรับเฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ๓ เดือน ๑๒ บาท ๖ เดือน ๒๓ บาท ๑๒ เดือน ๔๕ บาท

บรรจบ พันธุมธาดา เล่า

นิทานนานาชาติ

สะพานหลัวหยาง (นิทานจีน)

เรื่องเกี่ยวกับคนมักจะเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กันอยู่เสมอในนิทานจีน หากเป็นเผ่าใดมักจะช่วยเหลือคน จนสำเร็จสิ่งที่ปรารถนาได้ ดังเรื่องนักไวโอลินแฟรม เฮเบอร์ฮาร์ด ได้เล่าถึงการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำหลัวหยางในนิทานพื้นเมืองของจีน ต่อไปนี้

เรื่องเล่าถึงความยากลำบากในการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำหลัวหยางที่อยู่พื้นประตูเมืองฉวนโจ้วด้านตะวันออกออกไป ๒๐ ไมล์ ทั้งนี้เพราะตรงที่สร้างสะพานนั้นเป็นพื้นที่แม่น้ำไหลพุ่งจากภูเขามาปะทะกับน้ำทะเล นอกจากนั้นยังมีผีร้ายสิงอยู่ในแม่น้ำคอยขัดขวางทำให้ลงเสาสะพานลำบากที่สุด ใครที่ลงเรือข้ามแม่น้ำก็กลัวผีร้ายอันตรายไม่น้อยเลย แล้วยังมีเต่าบิศาจ ภูบิศาจคอยเล่นแกล้งทำร้ายผู้คนที่จะข้ามแม่น้ำหลัวหยางอย่างไม่มีปราณี ก่อนหน้าจะสร้างสะพาน คนจะข้ามแม่น้ำหลัวหยางต้องลงเรือข้ามไป ครั้งหนึ่งมีหญิงมีครรภ์ผู้หนึ่งจากเมืองฝูฉิงข้ามแม่น้ำไปเมืองฉวนโจ้ว พอเรือมาถึงกลางแม่น้ำ ผีเต่ากับภูบิศาจทำให้เกิดพายุใหญ่และคลื่นลูกโตๆ จนเรือลำนั้นโคลงจนแทบจะคว่ำและจมลง ทันใดนั้นก็ได้มีเสียงดังมาจากเบื้องบนว่า “ซินแสอาศัยอยู่ในเรือ พวกผีสอดดูแลเขาให้ดีๆ” ยังไม่ทันที่เสียงพูดนั้นจะขาดคำ ทั้งลมพายุและคลื่นในแม่น้ำก็สงบลง บรรดาคนโดยสารทุกคนต่างได้ยื่นคำพูดนั้นถนัดชัดเจน แล้วยกมือได้ถามชื่อแก่กัน แต่ก็ไม่มีใครรู้ว่า มีใครซ่อนตัวอยู่ในเรือนั้นเลย นอกจากหญิงมีครรภ์คนนั้น คนโดยสารเรือจึงพากันแสดงความยินดีแก่หญิงนั้น หญิงนั้นเลยง ไม่รู้ว่าเชื่อดีหรือไม่เชื่อดี ในที่สุดก็พูดออกมาว่า

“ถ้าลูกของข้าคลอดออกมาเป็นผู้ชาย แล้วได้เป็นครูบาอาจารย์จริงละก็ ข้าจะให้ลูกข้าสร้างสะพานข้ามแม่น้ำหลัวหยางนี้ให้จงได้”

หลายเดือนต่อมาผู้หญิงแซ่ฉางคนนั้น ก็คลอดลูกมาเป็นผู้ชายจริงๆ พ่อแม่ตั้งชื่อให้ว่าฉางเซียง และเมื่อเติบโตใหญ่ขึ้น ก็ได้ศึกษาเล่าเรียนจนได้เป็นซินแส แม่ของฉางเซียงจึงเล่าเรื่องตอนข้ามแม่น้ำหลัวหยางให้ฟัง แล้วก็ขอร้องให้หาทางสร้างสะพานหลัวหยางให้ได้ เพื่อบางจะได้พ้นคำสาบานนั้น ฉางเซียงเป็นลูกที่อยู่ในโอวาทของมารดา ก็รับคำท้าทันที

ในสมัยนั้น มีกฎหมายคนในท้องถิ่นนั้นเป็นข้าราชการในแคว้นของตน ฉางเซียงเป็นคนเกิดในแคว้นฮกเกี้ยน จึงมาเป็นเจ้าเมืองฉวนโจ้วที่อยู่ในฮกเกี้ยนไม่ได้ นับเป็นบุญที่ฉางเซียงเป็นเพื่อนสนิทกับหัวหน้าขัณฑ์ หัวหน้าขัณฑ์จึงช่วยหาหนทางให้

วันหนึ่งเมื่อจักรพรรดิเสด็จลงสวน หัวหน้าขัณฑ์นั้นก็เอนาเจอน้ำตาลเขยนลงบนใบกล้วยเป็นอักษรแปดตัว มีความว่า “ฉางเซียงต้องได้เป็นเจ้าเมืองในถิ่นกำเนิดของตน” มดได้กลืนน้ำตาลก็พากันมาดมตรงตัวหนังสือบนใบกล้วย ครั้นจักรพรรดิเสด็จผ่านคันกล้วยนั้นก็ประหลาดพระทัย ถึงกับทรงชะงักทอดพระเนตรอักษรเหล่านั้น หัวหน้าขัณฑ์เฝ้าดู (อ่านต่อหน้า ๑๑๕)

Jim Thompson's disappearance remains a *mystery* up to now. (การหายตัวไปของจิม ทอมป์สันก็ยังคงเป็นสิ่งที่ลึกลับที่อธิบายไม่ได้จนบัดนี้)

Do you enjoy *mystery* films? (คุณชอบดูภาพยนตร์ประเภทลึกลับหรือ)

- *smart*: clever, shrewd, neat, bright (ฉลาด คล่อง เรียบร้อย กระปรี้กระเปร่า)

ex: It could make you feel real *smart*. (มัน (คือความรัก) ทำให้คุณรู้สึกกระปรี้กระเปร่าได้)

How could you be sure that he won't be *smart* enough to know our plan?

(คุณจะแน่ใจได้อย่างไรว่าเขาจะไม่ฉลาดพอจะรู้ว่าเราวางแผนไว้)

She looks so *smart* in black. (เธอใส่สีดำแล้วดูสง่างามเรียบร้อย)

- *I start to glow*: I begin to feel bright and happy. (ฉันเริ่มรู้สึกพอใจเป็นสุข)

ex: On seeing him coming she *glows* with happiness. (พอเห็นเขามาหน้าตาเธอก็เบิกบานด้วยความสุข)

Does your watch *glow* in the dark?

(นาฬิกาของคุณส่องแสงเรืองในที่มืดหรือเปล่า)

- *I feel regret*: I am unhappy, I am sad.

(มีทุกข์หรือเศร้าโศก)

- *cloudy skies*: สำนวนหมายถึง unhappy or difficult time (ยามทุกข์ คือยามที่ต้องทำมึนมน)

- *things get easier*: life seems more pleasant difficulties seem to lessen (ชีวิตสดชื่นขึ้น ความยากลำบากดูลดถอยลง)

- *things*: สำนวนใช้พูดถึงอะไรๆ ทั่วไปในชีวิตหรือการทำงาน

- ex: When *things* go wrong, you can always depend on him. (คุณจะพึ่งเขาได้เสมอ หากเกิดขัดข้องอะไรขึ้น)

To make *things* easier, I think I should resign. (เพื่อให้อะไรๆ เข้าใจง่ายขึ้น ฉันคิดว่าฉันควรลาออก)

He always says *things* that he does not mean. (เขาชอบพูดอะไรต่ออะไรที่ไม่ได้ตั้งใจเสมอ) ♣

สะพานหลัวยาง - ต่อจากหน้า ๒๗

จักรพรรดิจนกระทั่งทรงอ่านโดยตลอด จึงรีบบันทึกข้อความแต่งตั้งนายเซียงให้เป็นเจ้าเมืองฉวนโจ้วทันที แล้วก็ยื่นหนังสือให้นายจักรพรรดิ จักรพรรดิอยากจะลงโทษหัวหน้าขันทีนั้นเสียเหลือเกิน แต่หัวหน้าขันทีทูลออกตัวว่า "จักรพรรดิตรัสอะไรไม่ได้ตรัสเล่นๆ" จึงเป็นอันนายเซียงได้เป็นเจ้าเมืองฉวนโจ้วสมดังความตั้งใจ

พอนายเซียงมาถึงเมืองฉวนโจ้ว ก็คิดหาทางสร้างสะพานข้ามแม่น้ำหลัวยางทั้งกลางวันกลางคืน แต่ถลันในแม่น้ำหลัวยางก็ถูกไต้ฝุ่นจนลงเสาไม่ได้ ในที่สุดเมื่อนายเซียงจนปัญญาเข้าจริงๆ จึงต้องหันเข้าพึ่ง

เทพดาฟ้าดินให้ช่วย และได้เขียนหนังสือถึงราชามังกร และปัญหาต่อไปก็ต้องหากองอาสาลงไปทะเล เอาหนังสือไปถวายราชามังกร วันนั้นบังเอิญคนใช้คนหนึ่งของนายเซียงชื่อเซียงเต๋อฮาย เกิดเมาเหล้า ได้ยินนายปรารภหาคนอาสา สำคัญว่านายเซียงจะเรียกหาตน จึงถูกเขาคำนับพูดว่า "ข้าชื่อเซียงเต๋อฮาย นายท่านจะให้ข้าทำอะไร โปรดบอกมาเถิด" นายเซียงจึงพูดว่า "ข้าจะให้เจ้าลงไปทะเล ข้าให้เวลาเจ้าสามวันเอาหนังสือไปถวายราชามังกร ถ้าทำไม่ได้หรือไปไม่ได้เรื่องมาจะเป็นโดนหวาย ๑๐๐ ที่เทียบนะ" พูดแล้วก็ส่งหนังสือให้แล้วออกจากที่นั่นไปทันที ปลอมให้เซียงเต๋อฮาย→

สาปแช่งโชคชะตาของตนพร้อมทั้งสาปแช่งนายของตน
ไปพร้อมกัน แต่ถึงจะทุกข์ร้อนอย่างไรก็ตามก็ห้ามทาง
ช่วยให้พ้นทุกข์อันยากเย็นนี้ไปได้ไม่ เมื่อไม่มีทางจะ
แก้ไขอย่างไรได้ เชียเต๋อฮายก็เลยเอาเงินไปซื้อเหล้า
มากิน กินไปจนกระทั่งเมาเดินเปะๆไปตามริมตลิ่ง
เชียเต๋อฮายก็เลยคิดจะโดดลงไปในน้ำฆ่าตัวตายเสียให้
พ้นทุกข์พ้นร้อน และก็ได้ล่องไปในน้ำสมใจ เช้าวัน
รุ่งขึ้นเมื่อตะวันสีแดงฉานโผล่ขึ้นมาทางตะวันออก เสียง
ไก่โก่งคอกขึ้นเสียงดังไปทั่ว ปลุกเชียเต๋อฮายให้ตื่น
เมื่อลืมตาขึ้น เชียเต๋อฮายมองไปรอบๆก็แลเห็นตัวเอง
นอนอยู่ริมตลิ่งนั่นเอง ครั้นเมื่อนึกขึ้นได้ว่านายใช้ตน
ให้ไปทำธุระสำคัญ ก็รีบหยิบหนังสือถึงราชามังกรออก
จากกระเป๋าเสื้อ แต่น้ำแปลก หนังสือนั้นหาใช้ฉบับเดิม
ที่ลายเซียงส่งให้ตนไม่ เห็นเป็นเรื่องมหัศจรรย์เช่นนั้น
แล้ว เชียเต๋อฮายก็รีบไปหาลายเซียงด้วยความปิติยินดี
อย่างยิ่ง เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในตอนกลางคืนให้ฟังโดย
ตลอด

ลายเซียงรีบเปิดหนังสือออกอ่าน และเห็นตัวหนังสือ
อ่านได้ว่า “ซู” ซึ่งแปลได้ว่า “น้ำส้ม” ปรากฏอยู่ใน
กระดาษ ลายเซียงคิดอยู่ครู่หนึ่งก็นึกออกพอจะเข้าใจ
ได้ว่าตัวหนังสือที่ราชามังกรส่งมานั้นก็คือ เวลาที่จะลง
เสาสะพานนั่นเองเป็นเวลาที่เราเรียก “หยู” คือเวลาระหว่าง
๕ โมงเย็นถึงทุ่มหนึ่ง ในวันที่ ๒๒ ดังนั้นลายเซียงจึง
สั่งคนให้เตรียมเครื่องมือเครื่องใช้ในการก่อสร้างไว้ให้
พร้อม แล้วก็มากำหนดเวลาลงเสา กำหนดคนงานที่จะ
ลงมือ ทันใดนั้นก็ปรากฏมีชายแปลกหน้าแปดคนมาอาสา
ทำงานนี้โดยไม่คิดค่าจ้างแต่อย่างใด ลายเซียงคิดว่า
คงเป็นคนทมิฬที่ใจดีมาอาสาจึงไม่ได้ได้ถามว่าประการใด
แต่ผู้คนที่พวกเขาคิดว่าน่าแปลกที่คนเพียงแปดคนจะมา
อาสาทำงานใหญ่เช่นนั้น ครั้นเมื่อวันที่ ๒๑ ใกล้เข้ามา
กระแสน้ำก็คลายความเชี่ยวลง คนทั้งแปดที่อาสา
แทนที่จะเตรียมตัวลงมือกลับไม่ทำอะไรเลย นั่งเล่น
หมากรุกกันเสียอีก คนทั้งหลายเห็นว่าไม่ได้เรื่องจึงไป

เตือนให้ทำงาน คนทั้งแปดกลับตอบว่า “โธ่เรื่องเล็ก
ทำไมจึงเดือดร้อนกันนักก็ไม่ใช่ ก็เวลา “หยู” ที่กำหนดไว้
ยังไม่มาถึงสักหน่อย”

ในไม่ช้าเวลา “หยู” ที่กำหนดไว้ก็มาถึง แม่น้ำแห่ง
ขุดไปทันใจ พายุหมุนพัดหวนไปหวนมาตรงที่คนทั้ง
แปดเล่นหมากรุกกัน ทั้งกินทั้งทรายปลิวกันให้ว่อน
บดบังแสงตะวันให้มืดสลัวไปหมด คนงานอื่นๆไม่มี
ใครล้มตายนเลย แต่พอพายุสงบลง ทุกคนล้มตายน
ได้ ก็ปรากฏว่าเสาสะพานนั้นลงรากไปเรียบร้อยแล้ว
และไม่เห็นร่องรอยของคนทั้งแปดที่เล่นหมากรุกกันเลย
คนทั้งหลายจึงรู้ได้ว่าคนทั้งแปดนั้นหาใช่ใครอื่นไม่ เป็น
เซียนทั้งแปดมาช่วยลงเสาสะพานให้นั่นเอง

ถึงแม้เสาสะพานจะลงรากเรียบร้อยแล้วโดยเซียน
ทั้งแปด แต่ก็ยังมีงานอื่นที่จะต้องทำคือ ทำพินสะพาน
กับลูกกรงราวสะพาน ลายเซียงจึงจัดหาคนเตรียมไว้
ทำงานต่างๆนั้นให้เสร็จลงโดยรวดเร็ว ภายหลังไปเป็น
กรรมการผู้หนึ่งในคณะกรรมการก่อสร้างเสานี้ เป็น
บุคคลสำคัญในการออกแบบให้มั่นคงแข็งแรง ทั้งยัง
สวยงามอย่างยิ่งอีกด้วย ภายหลังไปยังช่วยในการสร้าง
เสานี้ อย่างสำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ เมื่อคนงานมา
ทำงานกันมากๆ ย่อมหาพินมาหุงหาอาหารได้ไม่เพียงพอ
ถ้าเมื่อใดขาดพิน ภายหลังไปจะเอาทำแท่งเข้าไปในเตาไฟ
อัดใจเดียวก็จะปรากฏเป็นเปลวไฟวาบขึ้นมา หุงหา
อาหารสุกได้ในเวลาเพียงไม่กี่นาที พอเสานเสร็จ
ภายหลังไปก็เหาะหายไปด้วยพวกเซียนทั้งหลาย คนจึง
สร้างศาลเจ้าให้ รูปปั้นในศาลเจ้ากล่าวกันว่าทำขึ้นมา
จากร่างของท่านเอง ศาลเจ้านี้จึงเรียกกันว่าศาลเจ้า
เซียนแท้

ถึงแม้ลายเซียงจะอุทิศเงินส่วนตัวไปจนหมดสิ้น
ยังเงินการกุศลอีก แม้กระนั้นก็ยังไม่เพียงพอจะทำให้
เสานี้เสร็จลงได้ เจ้าแม่กวนอิมทรงทราบเข้า
จึงได้จำแลงร่างเป็นผู้หญิงสาว สวย ลอยเรือเล่นอยู่ใน
แม่น้ำหลัวหยาง และยอมให้พวกผู้ชาย (ต่อหน้า ๑๒๒)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง

บรรณาธิการ

ภาพปก

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

ลี้ห์ เตือนแสงศรี เชื้อชื่น ศรียาภัย

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกศล กระจำวัน

กองธุรการ

ปรีดา หนุนภักดี สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวกะมะ

วชิรินทร์ เขียวพิทยการ

ช.ช. บริบูรณ์
นางสง

สมบุญ จันทรประคับ ถ่ายภาพ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทภา สุประภาคนันท์ ธ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ธ.บ.

สุภาพ วิเศษสุธาร ธ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา ธ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสม โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรวรรณ คุณวิศาล

ยุบล คุรุมงคล ธ.บ.

สมศรี สุขมณฑน

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสาวียม เผ่าทองสุข

จาง รังสิกุล ธ.บ.

สะพานหัวหยาง - ต่อจากหน้า ๑๒๐

เอาเงินขว้างมาให้โดนตัว ถ้าใครขว้างถูกก็จะแต่งงานด้วย แต่ถ้าใครขว้างไม่ถูกเงินนั้นก็จะเป็นไปใช้ในการสร้างสะพาน มีพวกผู้ชายหนุ่มๆที่เป็นเศรษฐีมีเงินได้พยายามเอาเงินขว้างไปในเรือมากมายนับร้อยลำแต่ไม่เคยขว้างถูกเจ้าแม่กวนอิมในร่างหญิงสาวสวยนั้นเลย ถึงตอนนั้นหลวงต๋องป็นผู้เป็นเทพองค์หนึ่งก็ได้ขโมยเกาะมาเห็นเจ้าแม่กวนอิมเข้า ก็เลยคิดจะแกล้งนางเล่นบ้าง จึงบันดาลให้คนขายผลไม้ร่างเล็กโยนเปลือกผลไม้ไปโดนเครื่องทรงของเจ้าแม่กวนอิมเข้า เป็นอันจะได้เจ้าแม่กวนอิมเป็นคู่ ชายร่างเล็กดีอกดีใจอย่างยิ่งที่จะได้เมียสาวสวย แต่ทันใดนั้นทั้งเรือทั้งผู้หญิงก็หายวับไป

ชายคนขายผลไม้ร่างเล็กเสียใจเป็นที่สุด ถึงกับโดดลงไปในแม่น้ำจนน้ำตาย

ปัญหาเรื่องเงินก็พ้นไปแล้ว พนันก็เพียงพอแล้วโดยอาศัยภิกษุออกไป คนงานทั้งหลายก็สามารถกลับไปทำงานได้ตามปกติ แต่ถึงแม้ข้าวจะพอเลี้ยงคนได้ทั้งหมด แต่ก็ยังอดคัดขาดแคลนทั้งผัก ทั้งเนื้อ ทั้งปลา เจ้าแม่กวนอิมทรงทราบเรื่องเข้า จึงทรงสาปคนที่ขว้างเปลือกส้มไปโดนเครื่องทรง แต่ไม่มีโอกาสได้แต่งงานด้วย กลายเป็นปลาตัวเล็กๆหลายพันตัว มากพอจะใช้เป็นอาหารของคนงานได้ แม้ปัจจุบันนี้แม่น้ำหัวหยางก็ได้มีปลาชนิดหนึ่งตัวขาวเล็กยาว คนเรียกกันว่าปลาเงิน

(ยังมีต่อ)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

มารับที่สำนักงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๗๐.๐๐ บาท	๘๐.๐๐ บาท	๑๑๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๑๒๕.๐๐ บาท	๑๔๕.๐๐ บาท	๒๒๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๒๓๐.๐๐ บาท	๒๗๐.๐๐ บาท	๔๒๕.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ค่าส่ง ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารกรีกเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๘๑๑๓๖

ขนาดพิมพ์หรือแก้ไขไปรษณีย์ ระบบส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

การบอกรับเฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ๓ เดือน ๑๒ บาท ๖ เดือน ๒๓ บาท ๑๒ เดือน ๔๕ บาท

บรรจบ พันธเมธา เล่า

นิทานนานาชาติ

สะพานหลวหยาง นิทานจีน (ตอนจบ)

เรื่องที่เล่ามาคราวที่แล้วเล่าถึงฉางเซียงได้มาเป็นเจ้าเมืองฉวนโจวในแคว้นฮกเกี้ยน พอได้เป็นเจ้าเมือง ฉางเซียงก็จัดแจงหาทางสร้างสะพานข้ามแม่น้ำหลวหยางตามคำสั่งมารดา ที่เล่าเรื่องเดิมแต่ครั้งยังท้องอยู่ว่า ได้นั่งเรือข้ามฟากจากเมืองฝูจินมาเมืองหลวหยาง มากลางทางเกิดคลื่นลมจัด แม่น้ำปั่นป่วนจนเรือแทบจะล่ม ขณะนั้นเองก็ได้ยินเสียงสวรรค์ประกาศมาจากฟ้าเบื้องบนว่า ชินแสฉายอยู่ในเรือ ขอให้พวกผีคู่แค้นให้ตายด้วย ครั้นสิ้นเสียงทงคลื่นทั้งลมก็สงบ มารดาของฉางเซียงรู้ว่าเสียงสวรรค์นั้นคงหมายถึงลูกในท้องของตน จึงได้พูดว่า ถ้าคลอดลูกมาเป็นชายและภายหลังได้เป็นชินแสสอนคนแล้วละก็ จะต้องให้ลูกสร้างสะพานข้ามแม่น้ำให้จงได้ แต่แม่น้ำหลวหยางน้ำไหลเชี่ยวตรงที่จะสร้างสะพานนี้ เพราะแม่น้ำพุ่งลงมาจากภูเขามาปะทะกับน้ำทะเล ทั้งยังเชื่อกันว่ามีผีร้ายในร่างเต่าร้าง คอยขัดขวางอยู่ ฉางเซียงจึงต้องไปจัดการขอความช่วยเหลือจากราชามังกร และราชามังกรก็กำหนดให้ว่าให้สร้างสะพานเวลา “หฺยู่” คือเวลาระหว่าง ๕ โมงเย็นถึงทุ่มหนึ่ง ฉางเซียงก็ได้เตรียมเครื่องมือเครื่องใช้เตรียมคนงานไว้พร้อม แต่ขณะนั้นเองก็ได้มีคนแปลกคนมาอาสาทำงานนี้โดยไม่ยอมรับค่าจ้าง ครั้นถึงเวลาใกล้จะได้ฤกษ์ คนทั้งแปดกลับนั่งเล่นหมากรุกกันเสียจนมาเตือนก็พาลโกรธว่ามาเข้าชน ครั้นถึงเวลา “หฺยู่” ก็ปรากฏว่ามีพายุใหญ่พัดกินพัดทรายปลิวให้ว่อนไป

จนคนล้มตาไม้ขึ้น แต่พอลมสงบ ทุกคนล้มตาขึ้นได้ก็เห็นเสาสะพานลงรากอยู่เรียบร้อยแล้ว และก็ไม่มีร่องรอยคนทั้งแปดที่เล่นหมากรุกกันด้วย คนจึงรู้ว่าคนทั้งแปดนั้นคือเซียนที่มาช่วย นอกจากนี้ก็ยังได้เจ้าแม่กวนอิมช่วยหาเงินในการทำสะพานจนเสร็จด้วยวิธีจำแลงร่างเป็นผู้หญิงสาวสวยลอยเรืออยู่กลางน้ำ ให้ผู้ชายหนุ่มๆ ขว้างเงินมา หากผู้ใดขว้างถูกตัวจะยอมแต่งงานด้วย และเทพหลวคังปิ่นแกว่งบันดาลให้คนขายผลไม้ โยนเปลือกผลไม้ไปอุดเครื่องทง แต่แทนที่จะได้เมียสาวสวยอย่างที่เขาหวังไว้ ทั้งเรือทั้งผู้หญิงกลับหายวับไป ชายนั้นเสียใจมาก เลยโดดน้ำตาย เจ้าแม่กวนอิมจึงสาปให้กลายเป็นปลาตังพันๆ ตัว เพื่อจะได้เป็นอาหารมาเลี้ยงคนที่ทำสะพาน และปลาชนิดนั้นเรียกกันในปัจจุบันว่า ปลาเงิน

เป็นอันว่าสะพานหลวหยางสร้างสำเร็จด้วยความมานะบากบั่นของฉางเซียงสมดังตั้งใจ ใครๆ ก็พากันสรรเสริญฉางเซียง แล้วก็ขอบคุนที่ทำให้คนพ้นความยากลำบาก ไม่ต้องข้ามเรือเป็นการเสี่ยงอันตรายอีกต่อไป แต่ว่าเวลาล่วงไป น้ำในแม่น้ำหลวหยางมีระดับสูงขึ้นเวลาหน้าน้ำหลาก สะพานหลวหยางก็เลยจมลงไปอยู่ใต้น้ำ แม้กระทั่งราวสะพานก็ยังจมอยู่ในน้ำ ผู้คนจะข้ามก็ต้องลุยน้ำข้ามไป และเวลาล่วงไปถึง ๑๐๐ ปี นับแต่ฉางเซียงได้ล่วงลับไปแล้วจึงได้มีคนเดิมมาช่วยสร้างสะพานหลวหยางนี้ใหม่ ยกให้สูงขึ้นพ้นน้ำ และผู้คนที่หลวหยางเรื่องราวของหลวหยางเล่ากันไว้ดังนี้คือ (อ่านต่อหน้า ๑๑๘)

ข้อแบกฝรั่งจันจาม - ต่อจากหน้า ๑๑

กว๊าน ในคำศึก กว๊าน บ้านช่อง
เมื่อเราเอา กว๊าน มาเข้ากับคำศึก
ก็เลยสำคัญว่า กว๊าน แปลว่าศึก(ภาษา
มอญมีคำ กว๊าน แปลว่า หมู่บ้าน)
ภาษาจีนกลางมีคำ kuan³ (กว๊าน)
หมายความว่า ที่พักอาศัย ร้านโรง เช่น
fan⁴kuan³ (ฟานกว๊าน ฟาน-ข้าว
(ตุ๊ก) คือร้านอาหาร) ใช้ kuan³tzu³
(กว๊านจตุ) ก็ได้ ch'a²kuan³
(ฉากว๊าน) คือโรงน้ำชา k'e²kuan³
(เก๋อกว๊าน เก๋อ-แขก) คือโรงเตี๊ยม
ที่พัก และ kung¹kuan³ (กิงกว๊าน)
เป็นที่พักสำหรับข้าราชการที่เดินทาง
ไปต่างถิ่น กว๊าน กับ kuan³ น่าจะ
เป็นคำเดียวกัน และถ้าเป็นคำเดียว
กัน กว๊าน ก็คงไม่ได้หมายความว่าศึก
แต่คงหมายถึงโรงเรือนทั่วไป

กว๊าน ที่เราแปลว่า บึง ตาม
ลักษณะกว๊านพะเยา กานอาจเป็น
คำเดียวกับ kuan⁴ (กว๊าน) เมื่อใช้
kuan⁴yü⁴ (กว๊านอว อว-เขต แคน
ขอบเขต) หมายถึงทางน้ำหรือแม่น้ำ
ในหุบเขา

ที่ ภาษาของเราหมายถึงหลาย
อย่าง หมายถึงที่ดินก็ได้ ตำแหน่ง
แหล่ง เช่น แทน ที่ก็ได้ นำหน้า

คำบอกลำดับตำแหน่ง เช่น ที่ หนึ่ง
ที่ สอง ก็ได้ หรือใช้เป็นคำเชื่อมต่อ
เช่น คน ที่ทำงาน หรือเป็นบุรพบท
แสดงสถานที่ เช่น ที่บ้านที่โรงเรียน
ก็ได้ ภาษาจีนกลางก็มีคำ ti⁴ (ติ)
ซึ่งแปลได้หลายความหมายเช่นเดียว
กันคือ

ti⁴ (ติ) ความแรกหมายถึง
ที่ ที่ ที่ดิน แผ่นดิน สถาน สถานะ
เช่น ti⁴tung³ (ติตัง ตัง-ต้นไผ่
ภาษาไทยใหญ่มีตังหนึ่ง คือ กระดก
กระดิก/เคลื่อนไผ่) คือแผ่นดินไผ่
ti⁴ti⁴ (ติติ ติ หมายถึง ที่ดิน ดิน
และสถานที่ ความหมายคล้าย ติ) คือ
ดิน พื้นดิน ดินแดน ti⁴chu³ (ติจู่
จู่-เจ้านาย เจ้าของ) คือเจ้าของที่ดิน
ti⁴pao³ (ติเป่า เป่า-กุ่มครอง
ป้องกัน ดังที่เคยกล่าวไว้แล้ว) เป็น
หัวหน้าหรือผู้ใหญ่บ้านที่ป้องกัน
ดูแลรักษาสถานที่ให้เป็นระเบียบ
เรียบร้อย และ pen³ti⁴ (แปนติ แปน-
รากเง่า กำเนิด ที่มีมาดั้งเดิม)
หมายถึงที่เป็นของพื้นถิ่น คนพื้นถิ่น
ภาษาไทยใหญ่และพม่าก็มีคำ ติ ใช้
ในความว่าที่ ที่ดิน ส่วน ที่ ที่เป็น
บุรพบทมีแต่ในพม่า เช่น ต้ากต้า-
ตี้โตน คือตากผ้าที่ฝน

ti⁴ ความที่สองหมายความว่า ลำดับ
ที่ ใช้เช่นเดียวกับของเราที่เดียว คือ
ti⁴yi¹ (ติยี้)-ที่หนึ่ง ti⁴er⁴ (ติเออร์)
=ที่สอง ti⁴yi¹shou³ (ติยี้โชว์ โฉ่ว
=มือ) คือมือหนึ่งหมายถึงผู้ทำงาน
หรือผู้เล่นที่เก่งที่สุด lo³ti⁴ (หลั่วตี้
lo⁴ (ลั่ว) = ตก หล่น) แปลตามคำ
คือ หล่นจากที่ หมายถึง สอบตกใน
ชั้นสูงสุด ที่ที่หมายถึงลำดับที่หนึ่ง
ที่สอง ไม่มีทั้งในภาษาไทยใหญ่และ
พม่า ถ้าเป็นลำดับการเกิดของลูก
เขาก็กำหนดคำเรียกเป็น อ้าย(ลูกชาย
คนที่หนึ่ง) หัง(ลูกชายคนที่สอง)
สาม(ลูกชายคนที่สาม) และเหย
(ลูกสาวคนที่หนึ่ง) อี้(ลูกสาวคนที่
สอง) อ๋าม(ลูกสาวคนที่สาม) และ
เรื่อยไปจนถึงคนที่ ๔ ของทั้งสอง
ฝ่ายชายหญิง

ti⁴ อีกความหมายหนึ่งหมายความว่า
แทน เปลี่ยน แทนที่ เช่น ti³pu³
(ติปุ ปุ-ซ่อม ปะ (-ปุในคำปุปะ))
คือซ่อม แทนเช่น ดังกรรมการซ่อม
แทนคนที่ขาด ฉะนั้นที่เราใช้ แทนที่
ที่ อาจจะหมายถึงเดียวกับ แทน
เป็นการช้อนคำที่มีความหมายเดียว
กันก็เป็นได้ ☸

สะพานหลัวหยาง - ต่อจากหน้า ๑๗

ในรัชสมัยของจักรพรรดิเซียนหลง ยังมีชายคนหนึ่ง
แซ่หลัวอยู่ในตำบลชานเจียง และด้วยเหตุที่เป็นลูกชาย
คนที่ห้า จึงมีชื่อว่าหลัวหวู่ คือหลัวคนที่ห้า เมื่อยังเยาว์อยู่
หลัวหวู่รวยไม่น้อยเลย ถิ่นมักจะชอบซื้อของแล้วไม่ให้เงิน

คนขายของจะทวงก็ไม่กล้า พวกกันกลัวหลัวหวู่ยิ่งกว่า
กลัวเสือเสียอีก มีคนขายเนื้อเพียงเจ้าเดียวที่ไม่ขัดข้อง
ที่หลัวหวู่จะคิดหน้าไว้ ทั้งยังจะยื่นกะยอให้ซื้อของให้มาก
ขึ้นๆเสียอีก เวลาที่หลัวหวู่ต้องการซื้อเนื้อ ก็เพียงแต่→

เขียนใบสำคัญให้ใบเดียวเท่านั้น คนขายเนื้อก็จะถูกลูกจอดเนื้อให้ทันทีที่เดียว หล่หู่ก็พอใจวิธีการนี้อยู่ไม่น้อย พร้อมกันนั้นก็อดสนใจไม่ได้ว่า เหตุใดคนขายเนื้อจึงทำเช่นนั้นอย่างเต็มอกเต็มใจ

วันหนึ่งเมื่อหล่หู่เซ็นชื่อในใบสำคัญส่งให้คนขายเนื้อแล้ว แทนที่จะเดินพ้นไปจากที่นั้นก็กลับแอบดูว่าคนขายเนื้อทำอะไรต่อไปอีก แล้วก็เห็นคนขายเนื้อเดินออกจากร้านไป หล่หู่เดินตามไปบ้าง ก็แลเห็นคนขายเนื้อค่อยๆ เดินเข้าไปบนยอดเขาเล็กๆ แห่งหนึ่ง เมื่อถึงที่หมายคนขายเนื้อก็แหวกพงหญ้าข้างศาลเจ้าภูมิเทวดา แล้วเอาใบสำคัญนั้นซุกลงไปใต้ก้อนหินตรงขวางซุ้ม แล้วก็หยิบเงินมาแห่งหนึ่ง เสริ่งเรียบร้อยแล้วก็เอามืออดังคันหญ้าที่แหวกไว้ให้กลับตั้งตรงจนไม่เห็นร่องรอย ต่อจากนั้นก็เดินกลับไป มีหน้าตาพึงพอใจ หล่หู่ก็ออกจากที่ซ่อนตรงไปยังขวางซุ้มนั้น แล้วก็กระโดดตัวลอยด้วยความยินดีปรีดา เมื่อแลเห็นหม้อบรรจุเงินหลายหม้อด้วยกัน หม้อใบหนึ่งเหลือเงินเพียงครึ่งเดียว และแทนที่เงินในหม้อนั้น ก็กลับมีใบสำคัญที่หล่หู่เซ็นให้แก่คนขายเนื้ออยู่เต็ม

ขณะที่หล่หู่พิจารณาหม้อเงินอยู่นั้น ก็ได้มีเสียงดังก้องมาจากฟ้าว่า "เงินนี้เป็นของหล่หู่ บัดนี้ท่านได้มาเองแล้ว ข้าขอคืนให้แก่ท่าน ข้าจะได้พ้นหน้าที่ดูแลเงินของท่านเสียที" หล่หู่ก็จัดแจงขนเงินทั้งหมดนั้นกลับบ้าน และหล่หู่ก็มาได้รับภายหลังว่าเหตุใดคนขายเนื้อจึงได้รู้เรื่องเงิน เรื่องก็มีอยู่ว่าวันหนึ่งคนขายเนื้อเดินผ่านมาทางศาลเจ้าภูมิเทวดา ได้ยินเทวดาพูดกันว่า "เงินใต้ก้อนหินนี้เป็นของหล่หู่ トラบโดที่หล่หู่ยังไม่มาเอาไป เราก็ต้องรักษาเงินนี้ไว้ให้トラบนั้น" คนขายเนื้อได้ยินเช่นนั้นก็ไปลองค้นหาดู และได้พบหม้อใบใหญ่ๆ หลายใบ แต่ว่าหม้อแต่ละใบมีแค่ห้าเท่านั้น คนขายเนื้อจึงรู้ว่าเงินนั้นไม่ใช่ของตน แต่ตนก็ควรจะต้องได้

ประโยชน์จากเงินนั้นบ้าง จึงได้เอาใบสำคัญไปใส่ไว้ใต้ก้อนหิน แล้วก็ปรากฏมีเงินในหม้อเท่าจำนวนเงินในใบสำคัญนั้น

ต่อจากนั้นหล่หู่ก็ได้กลายเป็นคนมั่งมี ได้เปิดร้านมีข้าหาสหญิงขายมากมาย ความสุขของหล่หู่อยู่ที่ใดมีแขกมาสนุกสนานที่บ้าน ถึงแม้จะมีไม่ถึงแปดหมื่นอย่างที่เล่ากัน แต่ก็มากนับเป็นร้อย วันหนึ่งมีคนแปลกหน้าคนหนึ่งซื้อคางจิ้นหลง เดินทางจากเมืองไกลมาถึง มีคนว่ากันว่า คางจิ้นหลงเป็นผู้สามารถรู้ได้ว่ามีขุมทรัพย์ฝังอยู่ที่ใดบ้าง จึงเป็นคนมั่งมีอย่างไม่น่าเชื่อ ที่มาบ้านหล่หู่ก็เพื่อจะมาทดสอบนิสัยใจคอของหล่หู่ หล่หู่เองก็คงเห็นท่าทางและภาคินนิสัยใจคอของคางจิ้นหลงจากท่าทางนั้น จึงต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดียิ่งกว่าคนอื่น ถึงกับให้ใช้อ่างทองเป็นอ่างล้างหน้า และถึงแม้เมื่อล้างหน้าเสร็จแล้ว แขกเมืองไกลจะ โยนอ่างทองนั้นๆ ลงไปในสระบัว หล่หู่ก็มีได้กล่าวด้วยคำคำหั้นติเตียนแต่อย่างใด คางจิ้นหลงพักอยู่ตั้งหลายเดือน แล้วอยู่ๆ ก็หายไปได้ว่าลา

ส่วนหล่หู่ก็นั่งเฝ้าอยู่ไม่เผลอไปกับพวกนกเงือกและได้อะไรไปสับประมาทขายนักเลงเข้า นักเลงนั้นก็เลยกล่าวหาหล่หู่ว่าเป็นโจรเหอเป็นการแก้แค้น ที่หาว่าเป็นโจร ก็เพราะแต่เดิมหล่หู่เป็นคนจรจัดไม่มีเงินติดตัวสักเกี แต่อยู่มาวันหนึ่งได้กลายเป็นคนมั่งมีขึ้นมา บ้านช่องมีแขกเหอมาชุมนุมกันมากมายเสมอ เห็นได้ว่าคงจะคิดการมีดีมีร้ายอะไรสักอย่างหนึ่ง เมื่อมีผู้กล่าวหาเช่นนั้น หล่หู่ก็ถูกจับขังกรงเหอส่งไปตัดสินที่บั๊กก้ง ทรัพย์สมบัติก็ถูกริบหมด

เมื่อเดินทางข้ามสะพานหล่หู่หาย ภูเขย่นที่หล่หู่ถูกขังอยู่ต้องลุยไปในน้ำ เพราะน้ำท่วมจนถึงราวสะพาน ตัวหล่หู่เปียกโชก หล่หู่จึงพูดกับผู้คุมพลางถอนใจว่า "ถ้าข้ารอดชีวิตมาได้ (อ่านต่อหน้า ๑๕๒)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

นิลวรรณ ปิ่นทอง

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ภาพปก

รับบุญบุญควง

ศิริชัย ศรีสติ

ถ่ายภาพ

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

สัทธ์ เสือแสงศรี เรือขึ้น ศรียาภย์
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม ไกลสม กระจำวรัตน์

กองธุรการ

ปริกา หนูณักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวกะนะ

วัชรินทร์ เขียวพิทยการ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นนทกา สุประภาคนันท์ ธ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ธ.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ ธ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา ธ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอวงศ์โสภน ไรชนะบรรณานท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพณ คุณวิศาล

ยุบล ธรรมมงคล ธ.บ.

สมศรี สุขมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เลี่ยม เม้าทองสุข

จำนง วัชรสิทธ์ ธ.บ.

สะพานหัวหยาง - ต่อจากหน้า ๑๒๐

ข้าจะยกสะพานหัวหยางนี้ให้สูงขึ้นอีกสามฟุต"

คนค้าหินกับคนค้าเชือกที่ผ่านไปไดยินเข้า
อดหัวเราะไม่ได้ จึงกล่าวแก่หลี่หัวว่า "เจ้าจะรอดชีวิต
ละหรือ เอาเถอะถ้าเจ้ารอดชีวิตมาได้จริง ข้าจะให้หิน
ให้เชือกเปล่าๆ ไม่คิดเงินเลย" ทั้งนี้เพราะคนทั้งสอง
รู้เรื่องโดยตลอด จึงเชื่อว่าอย่างไรเสียหลี่หัวไม่มีวัน
รอดชีวิตมาได้

เมื่อเดินทางมาถึงลอนดอนถึงแคว้นซานตง ทุกคนก็
แลเห็นว่า สองข้างทางที่เป็นทุ่งนานมีป้ายปักอยู่บอกว่า
"นาของหลี่หัว" คนเหล่านั้นต่างถามกันด้วยความ
สนเท่ห์ แต่แล้วก็รู้ว่านาเหล่านั้นค้างเงินหลงซื้อไว้ใน

นามของหลี่หัว ครั้นเดินทางถึงปักกิ่ง ความผิดของ
หลี่หัวก็ยังไม้อาจยืนยันได้แน่ ค้างเงินหลงก็ได้ทำหอยโข่ง
ทองให้หลี่หัวตัวหนึ่ง ข้างในค้ำหอยโข่งยังมีชีวิตอยู่ ให้
หลี่หัวเอาไปถวายสมเด็จพระจักรพรรดิ ซึ่งก็เป็นทีที่สัพพะทัย
เป็นอันมาก ถึงกับมีสมเด็จพระจักรพรรดิทรงรับเจ้าจักรพรรดิ
ให้ปล่อยตัวหลี่หัวกลับบ้านไป

หลี่หัวกลับถึงบ้านก็จัดแจงชุดเอาของขึ้นมาจาก
สระบัว แล้วก็ดูแผนที่ค้างเงินหลงซื้อไว้ให้ทุกคนทุกแห่ง
ไม่ช้าหลี่หัวก็กลายเป็นคนมั่งมีที่สุดคนหนึ่ง และหลี่หัวก็
จัดแจงหาคนมายกสะพานหัวหยางนั้นให้สูงขึ้นอีก ๓ ฟุต
ตามที่สัญญาเอาไว้ สะพานหัวหยางจึงเป็นอันได้สร้าง
ขึ้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง สมดังความตั้งใจของหลี่หัว

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

สมาชิกส่วนกลาง

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)

๗๐.๐๐ บาท

๕๐.๐๐ บาท

๑๑๕.๐๐ บาท

๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)

๑๒๕.๐๐ บาท

๑๐๕.๐๐ บาท

๒๒๐.๐๐ บาท

๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)

๒๓๐.๐๐ บาท

๒๑๐.๐๐ บาท

๔๒๕.๐๐ บาท

ไปรษณีย์กึ่งกลาง ๔๓/๓๖-๓๙ อาคารทริคเทฟ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๕๑๑๓๖

ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชการในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

การบอกรับเฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ๓ เดือน ๑๒ บาท ๖ เดือน ๒๓ บาท ๑๒ เดือน ๔๕ บาท

บรรจบ พันธเมธา เล่า

นิทานนานาชาติ

๑
เจ้าสาวเจ้าฟ้าผ่า (นิทานอาฟริกา)

นิทานอาฟริกามีส่วนคล้ายคลึงกับนิทานแถบตะวันออกอยู่ไม่น้อย เช่นที่คนหัวเราะหรือร้องไห้มี
รตนะหล่นออกมาด้วยคังในนิทานอินเดียและญี่ปุ่น หรือที่ใช้มือเท้าองที่ไฟ ไฟก็ลุกขึ้น ก็มีในนิทานจีน
และอินเดีย เรื่องนี้ที่ครั้งนั้น อารันอคค์เล่าไว้ในเทพนิยายอาฟริกาก็เช่นเดียวกัน ดังนี้

เมื่อนานมาแล้ว มีผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งสามีต้องไปรบ
กับข้าศึก จึงต้องอยู่บ้านแต่ลำพังในกระท่อมเล็กๆไกล
จากบ้านคนอื่น หญิงนั้นช่างอยากให้สามีกลับบ้านเสีย
เร็วๆจะได้มาช่วยทำงานทั้งในนาและในป่า ตัวนางเอง
จะได้ทำแต่งงานในบ้าน เช้าวันหนึ่งเมื่อตื่นขึ้นก็รู้สึก
ไม่สบายอ่อนเพลียจนไม่อยากลุกเลย เพราะเมื่อวันวาน
นางออกไปทำงานนอกบ้าน จักการหักล้างฉางพงเพื่อไ
มีที่ทำไมทำนาเพิ่มขึ้น หญิงนั้นพันพุ่มไม้ลง แล้วก็ขุด
รากไม้ใหญ่ขึ้น ทำงานอยู่จนเย็น ตอนเช้าจึงเพลีย แต่
แล้วหญิงนั้นต้องอุทานพลางถอนใจว่า “ตายจริง เมื่อ
วานมัวแต่ถากถางพุ่มไม้เหล่านั้นตลอดวัน เลยลืมขนพัน
มาบ้าน ตอนนั้นก็เพลียเหลือเกินจะออกไปขนพันอย่างไร
ละ ถ้าไม่ขนพันก็จะเอาอะไรหุงหากินเล่า”

ครองไม่ตกไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี หญิงนั้นจึงนอน
เฉยอยู่ ในใจช่างปรารถนาให้สัวกลับมาบ้านในขณะนั้น
เสียงจริง จะได้มาช่วยคนทำงาน ทันใดนั้นอาการของ
หญิงนั้นก็ออกจะมากขึ้น มีอาการหนาวสั่น ร้องอย่างเดียว
ว่าต้องได้ไฟช่วยจึงจะทำให้อาการดีขึ้น เมื่อเป็นเช่นนั้น
จึงร้องไห้โฮออกมา ปากก็รำพันว่า “โอ้ จะทำอย่างไร
ดี ถ้ามีใครสักคนเอาไฟมาให้แล้วก็ดีไฟให้ด้วยละก็จะ
วิเศษที่สุด ไม่ว่าใครทั้งนั้น แม้แต่เจ้าฟ้าผ่าจะมาช่วยก็
ยินดี”

ที่จริงหญิงนั้นพูดพล่อยๆออกไปอย่างนั้นเอง ไม่
ได้นึกเป็นจริงเป็นจังอะไร เพราะเจ้าฟ้าผ่านั้นอยู่ถึงบน
สวรรค์ มีอำนาจทำให้เกิดฟ้าผ่า เกิดพายุ ใครๆก็กลัว
กันทั้งนั้น ขณะที่นอนอยู่บนแคร่และมองออกไปยังท้อง
ฟ้าสีครามที่เห็นได้ตามช่องประตู ทันใดนั้นก็สังเกตเห็น
ท้องฟ้ามีดกริมลงไปมีลมพัดด้วย ตอนแรกก็โซ
มาเบาๆ แต่ต่อมาก็พัดจัดขึ้นๆ อากาศเย็นลงจน
กระทั่งหญิงนั้นต้องเอาผ้าห่มกระชับตัวแน่นเข้า พลาง
รำพันว่า

“เออ แปลกจริงนะ นี่ไม่ใช่หน้าฝนสักหน่อย ทำไม
จึงคุยกับว่าจะมีฝนมีพายุ”

ท้องฟ้ายังมีดกริมลงๆ ได้ยินเสียงฟ้าลั่นดังมาแต่
ไกลๆ แล้วค่อยใกล้เข้ามาๆ ทันใดนั้นก็มืดแสงฟ้าแลบ
วาว และมีเสียงฟ้าลั่นเปรี้ยง หญิงนั้นร้องกรี๊ดเอามือ
ปิดตา พอลดมือลง ก็แลเห็นผู้ชายท่าทางแปลกกลันหนึ่ง
ยืนอยู่ตรงหน้า ผู้ชายคนนั้นผิวดำเหมือนเมฆฝน ส่วน
นัยน์ตาวาวเหมือนแสงฟ้าแลบ ชายนั้นพูดเสียงดังก้อง
ไม่ผิดเสียงฟ้าผ่าว่า

“นางเรียกข้า ข้าก็มาแล้ว จะมาช่วยนาง” พูด
แล้วก็แกว่งขวานในมือ และพูดต่อไปว่า

“ข้าจะเข้าไปในป่า ไปหาหินมาให้นาง แล้วจะ
กลับมาคิดไฟให้” (อ่านต่อหน้า ๑๘๔)

ไปเรียนตัดเสื้อ ดัดผม เราถามชอบอ่านหนังสือไหม

“หนังสือหรือที่ เซอะ” หล่อนยกไหล่แบบอเมริกัน

“อ่านทำไมให้เงิ้อ อ่านไป ๒ หน้า ง่วงติดหมดเลย คราวนี้หนังสือดูหนูละ อีกอย่างหนูก็เกียจสะกดตัว โด๊พแค่ ป. ๔ เท่านั้น สู้ฟังนิยายจากวิทยุไม่ได้”

แหล่งสุดท้าย ห้องสมุดประชาชน (ธนาคาร

ศรีนคร) สถานที่ดีมาก เงียบ เข็นน้ำด้วยเครื่องปรับ

อากาศ หนังสือแทบจะไม่มียืมเลย

คิดเล่นๆ อยู่คนเดียว ถ้า ขอใช้คำว่า ฉวี หอสมุดแห่งชาติ ทำวาทุณี เบ็ดรับสมาชิกแบบเอาหนังสือกลับบ้านได้ เราขอสมัครเป็นคนแรกเลย จะเสียค่าบำรุงเท่าไรก็ยอม เพราะชั่วชีวิตของเราอ่านยังเงิ้อๆ ก็ไม่หมด นี่เป็นความคิดเล่นๆ เท่านั้น (ถ้าฝันเป็นจริงก็วิเศษ) ❀

ตอบปัญหา - ต่อจากหน้า ๑๔

ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าคุณคิดทำขนมชนิดไหน แต่ถ้าจะลงมือทำกันจริงๆ จะมานั่งรอให้คนมาสังเกตเห็นจะไม่สำเร็จ ที่เขาทำกันเห็นจะต้องเป็นเรื่องเอาไปฝากขาย และถ้าต้องทำเช่นนั้นก็เห็นจะต้องเลือกทำขนมชนิดลงทุนน้อยๆ และอย่าหวังทำเป็นการใหญ่ ค่อยๆ ทำค่อยไปเก็บกำไรแบบเก็บเบยได้ทุนร้านคงจะได้ผลกว่า

อย่างไรก็ตาม ความทุกข์ของคุณสุวรรณขณะนี้เกิดจากการสร้างภาพที่ไม่เป็นจริง และขอโทษต้องกล่าวว่าค่อนข้างจะเหลวไหล คุณไปเอาสิ่งที่ไม่เป็นมงคลทั้งหลายมาเป็นเครื่องประกอบเพิ่มพูนทุกข์เดิมโดยไม่จำเป็นเลย ลองตนเรามาพ้นความทุกข์ความกลัวอยู่แล้ว คิดไปดูไปมันก็มีทางคิดไปในข้างไม่ดีอยู่เสมอ

เรื่องลักษณะคนจะดีชั่วเท็จจริงอย่างไร ‘จินตนา ๒’ ไม่ขอพูด พูดแต่เพียงว่าตนเองไม่เคยเอาใจใส่ต่อสิ่ง

เหล่านี้ เวลามองดูคนมองว่าสวยไม่สวย ว่าบ๊องว่าขี้มหรือว่า “เก๊ก” คนบางคนจุ่มไม่สวยแต่หน้าก็สวยได้ บางคนปากกว้าง หูสั้น รู้จักแต่งหน้าทำผมเผ้าก็สวยมีอยู่ถมไป ใครจะมีไผ่อยู่ตรงไหนถ้าไม่สะดุดตาว่าทำให้เก๊หรือทำให้สวยน้อยไปก็ ไม่เห็นจะมีความสำคัญ เจ้าตัวเองก็ควรจะคิดได้เช่นนั้น ทำไมจึงจะไปให้ลักษณะเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้มากลายเป็นเครื่องระชาตนาคนไปได้

คุณสุวรรณเองผู้มีจิตใจแน่วแน่จะเป็นตนเองช่วยคนอื่น เป็นความดีพื้นฐาน ไม่ควรจะเสียเวลามานั่งศึกษาสังเกตสิ่งที่มีแต่จะเข้าไปในทางไม่ดี

ว่างๆ ทำขนมเล็กๆ น้อยๆ ไปฝากเขาขาย ไปหาหนังสือสนุกๆ มีประโยชน์อ่าน และขอให้เก็บตำราลักษณะนั้นชุกไว้เสียอย่าเบ็ดเตล็ดเลย

เจ้าสาวเจ้าฟ้าผา - ต่อจากหน้า ๒๗

หญิงนั้นต้นตอแปลกใจจนพูดอะไรไม่ออก รู้ได้แต่ว่าผู้ชายคนนั้นหาใช่ใครอื่นไม่ เจ้าฟ้าผานั้นเอง คงได้ยินเสียงนางร้องให้จึงได้ลงมาช่วย แต่กว่านางจะได้สติชายนั้นก็ออกไปเสียแล้ว แล้วก็มุ่งตรงไปในป่า ไม่นานก็ได้ยินเสียงขวานกระทบต้นไม้ ครู่เดียวก็กลับมาพร้อมมาด้วยหอบใหญ่และไม่พูดจาว่าอะไร ชายนั้นก็หักกิ่งไม้เล็กๆ งามากองไว้กลางกระท่อมตรงที่หักกิ่ง โดยมากในถ้ำนั้นใช้เป็นที่พักหาอาหาร หญิงนั้นนอนมองดูด้วย

ความตระหนกตกใจ ทั้งๆ ที่รู้ว่าชายนั้นมีใจเมตตากรุณาต่อตน ไม่ฆ่าฟันก็กองไว้เรียบร้อย ชายนั้นจึงยอมมาองไว้ และเหมือนมีสายฟ้าแลบเป็นประกายวาบออกมาจากนวมอ ฟันทองนั้นก็ลุกพรึบขึ้น

เจ้าฟ้าผาไม่ได้จุดไฟที่ไหนอีกนอกจากที่ฟันทองนั้น แล้วก็รอกคอยจนกระทั่งหญิงเจ้าของบ้านที่ซ่อนหน้าซุกอยู่ในผ้าห่มด้วยความตกใจกลัว ค่อยๆ เงยหน้าขึ้น เจ้าฟ้าผาจึงพูดว่า

“เข้าไปหาพี่มาช่วยทำให้นางได้รับรางวัลก้อน
และหุงหาอาหารให้เรียบร้อยแล้ว นางต้องให้อะไรข้า
บ้างเป็นการตอบแทน นางจะให้อะไรข้าล่ะ”

หญิงนั้นพยายามจะพูด แต่กลัวเสียจนพันกระทบ
กัน พูดอะไรไม่ออก เจ้าฟ้าผ่องจึงตะโกนออกมาว่า “ข้า
จะบอกเองว่าข้าต้องการอะไร อีกไม่ช้านางก็จะได้อีก
ถ้าลูกของนางเป็นผู้หญิง นางต้องยกให้เป็นเมียข้า”
และเพื่อให้แน่ใจ เจ้าฟ้าผ่องก็เข้ามาพูดใกล้ๆ อีกว่า “ถ้า
ลูกนางเป็นผู้หญิง นางต้องยกให้เป็นเมียข้า”

หญิงนั้นอยากให้เจ้าฟ้าผ่องไปเสียเร็วๆ จึงรีบรับคำ
ด้วยเสียงแผ่วเบา และเจ้าฟ้าผ่องก็ตอบว่า

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีแล้ว” พอขาดคำก็หายวับไปเป็น
แสงฟ้าแลบ ต่อจากนั้นหญิงผู้ได้รับความช่วยเหลือจาก
เจ้าฟ้าผ่องก็กลานลงมาจากรถ มานั่งฝั่งใต้ แล้วก็นั่งหา
อาหารกิน พอกินเสร็จก็รู้สึกสบายขึ้น หญิงนั้นปล่อย
ให้ไฟติดอยู่อย่างนั้นตั้งหลายวัน อาการป่วยไข้ก็ค่อย
ทุเลาขึ้นจนกระทั่งสามวันถัดมาจึงได้เห็นหน้าเมีย
ของตนยังมีชีวิตอยู่ และกำลังคอยให้ตนกลับมาอย่าง
ใจจดใจจ่อ

ต่อจากนั้นครบครันก็ได้ลูกสาวจริงอย่างเจ้าฟ้าผ่อง
ทำนายนไว้ พ่อแม่ตั้งชื่อลูกว่ามีเซเก พ่อต๋ออดใจให้ได้
ลูกสาว แต่แม่กลับนั่งร้องไห้ ปลอบอย่างไรก็ไม่ฟัง
ตามจึงพูดขึ้นว่า

“ข้าไม่เข้าใจเลยว่า นางเศร้าโศกเสียใจไปทำไม
ในเมื่อเราได้ลูกสาวน่ารักออกอย่างนี้”

เมื่อเห็นสามีไม่รู้เรื่องราวอะไร หญิงนั้นจึงตัดสินใจ
เล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด สามีจึงเข้าใจว่าเมียของตนกลัว
อะไร แต่เมื่อตนเองไม่เชื่อว่าจะมีเหตุเภทภัยเกิดแก่
ลูกสาวของตน ชายนั้นจึงปลอบเมียว่า

“โอ้ อีกตั้งหลายปีกว่าลูกเราจะโตพอจะแต่งงาน
ได้ กว่าถึงเวลานั้นเจ้าฟ้าผ่องอาจจะลืมเรื่องลูกสาวเรา
ไปแล้วก็เป็นได้ เชื่อน้ำตาเสียเถอะ มาชื่นชมกับลูกน้อย
ของเราดีกว่า” →

Adiamond is for now

เมื่อท่านต้องการซื้อหรือสั่งทำ
เครื่องเพชรพลอยต่างๆ!
คุณภาพเยี่ยม ราคาเยา
สวยงามถูกใจ ขอเชิญมาที่

บริษัท คฤหาสน์มณี จำกัด
24-26 ถนนวานิช 1 หัวเม็ด
สะพานหิน กรุงเทพมหานคร
โทร. 222521

เรามีแบบให้เลือก มากที่สุด
บริการรับ-ส่งฟรี
แจกของขวัญอันล้ำค่า
นอกจากนี้ เรายังรับซื้อ
แลกเปลี่ยนเครื่องเพชร พลอย
ทอง นาค และเงินอีกด้วย

ถึงแม่ของมิเซเกจะทำเป็นลืมเรื่องเจ้าฟ้าผาไป ในขณะที่มิเซเกค่อยๆเติบโตขึ้น แต่กระนั้นเพื่อความปลอดภัย ก็ได้ขอให้สามสร้างกระท่อมอีกหลังหนึ่งใกล้ๆ กับหมู่บ้าน เพื่อว่าถ้าเจ้าฟ้าผายังไม่ลืมเรื่องราวแต่ไหน หลังก็จะได้หาบ้านไม่พบ หนูน้อยมิเซเกได้เล่นกับเด็กๆ ในหมู่บ้าน วัยนี้เล่นบ้าง เอาโคลนมาสร้างบ้านเล่นบ้าง อย่างเด็กทั้งหลายในหมู่บ้านนั้นทำกัน แต่วันหนึ่งเพื่อนๆของมิเซเกพากันวิ่งหน้าตาตื่นมาหาแม่ของมิเซเก พยายามบอกอย่างตื่นเต็นว่า “บ๊ายบ๊าย มิเซเกนี่แปลกจัง เวลาหัวเราะที่ไรเป็นต้องมึลुकบดมีสร้อยข้อมือหล่นลงมาจากปาก บ๊ายมดขี้”

แม่ของมิเซเกได้ยินแล้วอดอยากรู้ไม่ได้ว่าจริงหรือไม่ จึงรีบวิ่งไปริมตลิ่ง และก็ได้เห็นตรงที่มิเซเกยืนอยู่นั้นลูกบดและกำไลมอทองเหลือง มีกำไลเท้าทองแดงกับสร้อยคอทองล้อมรอบตัวอยู่ มิเซเกเองก็หน้าตาตื่น ถามว่า

“เอ๊ ของพวกนั้นมาจากไหนกันนะ มันดูเหมือนของเจ้าฟ้าผาเขาชอบให้เจ้าสาว แต่ว่าข้าไม่ใช่เจ้าสาวนั้น”

เมื่อเห็นของเหล่านั้นแล้วแม่ของมิเซเกรู้ได้ทันทีว่าเจ้าฟ้าผาไม่ได้ลืมเรื่องที่แม่ของมิเซเกรับปากรับคำไว้แต่ครั้งกระโน้น บรรดาของที่หลุดมาจากปากของมิเซเก ทุกครั้งที่หัวเราะต้องเป็นของเจ้าฟ้าผาหามาให้มิเซเก เจ้าสาวในอนาคตของตนแน่ๆ แม่ของมิเซเกด้วยแขนของมิเซเกได้ ก็ส่งลูกว่า “กลับบ้านเร็ว ลูก ต่อจากนี้อย่ามาเล่นที่ริมตลิ่งอีกนะ”

ทั้งมิเซเก ทั้งเพื่อนๆไม่เข้าใจเลยว่าทำไมแม่ถึงได้เดือดร้อนนัก และยังเห็นแม่กับมิเซเกไว้แต่ในบ้าน ไม่ยอมให้ออกมาเล่นกับเพื่อนๆ เพื่อนๆของมิเซเกจึงงุนงง ขี้ขัน โช้ นาสงสารมิเซเก ต้องอยู่อยู่แต่ในบ้านในเมื่อเพื่อนๆเขาได้วิ่งเล่นกันทั่วไปเช่นเคย มิเซเกได้ยินเสียงเพื่อนหัวเราะกันคุยกันแต่ตนเองไปร่วมเล่นด้วยไม่ได้ วันทั้งวันได้แต่सानเสื่อไปพราง สานตะกร้าไปบ้าง ทำไปพรางก็ถอนใจไปพราง แล้วก็บ่นกับแม่ว่า

“แม่จ๋า ทำไมไม่ลืมนอกไปเล่นกับเพื่อนๆอีกไม่ได้แล้วหรือ”

ทั้งพ่อทั้งแม่ได้ยินแล้วก็ไม่กล้าเล่าเรื่องให้ฟังว่าทำไมยอมให้ออกไปเล่นนอกบ้านก็เพราะกลัวเจ้าฟ้าผาจะมาเอาตัวไป มิเซเกเห็นพ่อแม่ทำเฉยๆก็ขี้โมโห หงุดหงิด เพื่อนๆก็พลอยโกรธไปด้วย เห็นไปว่าพ่อแม่ของมิเซเกแสนจะโหดเหี้ยม

วันหนึ่งเมื่อมิเซเกอายุได้ ๑๕ ปีแล้ว พ่อกับแม่ของมิเซเกจะต้องไปไร่ไปเก็บหัวมันเส้า จึงใส่กุญแจบ้านขังมิเซเกไว้แต่ลำพังเช่นเคย เด็กสาวอื่นๆในหมู่บ้านเมื่อเห็นพ่อแม่ของมิเซเกออกจากบ้านไปแล้ว จึงพูดกันว่า “เราแอบไปเอาตัวมิเซเกออกมาจากกระท่อมแล้วพากันไปทรมานตลิ่งดีไหม น่าสงสารจะตายถูกขังอยู่ในกระท่อมทั้งวันทั้งคืน”

“ดี ดี ไปเถอะ” เด็กสาวทั้งหลายเห็นด้วย ต่างพากันวิ่งไปที่ประตูกระท่อม แล้วก็จัดแจงไขกุญแจเรียกมิเซเกให้ออกมา แล้วชวนกันว่า “ไปริมตลิ่งกัน ไปเอาดินขาวมาปั้นหม้อ จะได้ปั้นหม้อเพิ่มขึ้นมาอีกอย่างหนึ่งนอกจากसानเสื่อกับสานตะกร้า”

มิเซเกตั้งใจแน่วแน่ที่จะได้ออกไปสู่ตออากาศในที่โล่งๆ เสียที เด็กสาวเพื่อนๆของมิเซเกค่อยๆแอบออกไปนอกหมู่บ้าน ทุกคนพากันห้อมล้อมมิเซเกเพื่อใครจะได้ไม่แลเห็น เมื่อไปถึงริมตลิ่งทุกคนก็ลงไปว่ายน้ำเล่นในแม่น้ำ พอขึ้นจากน้ำก็มาขุดดินขาวเพื่อจะได้นำมาปั้นหม้อข้าวหม้อแกงกับคนโทน้ำ มิเซเกมีความสุขเหลือเกินที่ได้มาว่ายน้ำเล่น มิเซเกนอนหงายตักทรายเข้า ตาก็มองดูท้องฟ้าสีคราม ดูต้นหมากรากไม้สีเขียวขจี แล้วก็ขึ้นจากน้ำมาช่วยเพื่อนขุดดิน ทันใดนั้นเพื่อนของมิเซเกคนหนึ่งได้ร้องออกมาว่า “ดูท้องฟ้าสิ คำตะมึนที่เดียว น้ากลัวจะมีพายุฝน”

“แต่เวลานี้ไม่ใช่หน้าฝนนะ” อีกคนหนึ่งแย้งขึ้น “เอ๊ แปลกจริง ข้าว่าข้าได้ยินเสียงฟ้าถนัดนะ”

ทันใดนั้นก็ได้มีแสงฟ้าแลบวาว (ต่อหน้า ๑๒๒)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง

บรรณาธิการ

งานปก

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศรี

สีห์ เตือนแสงศรี เชื้อชื่น ศรียาชัย
นิลยา วงศ์เที่ยงธรรม โกศล กระจำรังสรรค์

กองธุรการ

ปริกา นนุณลภิกิ สมบูรณ์ สุรรพอุดม
ประทุม พัวทะมะ

วัชรินทร์ เรียวพิทยการ

สุหัตรา เจริญรัตน์

หุ่น เกษจำรัส

ถ่ายภาพ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ช.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ช.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสม ไรชนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรณ คุณวิศาล

ยุบล กรรรมงคล อ.บ.

สมศรี สุกุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เล็งยม เฝ้าทองสุข

จำนง วังสิกุล ช.บ.

เจ้าสาวเจ้าฟ้าผ่า — ต่อจากหน้า ๑๒๐

ออกมาจากกลุ่มเมฆแล้วเจ้าฟ้าผ่าก็ปรากฏร่างขึ้นต่อหน้าเด็กสาวเหล่านั้น พลังลมเสียงหัวเราะว่า “มิเซเก คนไหน” เด็กสาวต่างตกอกตกใจกันทุกคนไม่มีใครกล้าตอบได้แต่เอาแขนปิดตา แล้วก็เข้าไปเบียดกันเพื่อความปลอดภัย เจ้าฟ้าผ่าได้ถามขึ้นอีกว่า

“ในพวกของนางนั้นคนไหนชื่อมิเซเก ข้าจะมาเอาตัวนางไปกับข้า”

ถึงตอนนั้นแต่ละคนต่างรีบบอกว่า “ข้าไม่ใช่มิเซเก มิเซเกเวลาหัวเราะจะมีลูกบดกับกำไลเล่นมาจากปาก”

“เอ้า ถ้าอย่างนั้นหัวเราะซิ” เจ้าฟ้าผ่าได้สั่งให้สาว ๆ แต่ละคนหัวเราะ แต่ก็ไม่มีใครอะไรเล่นออกมาจาก

ปาก จึงได้ปล่อยให้กลับบ้านไปหมดจนกระทั่งเหลือแต่ มิเซเก เมื่อเจ้าฟ้าผ่าสั่งให้มิเซเกหัวเราะ ก็ปรากฏมีลูกบดกับกำไลมือเล่นจากปากมากองอยู่ที่ดิน เจ้าฟ้าผ่าได้พูดเสียงดังแต่ก็ยังอ่อนโยนมีเมตตาว่า

“นางนี่เป็นเจ้าสาวของข้าตามสัญญา ข้าจะต้องมารับตัวนางกลับไปบนฟ้าที่อยู่ของข้า” พูดแล้วก็รวบเอวมิเซเกเหาะหายไปแสงฟ้าแลบ แล้วก็ไม่มีใครได้เห็นมิเซเกอีก แต่มีเรื่องเล่าต่อมาว่า มิเซเกมีความสุขอย่างยิ่งขณะอยู่บนฟ้า สามพี่น้องนางหาให้ทุกสิ่งทุกอย่าง มิเซเกมีลูก ๓ คน ลูกแต่ละคนหรือแม้แต่มิเซเกเองอาจเหาะได้ถ้าปรารถนาจะไปไหนโดยรวดเร็ว จึงนับว่ามิเซเกมีความสุขยิ่งยวดยิ่งกว่าตอนเป็นเด็กเป็นอันมาก

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

นารับที่สำนักงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)

๗๐.๐๐ บาท

๔๐.๐๐ บาท

๑๑๔.๐๐ บาท

๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)

๑๒๕.๐๐ บาท

๑๐๕.๐๐ บาท

๒๒๑.๐๐ บาท

๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)

๒๓๐.๐๐ บาท

๒๑๐.๐๐ บาท

๔๒๕.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ที่สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารกรีกเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๘๐๕๑๓๖

ธนาทิหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

การขอรับเฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ๓ เดือน ๑๒ บาท ๖ เดือน ๒๓ บาท ๑๒ เดือน ๔๕ บาท

บรรจบ พันธุเมธา เล่า

นิทานนานาชาติ

โลกแรกสร้าง (นิทานฟิลิปปินส์)

ความเชื่อเรื่องสร้างโลกและสรรพสิ่งทั้งหลายในโลกมีกันแทบทุกประเทศ และมักเล่าต่างกันไปดังที่เคยเล่าเกี่ยวกับความเชื่อของชาวเขาวงเผ่าในฟิลิปปินส์ เรื่องที่แมกซิโม ราโมส เล่าไว้ในนิทานเมื่อก่อนของฟิลิปปินส์ก็เป็นความเชื่ออีกแบบหนึ่งของชาวฟิลิปปินส์ ดังนี้คือ

เมื่อครั้งที่ยังไม่มีโลกอันเป็นที่อยู่ของมนุษย์เกิดขึ้น เบื้องล่างก็มีแต่ฟ้าสีดำทึบ เบื้องบนก็มีแต่ฟ้าสีคราม โกลโหมเป็นดินแดนของผู้ตาย ที่เรียกว่า บองโค บนท้องฟ้านั้น ซูอัลลาผู้เรืองอำนาจเป็นผู้ครอง ส่วนดินแดนผู้น้องสาวเป็นราชินีแห่งบองโคแดนผู้มรณะ

ณ ชายแดนด้านตะวันออกของสวรรค์ มีรูปสลักจากไม้เนื้อแข็งอยู่ ๘ รูปด้วยกัน วันหนึ่งเมื่อซูอัลลาได้ไปเยี่ยมชมดินแดนแถบนั้น และได้แคว้นร่างของรูปสลักนั้นร่างหนึ่ง ฤทธิ์อำนาจของซูอัลลาทำให้รูปสลักที่ถูกแคว้นนั้นกลายเป็นร่างที่มีชีวิตจิตใจขึ้นมาได้ จึงนับได้ว่าเป็นมนุษย์คนแรกของโลก และเป็นมนุษย์ผู้ชาย

มนุษย์คนแรกนั้นรู้สึกแปลกใจเป็นอย่างยิ่ง จึงมักจะไปกวนซูอัลลาอยู่บ่อยๆ ให้หาเพื่อนมาให้ ในที่สุดซูอัลลาจึงจัดแจงให้มนุษย์นั้นนอนเสียให้หลับ แล้วก็เอากะดกขี้โครงของมนุษย์นั้นมาขึงหนึ่ง เอามาสร้างให้เป็นผู้หญิงและนับเป็นผู้หญิงคนแรกของโลกเช่นเดียวกัน ซูอัลลาให้คนทั้งสองแต่งงานกัน และเกิดลูกชายมาคนหนึ่งชื่อเมนดาลาตัน

ต่อมาปรากฏว่าเมนดาลาตันเกิดป่วยไข้ขึ้น และร้องไห้โหยอยู่ตลอดเวลา ชายผู้เป็นพ่อจึงได้ไปหาซูอัลลาและขอขามาให้ลูกกิน ซูอัลลาก็ได้ให้ขามา และตั้งชื่อว่า

“เฮ้ เออาหนึ่ ไปให้ลูกกิน ถ้าจะใครกลางทางละก็อย่าให้เขามาแะต้องที่เคื่อนะ”

ชายนั้นก็รับปากว่าจะทำตามสั่ง แต่ขณะมาตามทางก็เกิดได้พบผีร้ายผู้ทึ่งกลส่งมาคอยทำร้าย ผีนั้นออกคำสั่งว่า

“ถื่ออะไรมานะ เออาหนึ่”

พูดแล้วก็ฉวยขามาจากมือชายนั้น จัดแจงสับเปลี่ยนกับขาพิษ แล้วก็ส่งคืนให้ชายผู้เป็นพ่อของเมนดาลาตัน โดยที่พ่อของเมนดาลาตันหารู้ไม่ว่าขาของซูอัลลานั้นได้ถูกสับเปลี่ยนเป็นขาพิษไปแล้ว ครั้นกลับมาถึงบ้าน ก็ได้เอามาให้ลูกกิน เมนดาลาตันลูกชายก็เลยถึงแก่ความตาย นับเป็นคนตายรายแรกของโลก

ผู้เป็นแม่จึงบอกตามีว่า “กลับไปหาซูอัลลาใหม่เถอะ ไปบอกซูอัลลาให้หาทำให้เราฝังศพลูกของเราได้”

ชายผู้เป็นพ่อจึงกลับไปหาซูอัลลา และเล่าให้ซูอัลลาฟังว่าเมนดาลาตันได้ตายเสียแล้ว ซูอัลลาฟังแล้วก็ถามว่า

“ข้าให้เจ้าไปนะ เจ้าเอาไปทำอะไร”

“ตอนที่ไปตามทาง มีคนมาแะงเอาไปจากมือข้า แต่แล้วเขาก็คืนมาให้ข้า”

“น้องสาวของเราชื่อจิดา เห็นเราสร้างอะไรขึ้นมาก็เลขาตเกิดขง” ซูอัลลาทิดำทัง (คือหน้า ๑๒๐)

โลกแรกสร้าง - ต่อจากหน้า ๒๗

พร้อมกันนั้นก็ให้รู้สึกสงสารพ่อของเมเนตาลันเป็นอย่างยิ่ง จึงเรียกน้องชายทั้งสี่ที่อยู่ประจำท้องฟ้าทั้ง ๔ ทิศมา ชูอัลลาส่งน้องชายว่า

“ไปหานาบี โมกัมมัดนะ ไปขอคืนมาหน่อยหนึ่ง”

น้องชายทั้งสี่ของชูอัลลาได้ไปยังอาณาจักรของนาบี โมกัมมัดที่อยู่ในท้องฟ้าอันแจ่มจ้าอีกด้านหนึ่ง เมื่อนาบี โมกัมมัดได้เห็นคนทั้งสี่เข้า ก็ถามขึ้นว่า

“มีธุระอะไร”

“เราอยากขอคืนสักหน่อย” พี่น้องทั้งสี่ตอบ

“เอาไปซิ” นาบี โมกัมมัดตอบ

พี่น้องทั้งสี่จึงขุดดินเอาไปหน่อยหนึ่ง แล้วก็กลับไปหาชูอัลลา ชูอัลลาส่งคืนให้พ่อของเมเนตาลัน

พ่อของเมเนตาลันขอบคุณชูอัลลาแล้วก็รีบกลับบ้าน ส่งก้อนดินให้เมีย เมียก็จัดแจงเอาก้อนดินวางบนร่างของเมเนตาลัน ทันใดนั้นก็เกิดเหตุมหัศจรรย์ขึ้น คือ ดินนั้นค่อยๆ แผล่ขยายกว้างออกๆ จนกระทั่งคลุมร่างของเด็กน้อยนั้นมิด และไม่เพียงเท่านั้น ดินนั้นยังแผล่ขยายต่อไปอีก จนกระทั่งกลายเป็นแผ่นดินใหญ่กว้างเป็นพันโลกที่เราอาศัยอยู่นี้เอง

ไม่ช้าก็ปรากฏพืชผลต่างๆ ออกขึ้นมาจากร่างของเมเนตาลัน ก็ต้นข้าวงอกออกมาจากท้อง ส่วนต้นกล้วยงอกออกมาจากมือ

เมื่อเห็นเช่นนั้น สีนกคล ราชนีแห่งคนตายยิ่งริษยาชูอัลลายิ่งขึ้น เพราะฉะนั้นจึงได้ทำให้มนุษย์ทั้งหลายที่จะเกิดตามๆ มานั้นต้องตาย และเมื่อตายแล้วคนตายทุกคนต้องไปอยู่ในอาณาจักรของตน สีนกคลอยากให้มีพืชผลงอกในอาณาจักรของตนด้วย จึงได้โยนหัวลงมาในโลกมนุษย์ หัวของสินกคลได้กลายเป็นหมูบ้า นับเป็นหมูบ้าตัวแรกอีก

หมูตัวนี้ได้มีลูกหลานออกมามากมาย และต่างก็ตั้งหน้าทำตาพืชผลของคนเสียหมด ต่อจากนั้นสินกคลก็คายขานหมากลงมาในโลกมนุษย์ ขานหมาของสินกคลกลายเป็นหนูตัวแรก และลูกหลานหนูตัวนั้นก็พากันลงทำตาพืชผลของมนุษย์นับแต่นั้นมา พืชผลที่เสียแยกก็เท่ากับตายไปจากโลกนี้แล้วไปเกิดในดินแดนของสินกคล ได้กลายเป็นพลเมืองของสินกคลไป สมดังที่สินกคลปรารถนา

นอกจากนี้ก็ยังได้กล่าวว่าในตอนที่มีโลกเกิดขึ้นใหม่ๆ และมีมนุษย์เพียงหญิงคนชายคนเท่านั้นนั่นเองท้องฟ้าในครั้งนั้นอยู่ต่ำมาก จนกระทั่งเวลาใดที่มนุษย์ทั้งสองขึ้นขึ้น หัวเป็นต้องโดนพื้นท้องฟ้าทุกที

วันหนึ่งมนุษย์ผู้ชายได้ออกไปล่าสัตว์ และได้กวางกลับมาตัวหนึ่ง เมื่อมาถึงชายนั้นก็ได้ส่งเมียว่า “เอากวางไปทำชี นาง แล้วเอามากินกัน” เมียก็เอากวางไปทำ และยกมากินกัน ครั้นกินอิ่มแล้ว หญิงนั้นเกิดไปเห็นไขในกระดุกกวางเข้าก็อยากกิน จึงดึงหัวออกมากำไลมือ กำไลเท้าตลอดจนสร้อยคอประดับเพชรและไข่มุก ก็ถอดออกหมดแล้วก็เอาเสียบ้างห้อยบ้างไว้กับท้องฟ้า แล้วก็จัดแจงเอากระดุกมาทุบกับก้อนหิน เห็นเช่นนั้น หัวก็ถามขึ้นว่า “นั่นเอากะดุกมาทำไมนะนาง”

“จะทุบมันนะซี จะเอาไขออกมากิน”

“เอากะดุกวางบนก้อนหินซี แล้วเอาไม้มาทุบอีกทีเดียว” ชายนั้นแนะเมีย

“ดื่น” เมียเห็นด้วยจึงจัดแจงทำตามนั้น แต่ว่าท้องฟ้าเตี้ยมาก พอยกไม้จะทุบกระดุก ปลายไม้ก็ไปทิ่มเอาท้องฟ้าเข้า หญิงนั้นจึงแหงนหน้าดูฟ้า แล้วพูดว่า

“นั่นแน่ ฟ้า เขยิบให้มันสูง (อ่านต่อหน้า ๑๘๘)”

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

ดวงตา ตุงคะมณี

อนันต์ โยธาทะเรศวร ถ่ายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

ลีห์ เสือแพลงศรี

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกศล กระจำรังสรรค์

กองธุรการ

ปริดา หนูนภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวตะมะ

วัชรินทร์ เขียวพิทยการ

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ช.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ช.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสม โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรวรรณ คุณวิศาล

ยุบล คุรุสมงคล อ.บ.

สมศรี สุกุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสวียม เผ่าทองสุข

จำนง วังสิกุล ช.บ.

โลกแรกสร้าง - ต่อจากหน้า ๑๒๐

ขึ้นไปหน่อยซิ ข้าทำงานไม่ได้ เห็นไหมล่ะ”

ทันใดนั้นก็เสียงสะเทือนเลื่อนลั่นอยู่เหนือหัว และปรากฏว่าท้องฟ้าเขยิบสูงขึ้นไปอีกหน่อย หญิงนั้นจึงหยิบท่อนไม้มาจะทุบกระดูก แต่ปลายไม้ก็ยังทิ่มท้องฟ้าอยู่อีก หญิงนั้นจึงร้องบอกอีกว่า

“เขยิบให้สูงขึ้นไปอีกหน่อย ฟ้า ข้าจะทุบกระดูก”

พอพูดจบก็มีเสียงดังครืนมาอีกครั้งหนึ่ง และฟ้ายกเขยิบสูงขึ้นไปอีก แต่เมื่อหญิงนั้นยกท่อนไม้ขึ้นจะทุบกระดูก ปลายไม้ก็ยังไปทิ่มท้องฟ้าอย่างเดิมอีก หญิงนั้นชักโมโห จึงร้องตะโกนขึ้นว่า

“นี่ ฟ้า ข้าอยากให้เราเขยิบสูงขึ้นอีกมากๆ จะได้ไม่มาขัดขวางข้า เวลาข้าทำงาน เขยิบสูงขึ้นไปอีก เขยิบสูงขึ้นไปอีก”

เสียงครืนครืนดังขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ฟ้ายกเขยิบสูงขึ้นๆ เมื่อเห็นเช่นนั้น หญิงนั้นก็ได้ถึงหัวและเครื่องแต่งตัวที่เสียบที่ห้อยไว้กับฟ้า จึงเอื้อมมือไปคว้าสิ่งเหล่านั้นแต่เข้าไปแล้ว ฟ้าได้ทะยานสูงขึ้นๆจนสูงเท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ หัวของหญิงมนุษย์คนแรกของโลกได้กลายเป็นดวงจันทร์ลอยอยู่ในท้องฟ้า และเพชรพลอยที่ประดับเครื่องแต่งตัวเหล่านั้นก็ได้กลายเป็นดาวประดับฟ้าไป ♣

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

มารับที่สำนักงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)

๗๐.๐๐ บาท

๘๐.๐๐ บาท

๑๑๕.๐๐ บาท

๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)

๑๒๕.๐๐ บาท

๑๔๕.๐๐ บาท

๒๒๐.๐๐ บาท

๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)

๒๓๐.๐๐ บาท

๒๗๐.๐๐ บาท

๔๒๕.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ที่สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารกริทธิเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๘๑๕๐๓๖

ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ
การบอกรับเฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ๓ เดือน ๑๒ บาท ๖ เดือน ๒๓ บาท ๑๒ เดือน ๔๕ บาท

บรรจบ พันธุเมธา เล่า

นิทานนานาชาติ

โบบิโน (นิทานยุโรป)

การรู้ภาษาสัตว์คงเป็นความปรารถนาอย่างหนึ่งของคน ฉะนั้นจึงมีนิทานหลายต่อหลายท้องถิ่นที่เล่าถึงการรู้ภาษาสัตว์ และผู้รู้ภาษาสัตว์ย่อมได้รับประโยชน์ต่างๆ กัน นอกจากจะเป็นประโยชน์แก่ตนเองแล้ว ก็ยังเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นอีกด้วย ดังปรากฏในนิทานเรื่องนี้ที่แอนดรูว์ลิ่งได้เล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีพ่อค้าผู้มั่งคั่งคนหนึ่ง มีลูกชายเพียงคนเดียวเท่านั้นชื่อโบบิโน โบบิโนเป็นเด็กฉลาด และมีความรักเรียนรักรู้เป็นอย่างยิ่ง พ่อจึงส่งให้ไปเรียนกับครูเพื่อจะได้เรียนภาษาต่างประเทศให้รู้หมดทุกภาษา โบบิโนเรียนกับครูอยู่ตั้งหลายปีจึงได้กลับบ้าน

เช่นวันหนึ่ง โบบิโนกับพ่อไปเดินเล่นกันในสวน เสียงนกกระจอกบนต้นไม้ดังจ๊อกแจ๊กแจ๊กแจ๊กจนคนทั้งสองพูดจากันไม่รู้เรื่อง ซึ่งทำให้พ่อค้าหัวเสียเป็นอย่างมาก โบบิโนเห็นเช่นนั้นจึงพูดเอาใจพ่อน้าว่า

“พ่ออย่ากริ้วไหมละว่านกกระจอกพวกนั้นมันพูดกันเรื่องอะไร ถ้าพ่ออย่ากริ้วลูกจะเล่าให้ฟัง”

พ่อค้ามองลูกชายอย่างตกตะลึง แล้วถามออกมาว่า

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร เจ้าจะอธิบายได้อย่างไรว่านกกระจอกมันพูดว่าอะไร เจ้าเป็นพ่อมดหมอผีหรืออย่างไร”

“ไม่ใช่หรอกพ่อ” โบบิโนตอบ “แต่ครูของลูกสอนลูกให้รู้ภาษาสัตว์ทุกชนิดหมด”

“โอ้ โอ้ เงินของข้า” พ่อค้าอุทานอย่างผิหว้าง “ครูของเจ้าเข้าใจผิดโดยแท้ทีเดียว พ่อต้องการให้เจ้าไปเรียนภาษาคน ไม่ใช่ภาษาสัตว์”

“ต้องอดใจเอาหน่อยซีพ่อ” ลูกชายพูด “ครูของลูกคิดว่ามันต้องเรียนภาษาสัตว์ให้รู้เสียก่อน ถึงค่อยไปเรียนภาษาคน”

ขณะเดินมาตามทางกลับบ้าน หมาในบ้านกึ่งมารับพลางเห่ากระโชก พ่อค้าจึงถามลูกว่า “นั่นมันเกิดอะไรขึ้นล่ะ ทำไมหมามันถึงได้เห่ากระโชกอย่างนั้น ทั้งๆ ที่มันเป็นหมาของเรา มันย่อมจะรู้จักเราคืออยู่แล้ว”

“ลูกจะบอกให้เอาไหมละ ว่ามันพูดว่าอย่างไร”

“พอแล้วๆ พ่อ” พ่อห้าม “ไม่ต้องเอาเรื่องเหลวไหลมากวนใจพ่ออีก ขอให้พ่อได้สงบใจลงสักหน่อยเถอะ” แล้วก็รีบหันต่อไปว่า “โอ้ โอ้ เสียหายเงินเหลือเกิน เสียไปโดยเปล่าประโยชน์แท้ๆ เทียว”

ต่อมาไม่นาน คนทั้งสองก็ไปกินอาหาร ขณะที่นั่งลงเตรียมตัวจะกินอาหาร ก็ได้มีกบในบ่อใกล้ๆ พวกมันร้องเสียงขรมมมมอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนเลย เสียงกบยังทำให้พ่อค้าโมโหหัวเสียหนักขึ้น ถึงกับเอ็ดตะโรออกมาว่า

“นั่นมันจะมาเพิ่มความผิหว้างความไม่สบายใจให้แก่ข้าอีกหรือไงนะ”

“ลูกจะอธิบายให้ฟังเอง” โบบิโนพยายามพูดเพื่อให้พ่อหายโมโห แต่ตรงกันข้าม พ่อยิ่งจะเบิ่งเสียงดูลูกว่า “เฉยเสียหน่อยได้ไหม ไป ไปนอน แล้วอย่ามาให้พ่อเห็นหน้าอีก”

โบบิโนก็จำต้องทำตาม แล้วก็หลับสนิท แต่พ่อของโบบิโนซิหาได้หลับตาลงไม่ ทั้งโกรธทั้งผิหว้างทั้งเสียหายเงิน จนในที่สุดเมื่อทนแค้นใจ (ต่อหน้า ๑๑๕)

- ex: He's learning the new language so fast that it is hard for the rest of us to keep pace with him. (เขาเรียนภาษาใหม่เร็วเสียเหลือเกินจนพวกเราคนอื่นจะตามเขาให้ทันได้ยากมาก)
Walk out there at an easy pace. don't hurry. (เดินออกไปชิวๆ ช้าๆ สบายๆ อย่ารีบร้อน)
- to overturn: to upset (กว่า ล้ม)
- ex: His car overturned in flame. (รถของเขาคว่ำ ไฟลุก)
The boat overturned only a hundred yards from the finishing point. (เรือพลิกคว่ำเสียรวร้อยหลังก่อนหลกชัย)
- the twisted wreck: the badly damaged car. (ซากรถที่พังยับเยิน)
- chapel: place of worship (โบสถ์หรือส่วนหนึ่งของโบสถ์ที่คนไปสวดมนต์).
- to pass away: to die. (ตาย)
- It was just for Laura he lived and died:
- he lived for Laura (: he loved her very much รักเท่าชีวิต)
- he died for Laura (: because of his love for her he died ตายเพราะรักเธอ ได้ว่าไปแข่งรถจะ ในทันทีความเอาเงินเพื่อกมาแต่งงานหรือขอแหวนแต่งงานให้เธอ กระนั้นหรือ)

โบบิโน - ต่อจากหน้า ๑๘๗

ต่อไปอีกไม่ได้ พ่อของโบบิโนก็ได้ส่งคนใช้สองคนให้ดำเนินการตามสั่งทันทีในวันรุ่งขึ้น

รุ่งขึ้นเช้าคนใช้คนหนึ่งได้ไปปลุกโบบิโนให้ลุกขึ้นแต่เช้า แล้วก็จัดแจงเอาตัวขึ้นรถ มีคนใช้คนหนึ่งนั่งขนาบข้าง ส่วนอีกคนหนึ่งขี่ม้าคู่กันไปข้างๆ รถ โบบิโนไม่เข้าใจว่าเขาจะเอาตัวไปไหน แต่ก็สังเกตเห็นว่าคนใช้ที่นั่งขนาบข้างนั้นมีท่าเศร้าๆ นัยน์ตาก็ขมแดงเพราะร้องไห้ โบบิโนทนอยากรู้ต่อไปไม่ได้ จึงถามขึ้นว่า

“ทำไมมีท่าเศร้านัก แล้วจะพาตัวข้าไปไหนกันนะ”

คนแรกคนใช้ไม่ยอมพูดอะไร แต่ในที่สุดทนคำถามซ้ำของโบบิโนไม่ได้ จึงต้องบอกว่า “นายใช้ข้า

ให้เอาตัวนายน้อยไปฆ่ารู้ไหมละ”

“ทำไมนะ” โบบิโนถามอย่างนึกไม่ถึง “พ่อจะฆ่าข้าทำไม ข้าไปทำอะไรผิดหรือพ่อถึงได้อยากให้ข้าตายนัก”

“ก็ไม่ได้ทำอะไรผิดหรอก” คนใช้ตอบ “แต่นายท่านโกรธจนแทบจะเป็นบ้าที่เสียเงินให้นายน้อยไปเรียนอะไรที่จะให้คุณประโยชน์ แต่นายน้อยไม่ได้เรียนอะไรเลยนอกจากภาษาสัตรี นั่นแหละนายถึงได้พยายามจะฆ่านายน้อยเสียให้ได้”

“ถ้าอย่างนั้น ฆ่าข้าเสียเดี๋ยวนี้” โบบิโนพูด “จะคอยอะไรอีกละ”

“ข้าทำไม่ลงหรอก” คนใช้พูด “เพราะฉะนั้นข้าถึงต้องหาวิธีที่จะช่วยชีวิตนายน้อยด้วยและไม่ให้นายท่าน→

โกรธซ้ำด้วย โชคดีนะที่หมามันตามเรามาด้วย ข้าจะฆ่ามันผ่าเอาหัวใจกลับไปให้นายท่านดู ท่านคงเชื่อว่าเป็นหัวใจของนายน้อย ตอนนี้นายน้อยจัดแจงหาทางหนีไปเอาเองก็แล้วกัน”

ขณะนั้นรถมาถึงใจกลางป่าที่ทึบที่สุด โบบิโนก็ลงจากรถ เมื่อกล่าวคำอำลาคนใช้ทั้งสองแล้ว ก็ออกเดินทางเข้าไปในป่า โบบิโนเดินไปๆ จนกระทั่งมืดค่ำ จึงได้มาถึงบ้านหลังหนึ่งซึ่งมีพวกคนเลี้ยงสัตว์รวมกันอยู่หลายคน โบบิโนไปเคาะประตูขออาศัยนอนค้างคืน คนเลี้ยงสัตว์เหล่านั้นเห็นโบบิโนเป็นเด็กสภาพทำทางดีจึงต้อนรับขับสู้ เชื้อเชิญให้กินอาหารเย็นด้วย

ขณะที่กำลังกินอาหารกันอยู่นั้น หมานอกบ้านก็เห่าขึ้น โบบิโนเดินไปที่หน้าต่าง และเงยหูฟังอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็หันมาบอกคนเลี้ยงสัตว์ว่า

“ให้ลูกสาวกับเมียของพวกพี่ขึ้นไปนอนเสียเดี๋ยวนี้เถอะ แล้วพวกพี่ๆ ก็เตรียมอาวุธป้องกันตัวไว้ให้พร้อมราวเที่ยงคืนจะมีพวกโจรมาปล้นบ้าน”

คนเลี้ยงสัตว์ถึงกับผงะ ไม่ค่อยอยากเชื่อ คิดว่าเด็กหนุ่มคนนี้จะเสียสติไปเป็นแน่ ต่างพากันถามเชิงแซวว่า “รู้ได้อย่างไรว่าพวกโจรจะมาปล้นบ้านเราโกรบอก”

“ข้ารู้จากเสียงหมาเห่า” โบบิโนตอบ “ข้ารู้ภาษาของมัน ถ้าไม่มีคนรู้ภาษาของมันอย่างข้าอยู่ที่นี้ด้วย มันก็เห่าเสียแรงเปล่า พวกพี่ควรทำตามคำแนะนำของข้า ถ้าหากว่าอย่าจะสงวนชีวิตและทรัพย์สินสมบัติเอาไว้”

คนเลี้ยงสัตว์ซึ่งฟังก็ยังไม่แปลกใจ แต่ก็ตกใจทำตามคำแนะนำของโบบิโน แล้วก็คอยเวลาอยู่ พอนาฬิกาตี ๑๒ ที่ ก็ได้ยินเสียงฝีเท้า และได้มีโจรกลุ่มหนึ่งบุกรุกเข้ามาในบ้านจริงดังคำของโบบิโน คนเลี้ยงสัตว์ระวังตัวอยู่แล้วจึงเผลอออกมาจากที่ซ่อนใจไปที่กลุ่มโจร เอาไม้ตะบองหวดซ้ำบ้ายขวา จนไม้เข้าโจรเหล่านั้นต่างพากันแตกกระเจิงหนีไป คนเหล่านั้นพากันขอบคุณโบบิโน พร้อมทั้งขอร้องให้โบบิโนปลุกบ้านสร้างเรือนอยู่ด้วยกัน

กับพวกตน แต่โบบิโนยังอยากเห็นโลกกว้างอีกมาก จึงได้อำลาเดินทางต่อไป

โบบิโนเดินไปตลอดวัน จนกระทั่งเย็นจึงได้มาถึงบ้านหลังหนึ่งซึ่งเป็นบ้านชาวนา ขณะที่โบบิโนกำลังคิดว่าควรจะเคาะประตูขออาศัยพักนอนสักคืนจะดีหรือไม่ ก็พอดีได้ยินเสียงกบร้องอยู่ในคูหลังบ้าน ลอยหลังไปดู โบบิโนก็แลเห็นภาพแปลกอย่างหนึ่ง คือ มีกบสี่ตัวกำลังโยนขวดเล็กๆ ส่งกันไปมาอย่างสนุกสนาน โบบิโนก็ร้องอ้อๆ เสียงที่หนึ่ง โบบิโนฟังอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงเคาะประตู ชาวนาเจ้าของบ้านออกมาเปิดประตู เชื้อเชิญโบบิโนให้เข้าไปข้างในบ้าน และชวนให้กินอาหารด้วยกัน พอกินอาหารเสร็จ เจ้าของบ้านก็เล่าว่าขณะนั้นตนกำลังมีความทุกข์อย่างเหลือหลายเพราะลูกสาวคนหัวบีกำลังเจ็บหนัก เกรงว่าจะไม่รอด หมอมือชื่อเสียงคนหนึ่งที่ผ่านมามาทางนั้น ได้สัญญาว่าจะส่งยามาให้รักษา แต่คนใช้หมอที่หมอให้นายามาให้ เกิดทำพลาดขาถื่นเสียกลางทาง เพราะฉะนั้นจึงเป็นอันไม่มีหวังสำหรับชีวิตลูกสาว

โบบิโนบอกชายชาวนาถึงเรื่องขวดเล็กๆ ที่ตนเห็นกบโยนเล่นกัน และตนคิดว่าคงจะเป็นขวดยาที่ชายชาวนากล่าวถึงนั่นเอง ชาวนาถามโบบิโนว่ารู้ได้อย่างไร โบบิโนก็บอกว่าตนรู้ภาษาสัตว์และได้ยินกบพูดกันตอนโยนขวดเล่น ชาวนาจึงไปฆูขวดเล็กๆ ขึ้นมาจากคู แล้วก็นำมาให้ลูกสาวกิน รุ่งขึ้นเช้าลูกสาวก็ค่อยๆ ทุเลาขึ้น ชาวนาขอบคุณโบบิโนอย่างไม่รู้จะสรรหาคำมากล่าว โบบิโนไม่ยอมรับอะไรจากชาวนาเป็นค่าตอบแทน ได้แต่กล่าวคำอำลา แล้วก็เดินทางต่อไป

ต่อจากนั้นวันหนึ่ง โบบิโนได้มาพบคนสองคนกำลังนั่งพักอยู่ใต้ร่มไม้เพื่อหลบแดด โบบิโนเดินทางมาเหนื่อยๆ ก็เลยถือโอกาสนอนเหยียดยาวตามสบายไม่ไกลจากคนที่สอง ไม่ช้าคนที่สามก็เลยได้คุยกัน โบบิโนจึงได้รู้ว่าคนที่สองกำลังจะเดินทางไปยังบ้านเมืองใกล้ๆ กันนั้นเพราะว่าวันนั้นเป็นวันที่ (อ่านต่อหน้า ๑๒๒)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปันทอง

บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

สัท เศรษฐศิริ

เชื้อรณ ศรียากษ์

นิศยา วงศ์เที่ยงธรรม โกศล กระจำวงศ์

กองธุรการ

ปรีดา หนูณักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวทะมะ

วัชรินทร์ เรียวพิทยากา

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์ โสมโรจนะบรรณานนท์

กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล

ยุบล คุรุสมงคกุล อ.บ.

สมศรี สุขุมลันนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เลื่อง เม้าทองสุข

จำนง วัชรกุล ร.บ.

ภาพปก

กิตติมา โสภณาวาสุต

สมบุญ จันทระประคับ ถ่ายภาพ

ไบบิโน - ต่อจากหน้า ๑๒๐

ประชาชนบ้านเมืองนั้นจะเลือกเจ้าผู้ครองคนใหม่

ขณะที่คนทั้งสามคุยกันอยู่นั้นเอง ก็ได้มีนกกระจอกมาจับบนต้นไม้ที่คนทั้งสามอาศัยพักอยู่ภายใต้ ไบบิโนนั่งเงียบ เงียบฟังอย่างตั้งใจ ฟังอยู่ครู่หนึ่งไบบิโนก็บอกสหายทั้งบั้งเอ็ดมาพบกันว่า

“รู้ไหมว่านกกระจอกมันพูดกันว่าอย่างไร มันพูดว่าคนหนึ่งเ็นพวกเราสามคนนั้นละ วันนั้นจะได้รับเลือกเป็นเจ้าผู้ครองบ้านเมืองนี้”

ชายสองคนนั้นไม่พูดว่าอะไร ได้แต่มองดูตากันครู่หนึ่งต่อมา เมื่อเห็นว่าไบบิโนหลับ คนทั้งสองก็เลิกล้อขำๆ ของออกจากที่นั่นรีบตรงไปยังเมืองที่กำลังมีกา

เลือกเจ้าผู้ครองกันอยู่

ในที่สุดก็ถึงเวลาเลือก เจ้าหน้าที่จัดการปล่อยนกอินทรี ดวงดาทุกคู่เพ่งจ้องจับคู่กันก่อนทว่าจะไปเกาะที่ไหน แ่่นกอินทรีก็หาได้ลงจับเกาะผู้ใดไม่ กลับบินตรงไปยังชายหนุ่มซึ่งขณะนั้นกำลังเดินเข้าเมืองมาพอดี และชายหนุ่มนั้นก็คือไบบิโนซึ่งเพิ่งตื่นและเดินตามคนทั้งสองเข้าไปในเมือง

คนทั้งหมดพากันไชโยโห่ร้องและประกาศว่า “นี่คือเจ้าผู้ครองของเรา” คนเหล่านั้นแห่ล้อมล้อมพาตัวไบบิโนไปยังทำเนียบของผู้ครองบ้านเมือง และไบบิโนได้ปกครองบ้านเมืองอย่างรอบคอบ ทำให้ผู้คนอยู่อย่างมีความสุขสืบไป ♣

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

มารับที่สำนักงาน

ไปรษณีย์ภายใน

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)

๓๐.๐๐ บาท

๔๐.๐๐ บาท

๑๑๔.๐๐ บาท

๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)

๖๒.๕๐ บาท

๘๔.๕๐ บาท

๒๒๖.๐๐ บาท

๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)

๑๒๐.๐๐ บาท

๑๖๐.๐๐ บาท

๔๒๕.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ค่าส่งตามงาน ๔๓/๓๖-๓๔ อาคารวิทยุเทศ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๘๐๕๓๖

ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

การบอกรับเฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ๓ เดือน ๑๒ บาท ๖ เดือน ๒๓ บาท ๑๒ เดือน ๔๕ บาท

บรรจบ พันธเมธา เล่า

นิทานนานาชาติ

ที่ไกรถมัน (นิทานอินเดีย)

คนอินเดียที่นับถือผู้หญิงมีอยู่มาก และผู้หญิงที่เขานับถือกันอย่างซื่อสัตย์ก็คือ พระลักษมี เพราะเป็นเทวแห่งโชคและทรัพย์สินความเจริญรุ่งเรือง ในวันที่ปูลีหรือทวี่ อันมักจะตกในเดือนตุลาคม ถือเป็นวันฉลองพระลักษมี ผู้คนพากันตามประเพณีตามบ้านเรือนและบริเวณบ้านให้สว่างแจ่มจ้า เป็นการเชื่อเชิญพระลักษมีมาสู่บ้าน จะได้นำโชคลาภมาให้ และผู้ใดให้วัดพลีตก เป็นที่อุกพระทัยพระลักษมี ผู้นั้นก็จะได้โชคลาภตามปรารถนา แต่ถ้าเกิดมีผู้ใดปฏิบัติคนไม่อุกทำนองฉลองธรรม ทำให้พระลักษมีไม่พอพระทัยแล้ว อย่างว่าแต่โชคลาภที่จะได้มาเป็นพิเศษเลย แม้ทรัพย์สินสมบัติที่คนมีอยู่ก็อาจสูญสลายไปได้ คัมภีรชาคมลสิ่งทีสังกรเล่าไว้ในขุมนิทานอินเดีย แต่แล้วพระลักษมีก็ยังต้องมาโดนผู้หญิงด้วยกันแกล้งผิด ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีพระราชองค์หนึ่ง ทรงนามว่า กมลสิ่งที ทรงครอบครองแคว้นราชสถาน อันเป็นอาณาจักรเล็กๆ แต่ว่ามีกำลังรุ่งเรือง แม้กระนั้นราชากมลสิ่งทีก็ยังไม่พอพระทัย เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้มักใหญ่ใฝ่สูง ประสงค์จะเรืองอำนาจครอบครองดินแดนใกล้เคียงทั้งหมด ดังนั้นราชากมลสิ่งทีจึงทรงตั้งหน้าตั้งตาสร้างกองทัพใหญ่ยิ่งเขมแข็ง จนไม่ช้าพระองค์เรืองอำนาจขึ้นมาจริงดังที่ทรงปรารถนา แต่เมื่อทรงสมปรารถนาทุกประการแล้ว ทั้งอำนาจและทรัพย์สินเงินทอง ราชากมลสิ่งทีก็เริ่มจะทำอะไรไร้เหตุผล ทำไปอย่างโง่ๆ โง่แกมหญิงเสียด้วย

วันหนึ่งมีพวกพ่อค้าเดินทางมาจากแคว้นแคชเมียร์ อันไกลโพ้น พ้อค้าเหล่านั้นนำหญ้าฝรั่นมาด้วยมากมาย เพื่อมาขายแก่พระราช หญ้าฝรั่นหรือที่คนอินเดียเรียกว่า เกสรนี้เป็นของมีราคา ราชากมลสิ่งทีทรงประสงค์จะให้พ้อค้าต่างเมืองได้เห็นว่ามีพระองค์ทรงมีกำลังเพียงไร จึงทรงเหมาซื้อทั้งหมด แต่เมื่อซื้อแล้วก็ไม่โปรดให้นำเอาไปทำอะไร กลับสั่งให้ทดลองไปถมูเสียทั้งหมด

การกระทำอย่างโง่เขลาและหองของเช่นนั้น เป็นที่ขึ้นเคืองพระทัยพระลักษมีเทวแห่งโชคยิ่งนัก ฉะนั้นพระลักษมีจึงตัดสินใจที่จะสั่งสอนราชากมลสิ่งทีผู้เฒ่าโง่ให้ทรงรู้สึกพระองค์เสียบ้าง และบทเรียนที่พระลักษมีทรงนำมาสั่งสอนก็คือการพนัน พระลักษมีทรงทำให้ผีพนันเข้าสิงราชากมลสิ่งที ราชากมลสิ่งทีทรงเล่นการพนันอย่างไม่สนพระทัย ไซ้ดอะไรทั้งนั้น ไม่ช้าทรัพย์สินสมบัติทั้งหลายก็พินาศไปสิ้น จนท้ายที่สุดแม้อาณาจักรของพระองค์ก็ไม่มีเหลือ ราชากมลสิ่งทีจึงต้องจากบ้านจากเมืองไปด้วยความสนหวัง ทอดอาลัยในชีวิต เพราะบัดนี้ราชากมลสิ่งทีผู้หนึ่งหยองได้กลายเป็นคนธรรมดาผู้ยากจนจนขั้นแค่นั้น เหลืออยู่แต่ลูกชายคนหนึ่ง ชื่ออัสวินกับลูกสะใภ้ชื่อทักขินาเท่านั้น

คนทั้งสามพยายามเดินไป เดินไปด้วยหัวใจอันหนักอึ้ง เพราะไม่รู้กาลข้างหน้า แท้ก็เจ็บระบมเพราะไม่เคยสมบุกสมบัน เดินทางอยู่หลายวันจึงได้มาถึงเมืองหลวงของอาณาจักรอีกแห่งหนึ่ง กมลสิ่งทีกับลูกชายลูกสะใภ้ไปต่ออีกไม่ไหว (อ่านต่อหน้า ๑๙๘)

(หยินเก้งชาน) เมืองนี้เป็นเมืองที่มี
ชัยภูมิดีมีแม่น้ำล้อม ๓ ด้าน มีชื่อว่า
lu (ลู) กับ kan¹nan²shui³ (กาน
หนานเฉว) คือ น้ำใต้หวาน กับ
hsi¹ch'eng²shui³ (ซฺเหิงเฉว) คือ
น้ำเมืองตะวันตก การที่ชื่อแม่น้ำมี
คำ shui³ คือ น้ำ น้ำหน้า แสดงให้
เห็นว่าชื่อจีนนั้นทับศัพท์ชื่อไทย
คนไทยใหญ่และไทยในยูนนาน
เรียกแม่น้ำว่า น้ำ เช่น น้ำแก้ว (น้ำ
แก้ว) คือแม่น้ำอิรวดี น้ำคิง คือ
แม่น้ำสาละวิน และน้ำของ คือ
แม่น้ำโขง พันเมืองไปทางตะวันตก
เป็นบ่อเกลือ เมืองจีนแข็งอาจจะอยู่
ทางใต้ของยูนนาน หรือในสิบสอง
ปันนา ซึ่งในแผนที่ระบุไว้หลายแห่ง
ว่ามีบ่อเกลือ โดยเฉพาะแถบเมือง
puerh (ปูเออร์) ก็มี เมืองไวชวน
หรือเมืองบ่อ ก็มี กับมีชื่อเมืองจีน
อยู่ระหว่างเมืองสีกับเมืองหลวง
น้ำทา ในประเทศลาว อันเป็นถิ่น
ที่อยู่ของพวกลื้อ

ส่วนชื่อของเบ้งเฮ็กนั้น ภาษา
กลางเรียก meng²huo⁴ (เหมิงฮั่ว)
ผู้เชี่ยวชาญภาษาจีนว่าควรเป็น เหมิง
ฮู่ ซึ่งแปลได้ว่า ผู้ป้องกันรักษาเมือง
เหมิง เป็นชื่อเมือง ที่จริงอาจเป็น
ชื่อที่ทับศัพท์ เหมิง คงเป็นชื่อสกุล
เพราะมีพี่น้องใช้สกุลเดียวกันอีกคือ
พี่ชายเบ้งเฮ็กชื่อเบ้งเจียดหรือ
meng²chieh¹ (เหมิงเจียะ) กับ
น้องชายชื่อเบ้งฮิว หรือ meng²yu²
(เหมิงโยว) และสกุล เหมิง ของ
เบ้งเฮ็กจะเป็นสกุลเดียวกับกษัตริย์
น่านเจ้าหรือไม่อย่างไร ทั้งที่เวลา
ห่างกันถึงพันกว่าปี ทั้งตัวเบ้งเฮ็กจะ
เป็นคนไทยหรือไม่ น่าสงสัย แต่คน
ของเบ้งเฮ็กน่าจะเป็นชาวป้าชาวเขา
ไม่ใช่คนไทย เพราะที่พรรณนาไว้ใน
หนังสือสามก๊กว่า คนเหล่านั้น
ตาเขียว หน้าดำคล้ำ ผมเหลือง
หนวดแดง รูปร่างใหญ่โต ส่วน
พันธมิตรของเบ้งเฮ็กที่เป็นเจ้าเมือง

โถกอก๊ก หรือ wu³ko³kuo² (อู่ก๊อ
ก๊ว) มีชื่อว่าลุดัคคหรือ wu³eu³
ku³ (อู่อู่กู่) ก็ต้องเป็นชาวเขาแน่
นอน เพราะถ้าวัวอยู่ในถ้ำ อยู่ทาง
ตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองมันต้อง
ของเบ้งเฮ็ก การใช้หาวยุบนั้นมัน
พันตัวกันอาวุธ มีลักษณะคล้าย
พวกนาคา อาจจะเป็นพวก ว้า จาก
wa state (รัฐว้า) ที่ปัจจุบันมีชื่อ
ว่าเป็นรัฐของพม่าแต่ในนาม เพราะ
ปรากฏว่าพม่าไม่ได้มีอำนาจไป
ปกครองดูแลได้ นอกจากถึงปักกิ่ง
คณะผู้แทนไปเยี่ยมเยือน แต่จะเป็น
ชาวไทไหนเล่าใดก็ตาม จีนก็ถือคน
เหล่านั้นเป็น หนาน พวกหนึ่ง ซึ่งด้อย
วัฒนธรรมกว่าพวกเขาทั้งนั้น

เรื่องภาษาจีนเป็นเรื่องกว้าง
ขวาง แม้เท่าที่เกี่ยวกับภาษาไทยก็
ไม่อาจจะกล่าวให้ครบถ้วนได้ จึง
ขอยุติไว้พลางก่อน เพื่อกล่าวถึง
เรื่องอื่นต่อไป ❀

ที่โครทมน - ต่อจากหน้า ๒๗

จึงตกลงใจจะตั้งถิ่นฐานที่ล่องเสียงไซคุสั๊กพัก ทั้งสาม
คนช่วยกันสร้างกระต๊อบเล็กๆอยู่ตรงชายเมือง กมลสิงห์
กับอัสวินีหาราชได้ด้วยการรับจ้างทុปหิน แบกของ
ตักน้ำจากบ่อและงานอื่นๆ อีกมากมายหลายชนิดที่
ล้วนแต่ต้องใช้เรี่ยวแรงอย่างเหน็ดเหนื่อยทั้งสิ้น

ส่วนทักษิณาลูกสะโล่ก็นับได้ว่าเป็นคนดั่งยังรู้คิด
อีกด้วย ถึงจะต้องทำงานหนักรวมทั้งดูแลบ้านช่องให้
เรียบร้อย ทักษิณาก็ยังร่าเริงแจ่มใส นางบอกแก้อัสวินี

และกมลสิงห์ว่านอกจากจะนำเงินค่าจ้างกลับมาบ้าน
ทุกวันแล้ว แต่ละคนจะต้องถ่ออะไรติดไม้ติดมือมาด้วย
จะเป็นอิฐสักก้อน ไม้สักท่อน ฟืนสักคืบ หรือแม้แต่จะ
เป็นผักอะไรก็ได้ และคนทั้งสองก็พยายามทำให้ได้
เช่นนั้น ไม่ว่าเห็นอะไรควรจะหอบเอากลับมาบ้านด้วยได้
ก็จะทำทันทีไม่มีเว้น

วันหนึ่งคนทั้งสองหาอะไรติดมือมาไม่ได้เลย
เจอแต่ทุ่งตายนั่น จึงถ่อมาด้วย อัสวินีหัวทางงูมา→

พอมายังบ้านก็โยนขึ้นไปไว้บนหลังคากระต๊อบ ตกเย็นวันรุ่งขึ้น เมื่อกมลสิงห์กับอศวิณเดินกลับมามีบ้าน สงเกตเห็นว่าผู้คนโงะจันกันในเมือง จึงถามคนที่เดินผ่านไปมาว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น คนเหล่านั้นก็ตอบว่า

“ไม่รู้หรอกหรือว่าเมื่อเช้านี้พระราชินีทรงทำสร้อยพระศอกหาย พระองค์ทรงพาดไว้กับขอบพระเกล้า ทันใดนั้นเองมีเหยี่ยวตัวหนึ่งฉกไปลงมา แล้วก็จิกฉวยเอาสร้อยพระศอกบินหนีไป พระราชาทรงประกาศให้รางวัลอย่างงามแก่คนที่เอาสร้อยพระศอกมาคืนให้ได้”

กมลสิงห์กับอศวิณอดเล่าเรื่องนี้ให้ทักษิณาฟังไม่ได้ ทั้งยังไม่ทันจบ ทักษิณาก็ทานออกมาว่า “สร้อยพระศอริ สร้อยพระศอพระราชินี ข้าคิดว่าข้าเก็บได้นะ”

“จริงหรือ” คนทั้งสองถามขึ้นพร้อมกัน “สร้อยพระศอจริงหรือ นางได้มาอย่างไรละ”

“บอกว่าเก็บสร้อยพระศอได้ ก็ต้องได้จริงๆสินะ ข้าจะไม่พูดอะไรอีกแม้แต่คำเดียว” ทักษิณาพูดอย่างหนักแน่น “วิ่งไปถามที่วังสิว่ารางวัลที่พระราชินีประทานนั้น เป็นรางวัลอะไร”

อศวิณจึงวิ่งไปท้วง และร้องถามถึงรางวัลที่พระราชินีจะประทานให้ แต่ไม่มีใครตอบได้จึงต้องไปทูลถามพระราชินี พระราชินีตรัสตอบว่า “ไปบอกเขาเถอะว่าเราจะให้ทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าสิ่งไหนสมเหตุสมผลพอจะหาให้ได้” อศวิณก็เลยรีบกลับมาบอกทักษิณา ได้ฟังเช่นนั้น ทักษิณาก็พูดขึ้นว่า

“ถ้าอย่างนั้นรีบๆเข้าเถอะ ไปเฝ้าพระราชินี”

ทักษิณากับอศวิณก็รีบไปเฝ้าพระราชินีกับพระราชนิพนธ์ ทักษิณาถวายสร้อยพระศอกนั้นแก่พระราชินีด้วยความเคารพนอบน้อม ทูลถามว่า

“นี่ใช่ไหมเพคะ สร้อยพระศอ”

“ใช่แล้ว ใช่ ใช่” พระราชินีตรัสอย่างดีพระทัย “เจ้าได้มาอย่างไรละ”

“เมื่อเช้านี้ข้าพระองค์ยืนอยู่นอกกระต๊อบของเราเพคะ” ทักษิณาพูดตอบ “ก็ได้เห็นเหยี่ยวตัวหนึ่งมาจับที่

หลังคากระต๊อบ ในปากเหยี่ยวมีสร้อยพระศอ และบังเอิญบนหลังคานั้นมีงูตายอยู่ตัวหนึ่ง เหยี่ยวเห็นเหยื่อเช่นนั้นก็เลยทั้งสร้อยพระศอแล้วก็จิกงูตายตัวนั้นแทนบินหนีไป”

“โชคดีจริงๆที่ได้สร้อยพระศอกคืน” พระราชินีตรัส “คิดว่าจะได้เห็นมันเสียแล้ว เอ้า ทักษิณา ทนเข้าออกมาสิว่าเจ้าอยากได้รางวัลอะไร เราจะหาให้เพราะเราเป็นหนุพระคุณเจ้าอยู่”

“ข้าพระองค์ไม่ประสงค์สิ่งใดเพคะ” ทักษิณาทูล “ไม่ว่าจะเป็นเงินทองข้าวของหรือที่ดินแต่อย่างใด สิ่งที่ข้าพระองค์ใคร่จะทูลขอมืออยู่อย่างเดียวคือใคร่ขอให้ผู้คนอย่าได้ตามประทีปเลย ไม่ว่าบ้านใครๆทุกบ้านในเมืองทั้งนี้รวมทั้งพระราชวังด้วย แต่ว่าถ้าผู้ใดใคร่อยากจะได้ตามประทีป ขอให้ผู้นั้นจงไปตามประทีปที่กระต๊อบข้าพระองค์และบริเวณรอบๆนั้น”

ทั้งพระราชินีและพระราชินีทรงประหลาดพระทัยเป็นอันมากที่ทักษิณาขอสิ่งประหลาดเช่นนั้น ทั้งจริงทั้งสองพระองค์ไม่สู้จะเต็มพระทัยประทานอนุญาตไม่ให้เป็นตามประทีปในวันฉลองพระลัทธิมีเช่นนั้นเลย แต่ว่าทรงรับปากกับทักษิณาแล้วก็จำต้องปฏิบัติตาม และโปรดให้คนสืบข้อร้องบ่าวให้คนไปตามประทีปที่รอบๆกระต๊อบของทักษิณา ดังนั้นเมื่อถึงวันที่พลัดก็ปรากฏว่าทุกแห่งในเมืองนั้นมีคนมี มีสว่างโชติช่วงแต่ที่กระต๊อบของทักษิณาแห่งเดียวเท่านั้น

ครั้นเมื่อพระลัทธิมี เทวแห่งโชคเสด็จมาถึงเมืองก็ตกตะลึงงันเมื่อเห็นมดตอไปหมดทุกแห่ง มีแต่แสงเรืองรองมาจากกระต๊อบตรงชายเมืองเพียงแห่งเดียวเท่านั้น จึงได้รับเสด็จไปที่นั่น หมายพระทัยว่าจะได้ประทีปแรมค้ำกันที่นั่นสักคืนหนึ่ง แต่ปรากฏว่าทักษิณาได้ออกระบองมาขึ้นข้างประตูไว้ แล้วร้องทวาดออกมาว่า

“หยุด หยุดนะ” ทักษิณาสาทักเมื่อเห็นพระลัทธิมีจะก้าวเข้ามาในกระต๊อบให้ได้ (อ่านต่อหน้า ๑๙๖)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ภาพปก

มยุรา ธนะบุญ

สมบุญ จันทรประคับ ถ่ายภาพ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

นิลวรรณ ปิ่นทอง

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สุภา ลือศิริ

สัทธ เสือแสงศรี เชื้อรื่น ศรียาภย
นิกยา วงศ์เที่ยงธรรม โกศล กระจำวงศ์

กองธุรการ

ปริศา หนูนภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวกะมะ
วัชรินทร์ เรียวพิทยาการ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.น.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสณ โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศาล

ยุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สัมพันธ์ สุขุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสวียม เผ่าทองสุข

จำนง วัชรกุล ร.บ.

ที่ใครก็ตาม - ต่อจากหน้า ๑๒๐

“จะมาพักในกระต๊อบของข้าไม่ได้ละ”

“นั่นมันเรื่องอะไรกันนะ นาง” พระลักษ์มีตรัสถาม
“ไหนบอกซิว่ามันเป็นเพราะอะไรถึงได้มิดไปหมด
ทุกแห่ง มีก็แต่บ้านของนางเท่านั้น ครั้นข้าจะมาให้พร
แก่นางจนถึงบ้านอย่างนี้แล้วก็ยังจะไม่ยอมให้ข้าเข้าบ้าน
อีก”“ข้าจะยอมให้เข้ามาทำไมกัน” ทักษิณาพูด
เฉยๆ “ก็พระองค์ทำกับเราอย่างไร เห็นใจเรานัก
พระองค์ไฉ่ไหมละที่ทำให้เราตกทุกข์ได้ยากแสนเข็ญ
อย่างนี้ล่ะ ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะพระองค์ที่ไรโรครถกรัว
เรื่องไม่สลักสำคัญอะไรสักนิด”“ก็นั่นให้ข้าได้พักค้างคืนที่กระต๊อบของนางเถะ
นะ” พระลักษ์มีทรงขอร้อง “ข้าสัญญาจะช่วยนาง
ทุกอย่างเลย จะพยายามเอาอำนาจที่สูญเสียไปคืนมา
ให้ด้วย”ทักษิณายิ้มออกมาได้อย่างสบายใจที่สุด แล้วก็นำ
พระลักษ์มีเข้าไปในกระต๊อบ พระลักษ์มีจึงได้ประทับ
พักแรมที่กระต๊อบของทักษิณา และได้ประทานพรให้แก่
ราชาภมลสังหักกับลูกชายลูกสะใภ้เช้าวันรุ่งขึ้น ทักษิณาก็ได้เห็นกระต๊อบของตน
เต็มไปด้วยทองและเพชรนิลจินดา ไม่ช้าราชาภมลสังห
กับอัศวินและทักษิณาก็ได้อำนาจคืน พร้อมทั้ง
ทรัพย์สินและข้าวของที่สูญเสียไปคืนกลับมาทั้งหมด ♣

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

๓ เดือน	(๑๓ เล่มหนังสือ)
๖ เดือน	(๒๖ เล่มหนังสือ)
๑๒ เดือน	(๕๒ เล่มหนังสือ)

สมาชิกท่านทำงาน

๓๐.๐๐ บาท
๑๒๕.๐๐ บาท
๒๓๐.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ภายใน

๕๐.๐๐ บาท
๑๕๕.๐๐ บาท
๒๗๐.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ต่างประเทศ

๑๑๕.๐๐ บาท
๒๒๐.๐๐ บาท
๔๒๕.๐๐ บาท

ไปรษณีย์ค่าส่ง ๔๓/๓๖-๓๕ อาคารกรีกเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๘๑๕๐๓๖

ธนาคารหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ
การขอรับเฉพาะภาคพิเศษ ส่งทางไปรษณีย์ ๓ เดือน ๑๒ บาท ๖ เดือน ๒๓ บาท ๑๒ เดือน ๔๕ บาท